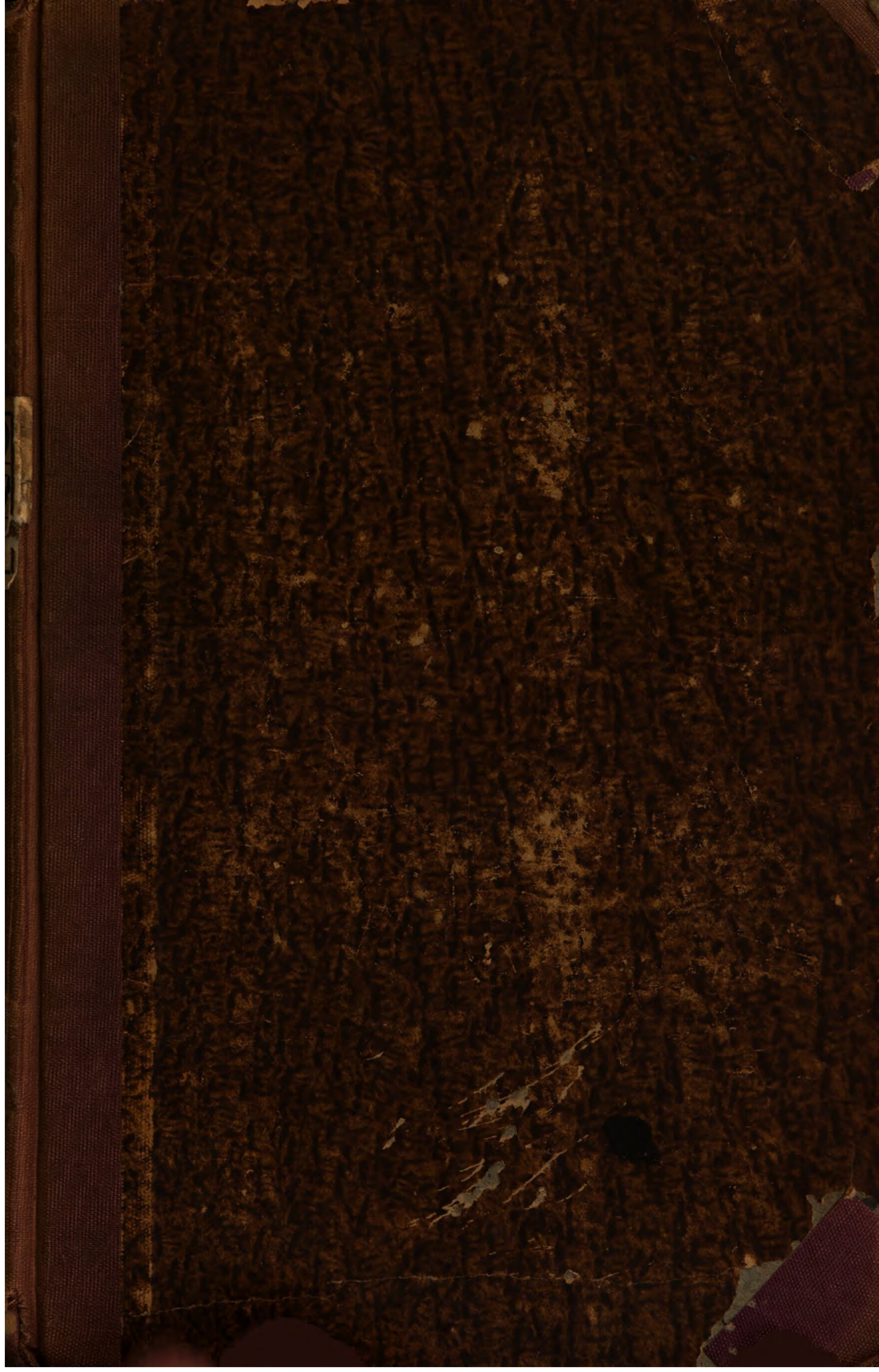

P. o. rel. 2280

Wagner

P. o. zel. 2280

THE PHILOLOGICAL SOCIETY'S

EXTRA VOLUME, 1869-72.

MEDIEVAL GREEK TEXTS:

BEING

A COLLECTION OF THE EARLIEST COMPOSITIONS

IN VULGAR GREEK,

PRIOR TO THE YEAR 1500.

EDITED,

WITH PROLEGOMENA AND CRITICAL NOTES,

BY

WILHELM WAGNER, PH.D.

PART I.

*unpublished edition
of Wagner Carmina graeca
p. VI*

CONTAINING SEVEN POEMS, THREE OF WHICH APPEAR HERE FOR THE
FIRST TIME.

WITH AN ESSAY ON THE GREEK VERSION OF APPOLLONIUS OF TYRE,

By M. A. CH. GIDEL,

PROFESSEUR DE RHÉTORIQUE AU LYCÉE IMPÉRIAL BONAPARTE, PARIS.

PUBLISHED FOR THE SOCIETY BY

ASHER & CO.,

13, BEDFORD STREET, COVENT GARDEN, LONDON;
AND 11, UNTER DEN LINDEN, BERLIN.

1870.

Price 10s. 6d.

395 G

PHILOLOGICAL SOCIETY.

(MEETING AT UNIVERSITY COLLEGE, LONDON, W.C.)

COUNCIL, 1868-9.

President.

T. HEWITT KEY, ESQ., M.A., University College, London.

Vice-Presidents.

HIS GRACE THE LORD ARCHBISHOP OF DUBLIN.
THE RIGHT REV. THE LORD BISHOP OF CANTERBURY.
THE RIGHT REV. THE LORD BISHOP OF ST. DAVID'S.
EDWIN GUEST, ESQ., LL.D., Master of Caius College, Cambridge.

Ordinary Members of Council.

THEODOR GOLDSTÜCKER, ESQ.
(Chairman).

H. BRADSHAW, ESQ.

C. CASSAL, ESQ.

E. B. COWELL, ESQ.

THE REV. DR. B. DAVIES.

SIR JOHN F. DAVIS, BART.

E. B. EASTWICK, ESQ.

ALEXANDER J. ELLIS, ESQ.

J. W. HALES, ESQ.

H. HUCKS GIBBS, ESQ.

JOSEPH PAYNE, ESQ.

(Vice-Chairman).

E. R. HORTON, ESQ.

RT. HON. LORD LYTTTELTON.

HENRY MALDEN, ESQ.

JAS. A. H. MURRAY, ESQ.

RUSSELL MARTINEAU, ESQ.

RICHARD MORRIS, ESQ.

W. WAGNER, ESQ.

HENSLEIGH WEDGWOOD, ESQ.

HENRY B. WHEATLEY, ESQ.

Treasurer.—DANBY P. FRY, ESQ.

Hon. Sec.—FRED. J. FURNIVALL, ESQ., 3, OLD SQUARE, LINCOLN'S INN, W.C.

Extracts from the Philological Society's Rules.

"The Philological Society is formed for the investigation of the Structure, the Affinities, and the History of Languages; and the Philological Illustration of the Classical Writers of Greece and Rome.

"Each Member shall pay two guineas on his election, one guinea as entrance fee, and one guinea for his first year's contribution. The Annual Subscription shall become due on the 1st of January in each year. Any Member may compound for his contribution by the payment of Ten Guineas, exclusive of his entrance-fee."

Members are entitled to a Copy of all Papers issued by the Society, and to attend, and introduce a friend to, the Meetings of the Society, on the first and third Fridays in every month, from November to June. Applications for admission should be made to the Honorary Secretary, F. J. Furnivall, Esq., 3, Old Square, Lincoln's Inn, W.C.. Subscriptions are to be paid to Mr. Cornelius B. Buck, the Society's Collector, 23, Paternoster Row, E.C., or to the Society's Bankers, Messrs. Ransom, Bouverie, and Co., 1, Pall Mall East, W.

MEDIEVAL GREEK TEXTS:

BEING

A COLLECTION OF THE EARLIEST COMPOSITIONS
IN VULGAR GREEK,

PRIOR TO THE YEAR 1500.

EDITED,

WITH PROLEGOMENA AND CRITICAL NOTES,

BY

WILHELM WAGNER, PH.D.

PART I.

CONTAINING SEVEN POEMS, THREE OF WHICH APPEAR HERE FOR THE
FIRST TIME.

WITH AN ESSAY ON THE GREEK VERSION OF APPOLLONIUS OF TYRE,

By M. A. CH. GIDEL,

PROFESSEUR DE RHÉTORIQUE AU LYCÉE IMPÉRIAL BONAPARTE, PARIS.

LONDON:

PUBLISHED FOR THE PHILOLOGICAL SOCIETY, BY
ASHER & CO., 13, BEDFORD STREET, COVENT GARDEN;
AND
11, UNTER DEN LINDEN, BERLIN.

—
1870.

PROLEGOMENA.

AVIA PERAGRO LOCA.

Though it is not my intention here to enter into a discussion of the question—so difficult and so much ventilated by scholars—as to the exact relations of quantity and accent to each other in ancient Greek, it cannot be avoided to state here in a few words the results of a careful and unprejudiced investigation into the historical process of the gradual development of a metrical system, based on quantity, into one having accent as its substratum and neglecting all quantitative rules; and, in so doing, it appears desirable to abstain entirely from theoretical fancies and hypotheses, however ingenious, and rely on facts alone.

We must, therefore, at the very outset, leave aside Ritschl's assertion,¹ that the ditty of the Lesbian woman on Pittacus (ἐπιμύλιος ᾠδή)² should be measured according to the accent, and not as quantitative verse. We pass on to a remarkable passage in Dionysius of Halicarnassus, in his work *de compos. verb.* c. 4 (p. 48 Schäfer), and in order to enable the reader to form his own judgment, we subjoin the text. Dionysius is discussing the importance of the order of words, and expresses himself as follows: λαμβανέσθω δὲ πρῶτον ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν τουτί (Il. M. 433),

ἀλλ' ἔχον ὥστε τάλαντα γυνή χερνῆτις ἀληθής,
ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἰρίον ἀμφὶς ἀνέλκει
ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄροιτο.

¹ Opusc. Phil. 1,298 sq.

² The song is given by Plutarch, Sept. Sap. Conv. c. 14, and runs thus:—

ἄλει, μύλα, ἄλει,
καὶ γὰρ Πιττακὸς ἀλεῖ
μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.

Ritschl proposes to read καὶ Πίττακος γὰρ ἄλει, in iambic rhythm, in order to keep more closely to the peculiarities of the Lesbian dialect. See also Mullach, Gramm. der Vulgärspr., p. 81.

τοῦτο τὸ μέτρον ἡρωικόν ἐστιν, ἐξάπουν, τέλειον, κατὰ πόδα δάκτυλον βαινόμενον. ἐγὼ δὲ αὐτῶν ὀνομάτων τούτων μετακινήσας τὴν σύνθεσιν, τοὺς αὐτοὺς στίχους ἀντὶ μὲν ἑξαμέτρων ποιήσω τετραμέτρους, ἀντὶ δὲ ἡρωικῶν προσωδικούς τὸν τρόπον τοῦτον

ἀλλ' ἔχον ὥστε γυνὴ χερνῆτις τάλαντα ἀληθής,
ἦτε εἰρίον ἀμφὶς καὶ σταθμὸν ἔχουσ' ἀνέλκει,
ἰσάζουσ', ἔν' ἀεικέα παισὶν ἄροιτο μισθόν.

τοιαῦτά ἐστι τὰ Πριάπεια, ὑπὸ τινων δὲ ἰθυφάλλια λεγόμενα, ταυτί

οὐ βέβηλος, ᾧ τελεταὶ τοῦ νέου Διονύσου,
καγὰρ δ' ἐξ εὐεργεσίας³ ὠργιασμένος ἦκω.

It may be added that Hephaestion's Enchiridion⁴ completes the triplet thus,—

ὀδεύων Πελουσιακὸν κνεφαῖος παρὰ τέλμα.

G. Hermann⁵ justly complains that Dionysius's words have been left without explanation by his editors and commentators; but he himself does not appear to have succeeded in hitting the real sense of the passage in question. He objects to the reading προσωδικούς, instead of which he proposes προσοδιακούς, though he is then obliged to add "et quis credat, versus, quales Dionysius composuit, a quoquam Græcorum factos esse? solus is qui ultimus est ferri potest; duo priores plane claudi et elumbes sunt." But is it impossible to make sense of the passage as it stands, keeping the MS. reading προσωδικούς? It is curious, as has been observed by Mr. E. M. Geldart,⁶ that the lines quoted by Dionysius in the second place, and also given by Hephaestion, are in reality προσωδικοί, i. e. accentual, and also τετράμετροι, in other words, πολιτικοί, in the sense which we shall explain in the sequel, and the question arises: did Dionysius intend his transposition of the Homeric words to be considered as the same kind of accented metre? It is true that then only the second line might be granted to be to a certain extent

³ The MSS. of Dionysius read ἐργασίης, but Hephaestion has εὐεργεσίης.

⁴ See Schäfer's and Sylburg's notes on the passage.

⁵ Elem. Doctr. metr., p. 577.

⁶ Cambridge (New) Journal of Philology, 1869, p. 160.

like a *στίχος πολιτικός*, but perhaps Dionysius transposed the words somewhat clumsily, or even the scribes may be at fault. At all events the first line ought to be

ἀλλ' ἔχον ὥστε τάλαντ' ἀληθῆς γυνή χερνῆτις,

and the third,

ἰσάζουσ', ἵνα ἄροιτο μισθὸν παισὶν ἀεικέα

making of course *ἀεικέα* trisyllabic = *ἀκέα*.

Whatever may be our ultimate judgment on this difficult passage, I venture to assert that Dionysius conceived the possibility of writing accentual verse, though I am far from maintaining that such verse was actually practised to any extent during his own time. In fact, this could not be done successfully until all laws of quantity had been forgotten by the untutored ears of the nation. When, therefore, did accent supersede quantity? In a most interesting paper read by Mr. Munro before the Cambridge Philosophical Society,⁷ it is, I may say, conclusively shown that the Latin language lost its quantity in the course of the third century, and the truth of this assertion is borne out by the most decisive proofs: Mr. Munro is, I believe, right in adding, "that about the same time, or soon after, the same strange change came over the Greek language; it likewise completely lost its quantity." Towards the end of the second century the sophist Pausanias⁸ was blamed for mixing up quantity and accent: *ὥς Καππαδόκαις ξύνηθες ξυγκρούων μὲν τὰ σύμφωνα τῶν στοιχείων, συστέλλων δὲ τὰ μηκυνόμενα καὶ μηκύνων τὰ βραχέα, ὅθεν ἐκάλουν αὐτὸν οἱ πολλοὶ⁹ μάγειρον πολυτέλῃ ὄψα πονηρῶς ἀρτύοντα*. A pity he did not live a century later, when he would scarcely have been blamed for this defect! In the fourth century, Gregory Nazianzene made, as we find, iambic dimeters catal. in the following manner,—

ἵν' ἐν φωτὶ τὰ πάντα

καὶ τὴν ἄστατον ὕλην

στήσης, μορφῶν τὸν κόσμον,

⁷ Transactions of the Cambridge Phil. Soc., vol. x., part II.

⁸ Philostratus Vit. Soph. 2, 13, quoted by Mullach, Gramm., p. 71.

⁹ This expression shows that even the multitude possessed then nice ears.

or like this,

ὅς νοῦν φωτὸς φωτίσας
λόγῳ τε καὶ σοφίᾳ.

About the same time Apollinarius of Alexandria is said to have written hymns on the Virgin (οἴκοι τῆς θεοτόκου) in accentual verses.¹⁰ Mullach mentions also¹¹ accentual hexameters, probably of the sixth century.

It appears, therefore, that the poems written in the ancient quantitative metres, after the fourth century, can only be considered as imitations of classical poetry made in conformity with rules taught in the schools where grammatical tradition was kept up: in other words, Quintus Smyrnæus and Agathias should be judged by exactly the same standard as their modern rival Philippos Ioannu,¹² of whose company they need not be ashamed. But mere imitation of something dead must always, sooner or later, give way to the living; for with truth has it been observed, "nur der lebende hat recht." And so it happens here: in the end the accentual system entirely supersedes the artificial imitation of the ancients, and the στίχος πολιτικὸς, with its fifteen syllables, becomes so firmly established that it henceforth maintains its place in Greek poetry.

In order to understand the ascendancy thus gained by the principle of vulgar or popular versification over the metres of the educated, it becomes necessary to glance at the condition of the Greek language in the middle ages.¹³

In speaking of later Greek, it is advisable to divide the whole subject into three distinct periods. The first period extends from the beginning of our era to the time of the Iconoclasts, and during it the language gradually, yet steadily advances in decay, the best writers still clinging to the old forms, though real life and vitality have long since

¹⁰ Mullach, Coniectan. Byz., p. 28.

¹¹ Gramm., p. 72.

¹² See Φιλολογικὰ πάρεργα Φιλίππου Ἰωάννου Θετταλομάγνητος, διδάκτορος τῶν ἐπιστημῶν καὶ καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ ἐλληνικῷ πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. Προσφωνηθέντα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Δημητρίῳ Ἰ. τῷ Γυλᾷ. Ἀθήνησι, τύποις Χ. Νικολαΐδου Φιλαδελφείως. 1865. ιβ' and 441 pp.

¹³ The best observations on this subject will be found in Sp. Zampelios's work Βυζαντινὰ μελέται (Athens, 1857), in the chapter entitled γλώσσης περιπέτεια, pp. 574-682.

deserted them. The second period begins with the commotions of the Iconoclasts (c. 720), and leading through the time of Photius († 891), when a decided change is perceived, ends with the establishment of the Latin Empire at Constantinople (1204–1261). During this time the vulgar language gains in firmness and strength, and at the end of this period it has already become a recognized power both at Court and with the people. This power makes itself especially felt in the continent of Greece and in the islands, during the continuance of the French and Italian principalities, while, after the downfall of the Latin Empire, a reactionary movement sets in at Constantinople in favour of the old literature and language, a movement beneficial in itself—for where would the Greek scholars have been without it, who, in the 15th and 16th centuries were to enlighten the West?—but utterly abortive, so far as its more immediate influence upon the Greek nation was concerned. There can be no doubt that the common language was largely spoken, even at the Byzantine Court, during the last two centuries of the Empire: a fact sufficiently proved by the satiric invectives of Mazaris¹⁴ against courtiers notorious for incorrect language, and by the neglected and slovenly style of the last writers, especially Phranzes and Ducas. This tendency of reverting to the ancient forms was, of course, deprived of its best support by the capture of Constantinople by the Turks (1453), and by the subsequent flight of most learned Greeks to the countries of the West. I say of its best support: but there still remained the clergy, and thanks to the Turkish conqueror, the organization of the clergy, even under Turkish rule, remained on very much the same footing as before. But a time appeared when even the clergy saw themselves obliged to condescend to write in the δημοτικὴ γλῶσσα,¹⁵ and this epoch may be dated from the second half of the 17th century.

¹⁴ Published by Ellissen in the fourth volume of his "Analekten" (1860).

¹⁵ It may be observed that this was mainly due to the necessity in which the Greek clergy saw themselves placed to counteract the endeavours of the Romish missionaries to gain the adherence of the multitude by tracts written in the vulgar tongue.

The time of Photius has already been marked as a turning-point in the history of the Greek language. Until then we may presume that ancient Greek was still to a certain extent a living language, and that a canon of correctness was aimed at even in the spoken and not only in the written language; but after this time it cannot be denied that the ancient language is to the great bulk of the nation a dead language; it was then that the language of historical reminiscences and traditions, of religion and of abstract thought, the language of history and scholarship, of science in general, becomes separated from the speech of the house and of the market.¹⁶

As a specimen of the language of this period I quote a popular ditty, in trochaic rhythm, though it is even somewhat anterior to the time of Photius: ¹⁷—

ἄκουσον, κὺρ Οἰκονόμε,
τὸν Γυβέριν τί σοῦ λέγει.
ἂν μοῦ δώσης τὴν Σανιάναν,
Μητροπόλιτην σὲ ποίσω,
Νεοκαισάρειαν σοῦ δώσω.

This is to all intents genuine ‘Romaic,’ differing from it only in the use of the future, but it is identical with the language of the earliest works of ‘Romaic’ literature, specimens of which are published in the present volume.¹⁸

Nor is it long after this that the *στίχος πολιτικός* gains an acknowledged position in Greek literature, even in the writings of the learned.¹⁹ In the eleventh century the

¹⁶ Words of Zampelios, *l.l.* p. 625.

¹⁷ Zampelios, p. 633.

¹⁸ Anna Comnena mentions songs of the people in the common language, but they are not in metre as she gives them, though they can be easily put into a metrical form: τὸ σάββατον τῆς Τυρινῆς χαίρης [read *θὲ νὰ χαρῆς*] Ἀλέξιε, εἶπα ἐνόησες τὸ (?), Καὶ τὴν δευτέραν τὸ πρῶτ' γεράκιον μου [Καὶ τὴν δευτέραν τὸ πρῶτ', γεράκι, ἐνόησές το]. And again a line which is clearly trochaic: ἀπὸ τὴν Δίστραν εἰς Γολόην κάλον ἄπληκτον, Κομνηνέ [read *ἀπ' τὴν Δίστραν εἰς Γολόην κάλον ἄπληκτον, Κομνηνέ*]. See Gidel, *Études sur la littérature grecque moderne*, p. 355.

¹⁹ It should be observed that this name in a wider sense denotes all those kinds of metre in which the accent is the ruling principle and quantity dispensed with; but more commonly the name denotes the fifteen-syllable-verse in iambic rhythm, tetram. iamb. catal., of which the following may be taken as specimens. Ancient Greek (Arist. Plut. 288) in a line where quantity and accent coincide:—

ὥς ἡδομαι καὶ τέρπομαι καὶ βούλομαι χορεύσαι,

patriarch Michael Cerularius (1059), in a quarrel with the Emperor Isaac Comnenus, threatens him with a proverbial expression, which is at the same time a political line:—

ἐγὼ σε, φοῦρνε, ἔκτισα· ἐγὼ νὰ σὲ χαλάσω.²⁰

This shows how popular the new metre was already. But even before this it had been used in literature, and significantly enough by an adversary of Photius, a man who had a bent in the direction of popular taste, Symeon Metaphrastes.²¹ Zampelios (p. 639) wrongly quotes the following lines as a specimen of his versification, but, as they are at all events of the same period, they may also be repeated here: ²²—

ἀναλογίζου, ταπεινὴ ψυχὴ μου παναθλία,
βῆμα τὸ φρικωδέστατον κρίσεως τῆς μεγάλης·
γυμνὴ γὰρ μέλλεις ἴστασθαι καὶ τετραχηλισμένη
διδόναι λόγον ὑπὲρ ὧν ἐπράξαμεν ἐν βίῳ,
εἴτ' ἀγαθῶν, εἴτε κακῶν, ἀδίκων ἢ δικαίων.

The name *στίχος πολιτικός* does not, however, appear before the middle of the eleventh century, about which time Michael Psellus wrote his paraphrasis of the Canticum Canticorum, which concludes with the following words:—

ἡμεῖς δὲ τὸ ἐπίταγμα τὸ σὸν, ὦ στεφηφόρε,
ἀναπληρῶσαι θέλοντες ὡς δοῦλοι τοῦ σου κράτους,
ΠΟΛΙΤΙΚΟΙΣ ἐφράσαμεν, ὡς δυνατόν, ΕΝ ΣΤΙΧΟΙΣ²³
τὴν τῶν ἀσμάτων δύναμιν, ἐξήγησιν καὶ γνῶσιν.

or a line which is only quantitative:

εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλὴ τε καὶ τέρινα.

Specimens of modern Greek verse may be taken at random from the poems published in the present collection. As an instance of the same metre in the English language, I repeat here, after others, the well-known line:

A captain bold of Halifax who lived in country quarters.

More about the origin of this metre will be said below.

²⁰ Cedrenus II. 643, Bonn.

²¹ See the article in the Dictionary of Greek and Roman biography, III. 953 ss. Henrichsen, "Ueber die pol. Verse," p. 97.

²² Conf. Boissonade, Anecd. 4, 442 sq.

²³ Quoted from Ducange by Ellissen *Ὁ πρέσβυς Ἰππότης* (Leipzig, 1846), p. 15. To this I would add the words of an anonymous lexicographer in Boissonade's Anecd. 4, 367:—

οὐ μὴν δὲ γράψομεν ἀπλῶς τὰς λέξεις δίχα στίχων,
ἀλλὰ καὶ ἐναρμόνιον σαφῶς ὀρθογραφήσω,
εἰς δεκαπέντε συλλαβὰς τὸν στίχον περιπλέξω.

Mullach, praef. Dem. Zeni p. xlv, speaks of *Psaltēs* as the oldest writer in political

With regard to the name πολιτικός, it may be asserted that this means nothing else but κοινός, δημώδης, 'the common metre, the metre used by the people.' For this meaning of the word the reader will find many passages quoted by Ducange, in the "Glossarium mediae et infimae graecitatis;" hence comes also the use of the word πολιτική, in the sense of *meretrix*,²⁴ and to this an allusion is made by Tzetzes, who prefixed some quantitative iambic lines to his Chiliads, a poem written in political metre. As these lines are very characteristic of the state of learning at Tzetzes's time (c. 1160), I will add them here:²⁵—

Ἡ βίβλος ἄλφα Τζετζικῶν πονημάτων
 μούσης φέρουσα μέτρα τῆς ἀγυρτίδος,²⁶
 ἢ τὴν ποδῶν εὐρυθμον οὐ τηρεῖ βάσιν,
 πάσας δὲ μισεῖ διχρόνους καὶ τριχρόνους,
 κανὼν δὲ τέχνης οὐδαμῶς αὐτῇ φίλος.
 καίτοι γὰρ ἂν τίς τεχνικῶ γράφοι μέτρῳ
 πόδας τε τηροῖ πανταχοῦ καὶ διχρόνους
 καὶ πάντα λεπτῶς, ὥς χρεῶν, ἀποξέοι,
 ἴσων δοκούντων τεχνικῶν καὶ βαρβάρων,
 μᾶλλον δὲ πολλοῦ βαρβάρων τιμωμένων,
 καὶ τῶν ἀτέχνων ὥς σοφῶν κροτουμένων,
 καὶ ταῦτα ποίοις; τοῖς δοκοῦσι πανσόφοις.
 οὕτω τὸ καλὸν ἐξαπέπτη τοῦ βίου,
 οὕτω κατεκράτησεν ἡ χυδαιότης.²⁷

metre "qui circa annum 1050 post Chr. n. Cantici canticorum paraphrasin confecit, ut ipse dicit ἐν ἀπλουστέραις λέξεσι καὶ καθημαξευμέναις;" but surely this is a mistake, as Ducange, Gloss., p. 1196, ascribes the same lines to Michael Psellus, and in other passages of his work the same Ducange always quotes the "Paraphrasis Cantici Cant." as a work of Psellus. The Greek text has been edited by Meursius Lugd. Bat. 1617. See Fabricius, Bibl. Gr. ed. Harles, 10, 54.

²⁴ See Ducange, s.v. and Zampelios, in the notes to his work, p. πθ', n. 406. Comp. also Koraës Ἀτακτα 2, 304, πολιτικὴ εἶναι τῶν παλαιῶν ἢ ἑταῖρα (courtesanne), οὕτως ὀνομασθεῖσα, διότι, ὥς λέγει ὁ ποιητὴς (viz. Sachlekes, whom Koraës has previously quoted), οὐδὲν ἰστέκει εἰς ἓνα, δὲν εὐχαριστεῖται εἰς ἓνα μόνον ἐραστὴν, ἀλλ' εἶναι κοινὴ εἰς ὅλους τοὺς πολίτας.

²⁵ They are also given by Mullach, praef. Zeni, p. xlvii, and Zampelios, p. 643, though the copy of the latter abounds in misprints.

²⁶ μούσα ἀγυρτίς is the same as μούσα πολιτικὴ.

²⁷ Zampelios (p. 643) calls these lines στίχους ἀθλιωτάτους καὶ καθ' ἡμᾶς πολ-
 λῶ κατωτέρους τῶν χυδαίων του. Let us be just to the poor poet: these iambic lines are good, so good, indeed, that I doubt if any one among his contemporaries could have produced verses of the same quality. On the other hand, Tzetzes's hexameters, in the three poems, τὰ πρὸ Ὀμήρου, τὰ Ὀμήρου, καὶ τὰ μεθ' Ὀμηρον, are abominable.

On these *στίχοι πολιτικοί* we have also an interesting passage in Eustathius's notes (*παρεκβολαί*) on Homer, *Iliad* A, p. 11: *καὶ δηλοῦσι τοῦτο*²⁸ *φανερῶς οἱ ΔΗΜΟΤΙΚΟΙ στίχοι οἱ τὸ παλαιὸν μὲν τροχαϊκῶς ποδιζόμενοι, καθὰ καὶ Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις δηλοῖ, ἄρτι δὲ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ὀνομαζόμενοι· μέτρον μὲν γὰρ αὐτοῖς πεντεκαίδεκα συλλαβαί. οἱ δὲ πολλοὶ καὶ εἰς ἑπτακαίδεκα ἢ καὶ πλείονας αὐτοὺς ποτε παρεκτείνουσι συλλαβὰς, αἴτινες, αἱ πλείους δηλαδὴ τῶν πεντεκαίδεκα, εἰ μὲν μετὰ συμφώνων λαλοῦνται, γελῶνται ὡς ἄρρυθμοὶ καὶ σκώπτονται ὡς πολὺποδες· εἰ δὲ μόνοις ἐκφωνοῦνται καθαροῖς φωνήεσι, λανθάνον τὸ πολὺπουν ἔχουσι τῇ ταχείᾳ συνεκφωνήσει τῶν φωνηέντων, καὶ σώζεται ὁ τροχαϊκὸς ῥυθμός.*²⁹ From these words it may be safely inferred that the name *πολιτικός* was comparatively recent in its application to the *δημοτικοὶ στίχοι*; what Eustathius means by considering the political metre as a rhythm of an originally trochaic nature, appears from the reference he makes to Aeschylus, and also from a passage in Planudes's treatise *περὶ μέτρων* (Bachmann, *Anecd. Gr.* 2, 99), where the author quotes, as specimens of political metre, the trochaic lines, Aesch. *Persae*, 151 sq.:—

*ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτῃ,
μῆτερ ἢ Ξέρξου γεραιὰ, χαῖρε, Δαρείου γύναι,*

and from Euripides, *Orest.* 725:—

συγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων,
from Sophocles, *Oed. Tyr.*, 1511, 1513:—

*ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὄδε.
ὅστις οὐ ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων.*

These instances can be easily increased: see Ritschl, *Opusc.* 1, 292 sq., and Munro, in the paper quoted at the beginning of the present introduction, where he shows that it is also possible to press Homeric hexameters into political metre! But another fact can be elicited from Eustathius's words,

²⁸ Immediately before Eustathius speaks of the *συνίλησις* of *εω* in the Homeric form *Πηληϊάδεω*, in which he contends that the two vowels form only one syllable. This synizesis he goes then on to illustrate by the example of the popular poetry of his time.

²⁹ This passage is also quoted and commented on by Henrichsen, "Ueber die sogenannten politischen Verse bei den Griechen" (Leipzig, 1839), pp. 19 sqq.

viz., that the popular verses made at his time very frequently exceeded the number of fifteen syllables, but that in the rhythmical recitation vowels were often joined by *synizesis*, so that virtually the proper number of syllables was still observed. This applies, of course, to the popular verses of the period; but in the political verses written in ancient Greek by the later Byzantine writers we find the *συνίζησις* only exceptionally.

We have no popular song of the period of Eustathius (c. 1160); but we possess a song, only recently discovered by Zampelios, and which contains a fabulous account of a certain Andronikos, in whom Max Büdinger³⁰ justly recognizes Andronikos, an adventurer who, in the twelfth century, led a romantic existence, now on the battle-field, now near the throne, now in prison; now with Greeks, and then again on the side of the Infidels, and finally on the throne of Constantinople. M. Büdinger justly shows that the whole account is too fabulous to suppose that this poem can belong to the same period as the events of which it treats; but, on the other hand, the language in which it is written is of such a nature as to forbid us to assign its composition to any date much later than the fourteenth century. Though, therefore, not the first composition in the new language, as Zampelios imagined, the poem yet should not be left unmentioned in a treatise on the earliest specimens of "Romaic."

The late Professor D. J. Maurophrydes, of Athens, projected a collection of these works, the first volume of which appeared in 1866, under the title: *Ἐκλογή μνημείων τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς γλώσσης*. (548 pp. and 20 pp. preface). At the head of his collection he places the didactic poem, addressed by Alexios Komnenos to his nephew Spaneas,—480 lines, written in a language which even now-a-days a Greek would pronounce to be "pure." Maurophrydes is quite certain that the author of this poem cannot be the same as the Emperor of that name, who ascended the throne A.D.

³⁰ *Mittelgriechisches Volksepos. Ein Versuch von Max Büdinger. Leipzig, Teubner, 1866.*

1080; but he attributes it to another unknown member of the house of the Komnenes. I do not see the reasons for being so positive on this point, and I think that, after all, it may be the Emperor who composed the poem;—no great achievement however;—but I agree with Maurophrydes as to the period of the poem, the language of which is evidently more ancient than that of Ptochoprodromos, who is about 70 years later.³¹

The two poems of Ptochoprodromos were first edited by Koraës, in the first volume of his *Ἀτακτα*, Paris, 1828. They are dedicated to the Emperor Manuel Komnenos, whose reign commences A.D. 1143; the first contains 396 lines, the first 55 of which are in ancient Greek, the whole being an account of the author's extreme poverty, as compared with the better circumstances of men not equal to him in learning. The poem concludes with 18 lines in ancient Greek, again directly addressed to the Emperor. We may consider this as an indication that the ancient language was still the official form at court.

The second poem (655 lines, 31 at the beg. and 35 at the end, in ancient Greek) is of greater interest than the first, and must indeed be considered as a valuable contribution to our knowledge of the history of the time. In this the author lodges a bitter complaint against the monks of his monastery, their dissolute life and harsh treatment of himself.³²

The next to this poem, in chronological order, is an absurd *Μετάφρασις τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου*, by a certain Konstantinos Hermoniakos, in 2945 short trochaic verses: as the writer informs us, undertaken at the command of the Emperor Ioannes Komnenos Angelodukas of Thessalonike. As a spe-

³¹ Maurophrydes has not used the MS. at Vienna, Cod. theol. 297, fol. 117a-121a: *Γραφαὶ καὶ στίχοι διδαχῆς καὶ παραινέσεως λόγοι Ἀλεξίου Κομνηνοῦ τοῦ μακαριωτάτου*. Lambecius in his catalogue adds that there is an old edition of this poem at Venice, by Christoph. Zanetus, in 4to., under the title: *Διδασκαλία παραινετική κυροῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ τοῦ λεγομένου Σπανέα*. But nobody has ever seen this edition.

³² It is unnecessary here to speak at greater length of the author of these two compositions, the learned Theodoros Prodromos, whom we shall below mention again as the author of the metrical romance on the loves of Rhodanthe and Drosicles. See Dictionary of Biogr. 3, p. 1055.

cimen of the wretched style of this composition, I add the lines in question :—

- μεταθέσας εὐνοήτως
 ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἰς τέλος
 ἐκ τῆς Ἀλφα ῥαψωδίας
 ἕως γὰρ τὸ Ω τὸ μέγα,³³
 ἐξ ἀξίωσιν Δεσπότη
 Κομνηνοῦ Ἀγγελοδοῦκα,
 Ἰωάννου τοῦ ἡρώου
 σὺν τῇ συλλεκτούσᾳ σώφρων,
 10 τὴν εἰς ἄκρον σωφρονοῦσαν
 κ' ἐν τῷ νῶ κ' ἐν τῇ δυνάμει
 ὑπὲρ πάσας τὰς γυναῖκας
 τὰς τε νῦν εὐρισκομένας
 καὶ τὰς πρόην ὑμνουμένας,
 15 τῆς ὥραίας καὶ παγκάλου
 Ἀννης γοῦν τῆς βασιλίσσης,
 τῆς καλῆς μου γοῦν κυρίας
 τῶν καλῶν αὐτῶν τῶν δύο
 τῶν ὥραίων δεσποτῶν μου,
 20 τῶν φιλολογικωτάτων,
 ἐπροστάχθην τοῦ πεζεῦσαι
 ἐκ τὰς δυσκολούσας λέξεις
 τοῦ Ὀμήρου ῥαψωδίας
 εἰς παντοίαν σαφηνείαν,
 25 ἐπὶ τὸ σαφὲς ἐπέειπαν (ἐπέειπαι ?)
 ἵνα γοῦν γραμματισμένοι
 καὶ μὴ γραφικὰς παιδεύσεις
 ἐδιδάχθησαν καὶ ὅλως,
 ἐπευκόλως νὰ νοοῦσι.

After this specimen of Greek, and after the very candid confession it contains of the Imperial ignorance, we can have no difficulty in understanding Tzetzes's complaints: but how low must have been the state of learning at the court of Thessalonike, if, indeed, no better man could be found for the proposed "modernization" of Homer than this poverty-

³³ γὰρ, δὲ, δὴ, μὴν, are merely expletives in the language of the poets of this period.

stricken Hermoniakos. Even Maurophrydes loses his temper with him, patient though he generally is—and patience is a very necessary virtue for an editor of Medieval Greek texts;—but I will rather refer the reader to Maurophrydes's observations (p. η' sq.) than waste more of my own time over this wretched production. But it should be observed, that, in spite of the author's distinct promise, he gives us anything but a translation of Homer, but merely an abstract of Dares.³⁴

This poem has led us already beyond the year 1204, in which the Byzantine Empire at Constantinople had to yield to the Crusaders, and a Latin Empire was established in the East. This empire was itself of no very long duration, but some of its dependencies, i.e. the French (partly Italian) principalities in the Peloponnesus (Morea), Attica, and the islands, for a considerable time resisted the feeble efforts of the later Byzantine Emperors to regain possession of these old parts of their empire. It cannot be the intention of this Introduction to give an account of the history of these principalities; what we have to do is to show the great influence which foreign literature exercised on the Greek population of the territories under the sway of the Φράγκοι.

Among these principalities that of the Villehardouins in the Peloponnesus is no doubt the most important, and it seems to be very fortunate that here at least we are fully enabled to trace the influence of the language of the conquerors on that of the conquered.³⁵ This is possible by means of a curious work, entitled *Χρονικὰ τῶν ἐν Ῥωμανίᾳ καὶ μάλιστα ἐν τῷ Μωρέᾳ πολέμων τῶν Φράγκων*, a lengthy composition in political verses, in two books, the first of

³⁴ Ἐλήφθη τοῦ Ἑρμονιακοῦ τὸ στιχοῦργημα ἐκ χειρογράφου, δὲν ἐνθυμοῦμαι τίνος ἰταλικῆς βιβλιοθήκης, ἀντιγραφὲν ὑπὸ τοῦ φιλοτίμως καὶ φιλοπόνως παλαιότερά τε καὶ νεώτερα μνημεῖα τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης ἀναλέγοντος καὶ ἐκδίδοντος κυρίου Σπ. Ζαμπελίου. Κατεχωρίσθη δὲ ὅχι πλήρες, ἀλλὰ κατὰ τεμάχια μᾶλλον ἢ ἥττον συνεχῇ. Μάλιστα μετανοῶ ὅτι δὲν παρέλειψα ἀκόμη κᾶμποσα τεμάχια. Maurophrydes, p. θ'. It is curious to compare with this account of Zampelios's forgetfulness in noting the place and number of a MS. another statement referring to the same scholar: "Nachfragen in Paris nach der betreffenden Handschrift (out of which Zampelios published the poem on Andronikos), die ich habe anstellen lassen, waren übrigens bis jetzt vergeblich." Büdinger, mittelgr. Volksepos, p. 3.

³⁵ The following notice is a resumé of some parts of Ellissen's introduction to the second volume of his "Analekten."

which relates, in 1189 lines, the conquest of Constantinople by the Latin Crusaders; the second, in nearly 6000 lines, the conquest of the Peloponnesus by Guillaume de Champlitte (*Μισέρ Γουλιάρμος ντὲ Σαλὸ*), and Geoffroy de Villehardouin (*Βιλαρδούνης*), until the reign of his granddaughter Isabelle de Villehardouin (1205-1314). This poem had been extensively used by Ducange in his "Glossarium mediae et infimae graecitatis," and the same scholar contemplated its publication at the end of his projected edition of Nikephoros Gregoras; but death overtook him before he could carry out his intention. Boivin, who then edited the first part of Nikephoros Gregoras, died in the same way before the poem was published, and it was only in 1825 that J. A. Buchon published the Greek text of the first book, and a complete translation in French of the second.³⁶ Sixteen years afterwards, Buchon published the complete Greek text after the two Paris MSS. (Nos. 2898 and 2753),³⁷ and four years later he re-edited the poem after the MS. meanwhile discovered at Copenhagen, which is more complete than the two Paris MSS.³⁸ Meanwhile Buchon had also succeeded in finding a French work on the same subject, which he was inclined to consider as the original of the Greek, viz. the book "De la Conqueste de la Morée;" but I believe that Dr. Ellissen is right in doubting this last inference of the French scholar.³⁹

But however this may be, we have here before us a poem written in the most curious Greek that may well be conceived; the author uses a kind of mongrel language, three-fourths Greek and one-fourth French, and the havoc he makes in grammar and construction is something indescribable. Yet there is no doubt that this Greek was the language then used in the Peloponnesus, so far as it was under

³⁶ Collections des chroniques nationales françaises, écrites en langue vulgaire du treizième au seizième siècle, avec notes et éclaircissements par J. A. Buchon. Tom. iv. xiiie siècle. Chronique de la conquête de Constantinople et de l'établissement des Français en Morée. Paris, 1825.

³⁷ Chroniques étrangères relatives aux expéditions françaises pendant le xiiie siècle; Chronique de la principauté française d'Achaïe. Paris, 1841.

³⁸ Recherches historiques sur la principauté française de Morée et ses hautes baronnies. Βιβλίον τῆς Κουγκέστας τῆς Ῥωμανίας καὶ τοῦ Μωραΐως. Paris, 1845.

³⁹ See Dr. Ellissen, *Analekten*, vol. 2, xxi.-xxviii.

the French knights ; it has, however, disappeared from Greek soil without leaving many traces, just as only here and there in the country a medieval ruin, perched on some rock, reminds the traveller on classic soil that once there was here a French principality.

In the Chronicles of the Franks we have, it will be easily understood, the vulgar language of the period in its worst appearance ; but many words of French and Italian origin occur also in the romances which we shall now enumerate, and, above all, we shall observe that the subjects of these romances are either distinctly of a French origin, or at least moulded on French models.

On these romances we refer our readers to the excellent work : "Études sur la littérature grecque moderne. Imitations en grec de nos romans de chevalerie depuis le XIIe siècle. Ouvrage couronné, en 1864, par l'Académie des Inscriptions et Belles-Lettres ; par M. A. Ch. Gidel. Paris, imprimé à l'Imprimerie Impériale, 1866.

It should be observed that the taste for romances had not to be created by foreigners in Greece ; not to speak of the older romances by Heliodorus, Xenophon of Ephesus, and others, we find, in the time immediately preceding the invasion of the French, a considerable number of romances written in ancient Greek, and, no doubt, intended for the reading public of the capital ; but these romances, imperfect as they are, are still framed on ancient models, and the spirit of chivalry has no part in them. Such works are the loves of Rhodanthe and Drosicles, by Theodoros Prodromos ; the loves of Aristandros and Kallithea, by Konstantinos Manasses (of which we possess only 612 lines, while the original composition was in nine books) ; and finally, the loves of Drosilla and Charikles, by Niketas Eugenianos, written, as the writer takes care to inform us, in imitation of the late philosopher Prodromos. This last production may be briefly characterised as the *ne plus ultra* of bad taste.⁴⁰

⁴⁰ See on the whole subject the entertaining work by Victor Chauvin : *Les Romanciers Grecs et Latins*. Paris, Hirzel, 1862.

As a sign of the taste of the period we may here also mention the translation made of the tales of the seven wise masters, by one Andreopulos; the work is in prose, but in very much the same language as the metrical romances of which we are going to speak. To all intents and purposes, this book may therefore be considered as the oldest specimen of "Romaic" prose.⁴¹

But though the taste for romances existed, the taste for chivalry was no doubt an importation, but one which is quite in keeping with the taste really shown by several Byzantine emperors for the tournaments and other knightly exercises introduced to their notice by the Crusaders.⁴² A very curious example of the existence at Constantinople of a taste for chivalric adventures is the poem *ὁ πρέσβυς ἱππότης*, in which a legend of the cycle of the Table Round is related in 306 political lines and in pretty good ancient Greek.⁴³

In the following account I have confined myself to the most necessary statements on the single poems:—

1. *Λύβιστρος καὶ Ῥοδάμνη*: 2853 lines, an original work, for which no source can be found in medieval French literature. There is not a little poetical merit in this composition. See the analysis in Gidel, *Études*, pp. 151–196, and the edition of the text in Maurophrydes, *Ἐκλογαί*, pp. 324–428. The only existing MS. of this poem (Paris. 2910) is not complete; nor was the copy which M. Crusius received from a friend in the 16th century. The printed text requires much critical assistance.

2. *Βέλθανδρος καὶ Χρυσάντζα*: like the preceding, an original work. Cod. Paris. 2909. See the analysis by Gidel, *l.l.* pp. 105–150. Edited by Dr. Ellissen, in the 5th volume of his

⁴¹ *Συντίπας*. De Syntipa et Cyri filio Andreopuli narratio. E codd. Pariss. edita a Jo. Fr. Boissonade. Parisiis, ex typis G. Doyen: apud De Bure Fratres, Via Serpentina, n. 7, MDCCCXXVIII. A new edition is advertised by the firm of Teubner, at Leipzig. The work was also modernized and printed at Venice, 1805. The British Museum possesses a copy of this edition.

⁴² Niketas Choniates (3, 4) relates this of Manuel Komnenos, and Nikephoros Gregoras (10, p. 482, Bonn.) of the younger Andronikos, who appears to have pushed his fondness for these knightly games almost too far. See Gidel, pp. 34–41.

⁴³ *Ὁ πρέσβυς ἱππότης*. Ein griechisches Gedicht aus dem Sagenkreise der Tafelrunde. In neuer Textrevision und zum ersten Mal in vollständiger Verdeutschung mit einleitenden Bemerkungen herausgegeben von Adolf Ellissen. Leipzig, 1846. Otto Wigand. pp. 47.

"Analekten," and Maurophrydes, *Ἐκλογαί*, pp. 212-256. *Βέλθανδρος* is Bertrand, and his father's name, *Ῥοδόφιλος*, is a very happy transformation of the French *Rodolphe* into a Greek name.

3. The loves of Kallimachos and Chrysorrhoe, an inedited poem, frequently quoted by Meursius in his "Glossarium Graecobarbarum," and from him by Ducange; the MS. is at Vienna. The very names of the two heroes of this poem indicate that we have here an original composition.⁴⁴

5. *Ἱστορία Ἀπολλωνίου τοῦ Τύρου*, clearly written under the same influences, and, perhaps, after an Italian version of this originally Greek story.⁴⁵ The Greek text is mentioned by Ducange, *Ind. Auct.*, p. 36, and appears in the present volume for the first time, after a copy kindly made for me by M. Gidel. The catalogue describes the MS. 390 in these terms: "Narratio de Apollonio Tyrio e latina⁴⁶ lingua in graecam conversa, is codex decimo quinto saeculo exaratus videtur." The poem begins on fol. 149*b* and finishes 173*b*. The writing is very bad, and the copyist must have been a very ignorant person; a fact of which every line of my critical notes will furnish sufficient proofs.⁴⁷ My conjectures and emendations in this poem are, therefore, of a bolder nature than would be permitted in compositions less corrupt.⁴⁸

⁴⁴ This work is frequently quoted by Ducange in his Glossary, on the authority of Meursius, who had used a MS. of it in compiling his "Glossarium Graecobarbarum." M. Gidel, *Études*, p. 57, says, "ce roman n'existe qu'en manuscrit à la Bibliothèque impériale de Vienne," quoting in a note "Pierre Lambecius, t. v." But I cannot find that Lambecius mentions this work in his Catalogue of the MSS. at Vienna, and am afraid that M. Gidel did not *verify* his quotation before printing it. At all events, a more detailed citation would not have been out of place. As it is, we cannot even be sure that this work is still in existence.

⁴⁵ See Chauvin, *les Rom. Grecs et Latins*, pp. 175-182. Lapaume's preface in the *Erotici scriptores* of Didot. Ellissen, *Anal.* 5, 2.

⁴⁶ The expression ἀπὸ λατινικῆς in the Greek does not necessarily mean "from the Latin;" compare verses of Stephanos Sachlekes, quoted by Koraës, *Ἀτακτα* 2, θ' ;

νὰ τραγωδοῦν λατινικὰ καὶ νὰ μὲ πεσκαντάρουν.
καὶ τότε λέγουσι κ' ἐμέ· βαίνη μπέβρε οὖν τράτον,

(Veni bere un tratto), where Koraës justly observes λατινικὰ ὀνομάζει τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν.

⁴⁷ "La copie que je vous transmets vous donnera beaucoup à faire, parceque le manuscrit est d'une lecture difficile." Extract from a letter by M. Gidel.

⁴⁸ A version of the same story by Gabriel Kontianos was repeatedly printed at Venice: *Διήγησις ὡραιότατη Ἀπολλωνίου τοῦ ἐν Τύρῳ*, *Ῥιμάδα*. In Venegia, per Messer Stefano da Sabio ad instantia di M. Damian di Santa Maria, 1534. Fabricius, *Bibl. Gr. ed. Harles*, 11,274 mentions editions at Venice 1600 and

6. *Ἱστορία Βελισαρίου*: of which more has been said in the introductory notice prefixed to it in the present volume.

I now come to those works in which we find direct imitations of French (or Italian) originals.

7. *Φλώριος καὶ Πλατζιαφλώρα*: a version of the well-known story of Flores and Blancefleur, most probably imitated from Boccaccio, though certainly not translated from him. The poem is found in the Vienna Cod. theol. 297 (which has already been mentioned before and will be mentioned again in more than one place), fols. 211a-222b, and an accurate reprint of the text was given by I. Bekker, in the *Abhandlungen* of the Academy at Berlin, 1845. Mullach, in his "*Coniectaneorum Byzantinorum libri duo*" (Berlin, 1852), published the first 103 lines in an emended text, and with notes, adding also emendations on the rest of the text. Maurophrydes also, *Ἐκλογαί*, pp. 256-323, gives a very untrustworthy text of this poem.⁴⁹

8. *Ἱστορία τοῦ Ἡμπερίου*: Cod. theol. Vindob., 297, fols. 108b-115a; 1046 lines. Gidel's analysis (*Études*, pp. 269-288) shows that this is a version of the story of Pierre de Provence et la belle Maguelonne. This story has also been printed at Venice.⁵⁰

9. The poem *ὁ πόλεμος τῆς Τρωάδος*, MS. Paris. 2878 in 217 folios, though only 852 lines: edited by Maurophrydes,

1696. It was reprinted as late as 1778. A copy in the British Museum contains 71 pages. The language is very difficult, and seems to be the bad jargon of the islands; see Helladius, *Status praesens Ecclesiae Graecae*, p. 117. Papadopoulos Vretos, *Νεοελληνική Φιλολογία*, vol. i. p. 23. The poem exists also in MS. at Vienna, Cod. theol. 297, fols. 54a-78b. There is some doubt as to the name of the author: see Koraës, *Ἀτ.* 2, ιγ'. The MS. in Vienna ends with these lines:

ποίημα ἐν ἀπὸ χειρὸς Γαβριὴλ Κοντιάνου,
για νὰ μὲ μακαρίζουσιν, ἀπήτης ἀποθάνω.

I do not know what are M. Sathas's reasons for stating very positively (*Νεοελληνική Φιλολογία*, p. 230) *Κωνσταντῖνος Τέμενος Κρής*, ἐστιχούργησεν ἢ μᾶλλον μετέφρασεν ἐν ἔτει 1500 τὰ κατὰ τὸν ἐν Τύρῳ Ἀπολλώνιον (*Ῥιμάδα Ἀπολλωνίου τοῦ ἐν Τύρῳ*) *πολλάκις τυπωθέντα*, nor do I know M. E. Duméril's reasons for his assertion (*Floire et Blanceflor*, Paris, Jannet, 1856, p. cv.) "*la redaction en grec moderne, Διήγ. ὥρ. κ.τ.λ., a été faite d'après la version allemande.*"

⁴⁹ See also the analysis of this poem in Gidel, *l.l.* pp. 231-256.

⁵⁰ Duméril, *Floire et Blanceflor*, cvi. mentions an edition of the year 1779; the British Museum possesses one of 1806: *Ἱστορία τοῦ Ἡμπερίου υἱοῦ τῶν βασιλέων τῆς Προβέντζας. Νεωστὶ τυπωθεῖσα καὶ μετ' ἐπιμελείας διορθωθείσα. Παρὰ Πάνω Θεοδοσίου τῷ ἐξ Ἰωαννίνων*. pp. 40. Compare also Von der Hagen, *Gesammtabenteuer*, vol. 1, cxxxiv. Anm.

pp. 183–211. From the analysis given by M. Gidel, pp. 197–230, it appears that this is an adaptation, and to a great extent even a translation, of a French poem by Benoist de Sainte-More. The Cod. theol. 297, at Vienna, contains also *Ἡ Τρωάδα*, fols. 260*a*–329*a*, where Lambecius observes that the first leaf is injured. I do not know if this is the same poem as the one edited by Maurophrydes.

In another department of literature we notice the influence exercised by the West, on the popular literature of medieval Greece, viz. in the department of the *fable*. It is unnecessary here to show the difference between the Aesopean fable of the ancients and the so-called “animal-fable” of medieval French and German literature: it suffices to state that elaborate *ἀπόλογοι*, in the manner of the well-known “Reineke Vos,” are not wanting in medieval Greek literature.

Thus we have the *Διήγησις παιδιόφραστος τῶν τετραπόδων ζώων*, MS. Paris. 2911; an analysis is given by M. Gidel, pp. 310–331. The poem was written A.D. 1365, according to the concluding lines. This poem is also found in the Cod. theol. 297, at Vienna.

Another poem of the same kind is a *Πουλολόγος*, Cod. theol. Vindob. 297, fols. 84*a*–103*b*, the commencement of which is given by Lambecius:—

Ἀετὸς ὁ μέγας βασιλεὺς ἀπάντων τῶν ὀρνέων
κλητούριν εἶχεν καὶ χαρὰν καὶ γάμον τοῦ υἱοῦ του.

Ducange quotes “Pulologus seu Apologus de avibus, ex codice Regio,” in his *Index Auctorum*, p. 38.

A third fable is the *Γαδάρου, Λύκου καὶ Ἀλουποῦς διήγησις ὥραία*, recently reprinted by Jacob Grimm, in his “*Send-schreiben an Karl Lachmann über Reinhart Fuchs*” (Leipzig, 1840); an analysis is given by M. Gidel, pp. 331–351. Papadopulos Vretos (*Νεοελλην. Φιλ.* 118) mentions a Venetian edition of the year 1760, adding *ἀπὸ τὸ ὕφος καὶ ἀπὸ τὴν διάλεκτον εἰκάζω ὅτι εἶναι ποίημα Κερκυραίου τινός. Ἀγνοῶ τὴν χρονολογίαν τῆς πρώτης ἐκδόσεως*. There is, however, no doubt that the poem *was* published before, as Ducange quotes it in his “*Glossarium*,” and mentions it in his “*Index Auctorum*,” p. 65, among the “*Scriptores Graeci Anonymi Editi*.”

To this class may perhaps be added a work mentioned by Lambecius, Cod. theol. Vindob. 297, fols. 126*b*–131*b*: *Συναξάριον τοῦ τιμίου Γαδάρου*, beginning *ὁ Γάδαρος ὁ ταπεινὸς καὶ περιφερομένος*. If so, this poem is necessarily satirical.

In a third class of poems the Greeks appear to have been original, viz. in the so-called *Θρήνοι*. The three principal poems of this kind are published in the present volume, and it will suffice to call the reader's attention to the introductory notices prefixed to them. A fourth poem of this kind has not yet been edited, viz. the *Ῥῆμα θρηνητικὸν εἰς τὸν πικρὸν καὶ ἀκόρεστον ἄδην, ποίημα Ἰωάννου Πικατόρου ἐκ πόλεως Ῥηθύμνης*, Cod. theol. Vindob. 297, fols. 158*a*–175*a*. Ibid. fols. 245*b*–252*b* we have *Ἡ συμφορὰ τῆς Κρήτης, ἐν ᾗ γέγονε τοῦ μεγάλου σεισμοῦ*, beginning *ὑψιστε μέγα βασιλεῦ*.

Similar in character are the two poems of Stephanos Sachlekes, in the Cod. Paris. 2909, only the author does not bewail public misfortunes, but his private calamities, which he also turns into a moral lesson for the son of a friend. These poems will be edited in the second part of the present collection.

I may here also mention some poems of which I confess that my knowledge is very scanty. Lambecius relates that the MS. at Vienna, which has now been quoted so often, contains also, fols. 103*b*–104*a*, a poem which he calls “Canticum de vanitate mundi.” In the same MS., fols. 104*b*–108*b*, we have *Βίος καὶ πολιτεία δοκιμωτάτου καὶ σοφωτάτου γέροντος*, commencing in the following manner: *ἔλεγον οὐ μὴ νὰ γράψω οὐδὲ χεῖρα νὰ κινήσω*, from which it appears that the metre is trochaic. Again, fols. 223*a*–226*a*, the same MS. has a poem *Περὶ τῆς ξενιτείας*, of which Lambecius adds the first words *θέλω νὰ κάτσω ταπεινός*.

In the same MS. is contained a paraphrasis of the Old Testament (or rather a poetical epitome of Old Testament History) by Georgios Chumnos of Crete, fols. 2*a*–19*b*. The commencement of this work will be found in Mullach, Gramm. p. 195.

In the last place we mention from the same MS., fols. 115*a*–116*a*, the anonymous *Διήγησις τῆς φουμιστῆς Βενετίας*, beginning *ἐδᾶ, σύναξον, λογισμὲ καὶ λεπτιστὴ μου γνῶσι*.

I have intentionally omitted the poems belonging to a later date than the close of the fifteenth century, especially the works of Demetrios Zenos, and the much-quoted *Θησέος καὶ Ἐμμηλίας γάμοι*. It was my purpose to give, if possible, a complete list of the works written in the modern language, from the earliest time until the year 1500. These works, though of no great poetical or literary value, possess much interest when viewed in the light of historical philology, inasmuch as they are the most important documents for tracing the gradual development and growth of the modern Greek language. So far back as 1864, I gave it as my opinion that these works deserve to be collected "*indice verborum addito diligenti*." I now propose to do so, and give as a first instalment the present volume, which will be followed by others in course of time, a "Glossary" and exegetical notes completing the whole.

Ἡ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ.

[As an addition to the preceding 'Prolegomena,' I insert here the Poem on Andronikos, an account of which will be found above, p. x. and xiii., note 34.]

Κουρσεύουν οἱ Σαρακηνοὶ, κουρσεύουν Ἀραβίδες,
 κουρσεύουν τὸν Ἀνδρόνικον κ' ἐπαίρουν τὴν καλὴν του,
 ἐγγαστρωμέν' ἐννιὰ μηνῶν, τῆς ὥρας νὰ γεννήσῃ·
 ὅς τὴν φυλακὴν τὸ γέννησε, ὅς τὰ σίδερα τὸ τρέφει·
 ἡ μάννα του τὸ τάγιζε ψυχούδια μὲ τὸ γάλα, 5
 ἡ ἀμήρισσα τὸ τάγιζε ψυχούδια μὲ τὸ μέλι,
 κ' ἡ μάννα τῶλεγ' ἀπ' ἐδῶ· ἂ νιέ μου τ' Ἀνδρονίκου.
 τῶλεγ' ἡ ἀμήρισσ' ἀπ' ἐκεῖ· ἂ νιέ μου τ' ἀμνηρὰ σου.
 χρόνιος ἐπιάσε τὸ σπαθὶν, καὶ διέτης τὸ κοντάριν,
 κι ὅταν ἐπάτησε τοὺς τρεῖς, κρατεῖται παλληκάριν. 10
 ἐβγῆκε, διαλαλήθηκε, κἀνένα δὲν φοβᾶται,
 μήτε τὸν Πέτρον τὸν Φωκᾶν, μήτε τὸν Νικηφόρον,
 μήτε τὸν Πετροτράχηλον, τὸν τρέμει ἡ γῆ κι ὁ κόσμος,
 κἀν ἔνι δίκαιος πόλεμος, μήτε τὸν Κωνσταντῖνον.
 ἐτράβησαν τὸ μαῦρόν του, πηδᾶ, καβαλλικεύει, 15
 φτερνιστηριὰν τοῦ χάρισε, ὅπάνω ὅς βουνὸν ἐβγαίνει,
 κ' εὐρίσκει τοὺς Σαρακηνοὺς, δικίμιν ἐπηδοῦσαν.
 ὅ δικίμιν ποῦ πηδᾶτε σείς, πηδοῦν το καὶ γυναῖκες,
 ὅχι γυναῖκες ἄτροφαις, ἀλλὰ κ' ἐγγαστρωμέναις.
 οἱ μαῦροί σας μετροῦντ' ἐννιὰ κ' ἕνας δικός μου δέκα. 20
 δέστε κ' ἐξαγκωνιάστε με τρεῖς δίπλαις τ' ἄλυσσίδιν,
 ῥάψετε καὶ τὰ μάτια μου τρεῖς δίπλαις τὸ ῥαφίδιν,
 βάλτε καὶ ὅς ταῖς μασχάλαις μου τρικάνταρο μολύβιν,
 κομβόστε καὶ ὅς τὰ πόδια μου δυὸ σιδηρένιαις κλάπαις
 νὰ ἰδῆτε, πῶς ἀναπηδοῦν Ῥωμαῖοι παλληκάρια'. 25
 δένουν κ' ἐξαγκωνιάζουν τον τρεῖς δίπλαις ἄλυσσίδιν,

- βάλλουν εἰς ταῖς μασχάλαις του τρικάνταρο μολύβιν,
κομβόνουν καὶ ὅς τὰ πόδια του δυὸ σιδηρένιαις κλάπαις,
κι ἀφοῦ ταῦτα τοῦ ῥοίκασι, Σαρακηνοὶ λαλοῦν του·
- 30 ἄ βρὲ μωρὸν κι ἀνήλικον κι ἀπογαλακτισμένον,
ἂν ἔχῃς τόσῃν προκοπὴν, ἔπαρ' τὴν ῥευθερίαν σου.
τινάσσει τὰ δυὸ χέρια του καὶ κόφτει τ' ἀλυσσίδιν,
κλονίζει ταῖς μασχάλαις του καὶ πέφτει τὸ μολύβιν,
καὶ δυὸ πηδήματά ἔκαμε κ' ἐβγήκασιν ἡ κλάπαις,
- 35 κι ἀπὸ τοὺς μαύρους τοὺς ἐννιὰ εὐρέθη ὅς τὸν δικόν του·
φτερνιστηριὰν τοῦ χάρισε, ὅς τὸν κάμπον καταβαίνει.
ῥιέ μου', τοῦ λέγει ἡ μάνα του, ῥιέ μου', τοῦ λέγει πάλιν,
ῥιέ μου, κι ἂν πᾶς ὅς τὸν κύριν σου, στάθου νὰ σοῦ συντύχω.
ὅλαις ἡ τένταις κόκκιναις, καὶ τοῦ κυροῦ σου μαύρη,
- 40 κι ἂν δὲν σ' ὁμόσουν τρεῖς φοραῖς, μὴ γύρης νὰ πεζεύσῃς.
ὥσαν τοῦ σύντυχ', ἔποικε, κι ὥς τοῦ ἔχε παραγγεῖλει.
φτερνίζει δεύτερην φορὰν, ὅς τὸν κάμπον ἐκατέβη,
βλέπει ταῖς τένταις κόκκιναις καὶ τοῦ κυροῦ του μαύρη.
γυρεῦ' ἐδῶ, γυρεῦ' ἐκεῖ, τὴν πόρταν δὲν εὐρίσκει,
- 45 δίνει ἓνα κλότσον φοβερόν, ἔξωθεν ἔσω εὐρέθη·
Ἀνδρόνικος, ὁ κύρις του, βαίνει παρωργωμένος,
νὰ καταιβῇ τὸν προσκαλεῖ, ῥωτᾷ, ξαναρωτᾷ τον.
ἄ βρὲ μωρὸν κι ἀνήλικον, πόθεν ἔν' ἡ γεννιά σου;
πόθεν ἡ ῥίζα σου κρατεῖ, πόθεν τὰ γονικά σου;—
- 50 ἂν δὲν ὁμόσῃς τρεῖς φοραῖς, δὲν γύρνω νὰ πεζεύσω'.—
ἂν σύρω ῥὼ τὴν σπάθαν μου, καλὰ θέλω σου ῥμόσω'.—
ἂν σύρης σὺ τὴν σπάθαν σου, ἔχω κ' ἐγὼ δικήν μου'.—
ἂν πιάσω τὸ κοντάριν μου, σὲ κάμνω νὰ πεζεύσῃς'.—
ἂν πιάσῃς τὸ κοντάριν σου, ἔχω κ' ἐγὼ δικόν μου'.—
- 55 ῥμὰ τὸ σπαθὶν, ποῦ ζώνομαι, δέκα φοραῖς ὁμόνω·
εἰς τὴν καρδιάν μου νὰ ῥμπηχθῇ, ἂν σὲ καταδικήσω'.—
ἀκρόγυρε κ' ἐπέξευσεν ἀπὸ τὸν μαῦρον κάτω·
τότε τὸν κατερώτησαν, πόθεν ἔν' ἡ γεννιά του,
πόθεν ἡ ῥίζα του κρατεῖ, πόθεν τὰ γονικά του.
- 60 αὐτὸς ἀπελογήθηκεν ἀπ' τὴν ἀρχὴν καὶ λέγει,
ὅτ' ἔν' υἱὸς τ' Ἀνδρόνικου Ἀραβοκουρσευμένος,
ὅς τὴν φυλακὴν γεννήθηκε, ὅς τὰ σίδερ' ἀνετράφη.
Ἀνδρόνικος, ποῦ τὸν θωρεῖ, ἐλούσθη τῶν κλαμμάτων,
σηκόνει τον ὅς τὰ χέρια του, τοὺς οὐρανοὺς δοξάζει·

'δοξάζω σε, Πανάγαθε, κ' ἁγιάζω τ' ὄνομά σου, 65
 παντέρημος ἀπέμεινα, σήμερον ξανασαίνω'.
 κ' εὐθὺς φωνάζει τὸν παπᾶ, παράκλησιν σημαίνει,
 δίδει χαρίσματα πολλὰ, σχαρήκιν τοῦ φουσάτου,
 βγάλλει τὸ μαῦρο φλάμπουρο, τὸ κόκκινο σηκώνει,
 στήνει καὶ τέντα ὁλόχρυση, 'ς τὴν Κρήτην κουρσευμένη. 70

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΕΞΑΙΡΕΤΟΣ ΕΡΩΤΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ

ΦΛΩΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΕΥΤΥΧΟΥΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ ΠΛΑΤΖΙΑΦΛΩΡΗΣ.

- Εἷς καβαλλάρης εὐγενὴς ὀρμώμενος ἐκ Ῥώμης,
ἀνδρείος, καλοπρόσωπος, ἐν παλαιοῖς τοῖς χρόνοις,
ἔσχε παρθένον σύζυγον. πλὴν ἐξ αὐτῆς τῆς κόρης
τέκνον οὐδὲν ἐποίησεν καὶ τρώθηκεν τῇ λύπῃ
5 ὑπῆρχε γὰρ εὐγενικῇ, τὸ εἶδος κρυσταλλόχροια,
ἐξαίρετος εἰς ἡλικιάν. πλὴν ἦτον ὠραιωμένη,
εἰς ἡλικιὰν κυπάρισσος, σελήνη εἰς τὴν ὄψιν
ὁ κύκλος τοῦ προσώπου τῆς τὸν ἥλιον ἀντηύγει,
τὸ κάλλος τῆς τὸ ἔμορφον φλόγα νὰ παρασταίνῃ.
10 ἰδὼν δὲ ὁ αὐτῆς ἀνὴρ αὐτῆς τὴν ἀτεκνίαν
ἐκ βάθους τῆς αὐτοῦ ψυχῆς θεὸν ἐξιλεοῦτο
καὶ πρέσβυν παρεστήσατο μύστην τοῦ τηλικούτου
Ἰάκωβον τὸν ἔνδοξον ἀπόστολον κυρίου,
ὅσον νομίζων παρρησιὰν ἔχειν πρὸς τὸν δεσπότην
15 τοῦ χάριν δοῦναι αἰτήσεως ἵνα τεκνοποιήσῃ.
ὁ δὲ ἀνὴρ τῆς γυναικὸς διὰ νὰ ᾔχῃ τοιαύτην χάριν,
ὑπόσχεσιν ἐποίησεν νὰ κλαίγουν ἐν Γαλίτζαις
μετὰ δὲ τὴν ὑπόσχεσιν συνέλαβεν ἡ κόρη,
καὶ πάντες εἰς τὸν οἶκόν τους χαρὰς μεγάλας κάμνουν.
20 ἰδὼν δὲ τὴν ὑπόσχεσιν ἀπάρτι πληρωθεῖσαν,
ἔλαβεν τὸ μαρσίπιον μετὰ τὴν βακτηρίαν,
ὥς εὐτελὴς καὶ τὴν στολὴν ἐφόρεσεν αὐτίκα,
νὰ πᾶν εἰς τὸ εὐκτήριον, ναὸν τοῦ Ἰακώβου
κι ἀντάμας ποῖσαν τὴν ὁδὸν μετ' αὐτῶν καὶ ἐτέρων.

A noble
knight and
his beautiful
wife have no
children,

they pray to
St. Iago of
Compostella
and promise
to undertake
a pilgrimage
to his shrine;

upon which
the lady be-
comes preg-
nant.

They there-
for set out
on their pil-
grimage;

TITLE, 2.—πλάτζια φλώρης is the uniform reading of the MS., but as the first part is never declined, I have always joined the two parts in one name.

1. καβελάρης (Ducange gloss. p. 527): cf. 690, 1735, and on the other hand 30, 46, 288, 591, 612, 1790.—5. τὸ εἶδος κρυσταλλοχροία Mullach with synizesis in τὸ εἶδ-; but the reading of the MS. may be kept: comp. λευκόχροια.—12. πρέσβιν: emended by Mullach.—15. τεκνοποιήσῃ.—16. ὁ δὲ ἀ. τ. γ. ἀυλὰ: em. by Mullach.—17. κλέγουν.—24. ἐποίησαν: em. by Mullach. μετ' αὐτῶν is my emendation; the MS. has μετ' αὐτὸν, which Mullach changes into μετ' αὐτοῦ. ἑταίρων, Maurophr. cj.

but the Mohammedan king of Spain, Philip, with his army intercepts their train ;

many are killed and also the noble knight, and

μετὰ δὲ τοῦ πορεύεσθαι στράταν τοῦ ταξιδίου 25
ἐπάντημαν ἐνάντιον πλήρες ζημίας γέμον
ἐκείσε συνεπήντησαν· ζημίαν γὰρ τοιαύτην
ἐκίνησεν ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ἐκ Σπανίας.
Σαρακηνὸς τὴν γενεὰν ἦτον μαγαρισμένος.
πλήθος πολλῶν καβαλλαριῶν ἔσυρεν συντροφία 30
καὶ πεζικὸν ἀμέτρητον ἐμπρὸς του μετ' ἐκείνων
περνοῦν εἰς ὄρη δύσβατα νυκτοπεριπατοῦντες·
ἐχάραξεν ἡ ἀνατολή, ἐσύμωσεν ἡ μέρα,
ἔλαμψε καὶ ἐμόρφωσε τὸ φῶς τὸ τοῦ ἡλίου,
καὶ βίγλας ἔστησαν πολλὰς βλέποντες τὰς κλεισούρας. 35
ἐκεῖ ἔδασιν διαβαίνοντας ἀνθρώπους πελεγρίνους,
Ῥωμαίους ὅλους εὐγενεῖς, Χριστιανούς τὴν πίστιν,
ὅλοι νὰ ὑπαγαίνουσιν διὰ νὰ προσκυνήσουν
τὸν ἅγιον Ἰάκωβον, ἀπόστολον κυρίου·
ὥστε ὑπῆρχεν μετ' αὐτοὺς καὶ ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, 40
ἐκεῖνος, ποῦ τὴν ἄτεκνον εἶχεν καὶ ὑπεσχέθην,
“ἐὰν λυθῇ τὸ τοῦ δεσμοῦ καὶ ἡ γυνὴ συλλάβῃ,
μὲ τὴν ἐμὴν ὁμόζυγον ν' ἀπέλθω ἐν Γαλίτζαις.”
ὥς γοῦν ἰδὼν ὁ βασιλεὺς τούτους ὁδοιποροῦντας,
τοῖς ἀλλοφύλοις ἤρξατο κελεύειν καὶ προστάσσειν, 45
καβαλλαρίους λέγει δὲ σφικτοαρματωμένους,
ἄνδρας καλοὺς πολεμιστὰς, στρατιώτας ἀνδρειωμένους·
“δράμετε, ἴδετε, μάθετε τὸ τί γενεᾶς ὑπάρχουν
κι ἂν ἦναι ἀπὸ τῶν Χριστιανῶν γένος ὅπερ μισοῦμεν,
εἴ τι κακὸν κι ἐπώδυνον, εἰς αὐτοὺς ποίσητέ το.” 50
λαβόντες δὲ οἱ ἄθεοι θέλημα παρ' ἐκείνου
ὥς θῆρες δράμον κατ' αὐτοὺς, ὥς κύνες μετὰ θράσει
κι ὥς λύκοι ὑπεσέβησαν σπαράξαι καὶ τaráξαι
τοὺς ἀληθοὺς Χριστιανούς καὶ φίλους τοῦ κυρίου.
καὶν ἑκατὸν κατέσφαξαν ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, 55
καὶ ὅσους ἐγλυτώσασιν, ὅπισθεν τοὺς ἐδέσαν.

26. ἐνάντιων, Mullach cj. — 27. γὰρ MS.: γὰρ Mullach cj. — 30. καβαλαρίων. — 31. ἐκεῖνον: em. by Mullach (cf. 289). — 33. ἐχάραξεν MS.: changed by Mullach without sufficient reason. ἐσήμωσεν ἡμέρα: em. by Mullach. — 34. ἔλαμψεν ἐμόρφωσεν without καὶ: em. by Mullach. — 35. ἔστησαν, Mullach ἔστησεν. — 43. ἀπέλθουν, MS. em. by Maurophr. — 45. προστάση: em. by Mullach. — 46. καβαλαρίους. — 48. ἴδετε without an accent. — 49. καὶ ἂν. — 50. καὶ ἐπώδυνον ἄς αὐτοὺς: Mullach writes πᾶν αὐτοὺς. — 52. δράμον, Mull. δράσουν. θράσει MS.: θράσι Mull. cj. — 53. καὶ ὥς. — 56. ἐγλυτώσασιν.

his wife be-
comes the
prisoner of
the infidels.

She is given
to the king
and carried
to his palace.

She grieves
over the loss
of her hus-
band, and
will not be
comforted
by the king
or queen.

- κατέσφαξαν καὶ τὸν ἀνὴρ ἐκείνης τῆς γυναῖκας,
καὶ τὴν γυναῖκαν ἔλαβον ἐκείνην τὴν ὥραίαν.
μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ ὁμοζύγου ταύτης
60 κλαιόμενην δυσόμενη μετὰ θλιμμένου τρόπου
καὶ τοῖς ἀνόμοις ἔλεγεν· “τὴν ταπεινὴν μ’ ἀφείλας,
τὴν ταπεινὴν καὶ θλιβερὴν καὶ τὴν πολλὰ καμένην,
ὅτι ἐσώθην ἢ ἐλεεινὴ εἰς ἄδικον λιμένα.”
οἱ δ’ ἄθεοι Σαρακηνοὶ βλέποντες τὴν ὥραίαν,
65 τὴν θεωρίαν τε καὶ τὸ ἀκέραιον φρόνημάν της,
τὴν σύστασιν, τὸ ὕβγετικόν, πολλὰ τὴν ἐθαυμάζαν.
τί τὸ λοιπὸν ἐγένετο; ἐπήρασι τὴν κόρην,
φέρνουν τὴν εἰς τὸν βασιλεῆ, αὐτὸν τὴν παραδίδουν.
πλὴν τὴν χαρίζει δομενὴν, ἐξακριβῶς τὴν εἶχεν,
70 ἐξακριβῶς τὴν ἔβλεπεν τῆς κόρης τὴν ὕβγενειαν.
ὑπῆρχε γὰρ ἡ ὕβγενικὴ ἐντὸς τοῦ βασιλέως.
θλιμμένη ἐκαθέζετο, πάντοτ’ ἐνθυμουμένη
τὸν τοῦ ἀνδρός της θάνατον μᾶλλον καὶ τὴν σκλαβίαν.
κι ἀπὸ τὴν λύπην τὴν πολλὴν καὶ τὴν στενοχωρίαν
75 τὸ κάλλος τοῦ προσώπου της τελείως ἡλλοιώθη,
καὶ θεωρίαν καὶ ποσῶς οὐ φαίνεται εἰς αὐτὴν
τὸ ἡλιοκυκλοθώρημα, τὸ πῦρ τὸ λαμπροτάτον,
τὸ θεοχαριτόμορφον, τὸ ἑξαίρετον ὥραϊον
ἢ θλίψις της τὸ ἔσβενεν, τελειῶς τὸ ἀφανίζει.
80 ἔκλαιεν γὰρ πάντοτε καὶ ἐλεεινῶς ἐθρήνει,
καὶ ὀδυρμοὶ ἐφλόγιζον τὴν ὅλην της καρδίαν.
καὶ κλαίουσα γὰρ ἔλεγεν ὥς πρὸς τὸν βασιλέα
καὶ πρὸς τὴν τούτου ὁμόζυγον, ταύτην τὴν βασιλίσσαν·
“ἀφῆτέ με τὴν ταπεινὴν, τὴν τόσα πονεμένην,
85 μὴ σφάξω τὴν καρδίαν μου ἀτὴ μου μὲ κοντάρι,
ὅτι ὅς ἐμένα ἐτύχεν τῆς δυστυχίας ὁ χρόνος.
τῆς εἰμαρμένης τὸ δεινὸν ἐπάνω μου ἀπесώθην,
ὅταν ἐσφάγην ὁ ὕβγενὴς ἀνὴρ ὁ ἐδικός μου.
νὰ εἶχεν πέσῃ ἐξ οὐρανοῦ πῦρ καὶ νὰ πυρπολήσῃ

60. κλαιόμενοι ὀδυρόμενοι: partly em. by Mullach. - I have written *δυσόμενη*.
θλιμένοι and so nearly always with only one *μ*. Perhaps there is a gap between
60 and 61.—61. *ταπεινὴν με*.—64. οἱ δὲ ἄθεοι.—65. *τε* added by the editor.—
66. *εὐγενικόν*.—68. *φόρουν*: em. by Mullach.—70. *εὐγενίαν*.—71. *εὐγενικὴ*.—
72. *πάντοτε*.—74. *καὶ ἀπὸ*.—77. *τὸ λαμπροτάτω*.—78. *ἑξαίρετον*.—79. *τελείως*.
ἀφανίζει MS.: *ἀφανίζειν* Mull. ej.; but comp. 676.—85. *ἀτίμου*.—86. *σευέναν*.
—88. *εὐγενὴς*.

The queen asks her if she is with child and promises her all care and attendance.

She confesses her pregnancy.

The names of the Christian lady and of the queen. The queen's presents to the Christian.

- καὶ κατακαύσῃ καὶ ἐμέν· κρεῖττον ἥπερ τοῦ ζῆν με. 90
 μετ' αὐτον γὰρ ἐκίνησα μετὰ χαρᾶς μεγάλης
 νὰ πᾶμεν 'ς τὸ εὐκτήριον, ναὸν τοῦ ἀποστόλου.”
 καὶ ταῦτα ἡ βασίλισσα οὕτως ἀπηλογήθη·
 “ κυρὰ, 'ς τὴν θλίψιν τὴν πολλὴν καὶ τὴν ἀδημονίαν 95
 ἔχε μικρὴν παρηγορίαν καὶ ἄνεσιν ὀλίγην·
 οἱ γὰρ συχνοὶ σου ὀδυρμοὶ τὸ κάλλος σου μαραίνουν·
 τ' ὠραῖον τοῦ προσώπου σου τελείως ἠλλοιώθη·
 διὰ τὴν ἀγάπην τὴν ἐμὴν παρηγοροῦ ὀλίγον.
 ἄλλον δὲ πάλι ἐρώτημαν σὲ ἔχω ἐρωτήσῃν,
 καὶ 'πέ μέ το, κουρτέσια μου, 'πέ το, μὴ μὲ τὸ κρύψῃς. 100
 θωρῶ, καλὰ στοχάζομαι, βλέπω τὴν σὴν γαστέρα,
 κι ὁ ὄγκος τῆς κοιλίας σου δείχνει σ' ἐγγαστρωμένην.
 κι ἂν ᾔσαι ἔγκυος, κυρὰ, χάρισέ με τὸ πρᾶγμα,
 καὶ ὄρκον ποιῶ 'ς τὸ κράτος μου, νὰ 'ναι διὰ τιμὴν σου,
 νὰ ποίσω, νὰ σ' ἐργάσωμαι καλῶς νὰ σὲ δουλεύουν.” 105
 κ' ἡ κόρη ὡμολόγησεν, ὅτι ἔγκυος ὑπάρχει.
 καὶ πάλιν ἡ βασίλισσα οὕτως τὴν ἀπεκρίθη·
 “ ἐδᾶ λοιπὸν παρηγοροῦ, μὴ θλίβεσαι ἀπετώρα.
 χαρὰν ἡγοῦ τὴν ξενιτειὰν, ὅτι ἀπάρτι ἐλπίζω,
 νὰ ἔχῃς δόξαν καὶ τιμὴν καὶ καύχημα καὶ κλέος.” 110
 Μάθε καὶ τὰ ὀνόματα τῶν δύο καὶ ξενίζου.
 ἡ κλῆσις τῆς Χριστιανῆς ὄνομα Τοπατζία,
 τῆς βασιλίσσης πάλιν δὲ ὄνομα Καλλιότέρα.
 ἦτον ἀνάμεσα τῶν δυὸ χάριν τῆς βασιλίσσης.
 ἦλθεν ἀπὸ Δαλμάτια εὐγενεστάτη χάρις. 115
 ρούχον χρυσὸν, μεταξωτὸν, ἔμορφον, ὑφασμένον,
 ἡλιοαγλαΐζοντα, ἀστράπτοντα ἐνδόξως
 ἠφέραν τὴν βασίλισσαν· βασίλισσα τὴν κόρην,
 ἐκείνης τῆς Χριστιανῆς τὸ 'φόρεσεν αὐτίκα.
 εὐμορφοερωτοπαίδευτος ὑπῆρχεν ὁ χιτῶνας, 120
 ἐκεῖνον τὸν ἐφόρεσεν ἡ εὐγενίδα κόρη.

90. ὑπὲρ MS.: ἥπερ em. Mullach.—92. εἰς τὸ.—93. οὕτως: comp. Boissonade Anecd. 2, 12.—96. οἰδαλμοί: em. by Mull.; but it is also possible that the original reading is οἰκτιρμοί.—97. τὸ ὠραῖον.—98. πάλιν: em. by Mull.—101. θεωρῶ.—2. καὶ ὁ . . . ἐγγαστρωμένης.—3. καὶ ἂν.—5. σὲ ἐργάσομαι.—6. καὶ ἡ; cases in which the MS. reads καὶ instead of κι will not be noted after this.—9. ξενιτίαν.—10. ἔχεις.—12. τὸ Πατζία: em. by Mullach and Du Méril, Introd. lxxxvi. n. 2.—13. Καλλιότέρα.—18 καὶ ἡ βασίλισσα.—19. ἐφόρεσεν: but ἔδωκεν would be more natural.—21. ἐκεῖνον τὸ: cf. 933.

- ὑπῆρχον δὲ ἀμφότεραι ἔγκυαις τὰς γαστέρας,
 συνέφθασε δὲ κι ὁ καιρὸς ἐκείνων καὶ τῶν δύο,
 κι ἀμφότεραι ἐγέννησαν εἰς βασιλέως οἶκον
 125 τὸν Μάιον, ὅταν ῥόδ' ἀνθοῦν κι ἐκπέμπουν μυρωδίαις.
 ἐγέννησεν ἡ Χριστιανὴ ἔμορphen θυγατέρα,
 γεννᾷ κ' ἡ Σαρακήνισσα υἱὸν ἐξαιρεμένον.
 καὶ τί λοιπὸν ἐγένετο εἰς τὴν ὥριαν ἐκείνην,
 τὴν ἔμορphen Χριστιανὴν, τὴν πλήρης θεωρίαν ;
 130 ἅμα τὸ βρέφος ἔπεσεν ἐκ τὴν αὐτῆς γαστέρα,
 ἀπέθανεν ἡ βγενικὴ καὶ ἐκ τοῦ ζῆν ἐκλείπει,
 ἐδιέβην, 'ς τὴν αἰώνιον ζωὴν ἀντεκατέστη.
 διὰ δὲ τὰ γενέθλια καὶ τὴν χαρὰν ἐκείνην
 ἅπαντες μεγιστᾶνοί τε, μικροί τε καὶ μεγάλοι,
 135 κ' ἡ βάγαις τοῦ παλατιοῦ, μετὰ καὶ τοὺς ἀγῶρους,
 χαρὰν ἐκαταστήσασιν διὰ ξεφάντωσίν τους,
 καὶ τὴν χαρὰν ἐχαίρονταν ἐξάμηνον καὶ πλέον.
 ταῖς βάγαις δὲ ὁ βασιλεὺς παρακαλῶν προστάζει,
 τὰ δύο βρέφη ἐξακριβῶς θηλάζειν καὶ φυλάττειν,
 140 στερεῶς διὰ νὰ ὑποκρατοῦν, καλῶς νὰ τὰ προσέχουν,
 καὶ μιᾶς κοπῆς καὶ φορεσιᾶς ῥοῦχα νὰ τὰ ἐνδύουν.
 τὰ δύο ἀναθρέφουνταν, τ' ἀρσενικὸν κ' ἡ κόρη.
 κι ὁ βασιλεὺς ὡς ἀγαπῶν ἀμφότερα τὰ δύο
 ὀνόματα τὰ ἔθηκεν, τὰ πρέπουν κατ' ἀξίαν.
 145 ὄνομα μὲν τ' ἀρσενικὸν Φλώριον ὀνομάζει,
 τὴν κόρην τὴν ἐξαίρετον ἐκάλει Πλατζιαφλῶρε,
 διατὶ ἦταν ἄνθη μία τοῦ δροσεροῦ τοῦ κρίνου,
 καὶ τοῦ καθ' ἐν ἡ θεωρίᾳ ἐνὶ ἀπὸ τὴν ὄψιν.
 ὥσπερ τὸ ῥόδον ἄσπρον ἐν καὶ κόκκινον ὠραῖον,
 150 οὕτως τὸ κάλλος ἔπλασεν ἡ φύσις καὶ τῶν δύο
 κρινοτριανταφυλλόροδα, ἐρωτοαναθρεμμένα,
 ἀναθρεμμένα σύντομα, ἐρωτογαπημένα.
 Μετὰ δὲ τὴν ἀνατροφὴν τῶν δυὸ ἐκείνων παίδων

The queen is also pregnant, and both are delivered in the month of May, the Christian of a daughter, the queen of a son.

The death of the Christian.

Rejoicings in the palace. The two babies are treated alike. Their names: Florios and Platziaflora.

In due time

122. ἔγκυες. — 25. ὅταν τὰ ῥόδα. Perhaps we should read τὸν Μάην (with synizesis) and then keep the MS. reading in the succeeding words. — 27. κ' ἡ the MS. exceptionally. — 28. ὠραίαν. — 29. Perhaps πλήρη, though πλήρης may be defended. — 31. εὐγενικὴ. — 32. εἰς τὴν. — 35. καὶ οἱ βάγαις (cf. 138). — 38. βάγαις 39. θηλάζει. — 42. ἀναθρέφουντα. κ' ἡ MS. — 47. ἀνθίμια: em. by Mullach. Perhaps we should also read τοῦ δροσερώδους κρίνου. The second τοῦ is omitted in the MS. — 51 and 52. θρεμμένα with one μ.

Florios is ordered to go to school,

but refuses to go unless Platziaflora be sent with him.

The king consents to send her to the same school.

Florios reads a book on love, and discovers that he is in love with his companion.

ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν υἱὸν ἐφθέγγετο τοιάδε·

“δεῦρο, υἱὲ παμφίλτατε, ἄκουσον τῆς φωνῆς μου, 155

τὴν ἐντολὴν, τὸ θέλημα καὶ τὴν βουλὴν, τὸ λέγω.

πατέρων παῖδες εὐγενῶν εἰς τὴν γραφὴν σχολάζουν,

’ς τὰ γράμματα σχολάζουσιν, νὰ ’πέλθουν νὰ τὰ μάθουν,

νὰ ’ναι εἰς λόγον φρόνιμοι καὶ εἰς ἀξίαν μεγάλην

καὶ εὐτυχεῖς εἰς τὰς βουλὰς· μᾶλλον κι ἂν βασιλεύσουν, 160

τῆς βασιλείας πρέπουσιν φρόνιμα νὰ ’ξηγοῦνται,

τοὺς εὐγενεῖς, τοὺς ἔνδοξους ἀξίως νὰ δεξιοῦνται,

τοὺς εὐτελεῖς καὶ ταπεινοὺς πάλιν νὰ ἀγαποῦσιν.”

κι ὁ Φλώριος ἀπόκρισιν πρὸς τὸν αὐτοῦ πατέρα·

“ποιῶ, πατὴρ γλυκύτατε, εἴ τι ἐμὲν προστάττεις, 165

ἂν ἐν τὸ πρᾶγμα δίκαιον, ἂν εἶναι καὶ τυγχάνει.

δουλεύω, πράττω, οἰκονομῶ, θέλω το, δέχομαί το.

τοῦτο καὶ μόνον γίνωσκε, ὅτι εἰς τὸ σχόλιον μόνος,

μόνος μου οὐκ ἀπέρχομαι χωρὶς τὴν Πλατζιαφλῶρε.

εἰ μὲ ταύτην ἀπελθῶ, ἔχω καλῶς ποιῆσαι, 170

καὶ πράξω καὶ τοὺς ὀρισμοὺς καὶ τὰ προστάγματά σου,

κι ὅλα σου τὰ βουλευμάτα ἐτοίμως νὰ πληρώσω,

μᾶλλον κ’ εἰς τὰ μαθήματα νὰ ’πέρχωμαι σπουδαίως.”

πάλιν δὲ τοῦτον ὁ πατὴρ οὕτως ἀπηλογᾶται·

“τὸ αἶτημα, τὸ θέλημα, τὸ ζήτημά σου, υἱέ μου, 175

πράττω, ποιῶ, ἀποδέχομαι τέτοιον ὅπερ λέγεις.”

ὁμοῦ οἱ δυὸ πορεύθησαν, ὁ Φλώριος καὶ ἡ κόρη,

ἡ Πλατζιαφλῶρι’ ἡ ’βγενικὴ, τὰ γράμματα μανθάνουν.

συντόμως γοῦν ὁ Φλώριος καὶ εἰς καιρὸν ὀλίγον

ἔμαθεν καὶ ἀνέγνωσεν, βίβλους πολλὰς διήλθεν. 180

διήλθε καὶ εἰς ἕτερον βιβλίον τῆς ἀγάπης,

ὅπερ ἐκατεφλόγισεν τὸν νοῦν του καὶ καρδίαν.

ὅποταν γὰρ ἀνέγνωσεν τὴν βίβλον τῆς ἀγάπης,

ἀγάπη ἐκατεμάρανεν τὸν νοῦν του καὶ καρδίαν.

ὁ βασιλεὺς δὲ θεωρῶν τὸ γεγονὸς, μὴ φέρων, 185

βέλος δεινὸν κατέτρωσε τὴν ἑαυτοῦ καρδίαν,

σχεδὸν οὐκ ἀναπαύετον οὐδὲ παρηγορᾶτον.

ὁ Φλώριος δὲ ἀπόβλεπε τὴν Πλατζιαφλῶρε πάντα,

159. Perhaps we should read μεγάλοι. — 60. κιὰν: em. by Mullach. — 63. τοὺς παιγνοὺς, MS. em. by Maurophr. — 70. ἀπελθὼν. — 77. ἐπορεύθησαν. — 78. Πλάτζια Φλώρια ἡ εὐγενικὴ. — 87. σχεδὸν ὅτι οὐκ: it is also possible to write σχεδὸν τι οὐκ. — 88. ὁ δὲ Φλώριος.

- ἐκείνην τὴν ἀγλαόμορφον τὴν εἶχεν ἐν καρδίᾳ,
 190 τὴν κρυσταλλίδα τοῦ νεροῦ, τὴν παχνοχιονάτην,
 τὴν νεραντζαροτάκουστην, κρινοτριανταφυλλάτην,
 τραχηλομαρμαρόμνοστην, ῥοδοκοκκινοχείλα,
 τὴν συντυχογλυκόλαλον, ἐρωτοπονεμένην,
 ἐκείνην, τὴν ἐκόσμησεν ἡ χάρις τῶν ἐρώτων.
 195 ἐκείνην ἐστοχάζετον ὁ συνανάτροφός της,
 εἰς αὐτὴν τὸν νοῦν τοῦ ἔβαλεν καὶ σαλεμὸν οὐκ εἶχε,
 καὶ πάντα τὰ λεγόμενα εἶχεν τα ὡς ἀράχνην.
 ὁ δὲ διδάσκαλος αὐτοῦ πρὸς Φίλιππον ἀπῆλθε,
 τὸν πόθον τοῦ ἐμνοστοῦ τὸν βασιλέαν εἶπε·
 200 “γνώρισε καὶ κατάμαθε τὰ κατὰ τοῦ υἱοῦ σου.
 ὁ γὰρ υἱός σου, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἐρωτοετρώθη
 εἰς Πλατζιαφλώρην τὴν ὠρίαν, τὴν κόρην τὴν νεάνιν,
 καὶ ἀπὸ τὸν τόσον ἔρωταν, τὸν ἔχει ὅς τὴν φουδοῦλαν,
 βίβλους οὐδὲν διέρχεται οὐδὲ ἀναγινώσκει.
 205 τούτου καὶ μόνη συντυχία ἐνὶ διὰ ἀγάπην,
 πλαταίνει λόγους κατ’ αὐτὸν, λέγει διὰ τὸν πόθον.
 καὶ ἂν εἰς ἐκείνους χωρισμὸν μὴν ποίσης, ἤξευρέ το,
 συχνάκις θέλει φλέγεσθαι εἰς πόθον τῆς ὀδύνης.”
 ὁ βασιλεὺς δὲ τὸ λεχθὲν λέγει τῆς βασιλίσσης·
 210 “εὐγενικὴ κυράτσα μου, τί λέγεις νὰ ποιήσω ;
 οἱ πόνοι κατασφάπτουσιν, συντρίβουν τὴν καρδιάν μου,
 ὅτι ὁ ἡμέτερος υἱὸς χάνεται δι’ ἀγάπην,
 διὰ πόθον τῆς πανευγενῆς καρδιοδιχοτομᾶται·
 νὰ τὸν χωρίσω, ὕβριση, λέγω ἐκ τὴν φουδοῦλα,
 215 κ’ εἰς ξένους τόπους βούλομαι ἐκείνον νὰ ὑποστείλω,
 καὶ ἂν τύχη καὶ τὸ ῥιζικὸν, νὰ τὴν ὕβριση ἐκ τὸν νοῦν του,
 ὅταν πολλάκις τὸ συχνὸν ἐκείνον θέλει βλέπει.”
 τοιαύτην ἔχει τὴν βουλὴν μετὰ τῆς βασιλίσσης.
 ὁ βασιλεὺς ὁ Φίλιππος λέγει πρὸς τὸν υἱὸν του·
 220 “δεῦρο, υἱὲ παμφίλτατε, ἄκουσον τῆς φωνῆς μου.
 ποῖσον ἐμοῦ τὸ θέλημα, γλυκύτατε υἱέ μου,
 υἱὸς ὑπήκοος πατὴρ γενοῦ, υἱέ, νὰ λάβῃς
 εὐχὴν τὴν τῶν γονέων σου καὶ δόξαν ἐξ ἀνθρώπων.

His tutor informs king Philip of this, and of the effect it has on Florios's studies. He advises the separation of the two.

The king announces this to the queen,

and then apprises Florios of his intention to send him to Monturion to finish his studies.

192. ῥοδοκοκκινοχεία: em. by Maurophr.—97. αὐτὴν. ἔβαλεν.—99. ἐμνοστον.—202. ὠρίαν.—3. εἰς τὴν.—5. τοῦτον κ. μόνον ἢ.—8. ὀδύνης.—14. εὐγενικῇ.—16. εὐγάλη.—17. The line is corrupt. Perhaps we should read ἐκείνην, and also ὅτ’ οὐ.—20. παμφίλτατε.—21. ποίησον.—22. πατήρ used as a dative: see Transactions, 1867, p. 88.

θέλεις εἰς τὸ Μοντόριον νὰ 'πέλθῃς εἰς τὴν σκόλαν,
διὰ νὰ μάθῃς φρόνησιν, νὰ 'ναγινώσκῃς βίβλους. 225

ἐκεῖ γὰρ ἔνι ἡ φρόνησις, ἐκεῖ καὶ ἡ σοφία,
ἐκεῖ πολλὰ 'διδάχθησαν παῖδες τῶν μεγιστάνων,
καὶ φρόνιμοι ἐφάνησαν εἰς βουλὴν καὶ εἰς ἔργον.
κι ἐκ γένους ἡμετέρου τε ὑπάρχει ὁ δούξ τοῦ τόπου,
κι ἐπιθυμᾷ, υἱὲ καλὲ, νὰ 'δῇ τὴν ἡλικιάν σου. 230

ὅτι ἔπαινον ἐλάλησαν ἐκείνον διὰ 'σένα,
διαπὸ σὲ στέλλει πάντοτε κείνος χαιρετισμούς του.
ἄπελθε τοίνυν, ἄπελθε· ἅ σοι προστάττει, ποίει."
ὁ Φλώριος πρὸς τὸν αὐτοῦ πατέρα ἀπεκρίθη·

"ἐμὲν, πατέρα βασιλεῦ, τί συντυχιάς μὲ λέγεις ; 235
ἤξευρ' οὐκ ἔνι δίκαιον· πλὴν ἀπ' ἐμένα μάθε.

ἐὰν οὐκ ἔλθ' ἡ εὐγενικὴ μὲ 'μέν', ἡ Πλατζιαφλῶρε,
μόνος ἐγ' οὐκ ἀπέρχομαι εἰς τόπον οὐδ' εἰς σκόλην,
νὰ ξενωθῶ ἀπ' τὴν ἐμὴν ἐρωτικὴν ὥραϊαν,
νὰ ξενωθῶ, κι ὁ λογισμὸς συχνὰ μὲ συμβουλεύει. 240

καὶ ποιά ψυχὴ καὶ ποιά καρδιὰ τὸν πόνον νὰ βαστάζῃ ;
καὶ λέγει μου ἡ συμβουλὴ τῆς ἐρωτομανίας·
πρόσεχ' οὖν νὰ μὴ ξενωθῇς καὶ χάσῃς τὴν φουδοῦλα,
ἐκείνην ὅπου τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀποκερδαίνει.

κάλλιον τῆς ἀγάπης τὸ σπαθὶ διὰ νὰ μὲ κόψῃ, 245
νὰ μὲ διχοτομήσουσιν μέλη μέλη καὶ βρῶμα
θηρίοις νὰ μὲ δώκασιν, παρὰ διχῶς τῆς κόρης
νὰ 'θελα ἀποξενωθῇ—ἔδ' ἀνομιὰ μεγάλη."

κι ὁ βασιλεὺς, ὡς ἤκουσεν ἀπόκρισιν τοιαύτην,
κάθεται, συμβουλεύεται μὲ τὴν ὁμόζυγόν του, 250
καὶ μετὰ δόλου ὀρθώσασιν ὀρθῶμα τὸ τοιοῦτον.

εἰς τὸ κλινάριον θῆκάν τὴν τάχ' ὡς ἀρρώστημένην,
κι ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν υἱὸν ἐφθέγγετο τοιαῦτα·

"υἱέ μου, μὰ τὴν πίστιν μας τὴν εἰς τὸν Μαχουμέτην,
ἀπόψε τὴν μητέρα σου ὑπέπεσεν ὀδύνη, 255

καὶ τὸ πουρνὸ τὴν σήμερον ἀκόμη οὐδὲν ἡγέρθη.
καὶ τάχα διὰ κουφισμὸν ἀρρώστιας τῆς μητρός σου

Florios re-
fuses again
to go with-
out Platzia-
flora, con-
fessing at the
same time his
vehement at-
tachment to
her.

The queen
must now
feign sudden
illness, and
Florios is
told that
Platziaflora
is now want-
ed for his
mother, but
shall be sent

227. ἐδιδάχθησαν.—31. μένα.—32. διὰ τοῦτο σὲ. ἐκείνος.—35. με τα λέγεις.—
36. ἤξευρε.—38. ἐγὼ οὐκ: perhaps we might read *μόνος μου οὐκ*, cf. 169. οὐδέ.—
39. ἀπὸ: we may also read *πρὸς*.—43. προσέχουν: em. S. Lindheimer.—45. After
σπαθὶ the MS. inserts *νὰ φήσεις* while it omits *διὰ*.—48. ἔδε.—51. ὀρθώμασιν.—
52. τὴν ἔθηκάν τάχα.

to him on the
queen's re-
covery.

- τὴν κόρην τὴν πανεύγενον ποθεῖ νὰ τήνε βλέπῃ,
νὰ συντυχαίνῃ μετ' αὐτὴν διὰ παρηγορίαν της.
260 εἰάν οὐ πιστεύῃς, ἄπελθε καὶ ἔδε 'ς τὸ κλινάριον,
εὐρεῖν τὴν θέλεις, πῖστευσον, νὰ κεῖται, ὡς σὲ λέγω.
ἄπελθε τοῖνον, ἄπελθε· μετὰ δὲ τὴν ὑγείαν
τὴν τῆς μητρός σου, πῖστευσον, στέλλω σοι Πλατζιαφλῶρε.”
· κι ὁ Φλώριος μετὰ στενασμόν πάλιν ἀπηλογᾶται·
265 “ὦ βασιλεὺς, ἀπέρχομαι κατὰ τὸ θέλημά σου.
τὴν Πλατζιαφλῶρε, ἤξευρε, ἐσὲν τὴν παραδίδω,
νὰ τὴν φυλάττῃς ὡς δι' ἐμέ, καλῶς νὰ τὴν προσέχῃς.”
κατὰ τὴν δ' ἀποχώρισιν τῶν ἀμφοτέρων παίδων
ἀλλήλως ἐθρηνήσασιν, συχνῶς ἐπεριλάβαν,
270 καὶ εἰς τὸν ἄλλον ἄφηκε στενάγματα καὶ πόνους,
καὶ θλίψιν, νὰ διχοτομῇ τὴν καθενοῦ καρδίαν.
πλὴν δακτυλίδιν ῥωτικὸν ἢ κόρη τὸν ἐδῶκεν,
ἐκεῖνο τὸ ἐκόσμησεν ἢ τέχνη τῶν ἐρώτων,
κ' ἢ χάρις τὸ ἐκόσμησεν καὶ ποῖκέν το τοιοῦτον,
275 πῶς νὰ δείχνῃ ἐνέργειαν εἰς ἐρωτοποθοῦντας.
τὰ λόγια τοῦ τὰ ἔλεγεν, ἄκουσον νὰ τὰ μάθῃς.
“ἔπαρ' τὸ δακτυλίδι μου καὶ βάστα το μ' ἐσένα.
ζαφύριν ἐνὶ ἐξαίρετον· ἔχε το ἀντὶ ἐμένα,
καὶ ἂν τι εἰς ἐμέ συμβῇ ἐνάντιον νὰ γένῃ,
280 αὐτὸ τὸ δακτυλίδι μου νὰ θλίβεται δι' ἐμένα,
ὁ λίθος νὰ θαμπόνηται, νὰ χάνετ' ἢ θεωρία,
κι ἀπ' αὐτο νὰ 'χῃς ἐκδοσιν ὅτι ἐγὼ θλιβοῦμαι.”
ἀκούσας ταῦτ' ὁ Φλώριος παίρνει τὸ δακτυλίδι,
βάνει το 'ς τὸ δακτύλι του διὰ παρηγορίαν του.
285 ἐκίνησεν ὁ Φλώριος, ὑπάγει 'ς τὸ Μοντόριον.
τοὺς αὐλητὰς, τοὺς ἄρχοντας ἀποχαιρέτισέν τους,
καὶ τὴν ὁδὸν ἐκίνησεν ἐκείνην καὶ ὑπάγει.
ὑπάγουν δὲ καὶ μετ' αὐτὸν ἄρχοντες καβαλλάροι,
παιδόπουλα εἰς χρεῖαν του ἐντάμα μετ' ἐκείνων.
290 μὲ συντροφίαν εὐγενικὴν συντροφιασμένος ἦτον.
πῆρε γερακοφάλκονα, ξεπτέργια καὶ ζαγάρια,

Florios con-
sents to de-
part without
Platziaflora;
their grief at
parting;

Platziaflora
gives him a
ring of oc-
cult power;

‘if ever the
stone loses
its lustre,
you may
conclude
that I am in
trouble.’

The sports of
Florios's
companions
on their way
to Mon-
turion,

260. πιστεύεις. εἰς.—61. εὔρην.—63. σοι τὴν.—68. κατὰ δὲ τὴν ἀποχώρησιν.
—71. διχοτομεῖ.—72. δακτυλίδιν ἐρωτικόν: we might also read δακτυλίδι ἐρωτικόν
(with synizesis).—79. εἰάν.—80. αὐτον.—81. χάνεται ἢ.—82. νὰ ἔχει.—83. ταῦτα.
—85. εἰς τὸ.—89. ἐκεῖνον: cf. v. 31.—90. συντροφιασμός.—91. ἐπῆρε.

but Florios
does not
share them.

τάχα διὰ περιδιαβασμὸν καὶ διὰ παρηγορίαν,
διὰ νὰ ὑπάγῃ μὲ χαρὰν, θλίψιν νὰ μὴν θυμῆται,
εἰς αὐτὸν δὲ παρηγορίαν οὐδ' ὅλως γὰρ οὐκ ἦτον.
οἱ πόνοι τὴν καρδίαν τοῦ ἐκατεμάρανάν την. 295

ὅπισθεν συχνοβλέπεν τὸ παράδρομον ἐκείνον,
νὰ ἴδῃ τὴν παράξενον ἐκείνην, τὴν ἡγάπα,
τάχα νὰ λάβῃ ἀνασασμὸν, μικρὴν παρηγορίαν.
τὴν δὲ χαρὰν, τὴν εἴχασιν αὐτοῦ οἱ συνοδοιπόροι
εἰς εὐμορφα κυνήγια, εἰς παραδιαβασμούς τους, 300
τίς εἶχε διηγῆσασθαι ; πλὴν τὴν χαρὰν ἐκείνην

* * * * *

Their arrival
at Montu-
rion and re-
ception by
the duke.

ἀλλ' εἶχεν τὴν ὡς σκύβαλα, οὐκ ἔβλεπεν εἰς αὐτήν.
ὁκάποτ' ἀπεσώσασιν, ἦλθαν εἰς τὸ Μοντόριον.
ὁ δούξ τοὺς ἀποδέχθηκεν μετὰ χαρᾶς μεγάλης,
κι ἀπὸ τὸ χέρι τὸν κρατεῖ ὡς συγγενῆς καὶ φίλος, 305
μετ' αὐτὸν περιπλέκεται, συχνὰ καταφιλεῖ τον.
καὶ τέτοια λόγια τὸν ἔλεγεν· ἄκουσον νὰ τὰ μάθῃς.

* * * * *

The duke
tries to cheer
up Florios.

καὶ ἄριστον πολυτελῆ εἶχεν εὐτρεπισμένον,
τὸ μὲν διὰ τοὺς ἄρχοντας, τὸ πλεόν δι' ἐκείνον,
διὰ νὰ τὸν δώσουν κουφισμὸν, μικρὴν παρηγορίαν· 310
τοιούτους λόγους τοῦ λαλεῖ ὁ δοῦκας τοῦ Φλωρίου·
“τὸ ἄριστον ἦτοίμασται, καὶ ἄγωμεν τρυφῆσαι.
ῥίψον τὴν ἔννοιαν, ῥίψέ την· τὴν θλίψιν ἀποβάλου.
γέλα καὶ χαίρου, σκίρτησον δίχως τινὸς ἀνάγκης,
καὶ κἂν ὡς διὰ τοὺς ἄρχοντας, τοὺς μεγιστάνους τούτους, 315
μὴ γίνεσαι ὡς κατηφής, μὴ ἦσαι ἐννοιασμένος.”
ἀκούσας ταῦτ' ὁ Φλώριος οὕτως τὸν ἀπεκρίθη·
“οἱ πάντες μεγιστᾶνοί μου καὶ πάντες ἄρχοντές μου
ἔχουν τρυφῆσαι καὶ χαρὴν, ἔχουν περιδιαβάσαι,
ἐγὼ δὲ πάλιν βούλομαι εἰς Φίλιππον στραφῆναι, 320
ὅτι ἐν τῇ βασιλείᾳ μου ἐν ἡ παρηγοριά μου.
ἐκεῖ 'ν' τὸ παρηγόρημα τῆς ἐδικῆς μου λύπης,
ἐκεῖ 'ναι ὁ ἀνασασμὸς τῶν ἐδικῶν μου πόνων.

292. τάχατε.—93. μετὰ χαρᾶς : em. by Mull. It is also possible to write διὰ νὰ ὑπᾶ μετὰ χαρᾶς.—94. αὐτον.—96. ἐσυχνόβλεπεν.—302. There is no gap in the MS.—3. ὁκάποτε.—6. περιπλέκεται (cf. v. 614, ἐξόμπλιον).—7. ἔλεγεν. The MS. continues without a gap.—12. ἄγωμεν.—15. οὐτους.—16. ἐγνοιασμένος.—17. ταῦτα.—22. and 23. ἐκεῖ ἐνι.

- πλήν διὰ τὴν παράκλησιν τὴν ἐδικήν σου λέγω,
 325 τρυφήσαι ἔχω μετὰ σέ καὶ [φιλικῶς] διάγειν.”
 ’ς τὸν βασιλέα Φίλιππον νὰ στρέψωμεν τὸν λόγον.
 τί δὲ κακὰ συνέβησαν ἀπὸ τοῦ βασιλέως
 εἰς κόρην τὴν παράξενον, νὰ σᾶς τὸ καταλέξω.
 κι ὅστις ἔχει πόνον, ἅς πονῇ, καὶ θλίψιν, ἅς λυπῇται,
 330 κι ὅπου πονεῖ καὶ θλίβεται, πάντοτ’ ἅς ἀπομένῃ,
 ὅτι τῆς τύχης ὁ καιρὸς πάλιν ἐπανεστράφη.
 Ὁ βασιλεὺς ὁ Φίλιππος, μισεύσας ὁ υἱὸς του,
 μελέτην τε καὶ ἄγνοιαν, τί πράξαι, τί ποιῆσαι,
 λέγει πρὸς τὴν βασίλισσαν, οὕτως τὴν συντυχαίνει·
 335 “ὁ υἱὸς σου ’ς τὸ Μοντόριον ἀπ’ ἐμοῦ ἀπεστάλθην.
 εἰς Πλατζιαφλώρην τὴν ὠρίαν τί λέγεις νὰ ποιήσω;
 νομίζω ποθοκέρασμαν ἐκέρασεν ἐκείνη·
 τοιοῦτον οὐκ ἀναπαύεται οὐ νύκταν οὐδ’ ἡμέραν.
 πλήν τὸ ἐμὸν ἐκδόκημαν εἰς αὐτὴν ἂν οὐ πράξω,
 340 νὰ μὴν φορέσω ἀπ’ τοῦ νῦν στέμμα ’ς τὴν κεφαλὴν μου,
 στέμμαν οὐδὲ διάδημαν οὐδὲ ἄλλον τι πρέπον
 ὡς βασιλέως ἔνδυμα· εἰς αὐτὴν ἂν οὐ πράξω
 θάνατον ἀνεκκλήτητον καὶ πῦρ, νὰ πυρπολήσω
 καὶ ἀπολέσω παντελῶς, τελείως ἀφανίσω.”
 345 καὶ παρευθὺς ἐμήνυσεν, ἦλθεν ὁ ’πὶ τραπέζης,
 καὶ οὕτως τὸν ἐσυντυχε, μετὰ θυμοῦ τὸν λέγει·
 “ἀφηκράσου κι ἐγνώρισε, μάθε τὸ θέλημά μου,
 καὶ τὴν βουλήν μου σήμερον ἐσὲν τὴν παραδίδω,
 μετὰ καὶ τὸ μυστήριον ἐσὲν τὸ φανερόνω.
 350 ζωὴν νὰ πάρω βούλομαι κόρης τῆς Πλατζιαφλώρης.
 φαιδρὸν, λαμπρὸν τὸ ἄριστον—μετὰ τοὺς μεγιστάνους
 καθέξομ’,—οἰκονόμησον, ποῖσε τὸ προσταχθέν σοι.
 στεῖλλέ μου εἰς τὸ ἄριστον ὄρνιν φαρμακωμένην
 σιγὰ, κρυφὰ κι ἀνόητα, αὐτῆς μὴ κατεχούσης,
 355 ὅπως νὰ λάβω ἀφορμὴν καὶ κατ’ αὐτῆς ἐκπέμψω.
 εἰς ὀργὴν γὰρ ἀνήγειρεν καὶ φθόνον ἡ ψυχὴ μου.”

The story re-
verts to king
Philip.

His council
with the
queen,

and his de-
termination
to kill Plat-
ziaflora.

His orders to
his master of
the table :

a poisoned
fowl is to be
sent into the
room as a
present from
Platziaflora,
as if she in-
tended to
poison the
king.

325. καὶ διάγειν: so the MS. without φιλικῶς.—29. ὅστις ἔχει: per-
haps we might read ὅς ἔχει.—30. πάντοτε ἅς πομένη.—33. Perhaps we may
conjecture με λύπην τε καὶ ἄγνοιαν.—35. εἰς τὸ.—36. ὠραίαν.—38. τοιαύτον.
οὐδὲ.—39. αὐτὴν.—40. ἀπὸ.—41. πότε ἄλλον: perhaps we should read rather
οὔτε than οὐδὲ.—42. βασιλεὺς ὡς.—45. ’πιτραπέζης, and so almost constantly
in one word.—49. μετὰ.—50. κόρη.—52. καθέξομαι . . . προσταχθέν τι.—53. ὄρνιθα.

- 457 ὁ 'πὶ τραπέζης φθονερὸς καὶ γέμων ὅλως δόλου,
 θέλων δὲ καὶ τὸν ὀρισμὸν τοῦ βασιλεῶς πληρῶσαι
 ὡσάν τε δοῦλος γνώριμος καὶ ὡς πιστὸς οἰκέτης
 καὶ φίλος ἀληθέστατος, αὐτὸν ἀπηλογᾶται. 360
 “ὦ βασιλέων μέγιστε καὶ τῶν ἀνάκτων ἀναξ,
 τοῦ λόγου σου τὸ ζήτημα πληρῶσαι διασυντόμως,
 τὸ φάρμακον συγκέραστον θέλω κατασκευάσαι.
 κι ὅταν ἐσὺ καθέζεσαι μετὰ τῶν σῶν ἐνδόξων,
 στείλη τὴν θέλω φανερά οἱ πάντες νὰ τὴν βλέπουν. 365
 ἐκείνον δὲ τὸν ἄνθρωπον, ὅπου τὴν θέλει φέρει,
 εἰπεῖ τοῦ θέλω νὰ εἰπῇ ἐμπρὸς τῶν μεγιστάνων
 “‘τῆς Πλατζιαφλῶρης τὸ σταλὲν γνωρίσει ἡ βασιλείά σου.’”
 οὕτως ἐκατεσκεύασεν νὰ τὴν συκοφαντήσῃ
 ὁ βασιλεὺς ὁ Φίλιππος μὲ τὸν ἐπὶ τραπέζης. 370
 τὸ ἄριστον ἡτοίμασαν· ἐσυναχθῆκαν πάντες.
 ὁ βασιλεὺς ἐκάθισεν μὲ τὸν ἐπὶ τραπέζης,
 μετὰ τοὺς μεγιστάνους του, μετὰ τοὺς ἄρχοντάς του.
 ἐκένωσαν, ἡφέρασιν τοὺς μίσους ἐμπροσθέν τους,
 ἡφέραν δὲ τὴν ὄρνιθαν ἐμπρὸς τὸν βασιλέα, 375
 κ' ἐκείνον, ποῦ ἡτοίμασαν κρυφῶς συκοφαντήσαι,
 τὴν Πλατζιαφλῶρ' εὐγενικὴν τάχα διὰ νὰ χαλάσῃ.
 πλὴν δὲ ὅπου τὴν ἡφέρειν τὸν βασιλέα λέγει·
 “ὦ βασιλεῦ, αὐθέντη μου καὶ ἀναξ τῶν ἀνάκτων,
 ἡ Πλατζιαφλῶρ' ἡ βγενικὴ τῆς βασιλείας σου στέλλει.” 380
 ὁ βασιλεὺς ὡς ἄδικος, τελείως γέμων δόλου,
 τὸ δῶρον τάχα δέχεται ὡσάν ἡγαπημένον,
 δέχεται δῶρον ὡς λαμπρὸν, πιάνει νὰ τὸ μελίσῃ.
 κόπτει, μερίζει τὸ μηρὶν καὶ ρίκει το τὸν σκύλον,
 τάχα τὸ ρῆξεν, ἵνα μὴ [φανερῶς] ἔχῃ δόλον. 385
 ὁ δόλος ἦτον σύντομος καὶ παρευθὺς ἐφάνη,
 πίπτει ὁ σκύλος εἰς τὴν γῆν, ἐξέψυξεν, ἐψύγη,
 εἶδαν οἱ μεγιστᾶνοί του κι ἐθαύμασαν μεγάλως,
 ἔγνωσαν τὸ γενόμενον, ἐθαύμασαν τὴν τόλμην.
 The king κι ὁ βασιλεὺς θορυβηθεὶς τάχα πρὸς τοὺς παρόντας 390

The plan is
carried out;

the king
throws part
of the fowl
to a dog
which dies
on the spot.

363. συγκέραστον. - 67. νὰ εἰπεῖ. - 68. γνωρίσει. - 69. αὐτὸς: em. by Maurophr
70. ἐπιτραπέζην. - 72. μετὰ ἐπιτραπέζης. - 77. Πλάτζια Φλώρεν τὴν εὐγενικὴν. -
80. ἡ Πλάτζια Φλώρε ἡ εὐγενικὴ τῆς βασιλείας σου τὸ στέλλει. - 82. ἡγαπη-
μένην. - 84. ρίκει τὸν τὸν σκύλον. - 85. μὴ ἔχει without a gap. - 88. οἶδαν.

charges Plat-
ziaflora with
the intention
of killing
him.

Platziaflora
is accused
and knows
not how to
defend her-
self.

The king's
speech.

- λέγει, τὴν κόρην ἐγκαλεῖ ποιούσαν ἔπταισμάν τι.
 “ ἐμοὶ τοπάρχαι, ἄρχοντες καὶ συνοικήτορές μου,
 εἴδετε τόλμην γυναικὸς καὶ φθόνου εἰς ἐμένα,
 ἀντὶ τιμῆς ἀνταμοιβὴν ἐμὲν νὰ φαρμακώσῃ.”
 395 καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξεν τὸ βέλος νὰ σαλπίσῃ,
 νὰ συναχθοῦν οἱ ἅπαντες οἰκήτορες τῆς Ῥώμης,
 οἱ πένητες καὶ οἱ πτωχοὶ, τὴν δίκην νὰ δικάσουν.
 ἅπαντες ἐσυνάχθησαν, στέκονται κατ’ ἀξίαν,
 πέμπουν εἰς τὸ κοράσιον, φέρνουν τὴν δεδεμένην.
 400 ἐστέκετον ἡ ἐλεεινὴ, τίποτε μὴ κατέχων,
 ἔκλαιγεν καὶ ὀλόλυζεν ἐκ βάθους τῆς καρδίας.
 κι ὁ λογισμὸς ἐμάχετον διὰ τοὺς συκοφάντας.
 “ ἄνθρωπος ἦλθε κατ’ ἐμοῦ, λόγον μοι κατεσφάλθην.
 κι ἐμὲν μ’ ἐλέγχει ὁ λογισμὸς, κακὸν οὐδὲν ἐποίκα·
 405 κι ὁ θεὸς ὁ παντοδύναμος τὸ δίκαιον νὰ κρίνῃ.”
 σηκώνεται ὁ βασιλεὺς, στέκεται εἰς τοὺς πόδας·
 “ ἄρχοντες ὅλοι σήμερον, τοπάρχαι, μεγιστᾶνοι,
 καὶ πάντες ὅλοι, πένητες, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
 τὴν δίκην, τὴν δικάζομαι, κρίνετέ τὴν εἰς δίκαιον.
 410 μὴ ἦναι προσωποληψιὰ ’ς ἐμὲν, παρακαλῶ σας.
 ἡ Πλατζιαφλῶρε σήμερον, ἡ κόρη ὅπου θωρεῖτε,
 τὴν μάνναν τῆς ἐκούρσευσαν μ’ αὐτὴν ἐγγαστρωμένην.
 εἰς οἴκους μου τὴν ἤφεραν, εἰς τὰ ἐμὰ παλάτια.
 καὶ ὅταν τὴν ἐγέννησεν, ἐγὼ πολλὰ ἐχάρην
 415 κ’ εὐγενικὰ, βασιλικὰ, μετὰ δωροφορίας
 ἀνάθρεψα καὶ ποῖκά τὴν κι ἀποκατάστησά τὴν
 κοράσιον ὥς βλέπετε· ἐθάρρουν νὰ κερδίσω
 βασιλικὰς ἀνταμοιβὰς κ’ εὐχαριστίας μεγάλας,
 καὶ μὲ ῥηγάδες λόγιασα συμπεθεριὰν νὰ κάμω,
 420 καὶ στέμμα καὶ διάδημα αὐτὴν νὰ τὴν φορέσω,
 νὰ τὴν κοσμήσω βασιλικὰ εἰς τὸν παρόντα κόσμον.
 κι ἐγὼ θωρῶ, τὸν θάνατον αὐτὴν τὸν ’δικόν μου
 δολίως κατεσκεύασεν, τοῦ νὰ μὲ φαρμακώσῃ.
 διὰ τοῦτο σᾶς ἐσύναξα, νὰ μάθετε τὸ πρᾶγμα,
 425 νὰ κρίνετε τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἐπιβουλίαν,

391. ποιούσα ἐπταισμένην.—93. οἶδετε.—97. δικήσουν.—401. ἔκλεγεν.—11. θεωρεῖτε.—15. Perhaps we should read μετὰ δωροφορίας.—17. κερδήσω.—19. ἔλεγα.—21. βασιλικὰ is perhaps a gloss on some other word.—22. αὐτὴν.

The girl
remaining
speechless,

is pronounc-
ed guilty and
sentenced to
the stake.

νὰ πάθῃ ὡς ἐν τὸ πρέπον τῆς, νὰ πάθῃ ὡς ἐν τὸ δίκαιον.”

κ' ἡ κόρη ὡς κατὰδικος στέκεται δεσμωμένη,
θλιμμένα κλαιεῖ κι ὀλυγορεῖ, πικρῶς νὰ ὀλολύξῃ
καὶ νὰ θρηνῇ ἀπὸ καρδιᾶς νὰ σφάζῃ τὰς αἰσθήσεις.

κι οὐκ ἔχει τί νὰ 'ποκριθῇ διὰ τὸ ἐνάντιόν τῆς, 430

τίποτ' οὐκ ἔχει νὰ τοῦ 'πῇ ἀπόκρισιν καθόλου.

κι οὐκ ἔχει τὴν ἐπιβουλήν τῆς ἀναιτιᾶς νὰ πράξῃ,
τὴν ἔπραξεν ὁ βασιλεὺς μὲ τὸν ἐπὶ τραπέζης,

τῆς τέχνης τὸ μηχανήμα, τῆς μηχανῆς τὸν τρόπον,

κι οὐκ ἔχει τί νὰ 'ποκριθῇ ὡς πρὸς τὸν βασιλέα. 435

τάχα καὶ πρὸς τοὺς ἄρχοντας, δίκαιον νὰ γνωρίσουν,

κι οὐκ ἔξευρέ τὸ τί νὰ εἰπῇ οὐδὲ τὸ τί νὰ λέξῃ

καὶ νὰ εἰπῇ τὸ ἐνάντιον, οἱ πάντες νὰ τὸ μάθουν.

δι' αὐτο πάντες, ἄρχοντες, πλούσιοι, μεγιστᾶνοι,

πτωχοὶ ὡς ἐν μιᾷ φωνῇ ἤρξαντο νὰ στριγγίζουν, 440

καὶ δολερὴν ἀπόφασιν κρίνουν τὴν νὰ 'ποθάνῃ

καὶ θάνατον ὀδυνηρὸν χαρίζουσιν τὴν κόρην,

τὴν κόρην τὴν ἀναίτιον θανάτῳ πυρπολοῦσιν.

ὀρίζουν, λέγουν, πρὸς αὐτὴν φλόγα λαμπρὰ νὰ 'νάψουν,

καὶ μέσα τὴν πανεύγενον ῥιφῆναι δεδεμένην. 445

οἱ πάντες τὸ ἐνάντιον ἐλέγασιν τῆς κόρης.

διατί; τὸν τρόπον ἐκ παντὸς οὐκ ἤξευραν, τὸν δόλον,

οὐκ οἶδαν τὸ ἀνάντιον, τὸν φθόνον τῆς κακίας·

δι' αὐτο κατεδίκαζαν τὴν κόρην τεθνηκέναι

θάνατον ἀνεκκλήτητον ὀδυνηρόν· πικρὸν γὰρ 450

ἐπὶ τραπέζης ὁ δεινὸς, ὁ πλήρης γέμων δόλου,

ὁ ψεύστης, ὁ διάβολος, τῆς ἀπιστιᾶς ὁ δούλος

* * * * *

ὀρίζουν καὶ σκευάζουσιν, εἰς φυλακὴν τὴν κόρην

ρίπτουν, κατασφαλίζουν, δεσμεύουν ἀναιτίως,

χεῖρας καὶ πόδας σφίγγουσιν, βασανοτυραννοῦσιν, 455

ὀρίζουν τοῦ μὴ φθέγγεσθαι κατὰ τοῦ βασιλέως.

μετὰ μικρὸν ἐκβάνουσιν ἐκ φυλακῆς τὴν κόρην,

ὁ σινισκάλκος ὁ δεινὸς μετὰ καὶ τῶν ἰδίων

She is led to

428. ὀλυγορεῖ.— 29. θρηνεῖ. σφάζει.— 31. τίποτε. νὰ λυπεῖ for νὰ τοῦ 'πῇ.
—32. νὰ is not in the MS. πράξῃ seems to be corrupt: perhaps we should read
φράση.— 35. τί ἀποκριθῇ.— 37. εἰπεῖ and λέξει.— 38. εἰπεῖ.— 52. There is no
gap in the MS.

the pyre ;

her words
about Flo-
rios, who is
far away and
cannot help
her.

- εἰς κρίσιμον τὴν ἤφερον καὶ σιγανὰ τὴν κρίνουν
 460 κι ἀποφασίζουσιν αὐτὴ τῷ καυστικῷ τὴν κόρην,
 ἤγουν ἠφέρασιν [αὐτὴν] βιαίως καὶ κακαίως.
 κι ἀφ' ὅτου τὴν ἀπέσωσαν ὅπου τὸ πῦρ ἀνάπτει,
 τοῖς δῆμιοις ἐλάλησεν· “ ἀφῆτέ με νὰ εἶπω
 λόγια ὀλίγα καὶ καλὰ καὶ πρέποντα ἐμένα.
 465 ἀγάπη, πόθε μου καλὲ, γλυκοπερίπλοκέ μου,
 ἦλιε, αὐγὴ ἡμέρα μου, ζωὴ, ἐμψύχωσίς μου,
 σελήνη μ', ἀστροφύτευτα τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μου,
 ζωὴ μ', ὅπου 'ζουν ἀπὸ σέ, τώρα διὰ σ' ἀποθνήσκω,
 διὰ 'σένα θανατόνομαι ἀδίκως, ἀναιτίως.
 470 καὶ σὺ, ἀγάπη μου καλὴ, κάθεσαι 'ς τὸ Μοντούρι,
 καὶ δι' ἐμέ τὴν ταπεινὴν τίποτες οὐκ ἠξεύρεις.
 ἀκόμη οὐ κατέμαθες ὅ τι διὰ 'σένα πάσχω.
 ἡ κρίσις μ' ἀποδέχεται, χάνομαι ἐκ τὸν κόσμον,
 κανὴν οὐκ ἔχω ἄνθρωπον οὐδὲ μαντατοφόρον,
 475 ἡ συγγενὴν ἡ φίλον μου, νὰ σοῦ τὸ ἀναγγείλῃ.
 πάντες ἐκαταλείψαν με οἱ συνοικήτορές μου,
 ὅτι ὁ πατήρ σ' ὁ βασιλεὺς ἐμένα παραλόγως
 ἀδίκως κατεδίκασεν πυρὶ παραδοθῆναι.
 χωρὶς τὴν φλόγα 'νάπτομαι θλιμμένη τὴν καρδίαν·
 480 οὐ βλέπεις μοῦ τὸν θάνατον κι ἔχω διπλὴν τὴν λύπην.
 ἀλλ' οὔτε σὺ χαροποιεῖς εἰς τὸν παρόντα κόσμον,
 οὔτε χαρὰν σὺν ἡδονὴν ἔχεις ποτὲ συζῆσαι,
 ἐνθυμουμένος θάνατον ἄδικον ἐδικόν μου.”
 Τὴν ὥραν ταύτη ὁ Φλώριος εἰς ὕπνον ἐκοιμᾶτον,
 485 θορυβουμένος ἐξυπνᾷ, μὲ φόβον ἀνηγέρθη,
 καὶ ταραχὴ κατέλαβεν τὸν λογισμὸν τοῦ ἀγούρου,
 καὶ θάμβος κατεκράτησεν τὴν ὅλην του καρδίαν,
 κι ὑπάρχει ὀλοζάλιστος, μυριομεριμνημένος.
 θεωρεῖ τὸ δακτυλίδιον του, τὸ 'ς τὸν δακτύλο ἐφόρει,
 490 ἐκείνον, τὸ ἐχάρισεν ἡ κόρη Πλατζιαφλώρη,
 ὅπου 'χεν τὴν ἐνέργειαν τὴν θλίψιν φανερόνειν·
 ἀνεντρανίζει, θεωρεῖ ἐκείνο τὸ ζαφύρι

Florios starts
up from his
sleep and
sees that his
ring looks
dull.

461 αὐτὴν is added by the editor.—62. ἀφότης.—67. σελήνημου.—68. ζωήμου.
 διὰ σέ: perhaps we should read διὰ σέ 'ποθνήσκω.—78. πατήρ σου.—82. For
 σὺν we should perhaps read οὐδ'.—84. ταύτην.—86. ἐκατέλαβεν.—88. ὀλοζά-
 λιστος (but the word is derived from ζαλίζω).—89. τὸ εἰς τὸν δακτυλὸν τον
 ἐφόρει.—91. φανερώνει.—92. ἂν ἐνθρανίζει: em. by Maurophr.

μαῦρον, θολὸν, ἀγνώριστον, ξένον ἀπὸ τὴν φύσιν·
 ἔχασεν τὴν λαμπρότητα τὴν φυσικὴν, τὴν εἶχε,
 κι ἀπὸ τὴν θλίψιν νὰ ἔβρεθῇ τῆς κόρης θολωμένον, 495
 καὶ παρευθὺς παράλλαξεν, θολώνει τὸ λιθάρι,
 ἀγνώριστον ἀνείδεον τὸ ἀληθὲς δεικνύει.
 γνωρίζει ταῦτ' ὁ Φλώριος, ἐγέρνεται συντόμως,
 τὸν λόγον ἐνθυμούμενος κόρης τῆς Πλατζιαφλώρης,
 ὅτι ὅταν ἴδῃς θόλωμαν ὅς τὸ δακτυλίδι ἐκείνο, 500
 γνωρίζει, ὅτι θλίβομαι κι ὅτι κακὰ παθάνω.
 γουργὰ, συχνὰ ἐπήδησεν ἀπέκει ὅπου κοιμᾶτον,
 θρηνῶν καὶ κλαίγων ἔλεγεν· “καρδιά πονεμένη,
 καρδιά μου, ἀλησμόνησες τὸν πόθον τῆς ὥρας,
 τῆς ἀσχολήσης τὸν καιρὸν ὅπου ἔχεν εἰς ἐμένα ; 505
 κ' ἐδᾶ, καρδιά μου, διὰ σὲν ἡ Πλατζιαφλώρη κόρη—
 νομίζω εἰς τύχης θάνατον τὴν ἤφευρεν ἡ μοῖρα—
 κ' εἰς ἄδικον ἀπέσωσεν τῆς ταραχῆς λιμένα.
 διὰ σὲν, καρδιά μ', πειράζεται καὶ διὰ σὲν παθάνει·
 καρδιά μου, ἀνεγέρθητι εἰς βώθειαν τῆς ὥρας. 510
 πάλιν, καρδιά μου ταπεινὴ, ἔγειρον διασυντόμως,
 συμπόνεσε τὴν θλίψιν της, τὴν ἀγανάκτησίν της,
 θεράπευσον τὸν ἔρωτα, τίμησον τὴν ἀγάπην,
 συμπάθησε τὴν ὥραιαν καὶ συναπόθανέ την.”
 καὶ παρευθὺς ἀπέρριψεν τὸν φόβον παροπίσω. 515
 εἰς φίλον τοῦ ἐγκαρδιακόν, μᾶλλον καὶ συγγενὴν του,
 τῆς χώρας καβαλλάριον ἐκ τῶν ἐνδοξοτάτων,
 λέγει, ἔξηγεῖται συμφορὰν, κατεμπιστεύεται τον·
 τὴν εἶχεν ὅς τὴν καρδίαν του, τὴν θλίψιν φανερόναι,
 τὸν πόθον φανερόναι του τὸν εἰς τὴν Πλατζιαφλώρη. 520
 καὶ συμπονεῖ καὶ πάσχει τον ὡς συγγενὴς καὶ φίλος.
 φαρὶν τὸν δίδει κι ἄρματα μὲ τὴν διόρθωσίν του,
 φαρὶ ὑποτάπιον, σύντομον νὰ διώκῃ τοὺς ἀέρας.
 δίδει του κι ὑποσέλλινον, καβαλλικεύει ἐκείνος,
 θώρακαν ἐπὶ κεφαλῆς, σκουτάριν καὶ κοντάριν, 525
 κι ἀργυρομούστακον σπαθὶν κι ὀλόχρυσον θηκάρι,
 εἰς χέριν ἐπιτήδειον ὁξὺν ἡκονισμένον,

Florios
 rouses him-
 self to save
 Platziافlora,
 whom he
 conceives to
 be in danger.

He borrows
 the arms and
 horse of one
 of his friends

495. εὐρεθῇ.—96. ἐπαράλλαξεν.—98. ταῦτα.—500. δακτυλίδιν.—3. κλέγων.—
 5. ἀσχόλησις.—6. καὶ δᾶ. ἡ add. Ed.—9. καρδιά μου.—10. βοήθειαν.—18. τὴν
 συμφορὰν.—23. φαρὶν . . . διώκει.—24. ὑποσέλλινον.—26. θυκάρη.

- βραχιόλια ὀλάργυρα, τὰ ἔξωθεν χρυσάφι,
ζῶσμαν ἐζώστην σιδηρὸν ἐπάνω τῶν ἀρμάτων.
530 ὡσαύτως τὸ ἵππάριν του ἦτον ἀρματωμένον,
κουβέρταν ἔξω πράσινην, ἐμπρὸς καὶ ἐξοπίσω.
ἀρμάτωσιν καβαλλαριοῦ ἀκέραια ἔξοπλισμένος
καὶ παρευθὺς εἰς τὸ φαρὶν πηδᾶ, καβαλλικεύει.
κι ἔσω ὁ πόνος τὸν ἔσφαζε κ' ἡ μέριμνα τῆς λύπης,
535 μὴ κατακλίνῃ ἡ τύχη του καὶ φθάσῃ τὴν χαμένην.
καὶ συχνοκουτοπτέρνιζεν τὸν μαῦρόν του συχνάκισ,
καὶ διασυντόμως ἔφθασε, κατέλαβε τὸν τόπον.
βλέπει τὴν κόρην καὶ βαστᾷ πολύπονον καρδίαν,
μεραλ' ἀνάφθῃ ἡ κάμινος καὶ ἔπειτα ἐκείνη,
540 ἐγγὺς νὰ στέκει νὰ θωρῇ τὴν φλόγα τῆς καμίνου,
νὰ περιμένη νὰ ῥιφθῇ μέσα πυρποληθῆναι,
ἡμιθανὴς δίχ' ἀφορμὴν καθόλου ἀπὸ τὸν φόβον.
- τριγύρωθεν νὰ στέκεται λαὸς πολὺς, νὰ βλέπῃ
τὴν κρίσιν, τὴν ἀπώλειαν κόρης τῆς Πλατζιαφλώρης.
545 καὶ παρευθὺς ὁ Φλώριος ἔρχεται εἰς τὸ μέσον·
μὲ θάρρος εὐτολμότατον, μὲ ἦθος ἀνδρειωμένον
συμόνει, φθάνει, στέκεται ἔμπροσθεν τῆς ὥραίας·
- λέγει τῆς κόρης “ ἀπ' τοῦ νῦν τίποτες μὴν φοβᾶσαι,
εἰπέ μου τὴν ἀλήθειαν, τίποτες μὴ μὲ κρύψῃς.
550 εἰπέ με, πῶς καὶ διὰ τί ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας
ἐσένα κατεδίκασεν ἀπόφασιν θανάτου.”
- οὕτως εἰπὼν ὁ Φλώριος, ἡ κόρη ἀπηλογήθη·
- “ αὐθέντῃ, ἐπεὶ μ' ἐρώτησες, ἀκροάσου νὰ τὸ μάθῃς·
ὁ ἔπι τραπέζης δολερῶς συκοφαντιὰν μὲ ποίκεν,
555 ὀρθωτικὸν, βουλευτικὸν μετὰ τοῦ βασιλέως,
δολίως μετὰ μηχανὴν κείνον νὰ φαρμακῇσω·
ἅπερ κριτὴν παρίσταμαι τὸν πάντων βασιλέα,
οὐκ οἶδα γὰρ τὸν φάρμακον, τίποτε οὐ γινώσκω.
τοῦ δόλου τὸ ἐπιβούλευμα οὐκ ἔφερεν ὁ νοῦς μου.
560 καβαλλαρίων εὐγενῇ, ἀνδρεῖα ἀνδρειωμένε,
βοήθει μοι, ἐξαιτοῦμαι σε, δι' ἀγάπην τοῦ Φλωρίου,

and sets out
on his jour-
ney.

On his ar-
rival he finds
the fire al-
ready light-
ed;

he approach-
es the lady
Platziaflora
and promises
her his pro-
tection.

She ac-
quaints him
with the plot
laid against
her by the
master of
the table.

528. χρυσάφη.—29. ἐζώστιν.—ἐπάνω is my emendation: the MS. has παρ' ὅμοι without sense; S. Lindheimer conjectured παρόμοιον.—31. ἐξωπράσινην.—32. ἐξω-
πλισμὸς.—34. ἔξω. ἔσφαζε.—39. μεραλία.—40. θωρεῖ.—42. δίχως.—43. βλέπει.—
47. σημώνει.—48. ἀπὸ.—54. ποίηκεν.—56. ἐκείνον φαρμακῇσω.—57. In more
correct language we should expect ὦνπερ.—59. ἐπιβούλευμα.—61. ἐξαιτοῦμεν.

δι' ἀγάπην τὴν 'ς τὸν Φλώριον βοήθει μοι τὴν ξένην.
 κι αὐτὸς ἀπηλογήθηκεν τοιαῦτα πρὸς τὴν κόρην.

* * * * *

Florios asks
the people
for a hear-
ing,

καὶ παρευθὺς πρὸς τὸν λαὸν τοιούτους λόγους λέγει.
 “ ἄρχοντες, πλούσιοι, πτωχοὶ, γέροντές τε καὶ νέοι, 565
 τὴν κρίσιν, τὴν ἀπόφασιν τὴν εἰς τὴν Πλατζιαφλῶρεν,
 ἀδίκως τὴν πειράζετε πυρὶ παραδοθῆναι.
 στραφῇ καὶ ἡ ἀπόφασις ὀπίσω, νὰ συντύχω,
 τῆς κόρης 'πὼ τὸ δίκαιον, κι ἂν ἔπταισεν, ἅς πάθῃ,
 νὰ πάθῃ αὐτὴ κ' οἱ μετ' αὐτῆς, νὰ παιδευθοῦσιν ὅλοι. 570
 εἰ δὲ κι οὐκ ἔπταισεν αὐτὴ, διατί θανατωθῆναι ;”
 καὶ πάντες ἐπεβόησαν, λέγουν. “ εἰπὲ τί θέλεις.”
 συντόμως γοῦν ὁ Φλώριος οὕτως ἀπολογᾶται.

and then in-
forms them
of the plot
against Plat-
ziaflora; he,
being (as he
pretends) a
friend of Flo-
rios, chal-
lenges the
seneschal.

“ ὁ σινισκάλκος ὁ δεινὸς, ὁ κλέπτης καὶ ὁ ψεύστης,
 ὁ ἄδικος ἐπίβουλος, ὁ ἐμφυχωμένος δαίμων, 575
 ἐσκεύασεν τὸ φάρμακον διὰ κακοβουλίας
 καὶ κακομηχανήματος ὡς πρὸς τὸν βασιλέα,
 μὴ κατεχούσης τὴν βουλήν καὶ τὸ πραχθὲν τοῦ τρόπου,
 διὰ δὲ τὸν πόθον τὸν ποθεῖ τὸν Φλώριον ἡ κόρη.
 κι ἐγὼ ποθῶ τὸν Φλώριον, ὃς ἀγαπᾷ ἐμένα. 580
 κι αὐτὴ 'ς ἐμὲν 'κατάγγειλε καὶ εἰς ἐμὲν τὸ λέγει.
 εἰς κίνδυνον καὶ θάνατον βάνω τὸν ἐμαυτὸν μου,
 διὰ ἀγάπην τοῦ Φλωριου αὐτὴν νὰ 'ποκρατήσω,
 (καὶ ὁ θεὸς ὁ ἀληθὴς τὸ δίκαιον νὰ δείξῃ)—
 τὸν σινισκάλκον βούλομαι, θέλω νὰ πολεμήσω, 585
 κι ἐπιθυμῶ καὶ βούλομαι, θέλω καὶ ἀγαπῶ το,
 κι ἂν οὕτως οὐκ ἐποίησα, πᾶς ἄνθρωπος ἅς εἴπῃ,
 οὐκ ἀγαπῶ τὸν Φλώριον, οὐ πρέπει νὰ τοῦ 'μαι φίλος.”

The king
consents,
and Platzia-
flora is led
back to pri-
son.

τούτου πατὴρ ὁ βασιλεὺς οὕτως ἀπηλογᾶται,
 μὴ ἐγνωρίζων τὸν υἱὸν ἢ τὰς αἰτίας τοῦ τρόπου. 590
 “ δίκαια λόγια λαλεῖ οὗτος ὁ καβαλλάρης,
 θέλω τὸ καβαλλίκευμα νὰ γένη τοῦ πολέμου.”
 καὶ παρευθὺς ἐκέλευσε τὴν δέσμιον δεσμιᾶναι,
 νὰ 'πάρουν τὸ κοράσιον καὶ νὰ τὸ φυλακώσουν,
 νὰ τὴν δεσμεύσουν δυνατὰ, νὰ τὴν κατασφαλίσουν, 595

562. τὴν εἰς τὸν.—63. There is no gap in the MS.—69. εἰπῶ.—81. εἰς ἐμὲν ἐκατάγγειλε.—83. δι'—85. θέλων.—90. τὸν τρόπον.—93. δεσμιάνε. Perhaps the words are not quite sound in their present form.

νά 'χῃ βουλὴν, νὰ βουλευθῇ μετὰ τοὺς ἄρχοντάς του,
 νὰ εἰπῇ τὸν σινισκάλκον του ἅς βούλῃ πολεμῆσαι,
 καὶ τὸ πουρνὸ νὰ φέρουσιν ἔμπροσθέν του τὴν κόρην,
 νὰ 'λθῇ κι ὁ ξένος ἄγουρος, νὰ ἴδῃ τί ποιήσουν.

600 στρέφεται 'ς τὸ παλάτιν του μετὰ τοὺς μεγιστάνους
 κι ὀρίζει τοὺς μεσάζους του κι ὅλους τοὺς ἄρχοντάς του,
 νὰ 'πάρουν τὸν νεώτερον ἕως εἰς τὸ παλάτιν,
 τιμὴν ἀξίαν, κουρτεσιὰν ἐκείνου νὰ ποιήσουν.
 τάχα μὲ τρόπον τίποτες μὴν νὰ τὸν ἐγνωρίσουν.

The king's
orders that
all courtesy
shall be
shown to
Florios,

605 δειπνον καὶ περιδιάβασμαν ἔχει νὰ πολεμήσῃ,
 κι ἂν τύχῃ ὁ εἰς ἀπὸ τοὺς δυὸ τελείως νὰ 'ποθάνῃ,

* * * * *

μηνᾶ τὸν σινισκάλκον του, οὕτως τὸν συντυχαίνει.
 "εἰς καβαλλάρης ἔφθασεν, ἦλθεν ἀπ' ἄλλον τόπον,
 ἀπηλογᾶται θάνατον κόρης τῆς Πλατζιαφλώρης.

and his con-
versation
with the
seneschal
whom he
finds ready
to fight with
Florios.

610 βοηθὸς ἐκείνης γίνεται, θέλει νὰ πολεμήσῃ,
 καὶ κατὰ σοῦ κινᾶ θυμὸν, ὀργὴν πολλὰ μεγάλην.
 κι ἂν ἦσαι ἀνδρείος καὶ καλὸς, κι ἂν ἦσαι καβαλλάρης,
 κι ἂν ἔχῃς πόθον μετ' ἐμὲν, θέλω νὰ πολεμήσῃς.

615 χαρίζω σου καὶ τὸ φαρὶν μὲ τὴν ἐξόπλισίν του,
 καὶ ἄρματα πολυεύγενα, τὰ πρέπουν ἀνδρειωμένον."

ὁ σινισκάλκος ὁ δεινὸς εὐτόλμως ἀπεκρίθη.

"ὄρισε, δός με, χάρισε χερόφτια τοῦ πολέμου,

καὶ τὸ πουρνὸ τὸ νὰ φανῇ, νὰ λάμψῃ ἡ ἡμέρα,
 θάνατον ἀνεκκλάλητον ἐνώπιον τῶν πάντων

620 ἐκείνου νὰ χαρίσωμαι, ἐνώπιον τῶν πάντων

διὰ νὰ λάβῃ θάνατον αὐτός τε καὶ ἡ κόρη.

τὸ ἄλογον καὶ ἄρματα ὄρισε νὰ 'βτρεπίσουν,

κι ὥς τὸ κελεύεις, θέλω τὸ ταχὺ μονομαχήσαι."

ὁ Φλώριος ἐκόπτετον, πότε νὰ λάβῃ ἡ 'μέρα,

* * * * *

625 ὅτι καὶ τούτου λέγοντος ἀπέλαμψεν ἡ 'μέρα.

In the morn-
ing a large

596. νὰ ἔχει.—602. νὰ ἐπάρουν.—6. After this line there is no gap in the MS.
 —7. μὴ νὰ: em. by Maurophr. συντυχαίνει.—11. πολλὰ μεγάλην is my emendation:
 the MS. has ἀλλὰ ποτάπην; cf. also below 878. My emendation is supported by
 v. 892.—14. ἐξόμπλιν: cf. above v. 306.—19. ἐνώπιον τῶν πάντων has got into
 this line from the end of the next. The words originally concluding this line
 have of course been lost.—21. αὐτὸς κ' ἡ κόρη μετ' ἐκείνου.—22. νὰ 'βτρεπίσουν.
 —24. ἡμέρα. Perhaps we should read λάμψῃ ἡ μέρα. After this line some verses
 have been lost containing the monologue of Florios.—25. Perhaps we may write
 οὕτως ἐκείνου λέγοντος.

crowd as-
semble to
witness the
combat of
the two.

The words
between
them pre-
vious to their
combat.

Florios con-
quers and
kills the
seneschal.

καὶ ἦλθαν καὶ συνάχθησαν τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων,
 νὰ βλέπουσιν τὴν ταραχὴν, τὸ τίς θέλει νικήσῃ.
 κ' οἱ μὲν αὐτὸν ἠθέλασιν, οἱ δὲ καὶ πάλιν ἄλλως.
 ὀρθοῖ, στολίζει τὸ φαρὶν ὁ ὑποταγωγός του.
 πηδᾶ, ἐκαβαλλίκευσε, ἔξεβαίνει εἰς τὸν κάμπον, 630
 ὡς ἄστρον εἰς τὸν οὐρανὸν, ὡς ἥλιος εἰς τὰ νέφη,
 ὡς δένδρον εὐμνοστούτζικον ἔς ὠραῖον περιβόλιν,
 οὕτως εἰς μέσον Φλώριος ἐφάνη ἐκ τῶν πάντων.
 καὶ μετὰ ὦραν ὀλιγὴν ἦλθεν ὁ ἑπὶ τραπέζης,
 ὡς θάλασσα ἀγριόφθαλμος, ἕκαστος νὰ νομίσῃ, 635
 οὐκ ἦτο δυνατώτερος ἄλλος παρὰ ἐκεῖνον.
 σύρνει φωνὴ πρὸς Φλώριον, μετὰ θυμὸν ἐλάλει·
 “νιέ μου, τίς εἶσαι καὶ ποιὸς, εἰπέ μου. τί ν' τὸ θέλεις;
 καὶ τί διὰ τὴν κατάκριτον θέλεις ἀπηλογᾶσθαι;
 διὰ τοῦ γὰρ ἐνὶ δίκαιον, ἐκείνη ν' ἀποθάνῃ, 640
 διὰ τόλμη, ἣν ἐτόλμησε κατὰ τοῦ βασιλέως
 —ἀνόσιον, ἀνόητον—διὰ νὰ τὸν φαρμακώσῃ.”
 καὶ ὁ Φλώριος ὡς εὐτολμος, ἔτοιμος δίχα φόβον,
 αὐτὸν ἀπηλογήσατο γενναίως καὶ ἀδειλιάστως·
 “ὦ ἑπὶ τραπέζης δήμιε, ἐπίβουλε καὶ ψεύστη, 645
 αἴτιε τῆς ὑποθέσεως καὶ μηχανῆς ἐργάτα,
 ἡ κόρη γὰρ ἀμέτοχος καὶ ἀναίτιος ὑπάρχει
 τοῦ δόλου καὶ τῆς μηχανῆς τῆς φαρμακοποσίας—
 καὶ ἂν ἔχῃς τίποτε νὰ εἰπῇς κατὰ τῆς κόρης, λέγω·
 ἔλα ἔς τὴν ῥέντα σύντομα, νὰ σὲ μονομαχήσω.” 650
 ὁμοῦ οἱ δυὸ ἐκίνησαν ὁ εἰς κατὰ ἑτέρου,
 ὥσπερ θηριὰ ἀνήμερα, ὡς λέοντες νὰ βρυχοῦνται,
 ὁ εἰς τὸν ἄλλον νὰ θωρεῖ, ν' ὁμάδι συγκροτοῦνται.
 ἐσάσαν τὰ κονδάρια τοὺς νὰ δώσουν κονδαρέας.
 ὁ Φλώριος εἶχεν ῥιζικὸν καὶ ἦτον ἐπιδέξιος, 655
 καὶ ἔς τὸ σκουτάριν δέχεται σκάλκου τὴν κονδαρέαν
 καὶ ἀποπατεῖ ἔς ταῖς σκάλαις του, κρούει τὸν σινισκάλκον,
 ἔδωκέν του εἰς τὸν λαιμὸν καὶ παραντῖκα κόπτει.
 θανάσιμος καὶ δυνατὴ ἦτον ἡ κονδαρεία,

628. καὶ added by the editor. ὀρθώνει.—32. εὐμνοστόντζικον εἰς.—33. ὁ Φλώριος.—35. αὐτός του νὰ νοήσῃ.—36. οὐκ ὦϊ.—38. τί ἐνι.—39. ἀπηλογᾶσαι.—40. δι' οὗ.—45. ὦ ἐπιτραπέζῃ.—49. εἰπέις.—53. θεωρεῖ ὁμάδην νὰ.—56. καὶ εἰς σκουτάριν του.—57. ἀποπατῇ εἰς.

- 660 ἡμιθανὴς ἐκείτετον χαμόθεν ἀπλωμένος.
 κι ὁ Φλώριος ἐβλέποντα ἐκείνον ἔξαπλωμένον,
 οὐδὲ καθόλου ἤθελε διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ,
 στέκεται καὶ ἐβλέπει τον ὥστε νὰ ἀναφέρῃ,
 κι ἀφ' οὗ τὸν νοῦν του ἐσήφερεν, ὅλον τὸν λογισμόν του,
 665 σφογγίζει, δένει τὴν πληγὴν, θέλει νὰ πολεμήσῃ,
 ὡς δῆθεν κὰν τὸν δεύτερον πόλεμον νὰ νικήσῃ,
 νὰ μὴν φανῇ ὡς κατάκριτος ἀπὸ τὴν πρώτην νίκην.
 πάλιν καβαλλικεύουσιν, γυμνόνουσιν τὰ ξίφη,
 κρατοῦν καὶ χειροκόνταρα καὶ σφικτοπολεμοῦσι.
 670 μικρὸν θαρρῶν ὁ Φλώριος δίδει του κονδαρέα,
 ὁ ἔπι τραπέζης κρούει τον σπαθέαν ἔς τὸ σκουτάριν
 κι ὁ πόλεμος ηὔξανετο, ἐπλήθυνεν ἡ μάχη.
 κ' ἡ κόρη ἡ εὐγενικὴ ὡς εἶδε τοῦτον κροῦσαι,
 [ὁ ἔπι τραπέζης ὁ δεινὸς σπαθίαν ἔς τὸ σκουτάριν]
 675 ἐνόμισ' ὅτι ἐνικήθη ὁ Φλώριος τῆς μάχης.
 κλίνει τὰ γόνατα πρὸς γῆν, τὸν θεὸν ἐξιλεοῦτο·
 “θεὲ πατέρων, κύριε, πάνταρχε, παντοκράτωρ,
 πανάγαθε, παμβασιλεῦ, παντάναξ, παντεπόπτα,
 μόνος γινώσκων τ' ἀληθὲς, τὴν μηχανὴν τοῦ δόλου·
 680 ὅτι οὐκ ἔχω πταίσιμον ποσῶς, οὐκ ἐγνωρίζω·
 ἐμφάνισον τὸ ἀληθὲς, βοήθει μοι τὴν ξένην,
 βοήθει τὸν ξένον ἄγουρον ὃς δι' ἐμένα πάσχει,
 δικαιοκρίτα ἀληθῇ ὁ πάντων κυριεύων.”
 κι ὁ Φλώριος μαχόμενος μετὰ τ' ἐπὶ τραπέζης,
 685 ὁπότε μιὰν ἐδέχετον, ἔκρουν ἐκείνον πέντε.
 σπαθεὰν τοῦ δίδει ἔς τὸν λαιμὸν ποῦ εἶχεν κονδαρέαν,
 καὶ παρευθὺς εἰς τ' ἄλογον πίπτει νενεκρωμένος.
 γουργὰ πεζεύει ὁ Φλώριος, κόπτει τὴν κεφαλὴν του,
 καὶ παρευθὺς ἐκρότησαν οἱ πάντες καὶ φωνάξαν,
 690 πολλὰ [σᾶς] ἔτη λέγουσι τοῦ ξένου καβαλλάρου,
 ὅτι διὰ λόγον γλύτωσεν ἡ κόρη τοῦ θανάτου.
 κι ὁ βασιλεὺς ἐκείτετον ἐμπρὸς ἔς τὸ παραθύριν,

Platziaflora's
 prayer dur-
 ing the com-
 bat.

660. Instead of χαμόθεν we should probably read χαμόσε.—62. δευτερώσῃ.—63. ἀναφέρει.—64. τον ἐσήφερεν.—66. καὶ.—68. γυμνάζουσιν.—71. ὁ ἐπιτραπέζης κρόνει.—73. κροῦσα.—74. The line is probably a gloss which got into the text from the margin. ὁ ἐπὶ τραπέζης.—75. The rhythm of the line is very bad.—77. ἀναρχε.—79. ὁ μόνος.—82. ἐμὲ νὰ.—84. μετὰ ἐπιτραπέζην: perhaps I ought to write μὲ τὸν ἐπὶ τραπέζης.—85. ἐκείνος.—86. εἰς τὸν.—90. σᾶς is not in the MS.—91. διότι διὰ λόγον τὸν ἐγλύτωσεν.

Her thanks
to Florios.

Florios
cheers her
up,

and places
her under
the special
protection of
the king,

κλαίων καὶ ὀδυρόμενος διὰ τὸν σινισκάλκον,
 διότι ἔχασεν γνῶριμον φίλον ἐγκαρδιακόν του.
 κι ἀπὸ τὴν θλίψιν τὴν πολλὴν εἰς τὸ ἐνδότρι εἰσῆει, 695
 εἰσέρχεται, καθέζεται μὲ τὴν βασίλισσάν του.
 θρηνοῦν καὶ κλαίγουν, χάνουνται πῶς οὐκ ἐθανατώθη
 ἡ κόρη ἡ πανεξαίρετος ἀδίκως δίχ' αἰτίας.
 καὶ ταῦτα ἡ εὐγενικὴ τὸν Φλώριον ἐλάλει·
 κλίνει τὰ γόνατα εἰς γῆν, μὲ δάκρυον τοῦ λέγει· 700
 “αὐθέντη μ' ἀνδρειωμένε μου, ὁ Φλώριος ἂν ἦσουν,
 καὶ τοῦ κορμιοῦ του ἀνδραγαθιαῖς, τὰς βλέπω εἰς ἐσένα,
 καὶ πάλιν εἰς τὴν θεωρίαν ὁμοιάζεις σὰν ἐκείνον—
 σωθεῖσα ὅλα μου τε καὶ τὸν θάνατον φυγοῦσα
 ἐγὼ νὰ εἶπα ἐκ παντὸς, ἄλλος τινὰς οὐκ ἔναι. 705
 παρακαλῶ σε, εὐγενῇ καὶ μᾶλλον ἀνδρειωμένε,
 'ξέβαλε τὸ κασίδι σου, νὰ 'δῶ τὸ πρόσωπόν σου,
 μὴ νὰ 'σαι σὺ ὁ Φλώριος, ὅπου δι' ἐκείνον πᾶσχω.”
 συντόμως πιάνει ὁ Φλώριος τὴν κόρην ἐκ τὸ χέριν·
 “θαρρῶ κι ἐλπίζω, ἀπὸ τοῦ νῦν τίποτε μὴν φοβᾶσαι. 710
 ποῖσε νὰ 'λπίξης εἰς θεὸν καὶ πλάστην τῶν ἀπάντων,
 ὁ θεὸς τῶν ἀδυνάτων ἐν καὶ τῶν ἀπελπισμένων.”
 κι ἀπὸ τὸ χέριν τὴν κρατεῖ καὶ πάγει 'ς τὸ παλάτι,
 τὸν βασιλέα ἔλεγεν μετὰ τοὺς ἄρχοντάς του·
 “ὦ βασιλέα μέγιστε καὶ τῶν ἀνάκτων ἄναξ, 715
 μηχανημένε, φθονερέ, ἀδικολογοπλόκε,
 φύλαττε τὸ κοράσιον, ἐσὲν τὴν παραδίδω.
 δι' ἀγάπην τὴν εἰς Φλώριον ἐξακριβῶς τὴν κράτει,
 ὅτι ποθεῖ τὸν Φλώριον καὶ κείνος ταύτη σφόδρα.
 κι ὁπότεαν ἀρνηθῇ κανεῖς τὸν ἥλιον μὴ βλέπειν 720
 καὶ τὴν ζωὴν του ἀρνηθῇ καὶ θάνατον θελήσει,
 τότε θελήσει ὁ Φλώριος τὴν κόρην ἀρνηθῆναι.
 καὶ βλέπε τὴν ἐσὺ αὐτὴν ἀντὶ στήν τοῦ Φλωρίου.
 κι ἐγὼ μισεύω, ἀπέρχομαι, εἰς τὸ Μοντόριον πάγω,
 νὰ καταλέξω τὸ καθὲν τοῦ υἱοῦ σου, νὰ τὸ μάθῃ, 725
 νὰ μάθῃ τὴν ὑπόθεσιν τὴν ἄδικον, τὴν πράξιν.”

695. ἐνδῶτρι.—97. κλέγουν.—98. δίχα.—700. After 700 the MS. adds this line: δοθεῖσαν ὅλα μου καὶ θάνατον φυγοῦσας. I have placed it after v. 704 where it appears to give better sense.—1. αὐθέντη μου.—3. ἀνδραγαθίαις. εἰς σεσένα.—4. See on v. 700.—6. σε αὐθέντη εὐγενῇ.—11. νὰ 'λπίξεις.—21. θελήσει.—23. ἀντὶ στήν is corrupt.

- κι ὁ βασιλεὺς ἀπόκρισιν αὐτὸν ἀπηλογεῖται·
 · “ ἄνθρωπε, μὰ τὴν πίστιν μας τὴν εἰς τὸν Μαχουμέτην,
 τοῦ δόλου τὴν ἐπιβουλήν οὐκ οἶδεν ἡ ψυχὴ μου.
 730 καθὼς ποθῶ τὸν Φλώριον ἐκεῖνον, τὸν υἱόν μου,
 ἔτζη ἐπόθουν τὴν ὠριὰν κόρη τὴν Πλατζιαφλώρη,
 καὶ τὸ συμβὰν ἐθρήνει το πολλάκις ἡ ψυχὴ μου,
 καὶ τὸ συμβὰν οὐκ ἤξευρα ὑπὸ τοῦ σινισκάλκου.
 λοιπὸν, ἐπεὶ ἀπέρχεται, εἰς τὸ Μοντόριον πάγεις,
 735 χαιρετισμοὺς ᾽ς τὸν Φλώριον, περιχαριαῖς μεγάλαις.
 καὶ τὸ συμβὰν ἀπόκρυψε, μηδὲν τὸ ᾽μολογήσης,
 μὴ θλίψης τὴν καρδίαν του· πολλὰ ποθεῖ τὴν κόρην.
 μηνύματ' ἐκ τὴν μάναν του, εὐχαριστιαῖς μεγάλαις,
 καὶ συγχαρίκια ἔμορφα μυριοχαριτωμένα.”
 · 740 εἰς δὲ πάλιν τὸν Φλώριον νὰ στρέψωμεν τὸν λόγον.
 στρέφεται ᾽ς τὸ Μοντόριον μὲ τὸν ὑπόταγόν του,
 μέσον χαρᾶς καὶ θλίψεως νὰ κείτεται ὁ νοῦς του.
 ὁ δάσκαλος κ' οἱ ἄρχοντες καὶ φίλοι τοῦ Φλωρίου
 ἐγροίκησάν το τὸ συμβὰν, γυρεύουν τὸ νὰ μάθουν.
 · 745 λέγει του ὁ διδάσκαλος μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου·
 “ Φλώριε, πόθεν ἔρχεται ; εἶπέ με, πόθεν ἦσουν ;
 ἔτζη ἔχω πέμπτην σήμερον ἡμέραν—δὲν σὲ εἶδον.”
 · κι ὁ Φλώριος τὸν δάσκαλον φρόνιμα ᾽πηλογήθη·
 “ εἰς περιβόλιν ἔμορφον μυριοδενδρογεμάτον,
 750 εἰς ὄρη ἐμνοστολίβαδα, εἰς ὄρειαις βρυσίτζαις,
 εἰς κάμπους, εἰς παράπλαγα, εἰς ὄρεια βουνία,
 εἰς ἀρχοντίσσαις ᾽βγενικαῖς, παράξεναις φουδούλαις
 καὶ κόριαις ἐμνοστούτζικαις μὲ ἄγαμα κοράσια,
 ἤμουν διὰ παραδιαβασμὸν, ὥς πρέπουσιν τοὺς νέους.”
 · 755 ἐκεῖνος γὰρ ἐνόμιζεν, ἀλήθεια νὰ τοῦ λέγει,
 ἐχάρην ἡ καρδιά του, ἐσκίρτησεν μέγας.
 “ τάχα τε” λέγει “ ἀμέριμνος ὑπάρχει διὰ τὴν κόρην·
 οὐκ ἔχει πλεὸν ἐνθύμησιν διὰ τὴν Πλατζιαφλώρη.”
 · καὶ ἄριστον πολυτελῆ εὐθὺς παρετοιμάζει,
 760 τάχα διὰ τὸν Φλώριον ἀλλήλως νὰ τρυφήσουν,

who protests
his inno-
cence in the
plot and
prays the
stranger to
keep the af-
fair from
Florios.

Florios re-
turns to
Monturion

and tells his
master and
fellow - stu-
dents that he
has been on
an excur-
sion.

The duke
gives a
splendid
dinner,

731. ὠραίαν.—34. ὑπάγεις: we might also write εἰς τὸ Μοντόριν πάγεις.—36. μὴ δὲν.—38. μηνύματα — 40. στρέψωμεν.—44. ἐγροίκησάν.—45. λέγει τους.—47. ἔτι ἔχω.—50. ὄρειες βρυσίτζες.—51. ὄρεα.—52. ἀρχόντισσες εὐγενικαῖς, παράξενες φουδούλες.—53. κόριες ἐμνοστόντζικες (cf. v. 632) μὲ ἄγαμα κοράσι.—55. νὰ is not in the MS.—60. ἀλλήλους.

at which
Florios is
gloomy and
absent.

The duke
tries what
female
charms can
do for Flo-
rios.

ἀλλήλως νὰ τρυφήσουσιν καιρῶ τῷ ἀγαλλιᾶσθαι,
ὁ Φλώριος παρέτοιμος λέγει τὸν δοῦκαν οὕτως·
“φαγὶν τρυφήσαι οὐ βούλομαι· ὄρεξις οὐδὲν ἡμαι.
θέλω μικρὰν ἀνάπαυσιν τοῦ σώματος νὰ δώσω.
[ἄνεσιν ἔχω καὶ χαρὰν πολλὴν εἰς τὴν ψυχὴν μου 765
διὰ κόρην τὴν πανευγενῆ, λέγω τὴν Πλατζιαφλώρην.
διὰ κείνην ζῶ καὶ περπατῶ· ἄλλην χαρὰν οὐ θέλω,
σώνει καὶ περισσεύει με ὁ πόθος τῆς ὥραίας,
ὁ πόθος τῆς ἐρωτικῆς κόρης τῆς Πλατζιαφλώρας].”
πάγει ’ς τὴν κλίνην μόνος του νὰ ’ναπαυθῇ καμπόσω. 770
βούλεται ὁ αὐθέντης τοῦ τόπου βουλὴν τοιαύτην,
ὁ δούξ θωρεῖ τὴν γνώμην του, βούλεται δι’ ἐκείνον,
δίδει τὸν γνώμη καὶ βουλή. εὕρισκει δυὸ κοράσια,
εὐγενικαῖς ἀπὸ γενεὰν ἦσαν, ἐξηρημέναις.
λέγει ὁ δοῦκας εἰς αὐτὰς τὰς ἡλιογεννημένας. 775
“ὅποιὰ τὸν κάμῃ νὰ χαρῇ, τὸν Φλώριον,” τὰς λέγει,
“κι ἀπὸ τὴν θλίψιν εἰς χαρὰν στραφῆναι τὴν καρδίαν,
ὄρκον τῆς κάμνω φανερά, ἄνδρα νὰ τῆς τὸν δώσω.”
ἡ κόραις ἀποκρίνονται λόγον τὸν δοῦκαν οὕτως·
“τοπάρχα γῆς, αὐθέντη μας καὶ συνοικήτορά μας, 780
τόσον πολὺν διαβασμὸν καὶ τόσῃν ἀσχολήσιν
καὶ τόσῃν τέρψιν καὶ χαρὰν νὰ δείξωμεν εἰς αὐτον,
νεκρὸς ἂν ἦτον ἄψυχος, νὰ γένῃ ἐμψυχωμένος,
καὶ νὰ σταθῇ καὶ νὰ χαρῇ καὶ νὰ ἡσθῇ ἡ ψυχὴ του,
καὶ παροπίσω πικρασμοὺς νὰ τοὺς ἐλησμονήσῃ.” 785
δύο κοράσια ἔμορφα ὑπάγουν νὰ πλανήσουν,
νὰ λησμονήσῃ ὁ Φλώριος τὴν κόρην Πλατζιαφλώρη.
φθιάνουνται, στολίζονται, ὡς ἔπρεπεν, ἀξίως,
λιθαρομαργαρίταρα, στολαῖς ἡγλαϊσμέναις,
ἔμορφα χρυσιοκόσμητα βάνουσιν φορεσίαις, 790
καὶ λάμπουν ὡς τὸν ἥλιον καὶ πέμπουσιν ἀκτῖνες.
τὰ μῆλα τῶν προσώπων των νὰ φαίνονται ὡς μῆλα,
μάτια μαῦρα καὶ ὄμορφα, λιθαρωτὰ, μεγάλα,

761. καίρω το ἀγαλλιᾶσθαι: I have not succeeded in finding a probable emendation of these words.—62. παραίτημος: one of my friends conjectured ὁ Φλώριος παραιτούμενος.—63. φαγὴν. The words ὄρεξις οὐδὲν ἡμαι are corrupt; we should read either ὄρεξις δὲν με ἔχει or εἰς ὄρεξιν δὲν εἶμαι.—65–70 are most probably not genuine: see the commentary.—73. τον ἡ γνώμη.—74. ἐξηρημέναις.—75. ἡλιογεγεννημένας: emended by Maurophr.—79. οἱ κόρες.—81. παρα δια βασμόν.—82. δείξομεν.—84. ἰδῇ.—90. φορεσίαις.

- καὶ χεῖλη κοκκινόβαφα, νὰ καίουν ἐκ τὴν φλόγα.
 795 σμίγουν ἡ δυὸ, ἀπέρχονται μέσα εἰς τὸ παλάτι.
 στέκουν ἀντίκρυς, βλέπουν τον νὰ κάθεται θλιμμένος,
 θορυβούμενος νὰ θρηνεῖ, τὰ μάτια του νὰ τρέχουν.
 στέκονται, συμβουλευόνται, θαυμάζουσιν τὸ πρᾶγμα.
 καὶ μιὰ τῆς ἄλλης ἔλεγεν “ βλέπεις τὸν νέον τοῦτον ;
 800 διὰ πόθον πάσχει καὶ πονεῖ, δι’ ἀγάπην τυραννείται.
 καὶ μᾶλλον κάλλιον ἔπρεπε νὰ χαίρεται ὁ νέος,
 μὲ τῆς χαρᾶς τὸ ἐνήδονον τὴν φλόγαν ἅς σβεννύη.
 σηκώσου· φίλησε ἐμέν, τὴν φλόγα σου νὰ σβύσης,
 σηκώσου κι ἀναπλάκησε κοράσια παρθένα,
 805 σηκώσου, γλυκοφίλησε τῶν ἔρωτων παιδίᾳ.
 ἡμεῖς διὰ πόθον σου πολὺν ἤρταμεν εἰς ἐσένα.”
 τὸ κάλλος τῶν προσώπων των, τὸ ἐκλαμπρόν των στήθος,
 τ’ ὠραῖα τὰ τραχήλια τους καὶ πόδας των χιονάτους
 (χιόνι καὶ γάλα καὶ χαρτὶ ἀντικοντοῦν οἱ πόδες)
 810 ἀναίσχυντα τὰ δείχνασιν νὰ κεντρωθῇ εἰς ἀγάπην.
 ἐκείναις τὸν ἐλέγασιν λόγια δι’ ἀγάπης,
 ἔλεγον· “ ἔλα, Φλώριε, καὶ τρύφησον τοῦ κάλλους
 τὴν ἡδονὴν, τὸν γλυκασμόν· ῥῖψέ τηνε τὴν θλίψιν,
 καὶ γλυκοπεριλάμπασε κοράσια, τὰ βλέπεις,
 815 εἴ τινες χρήζεις ἐκ ταῖς δυὸ, ἔναι ’ς τὸν ὀρισμόν σου.
 παρθέναις κόραις ἡμεσθεν, ἀγάμαις δίχα δόλου.
 Φλώριε, σήκα, φίλησε τὰ κόκκινά μας χεῖλη.”
 ἄλλοῦ ἦτον ὁ πόθος του, ἄλλοῦ ἦτον ὁ νοῦς του.
 ἐκεῖνος τὸ κεφάλιν του πάντα κλιτὸν τὸ εἶχεν,
 820 μερίμνα ἡ καρδιά του τὸν πόθον τῆς ὠραίας,
 τῆς εἰρμαγμένης τὸν ἔρὸν ὁ νοῦς του νὰ θυμεῖται.
 βλέμμαν οὐδὲν ἐσήκουεν κάμμιαν ν’ ἀντρανίσῃ,
 ἢ λόγον ἐκ τὰ χεῖλη του κάμμία νὰ ἐπάρῃ.
 μέσον τοῦ στήθους νὰ κρατεῖ τὰ χέρια του σφικτάκις,
 825 νὰ ἔχει τὸ βλέμμα χαμηλὰ, νὰ μεριμνᾷ ἡ ψυχὴ του.
 εἶδαν, ἐκαταμάθασιν τὴν γνώμην του τελείως,
 καὶ μιὰ πρὸς ἄλλην ἔλεγεν μετὰ θλιμμένα μάτια·

The attempts
of the two
ladies sent
by the duke
prove fruit-
less.

795. οἱ δύο.— 97. μάτια του.— 802. σβεννύει.— 3. φίλησε σ’ ἐμέν.— 7. το MS. των Maurophr.— 8. τὰ ὠραῖα. πόδας του.— 11. ἐκεῖνες.— 16. παρθένες κόρες. ἀγάμες.— 17. σίκα.— 20. μερίμναν.— 21. νοῦς του. Instead of νὰ θυμεῖται we should perhaps write ἐνθυμεῖται: cf. 845.— 23. καμμίαν MS. emended by Maurophr.— 25. νὰ ἔχει . . . ἢ is not in the MS.— 26. οἶδαν.

The ladies
tell the duke
how insen-
sible Florios
is to their
charms.
He sends
messengers
to Florios'
father,

and advises
him to send
Platziaflora
to Montu-
rion.

The king re-
solves to get
rid of Plat-
ziaflora for
good,

“ τὸ ἐτρέχαμεν νὰ πιάσωμεν, ἡμεῖς ἐσφάλαμέν το.
οὐ θέλει τὴν ἀγάπην μας, οὐ καταδέχεται τὴν.
οὐ θέλει τὴν φιλίαν μας· ἄλλου τὸν πόθον ἔχει, 830
εἰς ἄλλης πόθον θλίβεται, εἰς ἄλλης πόθον πάσχει.
νέος ἀπὸ τοῦ βλέμματος φαίνεται μαγευμένος.
ἀλλὰ στραφούμεν σύντομα. ἄς εἴπωμεν τὸν δοῦκα.
στερεῶς ἄς τὸ φηρώσωμεν τὸ πράγμαν, τὸ γροικοῦμεν.”
ὑπᾶν ᾿ς τὸν δοῦκα, λέγουν τον τὰ κατὰ τοῦ Φλωρίου, 835
κατὰ λεπτὸν τὸν εἶπασιν, τίποτες δὲν ἀφίνουν.
κάθεται, συμβουλεύεται ὁ δοῦκας τί νὰ ποίση.
πέμπει συχνὰ μηνύματα πρὸς τὸν αὐτοῦ πατέρα
μ’ ἀποκρισιάρην φρόνιμον καὶ εὐγενὴν μεγάλον,
ὁ δοῦκας πέμπει γράμματα πρὸς τὸν αὐτοῦ πατέρα· 840
λόγια καὶ μηνύματα δάσκαλος τοῦ Φλωρίου
τὸν βασιλέα ἔστειλεν μ’ ἀποκρισιαρέους·
“ μάθε, δέσποτα βασιλεῦ, τὰ κατὰ τοῦ υἱοῦ σου,
ὅτι οὐκ ἀναπαύεται νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας,
τὸν πόθον ἐνθυμούμενος κόρης τῆς Πλατζιαφλώρης. 845
ἔδε ζημιὰ καὶ συμφορὰ, ἔδε θλίψη μεγάλη,
διὰ πόθον κόρης νὰ χαθῇ ὁ Φλώριος ἐκ τὸν κόσμον.
κι ἂν θέλῃς νὰ ᾿ναι ζωντανὸς καὶ θέλῃς νὰ τὸν ἔχῃς,
κι ἂν ἀγαπᾷς τὸν Φλώριον καὶ θέλῃς τοῖνυν νὰ ᾿ναι,
πέμψε τὴν κόρην σύντομα νὰ ἔναι μετὰ τοῦτον, 850
νὰ τὴν θωρῇ, νὰ χαίρεται καὶ θλίψιν νὰ μὴν ἔχῃ.
κ’ εἰς πίστιν ὁποῦ σέβομαι, οὐ ψεύδομαί σε ῥῆμαν.
ἄλλον τίποτες μέριμναν οὐκ ἔχει οὐδὲ πάσχει.
ἢ ἐνθύμησις, ὁ πόθος του, ἢ ἀγάπη του ἢ τόση,
ἢ ἀναπλοκή του, ὁ ἀσασμὸς, ἢ καρδιοψύχωσίς του, 855
ὁ πόθος τοῦ ᾿ναι τῆς ὠριᾶς κόρης τῆς Πλατζιαφλώρας.”
Ὁ βασιλεὺς βουλεύεται κακὴν βουλήν, μεγάλην,
πικρότατην, ὀδυνηράν, ὡς ἔδειξεν τὸ τέλος.
ἀκούσας ταῦτ’ ὁ βασιλεὺς τῆς βασιλίσσης λέγει·
“ βασίλισσα βασιλισσῶν, δέσποινα τῶν δεσποίνων, 860
ἀποκρισιάρης ἔφτασεν, ἦλθεν ἐκ τὸ Μοντόριον.

828. πιάσωμεν.— 33. εἴπομεν.— 34. στερέος. φηρώσωμεν is corrupt: see the commentary. — 39. μὲ ἀποκρισιάρην. — 42. μὲ ἀποκρισιαρίους. — 45. Πλάτζια Φλώρη.— 48. θέλεις twice. ἔχεις.— 49. θέλεις.— 50. πέμψαι.— 51. θωρεῖ. ἔχει.— 56. του ἔναι.— 59. ταῦτα.

- ὁ δούξ χαρτὶν ἀπέστειλεν ὁ κατὰ τοῦ Φλωρίου,
χαρτὶ νὰ πάγη γλήγορα ἐκεῖ ἡ Πλατζιαφλώρα,
μὴ λάχῃ κ' εἰς ἀσθένειαν ἐμπέσῃ διὰ τὴν κόρην,
865 θυμούμενος τὴν θλίψιν της, τὴν ἀγανάκτησίν της,
τὸν πειρασμὸν, τὴν συμφορὰν, τὴν θλίψιν, τὴν πικρίαν.
τοῦ πόθου τὸ ἐρωτικὸν, τὸ ἐρωτοσύνητόν της
μαραίνει τὴν καρδίαν του, φλογίζει τὸν υἱὸν μας.
εἶπε τὸ τί σὲ φαίνεται ; τί λέγεις νὰ τὴν ποίσω ;
870 τοῦ δούκα τὰ μηνύματα θλὶβουν τὸν λογισμὸν μου.
τὸ μήνυμα καὶ συμφορὰν ἐκαταμάρανάν με
τὸν λογισμὸν καὶ τὴν καρδίαν, ὅλας μου τὰς αἰσθήσεις.
οὐκ ἤμπορῶ τὴν συμφορὰν βαστάζῃ ἡ ψυχὴ μου.
ἂν οὐκ ἐποίησιν ἐκδίκησιν εἰς αὐτὸν τὸ κορίτζι,
875 εἰς τὸ κεφάλι μου ποτὲ στέμμα νὰ μὴ φορέσω,
μηδὲ εἰς τὰ βασίλεια διάδημα νὰ βάλω,
ἀπὸ τὸν κόσμον νὰ χαθῶ, πλέα νὰ μηδὲν ἦμαι.”
καὶ πάλιν ἐβουλήθηκεν βουλὴν πολλὰ μεγάλην
νὰ κόψῃ τὸ κεφάλιν της καὶ νὰ τὴν θανατώσῃ.
880 ὅμως οὐκ εἰσενέπεσεν εἰς τὴν βουλὴν ἐκείνην
ἡ δέσποινα οὐδὲ ποσῶς, ὅτι νὰ τὸ θελήσῃ.
καθίζουν, συμβουλεύεται μὲ τὴν βασίλισσάν του·
“ κάλλιον μὴ φόνου ὑπόθεσις νὰ γένη 'ς τὸ κορίτζι,
μὴ ἀπολεσθῇ μηδὲ χαθῇ μηδὲ σφαγῇ ἡ ὥραία.
885 πραγματευτάδες ἄρχοντες εἶναι ἀπ' ἄλλην χώραν,
ἀπ' ἄλλην γῆν καὶ θάλασσαν καὶ ξενοτάτους τόπους.
αὐτοὺς ἂς τὴν πουλήσωμεν κι αὐτοὶ νὰ τὴν ἐπάρουν,
εἰς ξένους τόπους ἀλλαχοῦ, νὰ ξενωθῇ φουδοῦλα,
νὰ ξενωθῇ καὶ νὰ χαθῇ εἰς τόπους ξενοτάτους,
890 καὶ μάχην πλεὸν μὴν ἔχωμεν καὶ θλίψιν δι' ἐκείνην.”
ἀκούσας ταῦτ' ὁ βασιλεὺς παρὰ τῆς βασιλίσσης
χαρὰν ἐχάρην θαυμαστὴν, χαρὰν πολλὴν μεγάλην.
καὶ ταῦτα λέγει ὁ βασιλεὺς· “ καλὴν βουλὴν ἐδῶκες,
κάλλιο νὰ τὴν πουλήσωμεν τὴν κόρην Πλατζιαφλώραν
895 πραγματευτάδες ξενικοὺς ἀπ' ἄλλην γῆν καὶ χώραν.

by selling
her to
foreign
merchants.

862. ὁ κατὰ, etc., is corrupt; perhaps we may read κατὰ τοῦ σοῦ Φλωρίου.—
63. πάγει.—64. λάχει.—78. ἀλλὰ ποτάπην: cf. v. 611.—81. θελήσει.—82.
συμβουλεύονται.—83. εἰς.—85. ἦναι ἀπὸ ἄλλην χώραν.—86. ἀπὸ.—87. οὐτούς.
91. ταῦτα.—94. πουλήσομεν.—95. χώραν.

Messengers
are de-
spatched to
the mer-
chants,

κρυφῶς, ἀγνώστως ἅς γενῇ ἢ πουλησιὰ τῆς κόρης,
μὴ λάβωμεν κατάκρισιν ἀπὸ τοὺς μεγιστάνους
κι ἀπὸ τοὺς συνοικήτορας, λέγω τοὺς ἄρχοντάς μας—
ὅτι κρυφὰ κι ἀπόκρυφα γένῃ ἢ πουλησιὰ μας,
νὰ μὴν τὸ μάθῃ ὁ Φλώριος κι ἀμποδιστῇ τὸ πρᾶγμα.” 900
καὶ γλήγορα ὁ βασιλεὺς δύο φρονίμους στέλλει,
εἰς τὸν γιαλὸν τοὺς ἔστειλεν τάχατες ὡς μεσίτας,
ὡς φρόνιμους καὶ τακτικούς, κρυφὰ νὰ τὸ διορθώσουν.
[πάλιν τὴν κόρην ἠΰρηκαν θρηνήματα καὶ λύπαις,
καὶ χωρισμὸς καὶ δάκρυα καὶ στεναγμοὶ μεγάλοι.] 905
“ ἀμέτε ’ς τὸν αἰγιαλὸν, ὅπου ’ναι τὰ καράβια,
γυρέψετε καὶ μάθετε πλουσιοὺς πραγματευτάδες,
ἄρχοντας λέγω δυνατοὺς ἀπὸ μακρόθεν τόπους,
ὅπου ’χουν περισσεύοντα ἀσήμιν καὶ χρυσάφιν,
λιθαρομαργίταρον, πράγματα τιμημένα, 910
νὰ τοὺς πουλήσω ’ξαίρετον κοράσι τιμημένον,
[ὅπου καμμιὰν οὐ φάνηκ’ εὐμορφότερα εἰς κόσμον,]
καμμιὰν οὐκ ἐγεννήθηκεν εἰς κάλλος ὡς ἐκείνην,
εἰς κάλλος καὶ εἰς θεωρίαν καὶ εἰς ἔμνοστοσύνη.”
καβαλλικεύουν ἄρχοντες, ὑπάγουν νὰ γυρεύουν, 915
ὑπάγουν ’ς τὸν αἰγιαλὸν, ὅπου ’ναι ὁ λιμένας.
εὐρίσκουσιν τοὺς ἄρχοντας, κάθονται κατ’ ἀξίαν
εἰς παραγιάλιν ἔμνοστον, εἰς παραδιαβασμὸν τους,
καὶ χαιρετοῦσιν φρόνιμα, σὰν ἔπρεπεν, ἀξίως.
λέγουσιν πρὸς τοὺς ἄρχοντας, πρὸς τοὺς πραγματευτάδες· 920
“ σουλτάνος μέγας ἀμηρᾶς μηνεῖ πρὸς εὐγενεῖαν·
ἐσᾶς λέγω τοὺς ἄρχοντας, νὰ ’λθῇτε ’ς τὸ παλάτι,
πωλεῖ σας μιὰν ἐξαίρετον ὠραιωμένην κόρην,
ἄσπρην ὥσπερ τὸν ἥλιον, λαμπρὴν ὡς τὸ φαγγάριν,
[κυπαρισσογλυκόγλυκη, ἄσπρην ὥσπερ τὸν ἥλιον] 925
παρθένος, κόρη καθαρὴ, νὰ πρέπη βασιλείας.

896. ἀκρύφος. — 904 and 905 are spurious. — 7. πλούτους. — 11. ἐξαίρετον. — 12. φάνηκεν. — 15. οἱ ἄρχοντες. It is possible that ἄρχοντες got into this line from verse 917 and thus superseded the genuine word. From verse 902 it appears that servants are secretly dispatched in order to keep the ἄρχοντες or μεγιστάνοι uninformed of the whole proceeding. It is, moreover, not improbable that the whole line is only a gloss: cf. v. 938. — 18. παραγιάλιν. — 20. μηνῇ πρὸς εὐγενεῖαν. — 23. πωλήσας. — 25. κυπαρισσογλυκόγλυκη. There is no doubt that this line is spurious. — 26. Perhaps we should read νὰ πρέπη βασιλείας: cf. v. 969.

κι ἂν θέλετε τὴν πραγματιὰν νὰ ποίσετε τῆς κόρης,
πλοῦτον πολὺν νὰ κάμετε διάφορον, μεγάλον.”

λόγια τὰ συντύχασιν οἱ ἄρχοντες ἀλλήλους

- 930 [καὶ μετὰ ταῦτ' ἐπῆράν τους κ' ὑπᾶν εἰς τὸ παλάτιν]
καὶ εἰς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας, ἐκ τοὺς πραγματευτάδες,
στέκει ὀρθὸς 'ς τοὺς πόδας του, αὐτοὺς ἀπηλογήθην.
“ἀρέσει μας ἡ πραγματιὰ, αὐτὴν τὴν ἐπαινεῖτε,
ἂν ἦναι ὥσ᾽ ἀν λέγετε κι ὥσ᾽ ἀν τὸ ἀφηγᾶστε.

- 935 πλὴν πρῶτον νὰ τὴν ἴδωμεν θέλομεν τὴν ὥραιαν.

κι ἂν ἦν' ἡ κόρη φρόνιμος κι ἂν ἦν' ὠραιωμένη,
πλοῦτον πολὺν νὰ δώσωμεν, νὰ 'πάρωμεν τὴν κόρην.”
καβαλλικεύουν ἄρχοντες, ὑπάγουν 'ς τὸ παλάτι,
κι ὁ βασιλεὺς ἐδέχθην τους μετὰ τιμῆς μεγάλης.

and they
come to the
palace to see
Platziaflora.

- 940 “καλῶς ἦλθατε, ἄρχοντες” λέγει “πραγματευτάδες.”
“καλῶς 'ς τὴν βασιλείαν σου” λέγουσιν πάλι ἐκεῖνοι.
κι ὁ βασιλεὺς ἐχείρησεν, τοιαῦτα τοὺς ἐλάλει.
“ἔχω κοράσιον ἔμορφον, θέλω νὰ σᾶς πουλήσω.”
λέγουν καὶ κεῖνοι “θέλομεν νὰ τὸ πραγματευτοῦμεν.

- 945 μαργαριτάριν δίδομεν, χρυσάφιν καὶ λιθάριν.
μόνον ἄς 'ναι παράξενος ἡ κόρη, ὥς ἐπαινέθην.”

καὶ παρευθὺς ὁ βασιλεὺς ὀρίζει τὰς βαγίτζας.

“ἀμέτε καὶ στολίζετε τὴν κόρην Πλατζιαφλώραν
εὐγενικὴν τὴν φορεσιὰν μετὰ λιθομαργάρων.

She is made
to believe
that Florios
has arrived,
and thereby
induced to
put on her
best clothes.

- 950 ἄς εὐπρεπίσῃ εὔμορφον τὸ κάλλος τοῦ προσώπου,
ὅτι ἔφθασεν ἡ ἀγάπη της, ἦλθεν ἐκ τὸ Μοντόριον.

ὁ Φλώριος ὑπέσσωσεν, ἦλθεν εἰς τὸ παλάτι,
ὀρέγεται νὰ τὴν ἴδῃ· καὶ 'πέτε την νὰ ἔλθῃ.”

καὶ παρευθὺς στολίζεται εὐγένικ' ἡ φουδοῦλα,

- 955 ἠγάλλετο καὶ χαίρετον, ἐσκίρταν ἡ ψυχὴν της.

ἐφάνηκεν τὴν λυγερὴν ἀλήθειαν τὴν λέγουν,

λάμπει ὥς σελήνη τὴν αὐγὴν, ὥς ἥλιος τὴν ἡμέραν,

ὥς ἄστρον τὸ μεσάνυκτον τὸ κάλλος τῆς ὥραιας.

ὥς ἥλιος ἀντέφεγγεν μέσον εἰς τὸ παλάτιν,

- 960 ὥς κρύσταλλον ἀντέφεγγεν τῆς κόρης τὸ τραχήλι.

930 is spurious.—36. ἦναι twice.—37. δώσωμεν.—42. ἐχείρησεν is corrupt: perhaps we might read χαιρέτησεν.—43. πουλίσω.—46. ἦναι.—50. εὐπρεπίσῃ.—53. ἰδεῖ.—54. εὐγενικὰ.—55. ἠγάλλετο.—56. τὴν λυγερὴν is corrupt: see the commentary.—57. ὥς ἡ σελήνη.

The mer-
chants buy
her at a great
price.

Platziaflora's
misery and
complaints
when she
understands
the truth of
the whole
transaction.

· βλέπουν, θωροῦν τὸ κάλλος της, θαυμάζουν κι ἀποροῦσιν
τὴν σύνθεσιν, τὴν θεωρίαν, τὸ ἑξάρετον κι ὠραῖον.
καὶ πλοῦτον δίδουν ἄμετρον, οὐ βλέπουσιν τὸ πρᾶγμα.
· τριάντα μουλάρια ἔδωκαν μάλαμαν καὶ χρυσάφιν,
· χίλια σκουτάρια ἑξάρετα χρυσιτζουγραφισμένα, 965
· ἄετους, γεράκια πάντερπνα, λεοντάρια μερωμένα,
· ζαγάρια καὶ ξυπτέρια ἔτοιμα ἑς τὸ κυνήγι,
· κοῦπαν ὀρθὴν ὀλόχρυσην, γεμάτην τὰ λιθάρια,
· ἔμορφη ἦτον πάντερπνη, νὰ πρέπη βασιλέα.
· δίδουν ἐκεῖνοι παρευθὺς τὸν βασιλεῖαν τὸ πρᾶγμα 970
· κι ἐπαραλάβαν παρευθὺς τὸ ἑξηρημένον κάλλος.
· στέκεται, βλέπει, θεωρεῖ τὴν πουλησιὰν ἡ κόρη,
· [πίπτει ἑς τὴν γῆν, νεκρόνεται, σπαράσσεται ἑκ τὴν λύπην.]
· τρέμει ὡς φύλλον τοῦ δενδρου, κλονίζεται ὡς καλάμιν,
· θρηναῖται θρήνον ἄμετρον, καρδιοδιχοτομᾶται. 975
· τρέχουν τὰ μάτια θλιβερά, τὰ δάκρυα ὡς ποτάμιν.
· λόγους θλιμμένους ἤρξατο διὰ παράπονόν της.
· λόγια παραπόνεσης λέγει ἡ Πλατζιαφλώρα
· ἔμπροσθεν εἰς τὸν βασιλεῖα καὶ εἰς τὴν βασιλίσσαν·
· “ πάλιν ἑς ἐμέναν ἔφτασεν τῆς ἀτυχίᾳς ἡ μοῖρα. 980
· καταδίκη μου ἔγενετο χειρότερον τῆς πρώτης.
· πρῶτον καμίνου συμφορὰ μόνον τὸ σῶμα κάψε,
· κ' ἐδᾶ, καμίνου φλογισμὸς νὰ φλέγει καὶ τοὺς δύο,
· νὰ φλέγει σῶμα καὶ ψυχὴν, νὰ φλέγει τὰς αἰσθήσεις.
· ὥσπερ νὰ ζῶ, νὰ περπατῶ, νὰ ἔμαι πάντα θλιμμένη. 985
· πρῶτον ψυχὴν ἐχώρισα μόνον ἀπὸ τὸ σῶμα
· μὲ τῆς πυρᾶς τὴν συμφορὰν, μὲ τῆς ἰστιάς τὸν καύσων.
· καὶ νῦν τε μὲ χωρίζουσιν ἐκ τὸν ἐμὸν τὸν πόθον,
· ζωὴν νὰ ζῶ ἐπώδυνον πάντοτε πονεμένη.
· νύκταν κ' ἡμέραν θλίβομαι, ποτὲ χαρὰν νὰ μὴ ἔχω, 990
· τὸ τρώγω νὰ ἔν' ὀδυνηρὸν, τὸ πίνω νὰ ἔναι πόνοι,
· δείπνος νὰ ἦναι συμφορὰ, ὀδύνη νὰ μὲ σφάζῃ,
· ποτὲ νὰ μὴ ἔχω ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ πικριαῖς μεγάλαις.”
· ἡ κόρη ὀλιγοθύμησε ἑς τὸ ὄνομα Φλωρίου,

961. θεωροῦν.—62. ἑξάρετον.—65. ἑξάρετα.—68. ὀλόχρυσιν.—69. πρέπει.—
71. ἑξηρημένον.—73. ἐκ. Probably this is only a gloss from v. 1016.—76.
κλονίζεται.—78. παραπόνεσες.—81. κατ' ἐδικοῦ: em. by Maurophr.—82. κάψη.
—83. καὶ δᾶ.—86. ἐχώρισα.—90. μήν.—91. ἦναι twice.—93. μήν.

- 995 ἐστέναξεν, ἐδάκρυσεν, καὶ λέγει τὰ τοιαῦτα·
 “ ἀγάπη, πόθε μου καλὲ, ψυχὴ μου, ὕμνησίς μου,
 ἐπιθυμία μου, Φλώριε, καρδιά μου, ψύχωσίς μου,
 παρηγοριὰ ὅς τοὺς πόνους μου, ἐκδίκησις πείρασμῶν μου,
 πάλιν κίνδυνοι ἐφτάσασιν διὰ νὰ μὲ ξενιτεύσουν
 1000 καθόλου ἀπὸ τὸν πόθον σου κι ἀπ’ τὴν ἀσχόλησίν σου.
 τὴν πουλησιὰν οὐκ ἤξευρα, καὶ θέλουν μὲ τὴν μάθη.
 μ’ ἐπιβουλὴ τὸ ποίκασιν, ὁ θεὸς νὰ κρίνῃ εἰς αὐτοὺς.
 ἐπαίρνουν με, ξενόουν με, καὶ πλεὸν οὐδὲν μὲ βλέπεις.
 ἀγάπη, πόθε μου καλὲ, διὰ μένα τί νὰ ποίσῃς ;
 1005 νὰ βγῇς εἰς ἀναγυρευμὸν τῆς ταπεινῆς ἐμένα,
 νὰ ψηλαφήσῃς ποῦ νὰ μ’ ὀρῇς ἢ ποῦ νὰ μ’ ἀπεσώσῃς,
 ὅ,τι ἐγένετο ὅς ἐμὲν τὴν ταπεινὴν, τὴν ξένην.
 νὰ ἐνθυμῆσαι πόθον μας, τὸν εἶχαμεν ἀντάμα,
 καὶ τῆς ἀγάπης τὸ στερρόν, τὸ ὀλοεγκαρδιακόν μας.
 1010 πιστεύ’, αὐθέντη ὀγενικέ, νὰ μὴν ὀγῶ ἀπ’ τὸν νοῦν σου
 κι ἄλλου νὰ ὀρίξῃς πόθον σου καὶ μὲν ἄλησμονήσῃς.
 πιστεύω ὅς ὅλην σου ζωὴν ποτὲ νὰ μὴν τὸ ποίσῃς.
 ἔδ’ ἀνομιά, εἰ χάνεις με κ’ ἐγὼ νὰ χάν’ ἐσένα·
 ἔδ’ ἀμαρτιά, ξενόουν με διὰ ἀσχόλησίν σου·
 1015 ἔδε πικριὰ καὶ συμφορά· πῶς νὰ τὸ ὑπομένω ;”
 πίπτει ὅς τὴν γῆν, νεκρόνεται, σφάζει τὸν λογισμόν της,
 ξαίνει εἰς γῆν τοὺς πλοκαμοὺς, τοὺς ἐπλεξεν ὁ πόθος
 τοῦ τριχαριοῦ τοῦ ὀρωτικοῦ· θρηναῖται, οὐκ ὑπομένει.
 “ ὦ ἄτυχε, ὦ ἐλεεινὴ, ὦ ταπεινὴ ἀθλία,
 1020 σκύλων ἐθνῶν Σαρακηνῶν νὰ πουληθῶ ὡς κακούργα,
 εἰς ξένους τόπους νὰ μ’ ὑπᾶν, νὰ ξενωθῶ καθόλου.
 ἐξενιτεύθῃ ἡ μάννα μου, κι ἐγὼ πάλιν τοιαῦτα
 * * * * *
 κι ἐγέννησέ μ’ εἰς παλατιὰ μ’ ἀνατροφὴν τοιούτην.
 βασιλικά μ’ ἀνέθρεψαν καὶ δῆμια μὲ πουλοῦσιν.
 1025 τὰ μέρη τὰ ἐνήδονα πλέον οὐκ ἐντρανίζω ;
 ἔκλεψεν τάχ’ ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλίσσης.”
 ἀκούει ταῦτ’ ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλίσσης,

She hopes
that Florios
will try to
find her in
the strange
countries
where she is
going to be
led.

Even the
king and

998. ἐκδίκησις τῶν.—99. ξενή. . . emended by Maurophr.—1000. ἀπὸ.—
 2. κρίνει.—5. ἐγγῆς.—6. μ’ ἐὐρῆς.—7. ἐγένοντο εἰς.—9. ὀλοεγκάρδιόν.—10.
 πιστεύω αὐθέντη μου ὀγενικέ νὰ μὴν εὔγω ἀπὸ.—12. εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν.—
 13. ἔδε ὅτι χάνῃς καὶ ἐγὼ χάνω.—14. ἔδε. ὅτι ξενόουν.—18. ἐρωτικοῦ.—21.
 ὑπᾶν.—22. After this a line seems to be lost.—23. με twice.—24. με καὶ ὡς.—
 26. τάχα.—27. ταῦτα.

the queen
are touched
by Platzia-
flora's grief.
She is led a-
way by the
merchants.

θρηνοῦν, κλαίουν, ὀδύρονται, πονοῦσιν τὴν καρδίαν.
κλαίουν ὁμοῦ κ' οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ πραγματευτάδες.
καὶ παρευθὺς ὁ βασιλεὺς λέγει· “πραγματευτάδες, 1030

ἐπάρετέ τὴν σύντομα τὴν κόρην ἀπὸ μένα
καὶ ἐκ τὴν χώραν τὴν ἐμὴν σύρετε· μὴν ἀργεῖτε.”
παίρνουν τὴν κόρην παρευθὺς, ὑπάγουν 'ς τὸν λιμένα,
εὐρίσκουν καὶ καράβια σύντομα καὶ παγαίνουν.

μέσα σεβαίνουν τὴν ὠριὰν, παγαίνουν καὶ μισεύουν. 1035

θωροῦν τὸ κάλλος τὸ λαμπρὸν τῆς κόρης καὶ θαυμάζουν,
βλέπουν καὶ τὰ μετάθετον τῆς λύπης τῆς τῆς τόσης.

Florios while
out hunting
observes that
his ring looks
dull, and at
once hurries
to his
father's pa-
lace: where
he learns the
truth, and
upbraids his
father with
his cruelty.

Λοιπὸν τὰ περὶ Φλώριον πάλιν ἄς προειποῦμεν.

ἔλειπεν μὲ τοὺς ἄρχοντας, ἦτον εἰς τὸ κυνήγιον
ἐκεῖ εἰς τὸ Μοντόριον, καὶ σύντομα ἐφθάνει. 1040

στρέφεται, βλέπει θολερὸν πάλιν τὸ δακτυλίδιον,

κλαίει, θρηνᾶται, σφάζεται, ὑπομονὴν οὐκ ἔχει,

πίπτει εἰς γῆν, νεκρόνεται ἀναίσθητος καθόλου.

παίρνουν νερόν, ῥαντίζουν τον· συνέφερεν ὀλίγον.

καβαλλικεύει σύντομα, φθάνει εἰς τὰ ἴδικά του. 1045

εὐρίσκει τὸν πατέρα του μετὰ καὶ τῆς μητρός του·

λείπει ἐκ τοῦ παλάτι του ἡ κόρη Πλατζιαφλώρα.

μανθάνει ταῦτ' ὁ Φλώριος, θλίβεται τὴν καρδίαν,

θρηνεῖται πόνους ἄμετρους, πονεῖ τὴν ὠραιωμένην.

λέγει καὶ ἀποκρίνεται πρὸς τὸν αὐτοῦ πατέρα, 1050

φιλονεικίαις ἀπὸ ψυχῆς λέγει τὸν βασιλέα·

“πατήρ μου, πρᾶξιν ἔποικες εἰς κόρην Πλατζιαφλώραν,

ὅ, τι ποτὲ οὐκ ἤκουσται ἄλλος τινὰς νὰ πράξῃ.

πρῶτον ἠθέλησες πυρὶ γιὰ νὰ τὴν πυρπολήσῃς

ὑπάρχουσα ἀναίτιος καθόλου δίχα δόλου, 1055

δι' ἐπιβουλίαν ἄδικον μὲ τὸν ἐπὶ τραπέζης.

καὶ κατεσκεύασες ἐσὺ μὲ φθόνον καὶ μὲ κάκην.

διατὶ εἶχα πόθον εἰς αὐτὴν ἀπ' ὅλης μου καρδίας,

ἔβαλες γνώμην καὶ βουλήν νὰ μὲ χωρίσῃς τώρα,

νὰ μὲ χωρίσῃς τὴν ὠριὰν κόρην τὴν Πλατζιαφλώρα. 1060

δεύτερον πρᾶξιν ἔποικες νῦν τε εἰς τὴν ὠραίαν,

νὰ τὴν χωρίσῃς ἀπ' ἐμέν· τὸ ποῖον νὰ μὴ ἔναι,

νὰ τὴν ξενώσῃς εἰς μακροὺς τόπους, νὰ μὴν τὴν βλέπω,

1037. τὴν λύπην τῆς τὴν τόσῃν.—48. ταῦτα.—51. φιλονικίαις.—54. ἠθέλεσες.
—55. δόλος.—56. διὰ ἐπιτραπέζης.—60. τὴν is not in the MS.—62. τὸ ὁποῖον.

- ὥς δούλην, ὥς κακόπραον ξένους νὰ τὴν πουλήσης.
 1065 τὸν κόσμον ὅλον βούλομαι, θέλω νὰ τὴν γυρεύσω,
 ῥηγάδες ἀμηράδες τε, πᾶσαν Σαρακηνίαν,
 χώρας καὶ τόπους ἄδηλους, νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας,
 ὥστε ἐλθεῖν τὸ 'πεθυμῶ, ὥστε νὰ τὸ κερδίσω.
 εἰ δ' ἀστοχήσω κι οὐχ εὐρῶ τὴν κόρην Πλατζιαφλώρα,
 1070 πλέον ἐδῶ δὲν ἔρχομαι, πλέον οὐδὲν γυρίζω.
 ἀτός μου μὲ τὰ χέρια μου νὰ σφάξω τὸ κορμί μου,
 νὰ πάθω ἀτός μου, νὰ χαθῶ διὰ τῆς κόρης πόθον.
 κ' ἐσὺ τὴν βασιλείαν σου μόνος σου κέρδισέ την,
 μόνος σου ζῆσε, σκίρτησε, μόνος σου ἀγαλλιᾶσου.
 1075 καὶ 'γὼ νὰ ζῶ 'ς τὴν ξενιτειὰν ὡσὰν ἀστοχημένος,
 πόνους καὶ ἀναστεναγμούς καὶ δάκρυα νὰ ἔχω,
 καὶ παραπόνεσες πολλαῖς νὰ 'χω 'ς τὴν ξενιτείαν,
 νὰ μ' εὖρη καὶ ὁ θάνατος εἰς τὰ ἀλλότρια ξένα.
 πατήρ μου [καὶ] αὐθέντη μου, σουλτάνε τῶν αὐθέντων,
 1080 τοῦτο ἠθέλησες, ἐμέν, αὐθέντη, νὰ τὸ πράξης,
 μὲ τὴν βουλήν τὴν ἔποικες, τὸ θέλημα τὸ ποῖκες,
 ἐχάσες καὶ τὸ ἕνα σου, ἔχασες καὶ τὸ ἄλλον."
 ὁ δὲ πατήρ θλιβόμενος οὕτως ἀπηλογήθη.
 [εὐχεται καὶ ὑπεύχεται πατέρας ὁ Φλωρίου,
 1085 μὲ δάκρυα καὶ μὲ βρουχισμούς λέγει πρὸς τὸν υἱόν του]
 "δεῦρο, υἱὲ παμφίλτατε, ἄκουσον τῆς φωνῆς μου,
 υἱέ μου, τὸν πανάθλιον, τὸν ταπεινὸν, υἱέ μου,
 υἱέ μου, τὸν ἐτύχησεν τῆς ἀτυχίᾳς ἡ μοῖρα,
 υἱέ μου, τὸν ἡμαύρωσεν ὀδυνηρὸς ὁ χρόνος.
 1090 στέμμαν βασιλικώτατον ἐνόμιζον, υἱέ μου,
 νὰ σὲ τιμήσουν ἄξιον ῥηγάδες, μεγιστᾶνοι,
 εἰς θρόνον νὰ καθέζεσαι βασιλικὸν, υἱέ μου,
 νὰ προσκυνᾶσαι ὑπὸ παντὸς, πτωχῶν τε καὶ πλουσίων.
 υἱέ μου, τὸ παιδάκι μου, γλυκύτατόν μου τέκνον,
 1095 ὅταν εἰς οἴκους τοὺς ἐμοὺς κ' εἰς τὰ ἐμὰ παλάτια
 μήτηρ αὐτὴν ἐγέννησεν κόρην τὴν Πλατζιαφλώρα,
 νὰ 'χεν σχισθῇν καὶ διχασθῇν κάτου εἰς ἄδην, κάτω,
 νὰ εἶχα πέσῃ ζωντανὸς παρὰ νὰ ζῶ, νὰ λείπω,

The king
 curses his
 own folly in
 educating
 Platziaflora,

1067. ἄδολους.—68. Perhaps εὐρεῖν. κερδήσω.—69. δὲ.—73. καὶ ἐσύ. κέρ-
 δησέ.—74. ἀγαλλιᾶσου.—79. καὶ is not in the MS.—81. μὲ. Maurophr.: καὶ,
 MS.—84 and 85 are perhaps spurious.—97. νὰεἶχεν. κάτω, MS.: πάτον,
 Maurophr. ej.

confesses
that he has
sold her, in-
structs Flo-
rios how to
conduct
himself in
strange
countries,

νὰ εἶχεν βρέξῃ οὐρανὸς ἰστιάν, νὰ εἶχεν καύση,
παρὰ αὐτός μ' ἐνέθρεψα, υἱέ, τὸν ξενισμόν σου. 1100

λοιπὸν, υἱέ μ', ἐγνώριζε, μάθε το· ἐπουλήθην
εἰς ξένους τόπους ἄδηλους, εἰς ἄρχοντας πλουσίους.

κ' ἐπὴν εἰς ἀναγυρευμὸν ἐβγαίνης τῆς ὥραίας,
ἄπελθ', υἱέ μου, ἄπελθε, τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου,
κ' ἐκεῖ, ποῦ θὲς περιπατεῖ, υἱέ, 'ς τὴν ξεντείαν, 1105

φίλος ἂς ᾔσαι τῶν πτωχῶν, πλουσίων καὶ πενήτων·
τοὺς πάντας τίμα· πρόσεχε, ὅλοι νὰ σ' ἀγαποῦσιν.

τοὺς ἀγαθοὺς ἀγάπα τους καὶ τοὺς κακοὺς μὴ θλίβης,
κι ἀπὸ τῆς ταπεινότητος ὅλους νὰ ἔχῃς φίλους.

τοὺς βασιλεῖς βασιλικά ἀνταμοιβὰς πολέμα, 1110

τοὺς ἄρχοντας ὡς ἄρχοντας πλουσιούς, ὡς ἐν τὸ πρέπον.

τὴν συντροφίαν σου πόθει την. ποτὲ τινὰν μὴ θλίβης·

ὅλα σου ἔχε σύμμετρα καὶ βλάβην νὰ μὴν ἔχῃς.

κενοδοξίαν μὴ ποθῇς μηδὲ ἀλαζονείαν,

ὅτι πολλοὺς ἀπώλεσεν τὸ ἀλαζονικόν τους. 1115

σιγὰ περπάτειε ταπεινὰ, καὶ παραιτοῦ τὴν δόξαν.

κι ἂν ἔλθῃ ξενοδόχημα, υἱέ, 'ς τὴν ξεντείαν,

μὴ θέλῃς καὶ νὰ φαίνεσαι, τίνος καὶ πόθεν εἶσαι·

νὰ θέλῃς ἔπαρσες πολλαῖς καὶ παρῤῥησιαῖς μεγάλαις.

φθόνον καὶ ζῆλον φέρνει σου, υἱέ, τὸ μεγαλεῖον. 1120

θέλε μικρὰς ἀναδοχὰς, νὰ μὴν σὲ ἐγνωρίζουν,

ὅτι εἶσαι βασιλεῶς υἱὸς ἢ στέμμαν σ' ἀναμένει,

ὅτι πολλάκις ἔσφαλλαν παῖδες τῶν μεγιστάνων.

ὅτ' ἀπὸ προαίρεσεως ἀποδοχὴν σὲ κάμουν,

βλέπε ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας, παιδία μεγιστάνων. 1125

εἰς θάνατον ἐδέκτησαν διὰ τοῦ φθόνου τρόπον.

καὶ σὺ πολλὴν ἀνταμοιβὴν χάρισε πρὸς ἐκείνους.

ἐκεῖνος ὅπου σὲ τιμᾷ, υἱέ, 'ς τὴν ξεντείαν,

ἔχει προαίρεσιν καλὴν πάντας 'ς τοὺς ξενοδόχους,

χάριν ἂς ἔχουν ἀπὸ σὲν καὶ σὺ ἔπαινον παίρνῃς. 1130

μὴ νὰ ἀφήσῃς ἔπαινον καλὸν εἰς ξενοδόχους,

κ' εἰς ἄλλους τόπους ἑτέρους, 'ποῦ θέλεις περπατήσῃ,

ἀγάπην ἄφινε παντοῦ. πρόσχε ποθὲν μὴ σφάλῃς.

1100. μου.—1. μου.—3. καὶ ἐπὴν. ἐβγαίνης.—4. ἄπελθε υἱέ μου.—14. ποθεῖς.
—16. περπάτιε. τὴν δόξαν παρατίου, without καὶ. —17. ἔλθοι. —18. θέλεις.—
19. θέλεις. παρῤῥησίες.—20. φέρνουν.—21. μιὰς.—22. σε.—26. ἐδέκτισαν.
—28. εἰς.—30. ἐπέρνῃς.—31. καλὸν υἱέ εἰς.—32. περιπατήσῃ.

- ἄπελθε, τὸ παιδάκι μου, υἱέ, μὲ τὴν εὐχήν μου,
 1135 κι ὁ Μαχουμέτης μετὰ σὲν πάντα νά ᾔναι, υἱέ μου,
 νὰ σὲ βοηθῇ ᾗ τὸν δρόμον σου, νὰ σὲ κατευοδόνη,
 κ' εἰς κατευόδιον νὰ εὐρῆς, τὸ πεθυμᾶς, υἱέ μου,
 νὰ ἔλθῃς εἰς τὰ ἴδια σου, μετ' αὐτὴν νὰ συζήσης,
 καὶ νὰ διαβοῦν τὰ δύσκολα, νὰ εὐρῆς εὐκολία."
 1140 οὕτως εἰπὼν ὁ Φίλιππος ἐσίγησεν αὐτίκα,
 καὶ παρευθὺς ἡ μήτηρ του ἄρχεται μετὰ δάκρυα,
 καὶ λόγους καρδιοφλόγιστους ἔλεγεν τὸν υἱὸν της.
 πικροὺς πυκνοὺς τοὺς στεναγμοὺς ἔβλεπεν τὸν υἱὸν της.
 ἀναστενάζει ἀπὸ καρδιᾶς, τὸν Φλώριον ἐλάλει.
 1145 μὲ δάκρυα πικροστάλακτα καὶ τριχαριοῦ συρνοῦσα
 λόγους ἐπεχειρήσατο πρὸς Φλώριον υἱὸν της.
 "υἱέ μου παγγλυκύτατε, υἱέ ἡγαπημένε,
 υἱέ, τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, τῆς ὅλης μου καρδίας,
 υἱέ μ', ἀγάπη μου καλὴ, ἀπαντοχὴ, υἱέ μου.
 1150 ἐγὼ ἐθάρρουν ἤλεγα, νὰ σ' εὐρῶ εἰς τὸ γῆρας,
 ᾗ τὴν ὑστερόν μου τὴν ζωὴν νὰ σ' εὐρῶ ἀπαγκούμπιον.
 τῶρα μὲ δίδεις δίστομον μαχαίρι, νὰ διχάζῃ
 μέσα τὰ φυλλοκάρδια μου, υἱέ μ', ὁ στερεμός μου.
 καὶ τὴν καρδίαν σφάζει με κι οὐδὲν τὴν ὑπομένω.
 1155 τὸ μίσειμά σου θεωρῶ κι ἀναστενάζω [σφόδρα].
 ἄπελθ', υἱέ μου, ἄπελθε μετὰ καὶ τῆς εὐχῆς μου,
 ἃς ἦν ἡ πρᾶξις σου καλὴ, ἃς ἦν ἡμερωμένη.
 ἔχε ταπείνωσιν καλὴ, υἱέ μου, εἰς τοὺς πάντας.
 τοὺς ξένους πάντ' ἀγάπα τους καὶ δορυφόριζε τους.
 1160 τοὺς πάντας προχαιρέτιζε μετὰ περιχαρείας.
 εἰ δέ τις δῶρον εἰς ἐσὲν πρωτότερον χαρίσῃ,
 στεῖλλέ του σὺ διπλώτερον καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσῃ."
 δακτύλιον τὸν ἐχάρισεν ἀτίμητον καὶ μέγαν,
 κι εὐγάζει δακτυλίδιον μ' ἀτίμητον λιθάριν.
 1165 κι ὁ λίθος εἶχεν χάριταν, τὸν θάνατον [νὰ] διώκῃ
 εἴτις γὰρ εἰς τὸ δάκτυλον ἐφόρειν τὸ λιθάριν,
 τὸν θάνατον εἶχ' ὥς οὐδὲν, ἔφευγε παραυτίκα.

and gives
him his
blessing.

The queen
also is
deeply
grieved at
the depar-
ture of her
darling son
and gives
him good
advice for
his journey.

μου.

She gives
him a magic
ring to pro-
tect him
from death.

1135. ἦναι. — 36. εἰς. — 37. εὐρεῖς. — 43. ἔβλεπεν should most probably be emended in ἔλεγεν. — 45. τριχαριοῦ συρνοῦσα is no doubt corrupt. — 46. ἐπεχειρίσατο. — 49 and 53. υἱέ μου. — 55. σφόδρα is not in the MS. — 56. ἄπελθε. — 57. ἦναι, twice. — 59. πάντα. Instead of δορυφόριζε τους we should perhaps read δωροφόρησέ τους. — 62. το ἐσύ. — 64. μέ. — 65. θάνατον διώκει. — 67. εἶχεν.

παίρνει τὸ δακτυλίδιον, φορένει το ἄτός του,
 καὶ λέγει του ἡ μήτηρ του· “ἐξακριβῶς τὸ κράτειε·
 κι ὥστε νὰ ἔχῃς μετὰ σὲν τοῦτο τὸ δακτυλίδι, 1170
 ποτὲ θανάτου συμφορὰν ποτὲ μὴν ἀποθάνῃς,
 οὐδὲ ἰστιὰν οὐδὲ νερὸ, ἀλλ’ οὐδὲ ἀπὸ ξίφη.
 ἡ φύσις γὰρ τοῦ λιθαριοῦ πόλλ’ εὐτυχὸς ὑπάρχει.
 ἐνέργεια ἔχει ἐκ τὸν θεόν, πᾶν θάνατον διώκει.
 κι ὁπότεν ἔλθῃ εἰς ἐσὲν φόβος θανάτου, υἱέ μου, 1175
 κράτει το εἰς τὰς χεῖράς σου. τίποτες μὴν φοβᾶσαι,
 τὸ πῦρ σβεννύει παρευθὺς καὶ θρύβονται τὰ ξίφη,
 καὶ τὰ νερὰ σκορπίζονται κι οὐ δύναται σὲ βλάψουν.”
 οὕτως εἰπὼν ἡ μάνα του δίδει του τὴν εὐχήν της.
 τὸν κύριον καὶ τὴν μάναν του ἀπεχαιρέτισέν τους. 1180
 κι ἄκουσον λόγους φρόνιμους καὶ τεταπεινωμένους,
 τοὺς εἶπεν πρὸς τοὺς ἄρχοντας· ἀκούει κι ὁ πατήρ του,
 λόγια φρονιμώτατα ὁ βασιλεὺς ἀκούει,
 τὰ σύντυχεν ὁ Φλώριος ἐμπρὸς ’ς τοὺς ἄρχοντές του·
 “ἄρχοντες συνοικήτορες καὶ συνανατροφοί μου, 1185
 εἴ τις εἰς τὰς κακώσεις μου, τὰς ἤφερεν ἡ μοῖραν,
 εἴ τις εἶν’ οὕτω πρόθυμος νὰ ἔλθῃ μετὰ μένα,
 ἢ ἕξῃ μῆνας [δύναται] ἢ χρόνον διαβάσῃ,
 ὅπ’ ἀγαπᾷ καὶ προθυμεῖ, ἅς μὲ συνδράμῃ τώρα.
 κι ἂν δώσῃ ὁ παντοκράτορας καὶ εὕρωμεν τὴν κόρην, 1190
 ὅσον νὰ ’δῶ τὸ τέλειον τῆς ἀσυστάτου τύχης,
 κι ἂν ἐπιτύχω καὶ εὕρῳ τὴν κόρην καὶ στραφούμεν,
 νὰ περπατήσῃ ὁ κλονισμὸς τὸ ἄδικον τῆς μοίρας,
 νὰ τὴν ἐπάρῳ, νὰ στραφῶ, ’ς τὰ ἴδια νὰ ἐλθούμεν,
 νὰ τοῦ διπλάσω τὴν ἀρχὴν, τὴν εἶχεν, καὶ τὴν δόξαν. 1195
 εἰ δ’ ἀστοχήσω, οὐκ εὕρῳ τὴν κόρην τὴν ωραίαν,
 τὴν κόρην τὴν ἀγάπην μου, ὅπου ’ν’ ὁ νοῦς μου μέσα,
 ὅλοι στραφῆτε ’ς τ’ ἴδια σας, ὅλοι ’ς τὰ γονικά σας,
 κι ἐμὲν ἀφῆτε μοναχόν, νὰ κλαίγω εἰς τὰ ξένα,
 ὡς ἀτυχῆς νὰ περπατῶ τῆς ἀτυχίᾱς τὰ μέρη, 1200
 ὅσον νὰ μ’ εὕρῃ ὁ θάνατος, νὰ πέσω ’ς ἀτυχίαν,
 νὰ ’ναι ζωὴ καὶ θάνατος ὅλα δυστυχημένα.”

Florios in-
 vites some
 of the no-
 bility to join
 him in his
 expedition
 into strange
 countries,

1068. πέρνη. φορένη το.—70. ἔχεις.—72. νερῶ.—73. πολλὰ.—76. κράτι.—
 86. κακώσης.—87. εἶν’ οὕτω. ἐκείνος, MS.—88. δέ: instead of this I have
 written δύναται ι.—90. δόση.—96. εὕρω τὴν τήν.—98. στα.—99. κλέγων.—
 1201. εἰς.

- καὶ παρευθὺς ὀρίζονται τὸ τίς νὰ πᾶ μὲ κείνον.
 ὑπάγουν μὲ τὸν Φλώριον ἄρχοντες μεγιστᾶνοι,
 1205 ἄρχοντες ἀρχοντόπουλα μὲ τοὺς ὑποταγούς τους,
 διακόσια ἀρχοντόπουλα μὲ τοὺς ὑποταγούς τους,
 μὲ τάξιν καὶ ταπείνωσιν ὑπᾶν, καβαλλικεύουν.
 καὶ θλιβερὰ λυπητικὰ, μὲ δάκρυα καὶ πόνους
 καὶ στεναγμούς ἀπλήρωτους, ἀποχαιρέτισάν τους.
- 1210 Ἐμίσειυσεν ὁ Φλώριος ἀπὸ τὰ γονικά του
 πολλὰ θλιμμένα σοβαρὰ, τὴν κόρην νὰ γυρεύῃ·
 εὐγαίνει ᾽ς ἀναγυρευμὸν τῆς κόρης Πλατζιαφλώρης.
 ἡμέρας τρεῖς περιπατοῦν, ἡῦραν ξενοδοχεῖον.
 ξενοδοχεῖον ἡῦρασιν, θέλουν νὰ ᾽ναπαυθοῦσιν,
 1215 καὶ τὸ πουρνὸν νὰ πηαίνουσιν πάλιν εἰς τὴν δουλειάν τους.
 τὸν ξενοδόχον εἶπασιν νὰ τοὺς ξενοδοχήσῃ,
 κι ὁ ξενοδόχος παρευθὺς τὸν δεῖπνον εὐτρεπίζει.
 τί τὰ πολλὰ πολυλογῶ; καθίζουν εἰς τὸν δεῖπνον,
 κι ὁ Φλώριος ἐκάθετον καὶ λάμπει ὡς τὸ φέγγος,
 1220 τὸ πρόσωπόν του κλειδωτὸν δείχνει ὡσὰν θλιμμένος,
 ἀλλὰ τῆς φύσης τὸ λαμπρὸν πάλιν νικᾷ τὴν θλίψιν.
 ἔρχετ' ἡ ξενοδόχισσα, θωρεῖ τον εἰς τὰ μάτια,
 βλέπει τὸ κάλλος τὸ λαμπρὸν, τὸ ἐξαίρετον ὡραῖον,
 καὶ σουσουμοιάζει τὴν μορφήν μετὰ τῆς Πλατζιαφλώρης.
- 1225 θαυμάζει τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἀπορεῖ τὸ πρᾶγμα.
 ἐντρέπεται νὰ τοῦ τ' εἰπῇ· κόπτει τὴν ἡ φροντίδα·
 ἀποτολμᾷ καὶ λέγει τον· “ἂν ἔναι θέλημά σου,
 δύο λογάκια νὰ σὲ πῶ, μὴ ἔχω τὴν ὀργήν σου.”
 κι ὁ Φλώριος τὴν ἤλεγεν· “εἶπέ με, εἴ τι θέλεις.”
- 1230 ἡ ξενοδόχισσα λαλεῖ τὸν Φλώριον μαντάτον·
 ἀγαλλιοῦται ἡ ψυχὴ, νὰ μάθῃ διὰ τὴν κόρην.
 λέγει του ἡ ξενοδόχισσα· “ἐν τῷ ὄντι δέκα ἡμέραις,
 (1245) ἐδῶ ἐξενοδοχήσαμεν τὴν κόρην Πλατζιαφλώραν.
 μὲ ταύτην ἦσαν ἄρχοντες, πλούσιοι πραγματευτάδες.
 εἰς κάλλος [καὶ] εἰς θεωρίαν ὅλως εἰς σὲν ὁμοιάζει·
 1235 τὸ πρόσωπόν σου τὸ χρυσὸν τῆς κόρης ὁμοιάζει.”
 ἀκούσας ταῦτ' ὁ Φλώριος, σπαράσσετ' ἡ καρδιά του·

and 200
young
knights fol-
low him.

They depart

and on the
third day ar-
rive at an
inn where
they rest for
the night.

The hostess
discovers a
likeness be-
tween Flo-
rios and
Platziaflora,

and tells him
that the lat-
ter passed
through ten
days ago.

1212 εὐγαίνει εἰς.—13. ὑπερπατοῦν.—20. κλειδωτὸν.—21. θλίψιν, Maurophr.: φύσιν, MS.—22. ἔρχεται.—26. τοῦτο.—32 is in the MS. 1245, but clearly belongs to this place. The first scribe forgot the line here and added it then at the end of the folio; the second scribe put it then at the commencement of 219a.—36. σπαράσσεται.

The host confirms the statement of his wife, and adds that Platziaflora has been taken to Egypt.

Florios continues his journey to Egypt,

where further information is obtained at an inn where Platziaflora had been staying ten days before.

λιγοθυμεί, λιγοψυχεί, νὰ μάθῃ διὰ τὴν κόρην.

“ πότε τὸ φῶς τῶν ὀμματιῶν, κυρὰ, τῶν ἐδικῶν μου,
πότε τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς καὶ τὸν ἀνασασμόν μου,
πότε τὴν κόρην τὴν ποθῶ καὶ τὴν ἀναγυρεύω,
κυρὰ μου, ἐξενοδόχησες; ’πέ, ἀφηγήσου μέ το.”

1240

κι ὁ ξενοδόχος παρευθὺς τὸν Φλώριον ἐλάλει·

“ Φλώριε, μὰ τὴν πίστιν με ἀλήθειαν σὲ λέγει.

δέκα ἡμέραις σήμερον πιστεύω το νὰ ἦναι,

νὰ ’ναι θλιμμένη περισσὰ, νὰ μένῃ πονεμένη,

1246

νὰ κλαίῃ καὶ τὰ δάκρυά της τρέχουν ὡς ποτάμι,

κι ἀναστενάξῃ ἀπὸ ψυχῆς καὶ νὰ θυμᾶται ’σένα,

καὶ νὰ στριγγίξῃ ἀπὸ καρδιᾶς, νὰ λέγῃ τ’ ὄνομά σου.

πλὴν τῆς Αἰγύπτου ἐπέρασεν, ὑπᾶν διὰ θαλάσσης.”

1250

ἀκούσας ταῦτ’ ὁ Φλώριος μικρὸν παρηγορᾶται,

καὶ δῶρον μετὰ προθυμίας δίδει τὸν ξενοδόχον,

ζωνάριν ἀργυρόστολον κι ἐπάνω χρυσωμένον,

καὶ φορεσιὰν εὐγενικὴν, ἀφόρεστα σκαρλάτα,

καὶ παρευθὺς ἐσέβησαν, πᾶσιν μὲ τὰ καράβια.

1255

’Εμίσεψεν ὁ Φλώριος μὲ τὴν ὑποταγὴν του,

νὰ περπατοῦν τὴν θάλασσαν, τὴν Αἴγυπτον νὰ φθάσουν.

πέντε ἡμέραις εἶχασιν μέσα εἰς τὰ καράβια,

καὶ πλήρωμα τῶν ἡμερῶν ’ς τὴν Αἴγυπτον ἐφτάσαν,

καὶ τὰ φαριά τους ἔβγαλαν μέσα ἐκ τὰ καράβια.

1260

καβαλλικεύει ὁ Φλώριος μ’ ὅλους τοὺς ἐδικούς του,

καὶ μιᾶς ἡμέρας διάστημαν ἡῦραν ξενοδοχεῖον·

τοῦ ξενοδόχου τ’ ὄνομα λέγουσιν Πελεσκύτα.

καὶ χαιρετᾷ καὶ λέγει του “ καλὸν τὸν ξενοδόχον.”

καὶ κείνος ἀποκρίνεται καὶ λέγει πρὸς ἐκείνον·

1265

“ καλῶς ἦλθες, αὐθέντη μου ξένε, τὸν οὐ γνωρίζω.”

λέγει του· “ ἦλθασιν ἐδῶ ξένοι πραγματευτάδες,

νὰ ἔχουν καὶ κοράσιον μετ’ αὐτοὺς ὠραιωμένον; ”

πάλι αὐτοῦ ἀπεκρίθηκεν αὐτὸν ὁ ξενοδόχος·

“ μὰ τὴν ἀλήθειαν, κύρις μου, εὐγενικέ μ’ αὐθέντη,

1270

δέκα ἡμέραις σήμερον καὶ πλεὸν πιστεύω νὰ ’ναι,

ἀφ’ οὗ ἐξενοδόχησα τὴν κόρην Πλατζιαφλώρην.”

1241. εἰπέ.—43. Perhaps we should write πίστιν μου, ἀλήθειάν σε λέγει.—
48. ἐσένα.—49. στριγγίζει. λέγει τὸ ὄνομά σου.—50. εἰ πᾶν.—51. ταῦτα
ἀκούσας.—53. ζωγάριν.—69. πάλιν.

- ἐπέξενσαν καὶ κάθισαν μικρὸν νὰ ἀνασάνουν,
 ὥστε νὰ γένῃ τ' ἄριστον, εἰς γεῦμαν νὰ καθίσουν,
 1275 ὁμάδι ἐσυνέτυχαν, εἶπαν καὶ ὑποθέσεις.
 μανθάνει γοῦν ὁ Φλώριος τὸ ποῦ νὰ περπατοῦσιν,
 ὀρθὰ νὰ πᾶν κατόπισθεν, νὰ μὴν τοὺς λάθῃ στράτα.
 τὸ ἄριστον ἐγένετο· καθίζουν γιὰ νὰ φᾶσι.
 εἰς ἰδιῶ θελήματι, καὶ λάθος ὅ,τι νὰ ἦτον,
 1280 εἰς χέριν μαχαιρόπουλον ὁ Φλώριος ἐκράτειε,
 γλυτόνει ἐκ τὸ χέριν του καὶ πέφτει εἰς τὴν ταῦλαν,
 καὶ μίαν κοῦπαν τζάκισεν γυαλὴν ὠραιωμένην.
 καὶ μήπως θλίψῃ τίποτες τάχα τὸν ξενοδόχον·
 “διὰ κοῦπαν τὴν ὑάλινον ἄλλην νὰ σὲ χαρίσω,”
 1285 καὶ ὀρίζει, φέρνουν ἀργυρὴν· δίδει τὸν ἀντ' ἐκείνην,
 κ' εὐθὺς ἀπεχαιρέτισαν καὶ τὴν ὁδὸν ὑπάγουν.
 Φθάνουν τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὀλίγον ἀνασάνουν,
 καὶ πάλιν ἀπесώσασιν εἰς χώραν Βαβυλῶνος,
 ὅπου 'σαν τὰ παλάτια Δαδὲν τοῦ βασιλέως.
 1290 τὸν ξενοδόχον ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ διὰ τὴν κόρην·
 “μὴ νὰ ἐξενοδόχησες ἐδῶθεν κορασίδα,
 νὰ ἐνὶ εἰς κάλλος εὐμορφῇ καὶ εἰς τὴν θεωρίαν,
 ὁμάδι μὲ τοὺς ἄρχοντας πλουσιοὺς πραγματευτάδες;”
 λέγει του ἡ ξενοδόχισσα “μόνον πραγματευτάδες.
 1295 ἀλλὰ τὴν κόρην ἤξευρε ὅτι ἐπούλησάν την,
 καὶ ὅσον λογάριν ἔδωκαν, ὅλον ἐτρίπλασάν το·
 ὡς ἤρεσεν τὸν ἀμηνᾶν τὸ κάλλος τῆς ὥραίας.
 εἰς ἓνα πύργον ὑψηλὸν ἔβαλεν τὸ κοράσιον.
 ὁ πύργος εἶναι δυνατὸς, γύρωθεν ἔχει κάστρον,
 1300 ἔχει καὶ καστροφύλακα, μὲ προσοχὴν νὰ βλέπῃ·
 ἔχει καὶ βάγιας ἐμορφαις, τῆς κόρης συνοδίας,
 καὶ ἀρχοντόπουλα πολλὰ διὰ παραδιάβασές της.”
 μανθάνει ταῦτ' ὁ Φλώριος. ὀγλήγορ' ἀπ' τὴν λύπην
 πάλιν συμφέρνει, ἀποκρατεῖ, στερεᾷ τὸν λογισμόν του.
 1305 καὶ δῶρα πλούσια πολλὰ δίδει τὸν ξενοδόχον,
 δυὸ μαύρους συντομώτατους νὰ πέτουν ὡς ἀέρα,
 κοῦπαν ἀργυροχρῦσωτην μὲ λιθαρομαργάρον,

They arrive at Alexandria and continue their journey to Babylon. There Florios learns that Platziaflora has been sold to the Emir and is kept in a fortified tower.

Florios bestows splendid presents upon the host of the inn,

1274. τὸ ἄριστον.—78. φάσι.—81. πεύτει.—82. ἐτζάκισεν.—84. λέγει τὸν διὰ: cf. v. 1291.—85. ἀργυρὴν ἄλλην δίδει.—91. λέγει τὸν (cf. v. 1290) μὴ νὰ ξενοδόχησες.—92. εἶναι. εὐμορφία.—94. λέγει τὸν.—97. τόσον ἤρεσεν.—1300. βλέπει.—3. ταῦτα. ὀγλήγορα ἀχτὴν.—6. εἰς.—7. λιθαρομαργάρων.

and asks him
to contrive
for him an
interview
with Platzia-
flora.

The descrip-
tion of the
tower and of
the wonder-
ful well in
the castle,

- καὶ δακτυλίδια χρυσὰ κι ἀμέτρητα δουκᾶτα,
διὰ νὰ μεταχειρίζεται καὶ νὰ τὸν ἔχῃ φίλον,
διὰ νὰ τὸν ἔχῃ εἰς θέλημα καθολικὸν ὀδικόν του. 1310
· φέρνει τὰ δῶρα παρευθὺς μετὰ περιχαρείας,
· κ' εὐχαριστεῖ τὸν Φλώριον μᾶλλον καὶ προσκυνεῖ τον.
ὁ Φλώριος τὸν ἔλεγεν εὐθὺς τὸν ξενοδόχον·
“ ἂν ἔχῃς πόθον εἰς ἐμὲν καὶ καθαρὴν φιλίαν,
πρᾶξιν νὰ ποίσης τίποτες, τὴν κόρην νὰ συντύχω, 1315
νὰ δώσης λόγον καὶ βουλὴν, τὸ πῶς νὰ ᾿δῶ τὴν κόρην,
· πῶς ν' ἀντρανίσω τὴν ὠριάν, ἢ πῶς νὰ τὴν συντύχω.”
· κι ὁ ξενοδόχος παρευθὺς οὕτως ἀπηλογεῖται·
“ εἰάν ἦτον ἀπὸ λόγου μου τὴν κόρην διὰ νὰ γένη,
ἔτοιμος εἶμαι δοῦλός σου· θέλω νὰ σὲ δουλεύσω. 1320
ἀμὴ ἀπορῶ κι οὐ δύναμαι τὸ τί βουλὴ νὰ δώσω.
ὅμως νὰ σὲ ᾿πῶ τίποτες κι ἀπόκρυφα τὸ κράτειε,
καὶ μήτε ξένον μήτ' ἐδικὸν τὴν συμβουλὴν θαρρῆσης,
μήπως καὶ μάθῃ ὁ ἀμηνᾶς καὶ μὲν κακοδικήσῃ
καὶ ζημιωθῶ καὶ τὴν ψυχὴν, ἔχω καὶ ἀτιμία. 1325
μάθε λοιπὸν τὸ ᾿ψήλωμαν τὸ πῶς ἐστὶν τοῦ πύργου
καὶ πῶς τὸν ἐσυνείργησεν ἐκεῖνος ὁ τεχνίτης.
τὸ ὕψος ἄνω ἀνέβασεν ὀργυίας ἐνενήντα,
τὸ πλάτος γὰρ τὸ ἔσωθεν τριάκοντα ὀργυίας,
τὸ πάχος τοῦ τοιχείου τοῦ ὀργυίαις εἶναι δέκα. 1330
ἔμορφος ἐνὶ ἐξαίρετος· λάμπει ἀπὸ μακρόθεν,
κ' οἱ προμαχῶνες γύρωθεν μὲ τὴν χρυσὴν τὴν ψῆφαν.
καὶ καθιστᾷ πανέμορφους χρυσοὺς γυαλοφεγγίτας,
καὶ ἀπὸ μέσα στοριστὰ λαβούριν καὶ χρυσάφιν
μὲ τὰς καμάρας τὰς χρυσὰς, μὲ ἀργυρὰς κανδήλας, 1335
καὶ πᾶσαν νύκταν βλέπουν τον χίλιοι καβαλλάραι,
· ἄρματωμένοι δυνατὰ τὸν πύργον τριγυρίζουν.
ἄνω ᾿ς τὸν πύργον στέκεται φυσκίν' ὠραιωμένη.
εἶναι βρυσίτζα καὶ νερὸν, καὶ τοῦ νεροῦ ᾿ν' ἡ χάρις,
ἢ κόρη ἂν εἶναι αἷτιος, ἢ κόρη ἂν εἶναι παρθένος. 1340
ὅταν ἐβγαίνη αὐγερινὸς καὶ ἡ αὐγὴ χαράξῃ,
ὅταν τὰ ῥόδα τὰ τερπνὰ μυροδοτοῦν τὸν κόσμον,

1309. ἔχει.—10. ἔχει.—14. ἔχεις.—17. νὰ.—19. γένει.—20. δουλεύω.—22. στεπῶ.—28 and 29. ὀργείας.—30. ὀργίαις.—31. εἶναι.—32. κ' ἢ. ψίφαν.—33. καθιστά.—38. φυσκίνα.—39. νεροῦν.

- σηκόνει ἡ κόρη τοῦ νεροῦ κ' ἐγγίζει 'ς τὴν φυσκίαν.
καὶ τοῦ νεροῦ ἡ ἐνέργεια· ἂν ἔναι δίχα δόλου,
1345 καθάριον ἔναι τὸ νερὸν ὡς κρύσταλλον καὶ χιόνι·
εἰ δ' ἔχει δόλον τίποτες καὶ παρθενιὰν οὐκ ἔχει,
θολόνηται, τaráσσεται καὶ γίνεται ὡς βούλκος,
καὶ παρευθὺς γνωρίζεται, ἡ κόρη αἰτίαν ἔχει.
ὁ καστελάνος πάντοτε τὸν βλέπει τὴν ἡμέραν,
1350 εἰς γνώμην θηριόπρακτος, ὡς λήσταρχος 'ς τὴν πρᾶξιν,
κακώδυνος, ἀνήμερος, φιλιὰν οὐ θέλει φίλου,
ἀνελεήμων ἄνθρωπος, διάβολος 'ς τὴν πρᾶξιν.
καὶ ἄνθρωπος ἂν εὐρεθῇ ποσῶς, ὅπου νὰ 'γγίση
καὶ μόνον μὲ τὸ δάκτυλον τὸ τοίχημαν τοῦ πύργου,
1355 εὐθὺς τῆς ὥρας σύντομα κόπτει τὴν κεφαλὴν του.
ἔχει καὶ ἄλλον ἔθιμον, Φλώριε, ὁ καστελάνος,
πλούτου ποθεῖ κι ἐπιθυμᾷ κι ὀλιγωρᾷ καθόλου,
καὶ τὸ παιγνίδιον ἀγαπᾷ νὰ παίζει καθ' ἡμέραν,
νὰ ποῖκες τρόπον, Φλώριε, νὰ παίξεις μετ' ἐκείνου,
1360 νὰ 'δωκες δῶρα πρὸς αὐτὸν, φίλον νὰ τὸν ἐποῖκες,
ἀλλάχη τρόπον τίποτες νὰ ποικεν εἰς ἐσέναν."
ἀκούει ταῦτ' ὁ Φλώριος· τοὺς ἐδικούς του κράζει.
τοὺς ἄρχοντάς του ἐμάζοξεν, κι εἰς τὴν βουλὴν ἐκάτσαν.
"ἡξεύρετέ το, ἄρχοντες· 'ς τὸν πύργον θέλω πάγει,
1365 ὅπου 'χει τὴν πόλλ' ἀγαπῶ ἔσωθεν κλειδωμένην.
κὰν διὰ τὴν ἀγάπην τῆς τὸν πύργον νὰ κρατήσω,
νὰ 'πλώσω καὶ τὰ χέρια μου καὶ νὰ τὴν περιλάβω,
καὶ τότε τὸ κεφάλι μου ἄς κόψῃ ὅπου τὸ βλέπει.
ὅτι συχνοδαμάζει με ὁ πόθος τῆς ὥραίας,
1370 ἐγὼ εἰς τὴν ἀγάπην τῆς 'σεμβαίνει με ἀσθένεια.
κι ὁ χερογλύκυν τῆς 'νομα θέλω ψυχομαχήση,
τὸν ἄγγελον, τὸν θέλω δεῖ, ἐκείνη θέλει ὁμοιάζει,
τὸ ὄνομάν τῆς θέλω ἰδεῖ καὶ θέλω ξεψυχήση.

but there is
a savage
keeper in
the castle :

yet he is
greedy of
money and
likes play
and perhaps
may be got
at from this
side.

Florios com-
municates
his intention
to go to the
tower to his
companions.

1344. Perhaps we should read καὶ τοῦ νεροῦ 'ν' ἡ ἐνέργεια.—53. νὰ γαίση.—
56. εὐφημον, MS.: emended by Maurophr.—61. σεσέναν.—62. ταῦτα.—63. 's at
the beginning of the line has been omitted.—65. ἔχει.—68. τὸν.—70. σεμπένη:
but perhaps my reading of the passage is not yet correct; in the following line
the MS. reads χερογλυκύντης ὄνομα. I am of opinion that we should admit a
transposition and read as follows:

ἐγὼ εἰς τὴν ἀγάπην τῆς θέλω ψυχομαχήση,
κ' εἰς τὸ γλυκύν τῆς ὄνομα 'σεμβαίνει με ἀσθένεια.

1372 a very curious line.

Florios sets
out for the
tower,

πῶς νὰ τὸ 'δοῦν τὰ μάτια μου, πῶς νὰ τὸ ἀπομένω;
ἐγὼ νὰ ζῶ νὰ περπατῶ κι ἄλλος νὰ τὴν κερδήσῃ;" 1375

ἐθαύμασαν οἱ ἄρχοντες τὸν πόθον τὸν τοσοῦτον
ἐστήσασιν τὴν συμβουλήν νὰ 'δῇ τὸν καστελάνον.
ἐστήσασίν του τὸ φαρὶν· πηδᾶ, καβαλλικεύει,
πηδᾶ καὶ καβαλλίκευσεν· 'ς τὸν πύργον κατεβαίνει,
κι ὁ καστελάνος ἄνθρωπον ἐβλέπει καβαλλάρην. 1380
ἐξεσπαθώνει σύντομα, τὸν Φλώριον ἐλάλει·

"εἰπέ, εἰπέ με, ἄνθρωπε, ἐκ ποίας χώρας εἶσαι,
κ' ἦλθες μὲ τόλμην ἐγγιστα 'ς τὸν πύργον τὸν προσέχω.
κι ἂν ἔλειπεν, ὅτι θωρῶ ἄνθρωπον χωρὶς ἄρμα,
ἦκοφτα τὸ κεφάλιν σου, ἔπαιρνα τὴν ζωὴν σου." 1385

and there
conciliates
the keeper
by fair words
and clever
speeches,

ὁ Φλώριος ὡς φρόνιμος αὐτὸν ἀπηλογήθη·
"ὦ καστελάνε ἄρχοντα, κακὸν μηδὲν μὲ ποίσης.
πρῶτον ἰδὲ κι ἐρώτησε τὸ τί εἶμαι καὶ πόθεν,
καὶ τί δουλειαῖς ἔχω ἐδῶ καὶ τί 'ναι τὸ γυρεύω.
ἐὰν γυρεύω δίκαια, τίποτες μὴ μὲ ποίσης." 1390

εἰ δὲ γυρεύω ἄδικα, κόψε τὴν κεφαλὴν μου."
κρατεῖ, ἀπλόνει τὸν εὐθύς, πιάνει τὸν ἐκ τὸ χέριν,
ἀνερωτᾶ τὸν, λέγει τὸν· "πόσε καὶ πόθεν ἔρχῃ,
καὶ χώρας ποίας ποταπῆς καὶ γενεᾶς ὑπάρχεις;
δοῦλός τινος εὐγενικοῦ ἀπὸ τῶν μεγιστάνων;" 1395

κι ὁ Φλώριος τὸν ἔλεγεν εὐθύς τὸν καστελάνον·
"δοῦλος ποτὲ οὐ γέγονα, αὐθέντην οὐ γινώσκω,
οὐδὲ παιδόπουλόν τινος καβαλλαριοῦ [ὑπάρχω].
οἶος κι ἂν ἦμαι, σύντομα νομίζω νὰ τὸ μάθῃς.
ἄνθρωπος ξένος ἀπ' ἐδῶ εἶμαι καὶ ξενιτεύθην. 1400

ἦλθα, νὰ 'δῶ τὸν θαυμαστὸν πύργον, τὸν ἐφυλάγεις,
ὅτι εἶχά τὸν ὀρεχθικόν, πάντοτε ἐπεθύμουν,
ἦλθα, νὰ 'δῶ νὰ ὀρεχθῶ νὰ ποίσω 'σαν αὐτοῦνον.
οὐδὲν ἠθέλησα ποσῶς νὰ στείλω ἄνθρωπόν μου,
εἰ μὴ νὰ 'δοῦν τὰ μάτια μου, νὰ ὀρεκτῇ ψυχὴ μου. 1405
μὰ τὴν ἀλήθειαν, κύρις μου, τὸ ἔπαινος τοῦ πύργου.
θεμελιωτὸς, πανεύμορφος, πολλὰ 'ναι τεχνημένος."

1375. κερδήσῃ.—76. του τὸν σοῦτον.—77. 'δεῖ.—82. ἦσαι.—89. τί εἶναι —
92. ἀπλῶναι κρατεῖ τὸν παρευθὺς.—93. πόθεν καὶ πόθεν: emended by S. Lind-
heimer.—98. παιδόπουλον ποτὲ τινὸς καβαλλαρίου without ὑπάρχω: but cf.
v. 1394.—1405. ὀρεκτῇ. After this perhaps a line has been lost.

- ὁ καστελάνος παρευθὺς ἀκούσας τέτοιους λόγους
καταλαμβάνει παρευθὺς, ὅτι εἶναι βασιλέας
1410 ἢ τοῦ σολτάνου ἀπόκομμα ἢ τέκνον μεγιστάνων.
ποσῶς οὐδὲν ἠθέλησεν λόγον νὰ φανερώσῃ,
κι ὁ Φλώριος συντεχνικῶς λέγει τὸν καστελάνον·
“ἂν χρήξεις διὰ μετεωρισμὸν νὰ παίξωμεν ἀντάμα;”
κι ὁ καστελάνος βλέπει τον, τὴν θεωρίαν τὴν εἶχεν,
1415 εὐθὺς σουσουμοιάζει τον μετὰ τῆς Πλατζιαφλώρας,
καὶ παρομοιάζει τον αὐτὸν τὸ κάλλος τῆς ὥραιάς.
καὶ λέγει πρὸς τὸν Φλώριον· “ἄκουσον, τί σὲ λέγω.
μέλη κομμάτια ἤθελα τώρα νὰ σὲ σκοτώσω.
ἀλλὰ διατὶ παρομοιοῖς τὴν κόρην Πλατζιαφλώρη,
1420 θέλω διὰ τὴν ἀγάπην σου νὰ σὲ φιλοτιμήσω.
θέλω κ’ εἰς παραδιαβασμὸν νὰ παίξωμεν ἀντάμα.”
ὀρίζει πρὸς τὰ τέκνα καὶ εἰς τοὺς ὑποταγούς του·
“γλήγορα φέρετε ταυλὶν τοῦ [νὰ] περιδιαβάσω.”
τὸν ὀρισμὸν του ἐπλήρωσαν καὶ σύντομα τὸ φέρνουν.
1425 ὁ Φλώριος παίζει τὸ ταυλὶν μετὰ τοῦ καστελάνου.
παίζουν οἱ δυὸ κι ἐνίκησεν ὁ Φλώριος ἐν κέρδει,
δύο χιλιάδες στάμενα κερδεῖ τὸν καστελάνον.
κι ὁ καστελάνος τὸ νὰ ’δῇ, ὅτι ἔναι νικημένος,
ἀπὸ τὴν κάκην ἔρριψεν τὰ ζάρια μακρόθεν.
1430 κι ὁ Φλώριος ὡς φρόνιμος βούλεται νὰ τὸν ποίση
φίλον ἐγκάρδιον τῆς ψυχῆς, μυστήριον τῆς ἀγάπης,
δίδει τον τὰ ἐνίκησεν, καὶ δίδει τον καὶ πλέα.
κι ὁ καστελάνος, τὸ νὰ ’δῇ, πολλὰ καλὸν τοῦ ’φάνη,
τὸν πλοῦτον ἐπαράλαβε καὶ μυριευχαριστεῖ τον,
1435 καὶ λέγει πρὸς τὸν Φλώριον· “ἄκουσον, τί σὲ λέγω.
ἐγὼ ἀπὸ τὸ σήμερον φίλον νὰ σὲ βαστάσω,
’ς τούτην τὴν Βαβυλώνιαν νὰ σὲ ἀναγνωρίσω
καὶ ἄρχον πρῶτον εὐγενῇ καὶ μέγαν μεγιστάνων.”
ὅμως ἐσπέρα ἔφτασεν· θέλει νὰ ὑπαγαίνη
1440 κι ἀπὸ τὴν τόσῃ τὴν χαρὰν, τὴν εἶχεν ἡ καρδιά,
ἀπὸ τὸ χέριν τὸν κρατεῖ κι ἀποχαιρέτισέν τον·

Florios offers
to play with
him.

The keeper
is kind to
Florios on
account of
his resem-
blance to
Platziaflora.

They play
together and
Florios wins,

but refuses
to take
money from
the keeper,
who thereby
becomes his
firm friend.

1410. Would it be against the language to read ἢ του (instead of τινος)?—
12. συντεχνικὸς. — 23. νὰ is not in the MS. — 28. Bekker corrects *τοναῖδῃ*,
p. 180. *ἔτ*. — 32. *τοναδῇ*: cf. v. 1428. — 36. *βαστάζω*. — 37. *ἀναμυρίζω*. — 39.
Should it rather be *ὁμῶς*? — 40. Perhaps *ἐν καρδίᾳ*.

Florios receives an invitation to come again the next day;

and repairs to the tower at an early time.

He gives the keeper splendid presents

“ἀφίνω ὑγείαν, αὐθέντη μου. ἔχε ζωὴν μεγάλην,
ὅτι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅσαις πικριαῖς ἂν εἶχα,
ὅλας μὲ τὰς ἐλάφρυνας, ἔφυγαν ἀπὸ ’μένας,
διότι μ’ ἐμὲν ἠθέλησες μικρὸν περιδιαβάσαι.” 1445

ὁ καστελάνος ἀγαπᾷ, πολλὰ ποθεῖ τὰ δῶρα.
καὶ τὸν ἐκάλεσεν πρῶτὶ νὰ φᾶσιν εἰς τὸ σπῖτι.
“καὶ μὴ γενῆς παρήκοος· πάλιν παρακαλῶ σε.”
ὁ Φλώριος τὸ κάλεσμαν μετὰ χαρᾶς τὸ ἐδέχθη,
καὶ λέγει τον· “μετὰ χαρᾶς ’ς τὸν ὀρισμὸν σου εἶμαι. 1450
πάγω ’ς τὸ ξενοδόχειον νὰ ’ναπαυτῶ τὴν νύκταν,
νὰ διορθώσω τὴν συνοδιὰν, τὴν ἔχω μετ’ ἐμένα
καὶ αὔριον ξημέρωμαν νὰ φάγωμεν μαζήτσα,
καὶ νὰ περιδιαβάσωμεν πάλιν εἰς τὸ παιγνίδιν.”

Πῆγεν ’ς τὸ ξενοδόχειον ποῦ ’σαν οἱ ἄρχοντές του. 1455
ὅλην τὴν νύκταν μελετᾷ, πῶς νὰ κατευοδώσῃ
τῆς κόρης τὴν ὑπόθεσιν, μετ’ αὐτὸν νὰ συντύχῃ.
ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά του λέγει, καθοδηγᾷ τον·
“τὸν καστελάνον ἐκ παντὸς μὲ δῶρα νὰ συχνάσω.
ἀλήθεια, τὸν ἀμηνᾷ φοβεῖται ὁ καστελάνος. 1460

ὅμως ἂς ῥίψω τὴν δειλιὰν νὰ τοῦτο φανερώσω.
κι ἂν λάχῃ νὰ μὲ συνθλιβῇ καὶ νὰ μὲ συμπονέσῃ,
νὰ ἐνεργήσῃ τίποτες τὴν κόρην νὰ συντύχῃ.”
ἐπέρασεν, ἐδιέβηκεν τὸ διάστημα τῆς νύκτας.
ἐχάραξ’ ἡ ἀνατολή, τρέχει τὸ φῶς παντόθεν. 1465
καβαλλικεύει ὁ Φλώριος, ’ς τὸν πύργον καταβαίνει.
τὸν καστελάνον ἠύρηκεν, τὸν πύργον νὰ προσέχῃ,
καὶ εἰς τὸν ἄλλον χαιρετᾷ, ὡς ἔπρεπεν, ἀξίως.
“καλῶς σὲ ἠύρα, κύρις μου.” “καλῶς ἦλθες,” τὸν λέγει.

ἐκάτσαν, ἐσυντύχασιν, εἴπασιν ὑποθέσεις, 1470
ὥστε νὰ γένῃ τῶριστον, εἰς γεῦμαν νὰ καθίσουν.
ἦλθεν ἡ ὥρα, ἐγεύτησαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης,
κι ἀφ’ ὅτις ἀποφάγασιν, χαρίσματα τὸν δίδει,
ὁ Φλώριος ἐχάρισεν δῶρα τὸν καστελάνον,
κούπαν ὀρθὴν ὀλόχρυσην, γεμάτην τὰ δουκᾶτα, 1475

1447. φάσιν.—50. ’s is not in the MS.—51. εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.—52. μὲ ταμία.—53. Perhaps μαζῇ (or μαζύ) μας.—55. ὑπῆγεν εἰς.—57. αὐτοῦ: but αὐτὴν would perhaps be more natural; cf. v. 1463.—62. συνπονέσῃ.—65. ἐχάραξεν ἡ ἀνατολή.—67. προσέχει.—70. ἐκάτσαν. ὕπασιν, emended by S. Lindheimer.—71. τὸ ἄριστον.

- κοῦπαν μεγάλην θαυμαστήν, νὰ πρέπη βασιλέα.
 κι ὁ καστελάνος τὸ νὰ ἰδῇ τὸ χάρισμα τὸ τόσον,
 κρατεῖ τὸ ξενοχάραγον, καθόλου τὸ θαυμάζει.
 λέγει τον· “τί σέ δούλευσα, νὰ μὲ χαρίξης τόσα,
 1480 τόσον λογάριν ἄμετρον καὶ πλούτον οὐκ ὀλίγον;”
 καὶ παρευθὺς ὁ Φλώριος οὕτως τὸν ἀπεκρίθην·
 “ἐὰν ἔχῃς πόθον εἰς ἐμὲν, φιλιὰν στερεωμένην,
 ἔχεις καὶ τρόπον καὶ βουλήν δουλειὰν νὰ μὲ δουλεύσης.
 κάρβουνα γέμω ’ς τὴν καρδιάν· δύνασαι νὰ τὰ σβύσης.”
 1485 κι ὁ καστελάνος παρευθὺς τὸν Φλώριον ἐλάλει·
 “εἴ τι ὀρίζεις, ἂν δύναμαι, ἔχω νὰ σέ δουλεύσω,
 κι ὡς δοῦλός σου ἐκλίθηκα, τὸ χρήζεις νὰ πληρώσω.”
 πάλιν αὐτὸν ὁ Φλώριος ἐκ τέχνης συντυχαίνει·
 “ἐπεὶ γὰρ φίλος εἰς ἐμὲν γίνεσαι ἀφιερωμένος,
 1490 ἀφιερῶ σε μ’ ὄρκον σου, ἄδολος φίλος νά ’σαι,
 κ’ εἴ τι θαρρῆσω νὰ σ’ εἰπῶ, νὰ τὸ πληροῖς ὡς φίλος,
 κι ἂν ἐν καὶ πρᾶγμα τίποτες, νὰ μὴν τὸ ’πάρῃς βάρος.”
 ὄρκον ποιεῖ τὸν Φλώριον μέγαν ὁ καστελάνος,
 ὁμνεῖ τον μ’ ὄρκον δυνατὸν, ὅ τι τὸν ἐζητήσῃ,
 1495 νὰ τὸ πληρώσῃ παρευθὺς, ἂν χάσῃ τὴν ζωὴν του.
 ὁ Φλώριος ἐκίνησεν νὰ λέγῃ, νὰ ’φηγᾶται
 τὸν πόθον καὶ τὰ ἔπαθεν, ἐκ τὰς ἀρχὰς τὰ λέγει,
 τὴν συμφορὰν τὴν ἔπαθεν, ὁμολογεῖ τὰ ὅλα.
 “πόθου ἐγενόμην δουλευθεὶς καὶ δοῦλος τῆς ἀγάπης,
 1500 κ’ εἰς τὴν καρδιάν μου ἐσέβασα πόθον φρικτὸν καὶ μέγαν,
 πόθον νὰ φλέγῃ ὀλοτελῶς τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου,
 καὶ νὰ μαραίνῃ μαραμὸν νὰ βάνῃ τοῦ θανάτου,
 μόνον νὰ πᾶσχω ὁ ταπεινός, νὰ ἦμαι πονεμένος.
 καὶ ’γὼ ἐξενιτεύθηκα νὰ τὴν ἀναγυρεύω.
 1505 ἀνθρώπους ἐξενίτευσα τοὺς ἄρχοντας, τοὺς βλέπεις,
 τόπους περιπατήσαμεν ἀδήλους κι ἀγνωρίστους,
 χώραις καὶ τόπους καὶ βουνὰ, λιβάδια, ποταμιῶνες,
 καὶ παραδείραμεν πολλὰ, νὰ ἔλθωμεν ἐνθάδε.
 τώρα ἐπακουμπίσσαμεν ’ς τὰ χέρια σου, αὐθέντη,
 1510 κι ὅταν τὸ κάστρον εἶδαμεν ἐδῶ τὴν Βαβυλῶνα,

the keeper
is persuaded
to assist Flo-
rios in his
attempt to
see Platzia-
flora.

1476. πρέπει.—77. ἰδεῖ.—79. χαρίζεις.—83. νὰ μὲ δουλεύσεις.—84. τὰς βύσεις.
 —91. πληρῆς.—96. λέγει.—1501. φλέγει.—2. μαραίνε.—6. ἐπεριπατήσαμεν :
 we might also write ἐπερπατήσαμεν.—10. οἶδαμεν.

- μέσον χαρᾶς καὶ θλίψεως νὰ κείτεται ὁ νοῦς μας,
 ἐγὼ ἀνάσανα μικρὸν ὅτι ἡῦρα τὸ ἐζήτουν.
 καὶ πάλιν κατακαίγομαι, διατὶ οὐδὲν τὸ βλέπω,
 νὰ συναντήσῃ, νὰ μὲ ᾄῃ, νὰ ᾄῃ κι ἐγὼ ἐκείνην.
 κι ἐσὺ, αὐθέντη, δύνασαι νὰ κτίσῃς, νὰ χαλάσῃς, 1515
 ὅτι τὴν ὥραν τὸν καιρὸν τῆς ἐλεεινᾶς ὁ χρόνος.
 ὅταν εἰς τὴν καρδίαν μου ἐσέβασα τὸν πόθον,
 κάλλιον νὰ μὴ εἶχα γεννηθῇ εἰς τὸν παρόντα κόσμον,
 παρὰ τὴν τόσῃν συμφορὰν, τὴν ἔπαθα ᾽ς τὰ ξένα,
 ὅτι πατρίδαν ἔφηκα καὶ βασιλειὰν καὶ στέμμαν 1520
 κι ἄρχοντας συνοικήτορας καὶ φίλους καὶ γνωρίμους·
 κανὴν οὐκ ἐθυμήθηκα, ὀπίσω μου τὰ ᾄῃκα,
 καὶ βασιλειὰ καὶ ἐξουσιὰ καὶ παρῤῥησιὰ τῆς Σπάνιας.
 καὶ μόνον τοῦτο τὸ ποθῶ καὶ τὸ ἀναγυρεύω,
 τὸν πόθον καὶ ἀσχόλησιν τὴν εἰς τὴν Πλατζιαφλώρα. 1525
 τῶρα εἰς σένα, φίλε μου, προδίδω τὸ κορμί μου·
 ἐσὺ, αὐθέντη, δύνασαι ζήσῃς καὶ ἀπολέσῃς.
 παρακαλῶ σε, διάλεξε τὸ κάλλιον ἐκ τὰ δύο.
 ἀδιάκριτον μηδὲν γενῇ ᾽ς ἐμὲν τὸν ξενωμένον,
 ὅτι ἀπ' ἐδᾶ συνέχει με ὁ πόνος τῆς ἀγάπης. 1530
 ποίσει νὰ ἰδῶ, αὐθέντη μου, εἰς πρόσωπον τὴν κόρην,
 ἃς ἰδῶ τὴν λαμπρότητα τῆς ἡλιογεναμένης,
 μὴ στερευθῶ διὰ πόθον τῆς ψυχῇ ἀπὸ τὸ σῶμα.”
 κι ὁ καστελάνος παρευθὺς ἐτρόμαξεν καὶ φρίττει,
 κι ὡς ξένος ἐκ τὸν λογισμὸν ἐγίνετον αὐτίκα, 1535
 ἰδὼν τοιοῦτον ζήτημα ὅτι νὰ τοῦ ζητήσῃ.
 ὁμῶς τὸν λέγει· “ Φλώριε, ἐπιόρκον νὰ σὲ δώσω,
 καὶ ἀφορὴν ὀρκωμοσιὰν τὴν συνταγὴν οὐ φεύγω.
 οὐκ ἀποφεύγω τ' ὥμοσα· θαρρῶ νὰ τὸ πληρώσω.
 ὁπότεν γὰρ εἰς κίνδυνον φίλος διὰ φίλον πάσχει, 1540
 ἐκεῖνον ἔχ' ἀληθινὸν, ὅτι νὰ πρέπει φίλος.
 ὅταν δ' εἰς εὐκολίαν [τε] τάχα συντρέχει ὁ φίλος,
 διὰ τοῦ καιροῦ τὸ εὐκόλον πάσχει διὰ φιλίαν,

1513. κατακέγομαι.—14. ᾄῃ.—16. ἐλεήνας: but the line is nonsense, as it stands; perhaps it should end τῆς ἐλεεινῆς φυλάγεις.—20. ἔφηκα is the same as ἄφηκα, but I do not think it necessary to change the reading.—24. ἐτοῦτο.—29. ἀδιάκριτος. εἰς ἐμὲν.—38. Perhaps we should read ἀφορμὴν ὀρκωμοσιᾶς.—39. τὸ ὥμοσα.—41. ἐκεῖνον ἔχε ἀληθινὸν ὅτι διὰ φίλον πάσχει, ἐκεῖνον ἔχε ἀληθινὸν ὅτι νὰ πρέπει φίλος.—42. τε is not in the MS.

- οὐκ ἔναι φίλος γνώριμος, μὴ γένοιτο 'ς τὸν κόσμον,
 1545 τώρα καλὰ τὸ γνώρισε, τώρα βεβαιόνεσαί το.
 ἂν χάσω τὸ κεφάλι μου τελειῶς ἀπ' τὸ κορμί μου,
 τὴν Πλατζιαφλώρα βούλομαι τελείως διορθώσω,
 1550 γιὰ νὰ συντύχῃς, Φλώριε, μετ' αὐτὴν τὴν ὥρᾱν.”
 καθέζεται καὶ μεριμνᾷ πῶς νὰ τὸ καταστήσῃ
 1555 γιὰ νὰ 'μπορέσῃ ὁ Φλώριος τὴν κόρην νὰ συντύχῃ.
 τοῦ πύργου γὰρ τὴν ἄνοδον ἐδείλεια ἡ ψυχὴ του.
 καὶ πάλιν ἐκροτοῦντα τον πολλὰ ὁ λογισμὸς του.
 βλέπει, θεωρεῖ, στοχάζεται αὐτὸν ὁ καστελάνος,
 νὰ πᾶσχει τὴν συνείδησιν, τὸν λογισμὸν νὰ θλίβει,
 1555 καὶ νὰ δειλιάζει ἀπὸ καρδιᾶς, τὴν ὄψιν του ἐχάσεν.
 κι ἀπὸ τὸ χέριν τὸν κρατεῖ καὶ ἄκου τί τὸν λέγει.
 “ Φλώριε, τί δειλοσκοπᾷς καὶ τί δειλίαν ἔχεις ;
 ἐγὼ τὴν στράταν καὶ οὐ πλὴν ἐγὼ νὰ σὲ τὴν μάθω,
 τὸ πῶς νὰ 'δῇς τὴν λυγερὴν καὶ πῶς νὰ τὴν συντύχῃς.
 1560 καιρὸς ἐγγίζει τοῦ Μαΐου, συκονταίνει τὸ πᾶσχα,
 κ' ἡσχόλη τῶν καβαλλαριῶν· ἐπλάτυναν τὰ ρόδα.
 τὴν γῆν ρόδα γεμίζουν καὶ λούλουδα τὰ πάντα.
 ὅλα φουντολουλουδίζουν, γεμίζουν τὰ ἄνθη.
 καθ' ἐν χρόνον συνήθειον τὰ ἄνθη νὰ συνάζουν.
 1565 μαζόνουν τα ἀπὸ παντοῦ, τὸν ἀμηνᾶν τὰ φέρνουν.
 ἀπότι κρίνων, ρόδων τε καὶ τριανταφυλλάκια,
 ὅλα τα στέλλει ὁ ἀμηνᾶς τὰς εὐγενὰς ἐκείνας.
 τὰ ἄνθη γὰρ συνάζουσιν, βάνουν τα 'ς τὰ κοφίνια,
 τὸν ἀμηνᾶν τὰ φέρνουσιν καὶ βάνουν τα ὀμπρὸς του.
 1570 κ' ἐκ τὸν καθὲν κοφίνιον κι ἐκ τὸ καθ' ἓνα ρόδον,
 ὅποιον χρειαστῇ ὁ ἀμηνᾶς νὰ πάρῃ διὰ φιλίαν,
 καὶ ὅλ', ὅσα 'πομείνουσιν νὰ πέμψῃ τὰς γυναῖκας,
 κατὰ λεπτὸν τῆς καθεμιᾶς, ὥς πρέπει καὶ ἀρμόζει.”
 Ἦλθεν ἡμέρα, 'σύμωσεν τὸ πᾶσχα καὶ ἡσχόλη,
 1575 τὰ ἄνθη ἐσυνάχθησαν, τὰ ρόδα, ὅθεν ἦσαν.

He explains
 to Florios a
 scheme how
 he can be
 carried into
 the tower,
 concealed
 beneath
 flowers.

1546. οχτὸ for ἀπ' τὸ: but perhaps we have here the form ὄχ for ἐκ; see my note in the Transactions of the Phil. Soc. for 1867, p. 86. — 48. μεταῦτην.— 51. ἐδείλιαν.— 58. The reading of the MS. as given in the text is nonsense. I should think that the poet intended to write ἐγὼ τὴν στράταν ξεύρω καὶ τὴν θέλω νὰ σὲ μάθω.— 60. Perhaps we should read συμώνει καὶ τὸ πᾶσχα. The MS. has καὶ before συκονταίνει.— 64. Perhaps καθὲν εἰς χρόνον συνηθειὸν τὰ ἄνθη τὰ συνάζουν.— 66. ἀπότι is corrupt: the proper sense would be got at by writing καὶ πληθος.— 71. χριαστῇ.— 72. ὅλα.— 74. ἐσήμοσεν.

βάηλοι τὰ σηκόνουσι, τὸν ἀμηρᾶν τὰ πᾶσι,
 κ' εἰς ἐν κοφίνι ἔμπηκεν ὁ Φλώριος ἀπέσω.
 καὶ βάνει ῥόδ' ἀπάνω του, σκεπάζει τον καθόλου,
 τάχατ' ὅτι νὰ φαίνεται ὅτι ἄνθη ἐν γεμάτον.
 καὶ κείνος μέσ' ἐκάθετον, σκεπάζουν τον τὰ ἄνθη, 1580
 νὰ μελετᾷ ἡ καρδιά του, τὴν ἔνεδραν μὴ σφάλῃ,
 μὴ σφάλῃ τὸ μηχανήμαν, 'ς τὸν θάνατον ἐμπέσῃ,
 καὶ στερηθῇ καὶ τὴν ζωὴν, χάσῃ καὶ τὴν φουδοῦλαν.
 συνάζουν τον οἱ ἄρχοντες κ' ὑπᾶν τον μεγιστᾶνοι.
 καθέζεται ὁ ἀμηρᾶς εἰς θρόνον μουσειωμένον, 1585
 παίρνουν τὰ ῥόδα τὰ τερπνὰ καὶ θέτουν τα ἐμπρός του.
 ἀπλώνει, παίρνει ἀπὸ παντοῦ μέρος εἰς τὰ καλάθια,
 κι ὅταν τὸ χέριν του ἀπλωσεν νὰ πιάσῃ ἀπὸ τὰ ῥόδα,
 ὅπου ἀπέσω ἐκάθετον ὁ Φλώριος χωσμένος,
 [ἀπ' κείνον εἶχεν θέλημαν, νὰ πιάσῃ ἀπὸ τὰ ῥόδα, 1590
 ὅτ' ἀπλωσεν ὁ ἀμηρᾶς, νὰ πιάσῃ ἀπὸ τὰ ῥόδα],
 ἐγγίσασιν τὰ χέρια του εἰς τὴν κορφήν του ἀπάνω,
 ἐκείνου τοῦ χρυσόσκουλου, τοῦ χρυσομιληγκάτου,
 ὅπου 'σαν τὰ μαλλίτζα του ὡσὰν τὸ δακτυλίδιν,
 ὅπου 'τον καὶ ἀντίσικος τῆς κόρης Πλατζιαφλώρας. 1595
 καὶ πόσον φόβον ἔλαβεν καὶ τρόμαξ' ἡ ψυχὴ του,
 νὰ μὴν τὸ μάθῃ ὁ ἀμηρᾶς, καὶ τὴν ζωὴν του χάσῃ.
 ὅμως οὐκ ἐκατέμαθεν ὁ ἀμηρᾶς τὸν δόλον,
 ὀρίζει καὶ ἐπῆράν τα [οἱ] ῥῆγες ἀπομπρός του.
 τὴν Πλατζιαφλώραν ὥρισεν ὅλα νὰ τὰ ἐπάρουν. 1600
 τοσόνδε πόθον εἰς αὐτὴν εἶχεν ἀπὸ καρδίας,
 παίρνουν τὰ ῥόδα σύντομα, ὑπᾶσιν εἰς τὸν πύργον,
 ὅπου ἀπέσω 'κάθετον κόρη ἡ Πλατζιαφλώρα,
 'κείνη περδικοπλούμιστος, ἡ λιγνωτὴ κουρτέσα,
 ὅπου ἐγέμαν τὰ μαλλιά κατὰ σκουλὶ τὸν πόθον. 1605
 ἐκράτειε καὶ τοὺς ἔρωτας τριγύρου 'ς τὴν ποδιάν της,
 καὶ ὅταν ἐσηκόνετον δαμὶν νὰ περπατήσῃ,
 ἄνεμον παῖρν' ἡ ποδιά της, ἔρωτες κοιλαδοῦσαν,

The Emir
 very nearly
 discovers
 Florios in
 the basket;

after all
 Florios is
 fortunate
 enough to
 get into
 Platziaflora's
 chamber.

1576. βαήλη.—78. ῥόδα ἀπάνω το.—79. τάχατε.—80. μέσα.—84. καὶ ὑπᾶν-
 τον.—87. ἐπέρνει.—88. πιάσει.—89. χωσμένος.—90. ἀπεκείνον. πιάσει.—91.
 ὅταν.—93. χρυσόσκουλου and χρυσομιληγκάτου are two enigmatical words which
 I cannot explain.—94. μαλίτζαν.—95. ἀντίσικος is no doubt corrupt.—96.
 ἔβαλεν. τρόμαξεν ἡ.—99. ἐπῆραν τὰς ῥῆγας ἀπομπρός του.—1603. ἀπόσον ἐκά-
 θετον.—4. ἐκείνη ἡ. κούρτεσα.—5. The line gives no satisfactory sense.—6.
 ἐκράτιε.—7. δαμὴν.—8. ἤπερνεν ἄνεμον ἡ ποδιά της.

καὶ ἐπαρηγορούσασιν τὴν κόρην Πλατζιαφλώρα.

- 1610 “τί ἔχεις, κόρη μου ξαθὴ καὶ εἶσαι πανθλιμμένη ;
τί ἔχεις τὸ σχῆμα σοβαρόν ; εἶσαι ἀγριωμένη.
χαίρου, ξαθὴ, τὴν νεότη σου, χαίρου, μηδὲν λυπᾶσαι,
ὅτι ἦλθεν ὁ νεώτερος καὶ τὸν πολλὰ τὸν ζήτησ.”

Λοιπὸν ’ς τὰ περιλούλουδα ἄς τρέψωμεν τὸν λόγον.

- 1615 φέρνουν ἀποστειλάμενα τὰ ῥόδα εἰς τὸν πύργον,
καὶ σύρνουν τὰ ἢ βάγλαις ἀπὸ τὸ παραθύριν,
καὶ μιὰ κοπέλα ’στέκετον· Μπεχὴλ τὸ ὄνομάν της·
ἔτοιμη νὰ ἰστέκεται, τὰ ῥόδα νὰ νεβάζη,
τὰ ῥόδα, τὰ μυρίσματα, ταῖς μυρωδιαῖς ἐκείναις.

One of
the maids
discovers
Florios in
the basket,

- 1620 κι ὁ Φλώριος ἐκάθετον μέσα εἰς τὸ κοφίνιν,
ἐσύραν τον ἢ βάγλαις ἀπὸ τὸ παραθύριν·
ἐφάνη γοῦν τὸν Φλώριον ὅτι ἐνὶ Πλατζιαφλώρα.
σηκόνει τὸ κεφάλιν του· τὸ πρόσωπόν του ἐφάνη,
ἢ κεφαλὴ του ὀλόξανθος καθάπερ τὸ χρυσάφι·

- 1625 ἦσαν καὶ τὰ μαλλίτζα του Ἀβεσαλὸνμ τὴν τρίχα·
λιθαρωτὸς, πανέμνοστος, ἀτίμητος, ὠραῖος.
βλέπει [τον] καὶ ἐξέστηκεν βάγι’ ἀπ’ τὸ παραθύριν,
ἐστρίγγισεν ἀπὸ καρδιᾶς, φωνάζει ὡς ἐδυνάτον.
τρέχουν ἢ ἄλλαις σύντομα, ’ρωτοῦν διὰ νὰ μάθουν.

- 1630 “τί τὴν μορφήν ἠλλοίωσας ; τί ἐστρίγγισας ; εἶπέ μας.”
καὶ ἢ Μπεχὴλ ὡς φρόνιμη τέτοια συντυχαίνει.
“πουλίτζιν ἦλθεν καὶ κατσειν ’ς τὴν κεφαλὴν μου ἀπάνου,
καὶ ἦπλωσα τὰ χέρια μου τάχατε νὰ πιάσω,
καὶ τὸ πουλὶν ἐπέτασεν, ἔφυγεν ἀπ’ ἐμένα.”

- 1635 ἢ Μπεχηλδὰ ’πὸ τὰς ’μορφιάς τὸν νέον ἐγνωρίζει,
ὅτι αὐτὸς πολυπόθητος ἔναι τῆς Πλατζιαφλώρας.
πρωτῆτερον γὰρ ἦλεγεν ἢ κόρη τὰς βαγίτζας·
“ἐξεύρετε, βαγίτζαις μου, τί ἔναι τὸ σᾶς λέγω.
ὁ Φλώριος ἐν’ ὁ πόθος μου καὶ ἢ ἀσχόλησίς μου,

- 1640 ὁ Φλώριος ἐν’ ἢ ἀγάπη μου καὶ ἢ παρηγοριά μου,
Φλώριος ἐν’ ἢ τρώσίς μου καὶ ὁ ἀνασασμός μου.”

1610. πᾶν θλιμένη.—13. πολλὰ τον ζήτησ.—14. τρέψωμεν.—16. οἱ βάγλαις.—
17. ἐστέκετον. Most probably we should read Μπεχηλδὰ τ’ ὄνομάν της: cf.
v. 1635.—19. μυροδίαις.—21. Cf. 1617.—25. μαλίτζα. Perhaps σὰν Ἀψαλὸνμ
τὴν τρίχα.—27. τον is not in the MS. ἐξέστικεν βάγια.—28. ἐδύνατον.—29.
οἱ ἄλλαις σύντομα.—31. Perhaps κ’ ἢ Μπεχηλδὰ.—32. κατζειν.—35. ἀπὸ τὰς
εὐμορφίας.—36. ὁ πολυπόθητος.

and she in-
forms
Platziaflora
of it.

Platziaflora
at first
doubts the
news,

but on actu-
ally seeing
him she
swoons, and
so does her
lover.

- τρέχει ἡ βάγια σύντομα 'ς τὴν ἡλιογεννεμένην,
τὰ συγχαρίκια τὰ 'μορφα λέγει τὴν Πλατζιαφλώρα.
σκύπτει κρυφὰ καὶ λέγει τὴν τὰ γλυκερὰ μαντάτα.
“ ἤξευρε [σὺ], κυράτσα μου, μηδὲν μὲ τ' ἀπιστήσης, 1645
τὸν νέον τὸν καρδιοπονεῖς, τώρα 'ς τὸν πύργον ἔναι.
ἦλθεν, ἰδοὺ, ἀπесώθηκεν ὁ πολυπόθητός σου,
ὁ πόθος τοῦ ἀπὸ καρδιᾶς εἶχεν εἰς τὴν ψυχὴν σου.”
ἡ Πλατζιαφλώρ' ἡ εὐγενὴ οὕτως τὴν ἀπεκρίθη·
“ τί λόγια λέγεις πρὸς ἐμὲν καὶ τί μὲ συντυχαίνεις ; 1650
καὶ τί πικραίνεις τὴν καρδιὰν ἐμὴν τῆς πικραμένης ;
καὶ τί φλογίζεις τὴν καρδιὰν τὴν καταφλογισμένην ;
ἐκείνον τὸν ποθῶ ἐγὼ, ἐδῶ κοντὰ οὐκ ἔναι·
μακρὰν ἀπὸ τοὺς τόπους μας εἰς ἄλλους τόπους ἔναι.
ἀετὸς ἂν ἦτον, κόρη μου, νὰ διώχνη τοὺς ἀνέμους, 1655
οὐκ ἦλθεν ἔτζη σύντομα ἐδῶ νὰ καταλάβῃ.”
πάλιν ἀνταπεκρίθηκεν καὶ λέγει τὸ κορίτζι,
ὅπου 'τον καὶ μυστηριακὴ τῆς κόρης Πλατζιαφλώρης,
“ ἔλα μ' ἐμὲν, κυράτσα μου, καὶ 'γὼ νὰ σὲ τὸν δείξω.
ὦ ρόδον πανεξαίρετον γλυκοπεποθημένον, 1660
ἀκλουδά μου, κυράτσα μου, καὶ 'γὼ νὰ σὲ τὸν δείξω.
ὅτι καὶ σὺ, ἀφέντρα μου, ἐκείνον ὁμοιάζεις·
οὐκ οἶδα 'ς τὴν ἐπίγειον ἔμορφον παρὰ τοῦτον.”
ἀκούει ταῦτ' ἡ λυγερή, κλαίει καὶ οὐ 'πομένει.
κινᾷ νὰ 'πᾶν νὰ τὸν ἰδῇ· βλέπει καὶ γνώρισέν τον. 1665
ἐγνώρισεν ἡ εὐγενὴ τὸν πολυπόθητόν της,
γνωρίζει τὴν ἀγάπην της καὶ τὴν ἀσχόλησίν της.
εὐθὺς τῆς ὥρας ἔπεσεν 'ς τὴν γῆν ἐξαπλωμένη·
φέρνουν νερὸν ροδόσταμαν, ῥαντίζουν τὴν τὴν κόρην.
τρέχει ὁ Φλώριος σύντομα, ἐπεριλάμπασέν την, 1670
ἐλιγοθύμησεν κι αὐτὸς, ἔπεσε μὲ τὴν κόρην.
ῥαντίζουν, συνηφέρνουν τοὺς, μὲ ὅλης ἐσυνῆλθαν.
ἀφ' ὅτις ἐσυνήφεραν, ἀλλήλοις ἀσχολοῦνται,
περιλαμβάνει τὴν γλυκιὰ ἐκείνος τὸ κοράσιον.
“ καλῶς ἦῦρα τὴν λυγερὴν, τὴν γλυκοπαντοχὴ μου.” 1675
“ καλῶς ἦλθες, αὐθέντη μου καλὲ, γλυκιὰ μου ἀγάπη.

1643. τ' ἄμορφα.—45. σὺ is not in the MS.—51. ἐμῆς: we might also write ἐμοῦ or even ἐμὴν τὴν πικραμένην.—64. Perhaps we should emend εἶδα.—64. ταῦτα.—71. μεττήν.—72. μὲ ὅλης is corrupt.—73. The MS. has ἀφ' ὅτις.—74. τὸν for τὴν.—75. γλυκοαπαντοχὴ.

πόσῃν χαρὰν νὰ εἴχαμεν, ἂν ἤμασταν οἱ δύο
ἐκεῖ εἰς τὴν πατρίδα μας καὶ εἰς τὰ γονικά μας.”

τὰ ῥόδα τὰ εὐγενικά, τὰ δροσομυρισμένα

- 1680 εἰς ἓν κλινάριον ἔμνωστον, χρυσὸν, ζωγραφισμένον,
παραδιαβάζουν, χαίρονται, σφικτοπεριλαμβάνουν,
ὥσπερ κισσὸς εἰς τὸ δενδρὸν, οὕτως περιεπλακῆκαν·
γλυκοφιλοῦν ἐνήδονα, κι ἀλλήλοις ἀσχολοῦνται·
ἐκεῖ γὰρ τὴν ἐγνώρισεν ὁ Φλώριος τὴν κόρην,

Consumma-
tion of the
happiness of
the two
lovers.

- 1685 καὶ μετὰ πόθου τοῦ πολλοῦ ἐπλήρωσαν τὸν ἔρω.

Καὶ τὸ συμβὰν ὁ ἀμηνῶς ποσῶς οὐδὲν ἤξεύρει.
προστάττει μετὰ ὀρισμὸν μανεῖ πρὸς τὸ κοράσιον,
νὰ ᾽πᾶ νὰ ᾽δῇ καὶ τὸ νερὸν ἂν εἶναι βουρκωμένον,
ὅπου ᾽χεν τὴν ἐνέργειαν καὶ χύνει ἀπὸ τὸν πύργον.

The troubled
water of the
well in the
castle be-
trays to the
Emir that
something is
wrong in his
harem.
Platziaflora
being re-
ported to be
ill,

- 1690 βλέπει θολὸν ἀγνώριστο· τὴ τοῦ νεροῦ τὴν θέαν.
βάνει λαλιὰν, ἐρώτησεν ἀπάνου εἰς τὸν πύργον,
κορίτζιν ἀπαικρίνεται, λέγει τῶν μηνυτάδων·
“ σύρε καὶ ᾽πὲ τὸν ἀμηνᾶν διὰ τὴν Πλατζιαφλώρα,
ἀσθένεια τὴν ἐσέβηκεν, καὶ κείτεται ᾽ς τὴν κλίνην.

- 1695 τοιούτῃ ἀνάγκῃ θαυμαστὴ πειρᾶται τὸ κοράσιον,
ὅτι οὐκ ἀναπαύεται νύκταν οὐδὲ ἡμέραν.”
ὑπάγει κι ἀναφέρειν τον, καθὼς ἔλαβεν λόγους.
τὸν ἀμηνᾶν τὰ ᾽πήγγειλαν, τὰ εἶπεν τὸ κορίτζι.
ἤκουσεν ταῦτα ἀμηνῶς, θλίβεται τὴν καρδίαν,

- 1700 θέλει ἀτός του νὰ ὑπᾶ νὰ ᾽δῇ τὴν Πλατζιαφλώρα,
νὰ δώσῃ καὶ παρηγοριὰ τάχατε τὸ κοράσιον.
καβαλλικεύει, ἐκίνησεν, ὑπάγει εἰς τὸν πύργον.
δίδει κλειδιά, ἡνοίξασιν· ἐσέβηκεν ἀπέσω
καὶ εἰς θρονίον ἐκάθισεν· θέλει νὰ ᾽δῇ τὴν κόρην.

the Emir
goes to the
castle

- 1705 ἡ κόρη ἀντάμα ἐκείτετον μετὰ καὶ τοῦ Φλωρίου,
περιπλεμμένοι δυνατὰ μὲ ἀγάπην γλυκωτάτην
ὑπνον γλυκὺν γλυκύτατον ὁμάδι ἐκοιμοῦντα,
εἰς κλίνην χρυσιοστόλιστον καὶ εὐγενικωτάτην.

* * * * *

τὸ νὰ ἰδῇ ὁ ἀμηνῶς μετὰ τοῦ νεωτέρου,

and finds the
two lovers
asleep in mu-
tual em-
brace.

- 1710 τὸ πῶς οἱ δυὸ ἐκείτουνταν ὁμάδι εἰς τὴν κλίνην,

1687. μανεῖ is corrupt: perhaps μηνεῖ for μηνύει (cf. 1722). — 89. τῇ του: perhaps τούτου. — 92. μηνυτάδων. — 1700. νὰ ὑπᾶν. — 6. περιπλεμμένοι. μὲ ἀγάπην γλυκοτάτην. — 8. After this there is no doubt a gap.

The matter
is laid before
the Council,

and the two
are sen-
tenced

- πονεί, στενάζει, θλίβεται, τρώγεται τὴν καρδίαν.
σύρνει σπαθίν, ἐγύμνωσεν καθάριον ὡς τὸν ἥλιον,
κόπτει ὡς φλόγα δίστομον χρυσιοκοσμημένον.
ἐθέλησεν ὁμοῦ ταῖς δυὸ νὰ ἀποκεφαλίσῃ,
ὅμως δὲ πάλιν ἐκ καρδιᾶς φείδεται τῆς μανίας. 1715
καὶ δὲν ἐσάλευσεν ποσῶς κανεῖς ἀπὸ τοὺς δύο.
καθὼς ἔναι συνήθεια πάντων τῶν ἀμηνάδων,
ἀτοί τοὺς τὴν ἐκδίκησιν ποτὲ νὰ μὴν τὴν ποίσουν,
εἰ μὴ νὰ κρίνῃ κρίσις τοὺς τὸ δίκαιον νὰ ἦναι,
ὀχρίζει καὶ κλειδώνει τοὺς ἀπέσω εἰς τὸν πύργον. 1720
ἐδιάβην εἰς τὸ σπίτιν του, εἰς τὰ παλάτιά του,
μηνεῖ πρὸς ὅλους ἄρχοντας, κ' εἰς τὴν βουλὴν ἐκάτσαν.
δίδει βουλὴν ὁ ἀμηνᾶς, νὰ πράξῃ κ' εἰς τοὺς δύο.
τοὺς ἄρχοντάς του ἐμάζοξεν, κ' εἰς τὴν βουλὴν ἐκάτσαν.
“ τίς ἀπὸ σᾶς τοὺς ἄρχοντας ἐμὲν βουλὴν νὰ δώσῃ, 1725
ὅτι ἡῦρα τὴν παράξενον κόρην τὴν Πλατζιαφλώρα,
ἀπάνω εἰς τὸν πύργον μου μέσον εἰς τὸ κλινάριον
μ' ἄγουρον πανεξαίρετον, ξένον ἀπὸ τὴν χώραν,
καταπλεγμένη ἐρωτικὰ μ' ἀγάπην γλυκωτάτην.
καὶ τὴν ἐμὴν ἀσχόλησιν ἔποικεν ὡς ἀράχιν, 1730
ὅπου τελειῶς ἐνόμιζα ἐμὴν κυριὰν νὰ ποίσω,
ἐκείνη κατεφρόνησεν κ' ἔποικεν τέτοιον πρᾶγμα·
τί τὸ λοιπὸν διακρίνετε νὰ ποίσωμεν εἰς αὐτοὺς ;”
κ' εἰς καβαλλάρης ἴσταται δριμεὰ ἀπηλογεῖσθαι,
ἄρχων πανώραιος καὶ θρασὺς λέγει πρὸς τὸν σουλτάνον, 1735
λέγει πρὸς πάντας ἄρχοντας· “ ἄρχοντες μεγιστᾶνοι,
ἐμὲν μεγάλη εὐτολμιὰ μὲ φαίνεται εἰς τοῦτο
κι ἀλαζονεῖα καὶ μηχανὴ καὶ πλήρης δόλου γέμων.
κι οὐκ ἂν ποσῶς ἐνδέχεται ὅτι νὰ τὸ ὑπομένω,
ὅτι καὶ κείνος εἰς ἡμᾶς ἦλθεν μὲ τέτοιον πρᾶγμα, 1740
'ς τὴν ἡμετέραν δυναστεῖαν νὰ πράξῃ τὰ τοιαῦτα,
τὴν τόλμην, τὴν ἐπιβουλὴν, τὴν ἀφοβίαν, τὴν ὕβριν.”
ὀρίζουν νὰ τοὺς φέρουσιν ἐμπρὸς εἰς τὸν σουλτάνον.
σπουδαίως τοὺς ἐφέρασιν ἐξ ἄγκωνα δεμένους,
καὶ μέσῃν σύναξιν πολλὴν ἐγένετο τῶν πάντων· 1745
ὅπου τὴν κρίσιν καὶ τῶν δυὸ ὁ ἀμηνᾶς δικάζει,

1722. ἐκάτσαν, so again 24.—28. μὲ ἄγουρον.—29. περιπλεγμένοι. μὲ ἀγ.
γλυκοτάτην.—33. αὐτοὺς.—34. ἀπηλογησθαι.—44. ἐξάγκωνα.

καὶ κάμνει κι ἀποκρίνεται, οἱ δυὸ 'ς τὸ πῦρ νὰ 'σέβουν,
νὰ κάψουσιν τὸν Φλώριον μετὰ τὴν Πλατζιαφλώρα.
ἀκούει ταῦτ' ἡ λυγερὴ ὀλογυρὰ καὶ πίπτει.

to the stake.

1750 πάλιν συμφέρει, ἐγέρνεται, κλαίει, ἀναστενάζει,
λέγει· “κάκ' ἀπεςώθηκες, Φλώριε, μετ' ἐμέναν.
καὶ διὰ σὲν ὀλιγωρῶ, πονῶ, διχοτομοῦμαι,
ὅτι διὰ 'μὲν σὲ παίρνουσιν, σήμερον [ν'] ἀποθνήσκης.
ἔδ' ἀνομία καὶ συμφορὰ τῆς ἐλεεινοτάτης.”

The mutual
commiseration of the
lovers.

1755 πάλιν αὐτὴν ὁ Φλώριος οὕτως ἀπηλογεῖται·
“ρόδον μου πυργοφύλακτον, καστελοκυκλωμένον,
τετηρημένη ὥς δι' ἐμέ, ἀδολοφυλαμμένη,
διὰ σὲν φοβοῦμαι, δειλιῶ, διὰ σὲν πονῶ καὶ κλαίω,
μὴ νὰ γλυτώσης θάνατον, καλὴ γλυκειά μ' ἀγάπη.

1760 τὸν ἐδικόν μου θάνατον ἔννοϊαν δὲν ἔχω ὅμως.
ἔχω [γὰρ] δακτυλίδιον μ' ἀτίμητον λιθάρι,
κράτειε το εἰς τὰ χέρια σου. τίποτες μὴν φοβᾶσαι,
ὅταν τὸ δακτυλίδιον μου κρατῇς το μετὰ σένα·
οὐδὲ νερὸν οὐδὲ ἰστιὰν, θάνατον μὴ φοβᾶσαι.”

1765 κ' ἡ Πλατζιαφλώρα θλιβερά τὸν Φλώριον ἐλάλει·
“αὐθέντη μ', ἀνδρειωμένε μου, εὐγενικὲ αὐθέντη,
ἂν ἀποθάνης, ἤξευρε, οὐ θέλω νὰ ἐκφύγω
δίχως ἐσέ τὸν θάνατον, νὰ ζῶ χωρὶς ἐσένα,
ποτὲ χαρὰ νὰ μὴν ἰδῶ, νὰ μένω πανθλιμμένη.

1770 καὶ κάλλιον τὸν θάνατον νὰ δώσω μετ' ἐσένα,
κἂν νὰ ἐλπίζω, νὰ θαρρῶ, νὰ 'βρῶ ἐλεημοσύνη,
εἰς πίστιν τῶν Χριστιανῶν θέλω νὰ ἀποθάνω,
παρὰ νὰ ζῶ εἰς ἀσωτιά τῶν μὴ ὁμολογούντων
τὸ τοῦ Χριστοῦ μου ὄνομα καὶ τὸ τῆς θεοτόκου.

1775 θέλω νὰ λάβω θάνατον εἰς τὰ πιστὰ ἐκείνων.”
ἀκούει ταῦτ' ὁ Φλώριος, σπαράσσεται ἡ καρδιά,
περιλαμβάνει τὴν σφικτὰ, κρατοῦν τὸ δακτυλίδιον.
ρίπτουνται μέσα 'ς τὴν ἰστιὰν ὑπὸ τῶν ὑπηρέτων.
ἀλλ' ἡ ἐνέργει' ἐφάνηκεν ἡ τοῦ δακτυλιδίου.

In the flames
the virtue of
the magic
ring saves
them,

1747. ἀποκρίνει καὶ.—49. ταῦτα.—51. κακὰ.—55. πέρνουσιν. ν' is not in the MS.—54. ἔδε. Perhaps we should read τὴν ἐλεεινοτάτην.—56. ὦ ρόδον.—61. γὰρ is not in the MS. με' ἀπ.—62. κράτιε.—66. αὐθέντη μου.—68. μόνος ἐσὺ for δίχως ἐσέ.—69. πανθλιμένη νὰ μένω.—70. δώσω is not the right word here: we expect rather λάβω (like v. 1776) or πάθω. The MS. has δόσω.—71. ναιρῶ.—76. ταῦτα.—78. ρίπτουν τους.—79. ἐφάνηκε τὴν.

and the
people de-
mand a delay
of the judg-
ment.

The Emir in-
quires about
Florios's pa-
rentage and
country,

φεύγει τὸ πῦρ, ἐσβέστηκεν, ἄνεργον ἀπομένει.

ἡ φλόγα δρόσος ᾿φάνηκεν ὑπὸ τοῦ παντοκράτωρ.

μικροὶ μεγάλοι ἐκραύγασαν καὶ ἐπαρακαλοῦσαν

θεὸν τὸν παντοδύναμον καὶ μέγαν παντοκράτωρ.

μέσα ᾿ς τὸ πῦρ ἐστέκασιν, ἐστράπτασιν ὡς φέγγος

ἡ κόρη καὶ ὁ Φλώριος, σὰν τὰ λαμπρὰ τὰ ἄστρον.

μικροὶ μεγάλοι ἅπαντες τὸν ἀμνηρᾶν λαλοῦσιν,

παρακαλοῦν τονὲ πολλὰ γιὰ νὰ τοὺς συμπαθήσῃ.

“κἂν δι’ ἡμᾶς ἄς ἔχουσιν συμπάθιον ἀπὸ σένα.”

εἰς καβαλλάρης ἵστατο εὐγενικὸς ἀνδρεῖος,

πλούσιος γὰρ καὶ φρόνιμος, εὐγενικὸς, μέγας,

ὀρθὸς ἐστάθην, παρευθὺς τὸν ἀμνηρᾶν ἐλάλει.

“σουλτάν’, αὐθέντη θαυμαστὲ κι αὐθέντα Βαβυλῶνος,

ἐμέναν ὡς μὲ φαίνεται εἰς τὴν συνείδησίν μου,

οὐκ ἔχουν αἷτι,’ οὐ πταίσιμον· μᾶλλον ὁ θεὸς τὸ δίχθει.

ἀδέλφια εἶναι, φαίνεται, ἢ αὐθεντῶν παιδία,

καὶ αἰμά τε βασιλικὸν καὶ ἀπὸ μέγαν γένος.

κατὰ λεπτὸν τοὺς ᾿ρώτηξε, τίνος καὶ πόθεν εἶναι,

καὶ πόθεν ἐγεννήθησαν καὶ ἀπὸ ποῦ κρατοῦσιν.

τὴν κόρην καὶ τὸν νεώτερον ἐρώτησε τοὺς δύο.”

ἀκούει ταῦτ’ ὁ ἀμνηρᾶς· ἀρέσει του ὁ λόγος.

ἐλεημοσύνη ἔφτασεν ᾿ς τὸν νέον καὶ ᾿ς τὴν κόρην.

ὀρίζει ἀπὸ τὴν κάμινον νὰ ᾿βγοῦν οἱ δεσμοσμένοι·

ὀρίζει, λύουν τὰ δεσμά. στέκει καὶ ἐρωτᾷ τους,

καὶ λέγει πρὸς τὸν Φλώριον· “ἄλλο νὰ τὸ σὲ λέγω.

εἰπέ με τὴν ἀλήθειαν· μηδὲν μὲ κρύψῃς λόγον,

ἂν θέλῃς ἀντὶ θάνατον νὰ τὴν ζωὴν κερδέσῃς.

εἰπέ με πόθεν κι ἀπὸ τοῦ καὶ ποίας χώρας εἶσαι,

καὶ τί καὶ πῶς ἐσέβηκες ἐδῶ ᾿ς τὸν πύργον μέσα,

καὶ ποιά ᾿ναι ἡ πατρίδα σου καὶ ποιά τὰ γονικά σου.”

ὁ Φλώριος ἀποκρίνεται εὐτολμα πρὸς ἐκεῖνον·

“οὐ κρύβω τὴν ἀλήθειαν, μάθε τὴν ἀπὸ τώρα.

ἡ ἐμὴ πατρίδα γέγονεν ἡ χώρα τῆς Σπανίας·

πατὴρ ἐμὸς ὁ Φίλιππος ὁ ἀμνηρᾶς ὑπάρχει.

1781. ἐφάνηκεν. παντοκράτωρ.—84. After ἐστράπτασιν the MS. adds ἐστέκουν-
ταν.—87. τόνε.—92. σουλτάνε.—94. αἰτία οὐκ ἔχουν.—96. κ’ αἷμα τε βασιλικῶν.
—97. ῥώτιξε. —99. ἐρώτησεν.—1800. ταῦτα.—2. ᾿ναγοῦν οἱ δεσμοσμένοι.—4.
ἄλλο το τί σε λέγω.—6. θάνατον ζωὴν καὶ: for this I have written ἀντὶ θάνατον
νὰ in order to gain a better sense.

- ἡ μήτηρ μου φιλόσοφος ὑπάρχει γὰρ τὴν τέχνην·
 1815 τὴν τέχνην τῆς φιλοσοφίας γινώσκει καὶ κατέχει.
 καὶ μετὰ τέχνης καὶ σοφίας μητρὸς τῆς ἐδικῆς μου
 ἦλθα καὶ ἐπεσώθηκα μέσα ᾽ς τὸν πύργον τοῦτον
 διὰ πόθον τῆς παράξενου κόρης τῆς Πλατζιαφλώρας,
 τῆς εἰργαμένης τ' ἄστατον ἐδώθηκεν ὁ νοῦς μου,
 1820 μὴ χάσω τὴν ἐρωτικὴν καὶ λύπην ἀπὸ μένα,
 καὶ κάλλιον ἠθέλησα νὰ χάσω τὴν ζωὴν μου.
 ὅμως ὁ παντοδύναμος θεὸς ὁ παντουργέτης,
 τὸ πῦρ ἐσβέσθη δροσοειδές, τὴν κάμινον δροσίζει.”
 κι ἀφότου τ' ἐδιηγήθηκεν, τίποτας δὲν ἀφίνει,
 1825 τὸ τί ἔπαθεν ἐκ τὰς ἀρχὰς μετὰ τῆς Πλατζιαφλώρας.
 καὶ συμπονεῖ τον ἀμηνᾶς, ἐξαπορεῖ τὸ πρᾶγμα,
 κατηγορεῖ καὶ μέμφεται πατέρα τὸν Φλωρίου.
 χαρίζει τους τὰ χρήματα, ποῦ δῶκεν εἰς τὴν κόρην,
 χαρίζει κι ἄλλα τιμητὰ, υἱοὺς αὐτοὺς ἐποίκεν.
 1830 περιλαμβάνει τους γνησιῶς, γλυκειὰ καταφιλεῖ τους,
 λαμπρὰν στολὴν βασιλικὴν φορένει καὶ τοὺς δύο,
 τιμᾷ καὶ ἀξιόνει τους ὡς σεβαστοκρατόρους,
 ἐκάτσει τους εἰς θρόνον του ὅπου καθίζ' ἐκεῖνος,
 διατὶ ὑπῆρχεν συγγενὴς μετὰ πατρὸς Φλωρίου·
 1835 ὁ Φίλιππος κι ὁ ἀμηνᾶς οἱ δύο ἔταν ἐξαδέλφοι.
 διατὶ αὐτὸν ἐγνώρισεν αὐτῆς τῆς συγγενείας,
 τετιμημένα ἔμορφα ἐτίμησεν τοὺς δύο.
 ἐκεῖ στεφανωθήκασιν ὁ Φλώριος κ' ἡ κόρη.
 ὁ ἀμηνᾶς ὁ συγγενὴς ἔπιασεν τὰ στεφάνια,
 1840 γάμους ποιεῖ βασιλικούς. συνάγει μεγιστάνους,
 συνάγει πάντας ἄρχοντας, πένητας καὶ πλουσίους,
 ποιεῖ τὸν γάμον, ἐκπληροῖ ὡς ἔπρεπεν ἀξίως.
 μετ' αὐτὰ δὲ χαρίσματα χαρίζει ἀμφοτέρους,
 χρυσὰ ἀσημομάργαρα πάντιμα τὰ δουκάτα,
 1845 καὶ τοῦ Φλωριοῦ τοὺς ἄρχοντας ὅλους δωροφορεῖ τους.
 ὅλους χαρίσματά ᾽δωκεν ἐξακουστὰ, μεγάλα.
 καβαλλικεύει ὁ ἀμηνᾶς μ' ὅλους τοὺς ἄρχοντάς του.

and finding
 that Florios
 is related to
 him, shows
 him great
 kindness.

The two
 lovers are
 now joined
 in marriage.

1818. παράξενος.—19, 20. Perhaps the reading of these two lines is not quite correct; it is, at least, difficult to give a satisfactory explanation of them.—19. τὸ ἄστατον.—20. ἀπομένα.—23. δροσιδές.—24. τὰ ἐδεγήθηκεν.—29. χαρίζει τους κι ἄλλα τίμητα.—33. ὡς is not in the MS. σεβαστοκρατορώτατα.—34. ἐκάτσει καθίζε.—36. δι.—43. μεταῦτα.—46. χαρίσματάδωκεν in one word.

τὸν Φλώριον ἐξέβαλεν εἰς συνοδιὰν τῆς στρατάς.
ἐπέzeugεν ὁ ἀμηνῶς κι ὁ Φλώριος ἀντάμα,
κι ἀπεχαιρετισθήκασιν ὡς ἔπρεπεν ἀξίως.

1850

Florios re-
turns to his
parents,

Καβαλλικεύει ὁ Φλώριος ὁμάδι με τὴν κόρην,
μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του καὶ με τοὺς ἄρχοντάς του.
γυρίζει εἰς τὰ ἴδια του, ὑπάγει 'ς τοὺς γονεῖς του.
ὁ δὲ πατὴρ τοῦτον ἰδὼν μετὰ καὶ τῆς μητρός του
λαμπρὰ τοὺς ἀποδέχονται, ἀξιάς μεγάλας κάμνουν.

1855

and his nup-
tials are
again cele-
brated with
great splen-
dour. His
father and
mother be-
come Christ-
ians.

ἐσήμανεν ἡ Σπάνια ὅλας τῆς τὰς καμπάνας.
χαίρουνται καὶ εὐφραίνονται τζούτριαις καὶ τρουμπέτας.
δευτέρους γάμους κάμνουσιν βασιλικούς ἀξίους,
καὶ ὁ πατὴρ κ' ἡ μήτηρ του χαίρουνται ἀμετρίως.
ἀνάμεσα δὲ τῆς χαρᾶς, τῆς ἡδονῆς ἐκείνης

1860

τούτου πατὴρ ὁ βασιλεὺς μετὰ καὶ τῆς μητρός του
βαπτίζονται, Χριστιανοὶ γίνονται παραυτίκα,
καὶ πᾶς λαὸς τῆς χώρας του, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
εἰς πίστιν τὴν καθολικὴν 'Ρωμαίων ὀρθοδόξων.
κ' ἡ 'Ρώμη διαλέγεται 'Ρωμαῖον Βασιλεῖον.

1865

The end.

καὶ εὐσεβῶς βασίλευσεν χρόνους σαρανταπέντε
τὴν πρεσβυτέραν πόλιν [τε] 'Ρώμην τε τὴν μεγάλην.
καὶ μετὰ ταῦτα θάνατος· ἀπέθανεν ὁ νέος·
κ' ἡ κόρη τὸν αὐτὸν καιρὸν, μετὰ καὶ ἓνα χρόνον.

Ἡ παρρησιὰ καὶ ἡ τιμὴ, τὸ κάλλος καὶ τὸ πλοῦτος, 1870
ἡ δόξα καὶ ἡ φρόνησις, τὸ μεγαλειὸν, τὸ μέγα,
ἡ αὐθεντιὰ καὶ ἔπαρσις κ' ἡ καταδοξοσύνη,
ὡς πλάσιν ὄνειράματος οὗτος σὲ βλέπει ὁ κόσμος.
οὐδὲ τοῦ κόσμου τὸ λοιπὸν, ἀλλὰ σκιὰ τὰ πάντα.

1849. ἐπέzeugεν is hardly the right word here; we rather expect ἡσπάζετο, or some other word of similar meaning.—50. ἀπεχαιρετισθήκασιν.—64. The reading of this line is corrupt; see the commentary. Βασίλιον.—66. ἐβασίλευσεν χρόνους σαραπέντε.—67. The first τε is not in the MS.—72. καταδεξωσύνη.

THE HISTORY
OF
APOLLONIUS OF TYRE,

ACCORDING TO THE LATIN ORIGINAL EDITED BY VELSER.¹

IN the city of Antioch there once lived a king, called Antiochus: his queen died in giving birth to a daughter, who grew up to be a very great beauty, and for whose hand many princes came to sue. But an unholy love sprang up in the breast of her father, and one day he went into her chamber and forgetting that he was her father, usurped the rights of a husband. The princess confessed this to her nurse: but the unnatural father continued enjoying what ought never to have been his, and in order to secure his

¹ Narratio eorum quæ contigerunt Apollonio Tyrio. Ex membranis vetustis. [Honos erit huic quoque pomo.] Augustæ Vindelicorum, ad insigne pinus. Anno MDXCV.—Velser thought that he published the text for the first time: see Brunet, Manuel 1350 (5th ed.). In his preface he says “Græcum exemplar Byzantii adhuc superesse existimo: quæ enim in Constantinopolitana bibliotheca inter Manuelis Eugenici libros memoratur, Historia Apollonii sapientissimi et fortissimi viri, cum figuris, huius profecto Apollonii credenda est, cuius hic toties sapientia prædicatur, sed et in catalogo Cæsareæ Viennensis bibliothecæ Apollonii de Tyro historiam reperio.” But the first was perhaps a MS. of the life of Apollonius of Tyana, and the second is the well-known poem by Gabriel Kontianos (see my Introduction).—For a future editor of the Latin text of this story I copy here a notice found in a copy of Velser’s edition belonging to the library of the University of Cambridge: “Historia hæc extat in MSS. Bodl. 2435 et 2540, MS. Laud. 1302, Magdal. 2191, Norfolc. 3181 (hodie in Bibl. Soc. Reg. Antiq.), c.c.c. 1, 2 (Nasmyth Catal. 318, 351), Sloane 1619, 2233., Cotton. Vespas. xiii. Tit. D. iii.—Vatican. 275, 284, Medic. 40 [Montfaucon, Biblioth. Bibl. I. p. 20, 372]—Paris, vide Catal.—Voss. vide Catal. Bibl. Leid.—His addatur Bodl. teste Wartono Hist. Engl. Poetr. i. p. 350.—Ex hisce Vespas. xiii. Sloane 1619, concinunt plerumque cum edit. Gest. Romanor.; Sloane 2233 est recentissimus, de vetustiore tamen descriptus qui plerumque convenit cum ed. Velseri. Utrisque coniunctis verba genuina possunt erui, quæ Monachi castrando depravaverunt.” I add here that I know the reprint of the Latin text in Didot’s *Scriptores Erotici Græci*.

daughter to himself, he put difficult questions to the suitors who came for her; if they could not answer them, they were beheaded and their heads put on the gates of the city to frighten others. Nothing daunted, Apollonius of Tyre, a rich and noble youth, resolved to try his fortune; the king asked him the following riddle, 'I pursue crime, I feed on my mother's flesh, I seek my brother, the husband of my mother, but do not find him.' Apollonius found the answer. "You are right," said he, "you do pursue crime, only think of yourself; you do feed on your mother's flesh—only think of your daughter." The king was surprised and angry, but yet more afraid that his wickedness would become known; so he answered "You have not given the right answer: go and take thirty days to consider; if you do not find it then, prepare for death." Apollonius saw now that the king meant to kill him if he could, and he hastened to Tyre. The king sent one of his confidential servants, Thaliarchus, to pursue and kill Apollonius. He, however, arrived in Tyre before Thaliarchus, loaded a ship with corn, gold, and silver, and put to sea. The next day he was missed by the citizens, who mourned for him; Thaliarchus also arrived and heard of his escape. This news induced king Antiochus to proclaim a reward of fifty talents of gold to anyone who should bring him Apollonius, dead or alive. The fugitive had meanwhile landed at Tarsus; but a Tyrian, called Helanicus, saw him there and warned him of the danger he was running on account of the said proclamation. Then Apollonius saw a man called Strangulio, who told him that there was a great famine at Tarsus: he relieved the inhabitants by distributing his corn among them. By the advice of Strangulio and his wife Dionysias, Apollonius resolved to go to Pentapolis in Cyrenaica; in a fearful storm his ship sunk, and he alone escaped. Naked and poor did he find himself on the shore of Pentapolis: a poor fisherman took pity on him, shared his frugal meal with him, and even gave him one half of his ragged garment. He then showed Apollonius the way to the town, saying as they parted, "If ever you regain your former honour, think of the poor fisherman."

When Apollonius entered the city, he heard a boy calling out "Who has a mind to bathe, let him come; the bath and gymnasium are open." Apollonius went, and excelled all there in symmetry. Alcistrates, the king of Pentapolis, happened to come to the same bath, and Apollonius attracted his notice by his skill in a game at ball, and by his attendance on him while in the bath. The king gave Apollonius a new suit and invited him to dinner. But the sight of royal splendour reminded the shipwrecked prince of his own former state, and tears came into his eyes. The king's daughter could not help noticing him, and, questioned by her, he confessed the truth about his noble birth and former greatness. The princess assured him of her own and the king's protection, and then proceeded to play on the lyre and sing. But Apollonius showed himself superior to her in this art: "taking the lyre, he stood there with a wreath on his head, so that the guests and the king thought he was Apollo, not Apollonius." But as to the princess, she fell in love with him; a magnificent present was given him by the king at her request, and Apollonius was ordered to instruct her in music and other arts. But her love was so excessive that she fell ill, though the physicians could not tell the nature of her disease. About this time three princes sued for the hand of the king's daughter; they wrote their names down and the king despatched Apollonius to his daughter with the injunction that she was to decide on a husband. She wrote back, that the shipwrecked man was her choice; but this answer was not understood by the king and the three suitors. She then explained to the king that she wanted to have Apollonius for a husband. Her father consented, and the nuptials were celebrated with great rejoicings.

Six months after this Apollonius saw a ship near the shore which he recognized as having come from Tyre, and from the captain he learned the joyful news that king Antiochus had been killed by lightning and that the citizens of Antioch wanted Apollonius for their king. He resolved to go, and his courageous wife, though with child, decided to accompany him. The king's consent having been obtained, they put to

sea; but the winds being unfavourable, the lady was confined of a daughter and lay like one dead. The captain refused to keep the body on board, out of superstition; a chest was made and well secured against the water, then the lady was put into it with many treasures, and it was lowered into the sea. The little girl, to whom she had given birth, was now the only comfort left to the poor husband. On the third day the chest drifted to the shore near Ephesus, and was found by a physician called Chaeremon. In his house a youth found out that the lady was not really dead, and recalled her to life. To his and Chaeremon's endeavours she owed her complete recovery; after which she became a priestess in the temple of Diana.

Apollonius himself landed at Tarsus, and there entrusted his daughter to his friends Strangulio and Dionysias to be educated with their daughter Philomatia. He gave her the name of Tarsia, and left with her his nurse Ligoris. Then he set out for Egypt. His daughter Tarsia grew up, and when she was fourteen years old, her nurse Ligoris died; but before her death, she disclosed to Tarsia her parentage. Tarsia erected a beautiful monument to her memory and often went there to spend some time in solitary meditation. But Dionysias grew jealous when she heard that the citizens praised Tarsia's beauty more than that of her daughter Philomatia. She bribed one of her slaves from a farm to kill Tarsia; he laid himself in ambush near the monument of her nurse, and when she had come there, prepared to kill her, but moved by her tears, he allowed her time to pray; suddenly pirates appeared and carried her off. Dionysias, however, and her family, put on black garments and mourned for Tarsia as if she were dead; they even built a tomb and placed an inscription on it. The pirates offered Tarsia for sale in the market-place of Mitylene; a rich pimp bought her and took her to his house, where he ordered her to worship a statue of Priapus. She said "I have never worshipped a statue like this; pray, master, are you from Lampsacus?" The pimp said "Why?" She answered "Because the citizens of Lampsacus worship Priapus." He then said,

“Wretched girl, do you not know that you have come into the house of a rich pimp?” She threw herself at his feet and said “O master, have pity on my virginity, and do not prostitute my body.” But he made it publicly known that he who deprived her of her maidenhood should pay half a pound, after which she should be prostituted to all people at a moderate price. Athenagoras, a noble youth, came first, and to him Tarsia related her misfortunes and he made her a great present without violating her virginity, and others did the same: in the evening the girl gave the money to the pimp, and so also on the following day. The pimp at last found out that his slave was still a virgin, and now the inspector of public brothels heard the case of Tarsia: she gave him an account of her accomplishments and obtained permission to gain money by them rather than by prostituting herself. But above others was Athenagoras kind to her.

In the meanwhile Apollonius returned to Tarsus to claim his daughter; the story of her death was related to him, and why should he doubt it? In utter despair he set out for Tyre, but his ship was by adverse winds driven to Mitylene, where the citizens were just engaged in celebrating the festival of Poseidon. Apollonius gave his sailors the gratification of taking part in the merry-making, though he remained buried in his despondency. By chance Athenagoras also came to his ship, and, asking for the master of it, was informed of the cause of his grief. He desired to see Apollonius, but his request was refused: when, however, he heard his name, he went down to him and invited him to come and dine at Athenagoras’s table; but Apollonius refused. Tarsia was now sent for, and ordered to try her best in order to induce him to leave his retreat. She went to Apollonius and her singing induced him to present her with 100 ducats; but to come he refused. Athenagoras promised her 200 ducats, if she could persuade him to come up. She now tried her riddles on Apollonius; he answered, but when she attempted to lead him on deck, he became angry and kicked her with his foot, so that she fell bleeding to the ground. Weeping, she cried out “This then is my

fate! That I should be saved from Strangulio and Dionysias to live here in this misery! When will God restore me to my father Apollonius?" Then Apollonius recognised his daughter, and his grief was changed into joy. Athenagoras now asked for Tarsia's hand; but before she became his wife, the pimp was by the citizens of Mitylene sentenced to die; the inspector of the brothels was rewarded for his kindness to Tarsia. After the nuptials of Tarsia and Athenagoras, when Apollonius was about to return to Tyre, he had a vision which commanded him to visit the temple of Ephesus and relate there all he had suffered. This he did, and in the temple he was received by his wife; not knowing her, he gave her an account of his sufferings, when she all of a sudden fell on his neck and confessed she was the wife whom he thought dead and who had been saved in such a miraculous manner.

Apollonius now took possession of the kingdom of Antioch for himself, and gave Tyre to his son-in-law Athenagoras. He went also to Tarsus, where Strangulio and Dionysias received their well-deserved punishment. Thence Apollonius sailed to Pentapolis, and king Alcistrates saw there once more his daughter and son-in-law with a granddaughter who was already married. Then the good fisherman who had once shared his garment with Apollonius received his reward, and Hellanicus also was rewarded. Apollonius obtained a son by his wife with whom he had again been united, and he and his queen lived to a very great age, in undisturbed happiness. He himself composed a narrative of his adventures: one copy he deposited in the temple of Ephesus, the other in his own library.

ΜΕΤΑΓΛΩΤΤΙΣΜΑ ΑΠΟ ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΕΙΣ ΡΩΜΑΙΚΗΝ ·
ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΠΟΛΥΠΑΘΟΥΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΤΥΡΟΥ.

- Ἀφ' οὗ ἀνελήφθη ὁ Χριστὸς εἰς οὐρανὸν ἐν δόξῃ,
κ' οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι ἐδίδαξαν τὸν κόσμον,
ἀνέστ' ἐν Ἀντιοχείᾳ ψευδώνυμός τις ἄναξ
χριστιανὸς, Ἀντίοχου τὸ ὄνομα γὰρ ἔχει.
5 εἶχε γυναῖκα ἑμορφήν, ὄνομα Παροχίαν,
καὶ μετ' αὐτῆς ἐποίησε μονογενῇ θυγάτηρ·
τὸ ὄνομα ἐκέκλητο Ἀναστασία αὕτη.
ἐγένετο ἀπὸ θανῆ τῆς ἑαυτῆς μητέρας.
αὕτη δὲ ὡς ἐγένετο [εἰς] νόμον ἡλικίας,
10 ἔσχε τὸ εἶδος ἑμορφον· τὸ κάλλο τοῦ προσώπου,
τῆς ἡλικίας εὐτακτον, καὶ τοῦ κορμιοῦ τῆς κάλλο,
* * * * *
ὥστε πολλοὶ τῶν εὐγενῶν ἀρχόντων καὶ ῥεγάδων
ἐζήτουν νὰ τὴν πάρουσιν εἰς νόμιμον γυναῖκα.
ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς καὶ βάσκανος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων
15 εἰς ἔρωτα σατανικὸν καὶ οἷστρον θηλυμάνιας
ἐξέκλινε τὸν κύριον ἐκείνης εἰς ἀγάπην,
ὥστε μίαν τῶν ἡμερῶν ἐξαίφνης καὶ [βιαίως]
(ἄκων καὶ βούλεται) κακῶς φθείρει τὴν παρθενίαν τῆς.
αὕτη εὐθὺς ὠδύρετο, παραμυθίαν οὐκ εἶχε
20 τῆς συμφορᾶς ὅπου ἔπαθε καὶ τοῦ κακοῦ ποῦ εἶδεν.
καὶ ταῦτα δὲ ἀνήγγειλε τὴν ἑαυτῆς βυζάστριαν.
ἐκείνη δὲ ὡς ἐβλεπεν τὴν συμφορὰν τῆς κόρης,
τὰ δάκρυα, τὸν στεναγμὸν καὶ τὸ κακὸν τὸ τόσον,
μὴ εἶχεν ἀντιφάρμακον τὸ τί αὐτὴν ποιῆσαι,

The king of
Antiochia
had an only
daughter

who sur-
passed all
women in
beauty.

He conceives
a sinful love
for her, and
even carries
it into effect.

The maiden
discloses this
to her nurse,

Title. Μετὰ γλώττημα.—2. πολληπαθὸς ἀπολωνίου.

1. οὐρανοῦ, MS.; Ducange, Ind. Auct. p. 36, has οὐρανοῦς.—2. κ' om.—5. ἑμορφον.—6. μονογυνή.—8. ἀποθάνη τὴν ἑαυτῆς μητέρα.—9. [εἰς] om. νόμου ἡλικία.—11. ἔντακτον καὶ τὸ κόρμι αὐτῆς κάλλο. After this line I have assumed a gap; a line is lost somewhat like this: ἦτον εἰς πάντα ἔξοχον, πολὺ ἐξηρημένον.—12. ῥεγάδων is the reading of the MS.—15. τανικόν.—16. τῆς ἀγάπης εἰς ἐκείνην.—17. Instead of βιαίως the MS. has ἐχθρος.—18. βούλετε φθέρει.—19. ὠδύρετο.—20. ἔπαθε. τὸ κακὸν ὅπου.—22. ἐβλέπει.—23. πόσον.

who vainly
tries to com-
fort her.

The wicked
father con-
tinues enjoy-
ing the rights
of a husband,
and invents
riddles to
baffle the
suitors who
come for her
hand.

If they can-
not answer
his ques-
tions, they
must lose
their heads.

Apollonius of
Tyre, a noble
youth, ar-
rives as a
suitor,

λόγους γλυκεῖς, ἀνωφελεῖς, ταύτην παραμυθεῖται· 25
 “ἐπεὶ ὁ πατήρ σου βασιλεὺς Ἀντιοχειᾶς ὑπάρχει,
 ὅλοι μικροὶ μεγάλοι τε, ἄρχοντες, μεγιστᾶνοι,
 καὶ βασιλεῖς ῥηγάδες τε ἐσέναν ἐπιθύμουν,
 τὸ μὲν διὰ τὸ κάλλος σου καὶ διὰ τὴν εὐμορφίαν σου· 30
 λοιπὸν αὐτός σου ὁ πατήρ πάλαι νὰ σὲ παντρέψῃ,
 τὸ πρᾶγμα θέλει κρυβηθῆν καὶ ὅλα θέλει ποίσειν.”
 ἀλλ’ ὁ πατήρ ὁ ἄθλιος οὐκ ἦτον εἰς ἐκεῖνον,
 νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ τοῦ κακοῦ καὶ [νὰ] μετανοήσῃ,
 ἀλλ’ ὥς γυναῖκαν νόμιμον τοῦτος αὐτὴν ἐκράτει.
 ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα ἠκρύφθη ἄγνωστον τοῖς ἀνθρώποις, 35
 ἐκ γένους τε βασιλικοῦ καὶ ἐκ τῶν μεγιστάνων
 ἦλθον εἰς ἀναζήτησιν τῆς κόρης νὰ τὴν πάρουν.
 ἐκεῖνος δὲ ὁ δέλαιος ὁ δυστυχὸς ἀνθρώπων
 ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἠβούλετο ταύτην νὰ ὑπανδρέψῃ,
 εἰς ὕγματα καὶ δείγματα [καὶ] πρὸς παραμυθίαν 40
 ἀμφίβαλε τὴν ὑπανδρεῖαν, νὰ κρύψῃ τὴν αἰσχύνην.
 κελεύει, διὰ μέσου τε τῆς ἀγορᾶς σαλπίζουν·
 “ὅστις μικρὸς μέγας τε, πλούσιός τε καὶ πένης
 δηλώσει τὰ αἰνύγματα καὶ τὰ ῥωτήματά μου,
 νὰ παίρνῃ νόμιμον εὐθὺς τὴν κόρην μου γυναῖκα· 45
 εἰ δ’ ἀποτύχῃ τ’ αἰνύγμα καὶ τὰ ῥωτήματά μου,
 νὰ μπήγουν τὸ κεφάλι του ἀπάνω ’ς τὰ προχιόνα.”
 ὥστε πολλοὶ ἀπέθανον πικρῶς τε καὶ ἀδίκως.
 Ἦν δὲ πόλις ὀνόματι Τύρος ἐν τῇ Συρίᾳ,
 ἐν ταύτῃ ἐβασίλευ’ Ἀπολλώνιος ὁ πρίγκηψ· 50
 ἦν δ’ εὐγενὴς ἐξ εὐγενῶν καὶ γνῶσι κεκτημένος.
 ἀκούσας τοίνυν [καὶ] αὐτὸς τὰ ῥήματα τοῦ ἀναξ,
 τὸ κάλλο καὶ τὴν ἐμορφίαν, τὴν σύνεσιν τῆς κόρης,
 ὑπάγ’ εἰς Ἀντιόχειαν, Ἀντίοχον ἐλάλει·
 ὁ δ’ ἄσμενος [τὸν] δέχεται καὶ μὲ περιχαρείας, 55
 τὸ αἰνύγμα τοῦ ἔλεγε τὸ εἶχεν κατ’ αὐτοῦ του.
 ἄκου τὸ τί ’ν τὸ αἰνύγμα καὶ τὴν φράσιν τὴν ἔχει.

25. ἀνωφελεῖς.—28. ῥηγάδες.—31. πάνσιν; I have also thought of πράξειν.—
 32. ἄθλιος σου κῆτον.—33. [νὰ] om.—34. τοῦτο αὐτῆς.—37. πάρουσι.—40.
 ὕγματα καὶ δύγματα. [καὶ] om.—41. ἀμφίβαλλε.—42. μέσονται.—46. ἡ δὲ
 ἀπετύχη τὸ αἰνύγμα.—47. ναμπίγουν τὸ κεφάλι του . . . εἰς τὰ προχοῖωνα.—
 50. ἐβασίλευε . . . πρίγκηψ.—51. ἦν δὲ . . . γνώσει.—52. [καὶ] om.—54. ὑπάγει.
 —55. [τὸν] om. περὶ χρείας.—57. ἄκουε τό τι ἔναι.

- “ἐγὼ ἔχω τὴν ἐντροπὴν” φησιν “τῆς ἁμαρτίας·
 ἐγὼ συνείθισά” φησιν “τῆς σαρκὸς τῆς μητρός μου,
 60 ὅστις γὰρ ἀνὴρ τῆς γυναικὸς
 τὸν ποῖον οὐχ εὕρισκω.”
 ἀκούσας Ἀπολλώνιος εὐθὺς ἀπολογεῖται·
 “ἐπεὶ ἐντροπὴν αἰσχύνεσαι, λέγεις, τῆς ἁμαρτίας,
 ἀλήθειαν γὰρ εἶρηκας· τὴν θυγατέρα σου ἔχεις
 ὅχι ὡς γυναικα νόμιμον, ἀν μὴ ὡς παλλακίδα.”
 65 ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχος τοῦ λόγου
 ἀπολογήσατο γοργόν· “ἀλήθειαν οὐ λέγεις,
 ἀλλ’ ἐπειδὴ ἴσαι πρίγκιπας καὶ νέος ὠραιωμένος,
 δίδω σ’ ἡμέρας μετρητὰς εἴκοσιν νὰ τὸ εὖρης,
 νὰ πάρῃς καὶ τὴν κόρην μου ὡς νόμιμον γυναικα·
 70 εἰ δὲ καὶ οὐδὲν δύνασαι νὰ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν,
 νὰ ῥμπήξω τὸ κεφάλιν σου ἀπάνω εἰς τὸ κάστρον.”
 ὁ δ’ Ἀπολλώνιος εὐθὺς γοργὸν ἀπολογεῖται·
 “νὰ δῶ,” φησι, “τὸ αἶνιγμα καὶ νὰ τὸ [καὶ] σκοπήσω,
 [ἐκεῖνο] εἰς τὸ τέρμενον ἀπόκρισιν νὰ δώσω.”
 75 ἐκεῖνος ἐκ τὸν φόβον τοῦ ἴσ τὸν τόπον τοῦ ἐστράφην.
 εἶδεν ὅτι ὠργίσθην τοῦ καὶ θέλει κινδυνεύσει,
 κ’ αὐτὸς οὐκ εἶχεν δύναμιν διὰ νὰ τὸν πολεμήσῃ·
 βάλλει σῖτον [καὶ] πλήθριον εἰς τρεῖς ἀκαρεῖς μεγάλας,
 καὶ παίρνει στάμενα πολλὰ καὶ ἡῦγεν κατὰ κόσμου.
 80 ὁ δὲ Ἀντίοχος εὐθὺς τὸν σινεσκάλκον κράζει·
 ἦν δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Θαλίάρχος ὁ σκάλκος.
 δίδει τὸν ἴδιον θέλημα καὶ συντροφιὰν μεγάλην,
 ὅπου εὖρῃ Ἀπολλώνιον νὰ παίρνῃ τὴν ζωὴν τοῦ.
 κι ὀρίζει μὲ τὰ βούκινα, διαλάλημα ἐποῖκεν,
 85 ὅπου εὖρῃ Ἀπολλώνιον καὶ ζωντανὸν τὸν φέρῃ,
 νὰ ῥχη πεντῆντα χρυσινὰ κ’ ἀγάπην Ἀντιόχου.
 εὐθὺς μὲν ὁ Ἀντίοχος κάτεργα ἀρματόνει,

and solves
the riddle.

The king de-
nies the truth
of his an-
swer,

and Apol-
lonius is
obliged to
fly;

but the
king’s senes-
chal is de-
spatched to
pursue him,
and a reward
is offered for
his head.

60. The comparison of the Latin shows that this line is not complete.—61. ὁ πρίκιψ added in the MS. after ἀπολλώνιος.—62. ἐντροπὴν αἰσχύνεσε.—63. ἀληθείας . . . σου ἔχεις.—64. ὅχη . . . ἂν με ὡς παλλακίδας.—67. ἐπειδήσῃ πρίγκυπας καὶ νόος ὠραιωμένος.—68. σῖ . . . μετρητὰς ἥκοσιν.—70. οἶδε.—71. ναμπίξω.—72. ὁ δὲ.—73. ναδῶ . . . [καὶ] om.—74. εἰς τὸ τέρμαινον without [ἐκεῖνο].—75. ἐκεῖνο. εἰς.—76. ἶδεν . . . ὀργίσθην.—78. [καὶ] om. πλήθριον is a word unknown to me; perhaps we might write καὶ βάλλει σίτου πλήθος εἰς τρεῖς ἀκαρεῖς μεγάλας. ἀκαρεῖς must denote some kind of ship or galley.—80. σινεσκάλκον.—81. ταλίάρχος σινεσκάλκος.—84. ἐπήκεν.—86. να ἔχει.—87. ὁ om.

Apollonius
lands at Tar-
sus, and is
there warned
of his danger
by Hellani-
cus.

Strangulio
informs
Apollonius
of the famine
at Tarsus,

κ' εἰς ζήτησι 'Απολλώνιον ἐξῆλθον τοῦ γυρεύειν.
ὁ δ' 'Απολλώνιος [μακρὰν] εἰς πέλαγος ἐξένει,
στέκεται, διαλογίζεται, τὸ ποῦ θέλει ν' ὑπάγῃ. 90
τὸν ναύκληρον ἀνερῶτα εἰς ποιὰν χώραν νὰ πάγῃ,
νά 'ναι τὸ κάστρον δυνατὸν καὶ φόβον μηδὲ ἔχῃ.
ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εὐθὺς τοῦτον [τὸν] λόγον εἶπεν.
“ ἐδῶ σιμὰ εἶν' ὁ Ταρσὸς, χώρα ἀφιερωμένη,
ἐκεῖσ' ἄς πᾶμεν τὸ λοιπὸν καὶ φόβον νὰ μηδ' ἔχῃς.” 95
ὥς γοῦν ἐπῆγαν 'ς τὴν Ταρσὸν καὶ ἔμπαν εἰς τὴν χώραν,
ἐκεῖ ἀπαντᾷ 'Απολλώνιος ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς χώρας,
γέροντα εὐγενέστατον, ὀνόματι Ἑλλανῖκον.
ἀλλήλως ἐχαιρέτησαν, ὀνομαστὸν ἐκάλει.
καλὸν τὸν 'Απολλώνιον Ἑλλάνικος ἐνόα. 100
ὁ δ' 'Απολλώνιος πολλὰ τὸ [πρᾶγμα] ἐθαυμάσθη,
καὶ “ πῶς ἐπίστασαι ” φησὶν “ τὸ ὄνομά μου, πάτερ ; ”
ὁ δὲ “ γραφὰς ἐδέχθημεν Ἀντιόχου βασιλέως.
γράφει καὶ λέγει, σφαλερῶς παρακαλεῖ τοιοῦτο.
ὅστις τὸν 'Απολλώνιον ζωντανὸν νὰ τὸν πάγῃ, 105
νά 'χῃ πενήντα χρυσινὰ καὶ ἀγάπην Ἀντιόχου.
εἰ δ' ἀποκεφαλίσῃ τὸν κ' ὑπᾶ τοῦ τὸ κεφάλιν,
νά 'χῃ χρυσίνους ἑκατὸν καὶ ἀγάπην ἐδικήν του.
διὰ τοῦ παραγγέλλω σοι νὰ βλέπῃς τὴν ζωὴν σου.”
ὁ δ' 'Απολλώνιος χαρὰς μεγάλας δίδει ἐκείνον, 110
καὶ βάλλει εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ἑκατὸν δουκάτα.
εἶχεν δὲ φίλον γνῶριμον, ὄνομα Στραγκαλεῖον.
ἐκεῖνος εἶχεν * * * ὄνομα Διονυσίαν.
ἐκεῖ ἀπεστράφη τὸ λοιπὸν ὁ πρίγκιψ ὁ 'Απολλώνιος,
ἀνήγγειλεν τὴν συμφορὰν, τὸν φίλον του [τὸν] λέγει 115
“ ἂν ἔναι ὁ τόπος δυνατὸς, ἄς νὰ μ' [ἐκεῖ] φυλάξουν.
εἰ δὲ οὐκ ἔναι δυνατὸς ”
“ διὰ τὸν λιμὸν τὸν ἔχουν,

88. ζήτησιν.—89. ὁ δὲ ἀπ. without [μακρὰν].—90. νὰ ὑπάγῃ.—91. ναύκληρον . . . ἀπάσῃ for νὰ πάγῃ.—92. νὰ ἔναι εἶχῃ.—93. [τὸν] om.—95. ἐκεῖ εἰσὺπάμεν.—96. ἐπὶ γαν εἰς τὴν τάρσον καὶ ἡμπας εἰς τῆς χώρας.—97. ὀπολῶνιος.—98. εὐγενέστατε . . . αλενηγον.—100. ἀλενίγων. Perhaps “καλῶς τὸν 'Απολλώνιον” Ἑλλανῖκος (or Ἑλλάνικος) ἐβόα.—1. ὁ δὲ. [πρᾶγμα] om.—2. πατηρ.—3. γραφῆς.—4. σφαλερὸς.—5. ὑπα MS. for πάγῃ.—6. νὰ εἶχει.—7. ἤδη ἀποκεφαλίσῃ τὸν καὶ ὑπάσι του τὸ κεφάλιν.—8. ἔχω χρυσίνους ῥ' καὶ.—10. ὁ δέ . . . τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον.—11. βάλλει στας χεῖρας του ῥ' ἐρ'.—13. ἦχεν ἀναγίδτης ὄνομα διονησίον.—14. ὁ ἀπολωνίος ὁ πρίκιψ.—15. [τὸν] om.—16. ἄς νὰ με φιλάξουν without [ἐκεῖ]: perhaps we should write ὥς νὰ μ' ἐκ. φυλ.—17a. The end of Apollonius's words is missing; so is the beginning (17b) of Strangulio's answer.

ὅτι ἀπ' τῆς πείνας τῆς πολλῆς ὅλοι ἐναποθάνουν.”
εὐθύς ὁ Ἀπολλώνιος γοργὸν ἀπολογεῖται·

120 “ὅλοι ἄς χαροῦσι σήμερον μικροί τε καὶ μεγάλοι
καὶ ἐνδοξάστε τὸν θεὸν τὸν ἀποστείλαντά με.
δότε μοι ὄρκον ἅπαντες καὶ σῖτον νὰ σᾶς δώσω.”

εὐθύς ὅλοι συνάγονται μικροί τε καὶ μεγάλοι
καὶ δίδουν ὄρκον εἰς θεὸν ὅτι νὰ ἀποθάνουν

125 ὁμοῦ μετ' Ἀπολλώνιου εἰς πειρασμὸν ὁποῦ ἔχει,
καὶ λέγει εὐθύς διὰ γοργοῦ “ἐβγάλετε τὸν σῖτον”
καὶ δίδει τοὺς καθ' ἕκαστον ὅσον τοῦ χορτασθῆναι·

ἄνευ ἀργύριου καὶ τιμῆς διένειμεν τὸν σῖτον.
ἐκεῖνοι [δὲ] ἐδόξασι θεὸν τὸν παντεπόπτην

130 καὶ Ἀπολλώνιον ὁμοῦ εἰς τὸ καλὸν τὸ ἐποίκε.
καὶ μετὰ ἑμέρας [γάρ] τινος πάλιν εὐθύς μαυθάνουν,
ὅπως ἀρμάδα ἔποικεν Ἀντίοχος ὁ ἄναξ

[ὥς] εἰς [τὴν] ἀναζήτησιν πρίγκιπος Ἀπολλώνιου.
ἐκεῖνοι συμβουλεύονται νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν τόπον.

135 εὐθύς εἰς πλοῖον ἔμπηκεν, τὸ πέλαγος ἐπιάσεν.
χειμάζει εἰς τὸ πέλαγος μέσα εἰς δύο ἑμέρας,
τὸ πλοῖον διεσκόρπισεν, ἐπνίγησαν οἱ πάντες·

μόνον ὁ Ἀπολλώνιος μέσ' εἰς μικρὸν σανίδιν
* * * * *

τὸ κῦμαν τὸν ἐπέρασε ἔς τῆς Τριπόλεως τὰ μέρη.
140 ἐκεῖ ἔβρεν ἄνθρωπον πτωχὸν, πένητα κ' εἶναι ψάρης.
εἶχεν μικρὸν καλύβι καὶ ἐδέχετο τοὺς ξένους.

δίδει αὐτὸς καὶ ῥάκιον καὶ κάτσειν ἀποκάτω.
ὁ δ' Ἀπολλώνιος [αὐτῷ] τὰ κατ' αὐτοῦ ἀγγέλλει,
λέγει αὐτὸν ὁ ἀλιεύς· “ἡ Τρίπολις κοντά ἔναι,

145 ἔχει δὲ δύο μίλια· κόπιασέ [τε] καὶ ἄμε,
ὑπάγε δὲ καὶ στόχασε ἀνάπαυσιν νὰ εὔρης.
κι ἂν στρέψῃς εἰς τὸν τόπον σου κ' ἴδῃς τὰ γονικά σου,

ἰδοὺ καὶ μνήσθητι ἐμοῦ εἰς τὸ ψωμὶν κ' εἰς ταῦλαν·
εἰ δὲ καὶ λησμονήσῃς μου, ὁ θεὸς νὰ σοῦ πληρώσῃ,

and the generous prince gives his own provisions to the citizens. They promise to protect him against the king,

but on the news of a large fleet being on its way to Tarsus, advise Apollonius to leave their town. He is shipwrecked at Tripolis.

A poor fisherman takes pity on him and directs him to the city.

118. ἀπὸ . . . ὅλην ἐναπηθάνουν.—20. ὅλης χαιροῦσι.—21. ἐνδοξάσι.—25. μὲν ἀπολλώνιον . . . ὁποῦ ἔχει.—26. ἐνγάλλει.—27. τὸν καθέκαστον.—29. [δὲ] om.—31. [γάρ] om. μας θάνουν.—32. [ὥς] and [εἰς] om. πρίκιπος.—35. ἔμπικεν.—36. δύο ἡμερῶν.—37. παν της.—38. μόνον. μέσα. After this line I have assumed a gap.—39. ἔς om. Τριπόλιος.—41. ἐκεῖ ἤβρεν . . . καὶ εἶναι ψάρης.—43. ὁ δὲ. [αὐτῷ] om. ἀναγγέλλει.—44. τρίσπολις.—44 and 45 quoted by Ducange, p. 705, s.v. κοντά.—45. [τε] om.—49. οἰδὲ.

At Tripolis
Apollonius
attracts the
notice of the
king and
finds favour
with him.

The king
presents him
with a suit,
and invites
him to his
table.

The sight of
royal splen-
dour makes
Apollonius
melancholy.

καὶ εἰς τὴν θάλασσαν νὰ ῥμπῆς πάλιν νὰ ναυαγήσῃς. 150
εἰ δ' οὐ χαρῆς ἐν [τῇ] ὁδῷ [μηδ' ἔχῃς τι] νὰ ζήσῃς,
ἔλα καὶ στρέψαι μετ' ἐμέ, καὶ ὁ θεὸς μᾶς θρέψει."
ὁ δ' Ἀπολλώνιος εὐθὺς ῥς τὴν Τρίπολιν ὑπάγει,
εὐρίσκει ἐν τῇ ἀγορᾷ κήρυκα ἀνακράζων·
“ὅστις ῥβρεθῇ τὴν σήμερον τὴν ἄρπαν διὰ νὰ παίξῃ 155
καὶ νὰ νικήσῃ ἅπαντας, εὐθὺς γοργὸν νὰ ἔλθῃ,
νὰ λούσῃ καὶ τὸν βασιλεᾶ, ἀντάμα διὰ νὰ φάγῃ.”
ἀκούει Ἀπολλώνιος, ῥς τὸ θέατρον ἐστάθην
γυμνὸς καὶ ἀξιπόλητος μὲ τὸ παλαιὸν τὸ ῥάσον.
παίζουν τὴν ἄρπαν, παίζει τὴν, ὅλους ἐνίκησέν τους. 160
ὑπάγει εἰς τὸ βαλανεῖον, τὸν βασιλεᾶ ἐλούει,
ἣν δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἀρχίστρατος ὁ μέγας.
ἐθαύμασεν ὁ βασιλεὺς τὴν σύνεσιν τοῦ νέου
καὶ τὴν ῥπιδεξοσύνην του καὶ τὴν γλυκύτητά του.
ὥς γοῦν εἰς τὰ βασίλεια ὁ βασιλεὺς ἀπῆει, 165
ἔμεινεν Ἀπολλώνιος ἔξω διὰ τοῦ φόρου.
εὐθὺς δὲ ὁ Ἀρχίστρατος Ἀπόλλωνα ἐζήτει.
ἦλθον εἰς ἀναζήτησιν, ἡῦράν τον ἐν τῇ μέσῃ,
λέγουν τον “ἔλα, κράζει σε ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας,
νὰ φᾶς, νὰ πῖῃς μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ παραδιαβάσῃς.” 170
ἐκεῖνος ἔφη “αἰσχύνομαι διὰ τὸ παλαιὸν τὸ ῥάσιον.”
στρέφονται, ἀναγγέλλουσι ταῦτα τὸν βασιλέα·
κεῖνος ἀπὸ τὰ ῥούχα τὸν στέλλει καὶ δίδωσίν τον.
ἦλθεν, ἐκάθισεν ὁμοῦ μετὰ τὸν βασιλέα,
ἄντικρυς κατὰ πρόσωπον ἀπάνωθεν τῶν ὅλων 175
ἀρχόντων τῶν εὐγενικῶν ὅπου ῥσαν καλεσμένοι.
ὥς γοῦν τὴν ταῦλαν ἔβλεπεν, τὰ πλήθη τῶν βρωμάτων,
τὸν ἄργυρον καὶ τὸν χρυσὸν καὶ τὴν παράταξίν του,
ἐμνήσθη νὰ ἀπώλεσεν καὶ τὴν αὐτοῦ ῥφεντίαν
κι οὐκ ἤθελεν λοιπὸν [κανέν] καθόλου ν' ἀριστήσῃ. 180
πολλὰ τὸν ἔλεγεν ὁ ῥῆξ ὁ μέγας διὰ νὰ φάγῃ·
ἐκεῖνος κάτω ἔβλεπεν καὶ στέναζεν μεγάλο.

151. οἰδὲ οὐ χάρις εὐοδώσεις νὰ φᾶς νὰ ζήσῃς: my emendation is anything but certain, but it was necessary to put something in the text which should give sense.—52. νὰ μᾶς θρέψει.—53. εἰς τὴν.—55. ἡῦρηθῇ.—58. ῥs om.—60. μάπαν.—65. ἂ ποίει.—69. κραζήσται.—70. πείς.—73. ἐκεῖνος.—76. ῥπου ἦσαν.—79. αὐτοῦ αὐθεντίαν.—80. [κανέν] om. ναριστήσῃ.—81. ὁ ἀρχίστρατος ὁ μέγας διαναφᾶ.—82. ἐνθλεβεν.

- εἶχεν δὲ ὁ Ἀρχίστρατος κοράσιον ὡραῖον·
 ἦν δὲ ἡ κόρη εὐγενής, ἔμορφη παρὰ πάντας,
 185 νεάνιδα καὶ καυχοδιὰν ὅς τὰ μέρη τῆς Συρίας,
 οὐδέν ἦτον ὥσάν αὐτή· μᾶλλον εἰς τὰ ἄσμάτια
 κ' εἰς τὴν κιθάραν συγκροτεῖ γλυκερὰ παρὰ πάντας.
 εὐθὺς δὲ ὁ Ἀρχίστρατος διὰ νὰ παρηγορήσῃ
 τὸν δυστυχὸν ὁπολῶνιον ἐκ τὴν πικρὰν τὴν εἶχεν,
 190 εὐθὺς πέμπει καὶ φέρνει τὴν αὐτὴν τὴν θυγατέραν·
 ἦν δὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς κυρὰ Ἀρχιστρατοῦσα·
 παρακαλεῖ καὶ λέγει τῇ “κόρη, νὰ μὲ κερδέσῃς
 καὶ νὰ ἔχῃς τὴν εὐχοῦλάν μου, νὰ τὴν γλυκοκερδέσῃς,
 εἰπὲ τραγούδιον ἔμορφον καὶ παίζε τὴν κιθάραν,
 195 διὰ νὰ παρηγορήσωμεν τοῦτον τὸν νεὸν τὸν ξένον,
 ὁποῦ ναυάγησεν πολλὰ μέσου διὰ πελαγίου.”
 ἐκείνη εὐθὺς ἐκέλευσεν, φέρνουσι τὴν κιθάραν,
 ὥστε οἱ πάντες ἔχαναν, ἐξέστησαν, νὰ βλέπῃ
 καὶ νὰ γροικῇ τὴν μελωδιὰν τῆς κόρης τῆς ὡραίας.
 200 ὁ δ' Ἀπολλώνιος οὐκ ἦν εἰς ἀνάβλεψιν ἄνω
 ἀλλ' ἦτον κάτωθεν κ' ἐντὸς ὀλοκατεστιγμένος.
 εὐθὺς δὲ ἐθυμώθηκεν ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας
 καὶ λέγει Ἀπολλώνιον ῥήματα τὰ τοιαῦτα
 “θωρῶ ὅσαι λιγοκάρδιος, ὁμοιάζει ἡ καρδιά σου.
 205 ἐγὼ διὰ τὴν ἀγάπην σου καὶ διὰ τὴν δούλευσίν σου
 τὴν ἔποικες εἰς τὸ λουτρὸν
 ἐκάθισά σ' ἀπάνωθεν ὅλων τῶν μεγιστάνων,
 καὶ ἄλλον μεγαλήτερον τὸν ἔχω φῶς καὶ μάτια
 ἐξέβγαλα τὸν ἔμπροσθεν
 νὰ τραγουδῇ, νὰ παίζῃ,
 210 ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίτζαν σου ἐκ τῆς πολλῆς τῆς λύπης·

The king's
beautiful
daughter,
Archistra-
tusa, plays on
the cithara ;

but his
melancholy
remains un-
altered.

184. Ought it not rather to be παρὰ πάσας? — 85. I do not know what καυχοδιὰν means. εἰς.—86. ἄσμάτια.—87. κυνήραν καὶ συγκυρίζῃ γλυκερὰ πάρα πάντας ἀνθρώπους.—88. διαναπαγορήσει.—89. ἀπολῶνιον.—90. θυγατέραν του.—92. τῇ κόρῃ.—93. νάχης.—94. ἐμόρφην.—95. τοῦτε τὸν.—96. μέσον.—200. Perhaps οὐ κινεῖ.—1. κηντος.—4. λικοκάρδιος — ὁμοιάζει does not give sense. 6. The end of the line is lost in the MS.—7. σε.—9. I subjoin a specimen to show what may have been the original connexion of the whole passage. The words in brackets are, I need hardly say, my own composition.

ἐξέβγαλα τὸν ἔμπροσθεν [καθίσαντα ὅς τὸν πόπον,
καὶ κόρην μου ἐκάλεσα] νὰ τραγουδῇ, νὰ παίζῃ.

The MS. reads ἐξευγαλὰ τὴν ἔμπροσθέν σου να τραγουδῇ να πέξῃ. — 10. να ἀνήξῃ.

At Apol-
lonius's re-
quest the
cithara is
handed to
him and he
begins to
play,

and enchants
the whole
company by
his perform-
ance, but
above all the
princess.

Apollonius is
ordered to
remain in the
palace,

καὶ σὺ ἐγένου λυπηρὸς καὶ ἄμετρος τῆς λύπης.”
τότε ὁ Ἀπολλώνιος γοργὸν ἀπολογεῖται
“εὐχαριστῶ σ’, ἀφέντη μου, ἐς τὸ καλὸν τὸ ποῖκες
’ς ἐμέ τὸν ξένον τὸν πτωχὸν καὶ δυστυχὸν τοῦ κόσμου·
πλὴν νὰ τὸ ξεύρης, βασιλεὺς, καὶ νὰ τὸ ἐγνωρίζης· 215
ἢ εὐγενὴς ἀρχόντισσα, τῆς βασιλειᾶς σου κόρη,
οὔτε τὸ πλῆκτρον τὸ καλῶς ἐπίσταται καὶ κρούει
οὔδὲ τραγούδια τεχνικὰ ἀπέσω ἐς τὴν τέχνην.
εἰ μὲν καὶ βούλῃ, βασιλεὺς, καὶ ἔναι ὀρισμός σου,
ὅρισε νὰ μοῦ δώσουσι ἐμένα τὴν κιθάραν, 220
τότε ν’ ἀκούσης ἐμνοστιὰν μὲ μελωδιᾶς καὶ τέχνης,
νὰ ᾄδῃς τὴν τέχνην ἑμορφην, τὴν μελωδιὰν σὰν πρέπει.”
καὶ λέγει, εὐθὺς καὶ δίδωσι ἐκείνῳ τὴν κιθάραν,
καὶ ἤρξατο νὰ τραγωδῇ, νὰ παίζει τὴν κιθάραν,
καὶ ὅσοι τὸν ἠκούσασιν, τὴν ὑμνωδιὰν τὴν εἶχεν, 225
τὴν τέχνην καὶ τὰ ῥήματα καὶ τὴν γλυκύτητά του,
ἔλεγαν νὰ ᾄδῃ ἄγγελος ἀπ’ οὐρανοῦς ἀπάνω,
καὶ παίζει τὸν παράδεισον τὸν ἐν Ἑδέμ πλασθεῖσα.
τότε παρίστατ’, εἶδε μὲν ἡ Ἀρχιστρατηγοῦσα
τὴν τέχνην καὶ τὴν μελωδιὰν καὶ τὴν γλυκύτητά του· 230
καὶ βλέπει [καὶ] τὸ κάλλος του, βλέπει τὴν ἑμορφίαν του,
κι ἐξέστηκε νὰ τὸν θωρῇ, νὰ τὸν καταστοχάζῃ.
ὥς γοῦν ἡ νύξ κατέλαβεν, τελέσθηκεν ὁ δεῖπνος,
ὅλοι ἀναχωρήσασιν μικροί τε καὶ μεγάλοι,
ὑπᾶ καὶ Ἀπολλώνιος ἔξω μετὰ τοὺς ἄλλους· 235
τότε δρομαίως τρέξασα ἡ Ἀρχιστρατηγοῦσα
λέγει πρὸς τὸν πατέρα τῆς ῥήματα τὰ τοιαῦτα
“παρακαλῶ σ’, ἀφέντη μου, θέλω νὰ μὲ γροικῇσης.
αὐτὸν τὸν νεὸν τὸν ξενικὸν ποῦ ᾄδῃ πολλὰ θλιμμένος,
ὥς ξένος καὶ ἀγνώριστος μὴ ἔχει ποῦ νὰ μένῃ· 240
ὅρισε νὰ τὸν δώσουσιν κραββάτιν διὰ νὰ μένῃ.”
τότε εὐθὺς ἐπένευσεν τὸ ζήτημα τῆς κόρης

213. εὐχαρίστω σαι. — 14. εἰς ἐμέ. — 15. ἐξεύρης. — 17. ἐπίσταται
καλῶς καὶ τὸ κρούει. — 18. τραγουδι ἀτεχνικὰ. — 21. νὰ ἀκούσης. — 22. ὡσάν. —
23. Perhaps δίδουσι. — 24. πέζη. — 25. ἄσι τὸν ἐκούσασιν. — 27. ἀπὸ τοῦς. — 28.
πέζη. — 29. παρᾶσταται ἴδει μὲν: I have also thought of παραστᾶσ' ἡδεῖ (or εἶδε)
μὲν. — 30. καὶ εἰς τὴν γλυκύτιτάν του. — 31. βλέπει ἐκείνη. — 33. εὐρωθηκεν or
ἄρωθηκεν, the MS.: I have put τελέσθηκεν merely to give sense, but the passage
requires further emendation. — 34. μικρήτετε καὶ μεγάλη. — 38. παρακαλῶ σαι.
γροικῇσης. — 39. ὁποῦ ἔναι. — 40. εὐγνώριστος. — 41. κραβάτιν (so always).

- καὶ λέγει, καὶ κρατῆσάν τον καὶ ποῖκάν του κραββάτιν.
 ὁ ἔρωτας ἐσέβηκεν εἰς καρδίαν τῆς κόρης,
 245 κι ὅλην τὴν νύκταν ἔμεινεν ἄυπνη διὰ τὸν νέον,
 καὶ σὺν αὐγὰς πρὸς τὴν αὐγὴν ἐγέρθηκεν ἡ κόρη,
 ὑπᾶ ἐκεῖ ποῦ ἔμεινεν ἀφέντης ὁ πατήρ της,
 εἶδέ την καὶ ἐζήτησεν τὸ πῶς ταχὺ ἠγέρθη.
 σκύπτει, φιλᾷ τοὺς πόδας του καὶ τὰ γλυκειά του χέρια,
 250 ἀναστενάζει ἀπὸ καρδιᾶς, ἀπὸ ψυχῆς δακρύει,
 καὶ λέγει τὸν πατέρα της ῥήματα τὰ τοιαῦτα
 “ ἐγὼ πάντα ἐπίστευα καὶ πάντα εἶχα θάρρος
 εἰς ὑμνωδίαν τραγουδιοῦ καὶ τέχνην τῆς κιθάρας
 νὰ ’μαι τεχνίτρια σωστὴ παρὰ πάντας ἀνθρώπους.
 255 καὶ χθὲς εἶδα καὶ γνώρισα μαθήτρια οὐ σῶζω.
 κι ἂν ἔναι θέλημα τὸ σὺν κι [ἂν ἔναι] ὀρισμός σου,
 ἃς μένη Ἀπολλώνιος ἡμέρας πρὸς τὸ σπήτι,
 ἐς [τὸ] νὰ μάθω ᾄσματα, νὰ κρούω τὴν κιθάραν,
 νὰ παιδεύθω τὴν μουσικὴν καλῶς ὥσταν ἐκεῖνος.”
 260 ὑπέκλινε ’ς τὸ θέλημα τῆς κόρης ὁ πατήρ [της]
 καὶ Ἀπολλώνιον εὐθὺς κράζει, κ’ ἦλθεν ὀμπρὸς του.
 καὶ λόγους παρακλητικούς ἔλεγεν πρὸς ἐκεῖνον
 “ ἰδοὺ, ὦ Ἀπολλώνιε, ἡ Ἀρχιστρατηγοῦσα
 τὴν μουσικὴν ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ἄχρι τέλους,
 265 τὸ πλῆκτρον, τὸ δεκαχορδιὸν, ὅλον νὰ τὴν τὸ μάθῃς.
 καὶ μείνε ’ς τὸ παλάτιν μου νὰ χαίρεσαι μ’ ἐμένα,
 νὰ φᾶς, νὰ πίνῃς μετ’ ἐμοῦ καὶ [νὰ] καβαλλικεύῃς.”
 εὐθὺς ὁ Ἀπολλώνιος κλίνει τὴν κεφαλὴν του
 “ ’ς τοὺς ὀρισμούς σου ” ἔλεγεν “ ἀφέντη, ὡς κελεύεις.”
 270 ὥς γοῦν ἐποίησεν καιρὸν καὶ ἔκαμεν ἡμέρας,
 καὶ τὴν κιθάραν ἔδειχνε τὴν κόρην καθ’ ἡμέρας,
 ἔμπεν εἰς τὴν ἀγάπην του, ἐσέβη ἐς τὸν πόθον
 ἀπ’ τὴν πολλὴν της φρόνησιν· κἀνεὶς οὐκ ἔξευρέν το.

and the princess obtains the king's permission to have him for a tutor in music.

The princess's love for Apollonius increases day by day.

244. ἔρωτο.—46. ἐγέρθηκεν. Perhaps the words πρὸς τὴν αὐγὴν are a gloss on σὺν αὐγὰς, and by getting into the text have superseded another expression.—47. ὀποῦ.—48. ἐζήτηκεν.—49. γλυκιά του χέρια.—50. δακρύα ἀπὸ ψυχῆς.—52. ηχα, after which there follows an abbreviation which it is impossible to imitate in print, something like θρ°. Perhaps the end of the line ought to be πάντ’ εἶχα θωρήσῃ.—54. νὰ ἤμε τεχνίτρια σωστήν.—56. [ἂν ἔναι] is not in the MS., but there is no doubt that these words must be repeated.—58. [τὸ] is not in the MS.: it is also possible to correct ὥστε. νὰ κυνηρίαν.—60. [της] is not in the MS.—66. μεῖναι εἰσὶν μετ’ ἐμου.—67. νὰ φάγῃς. [νὰ] is not in the MS.—69. ἐλέγει.—72. Instead of ἐσέβη, the MS. has σέν or σεύ.

Three
princes offer
themselves
as suitors for
Archistra-
tusa's hand,

τριά ἄρχοντόπουλ' εὐγενῇ καὶ βασιλέων παῖδια
 ἐκάθουντα κι ἐκδέχονται τὸ ποιὸς τὴν θέλει πάρη, 275
 εἶναι κ' οἱ τρεῖς ἐρωτικοὶ, εἶναι καὶ ἀντρειωμένοι,
 καὶ κατὰ σάρκας εὐγενεῖς νὰ 'πῆς 'ς ἓν' ἔτο εἶναι.
 καθίζουν, συμβουλεύονται, γράφουν ἓνα πιπτάκιν,
 στέλλουν το τὸν πατέρα της οἱ τρεῖς ὁμοῦ ἀντάμα.
 ἔτυχεν ὁ Ἀρχίστρατος, ἦτο ἐς τὸ κυνήγιον, 280
 ἦν δὲ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ πρίγκιψ μετ' ἐκείνον.
 ὥς γοῦν ἐς χεῖρας ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς τὸ γράμμα,
 εἶχεν ἡ φράσις οὕτω δὲ τῶν τριῶν παίδων ἐκείνων
 " αὐθέντη μέγας, βασιλεὺς Ἀρχίστρατε, συγχαίρου,
 μετὰ παντὸς τοῦ οἴκου σου, μετὰ τὴν βασιλείαν σου· 285
 ἡμεῖς, γινώσκεις, βασιλεῦ, διὰ σέναν κρατοῦμεν
 οἶον θελήσεις ἐκ τοὺς τρεῖς γαμβρὸν διὰ νὰ πάρης."
 κείνος μηνᾶ τοὺς κι ἔρχονται, μετ' αὐτοὺς συντυχαίνει.
 ἐκείνοι λέγουν πρὸς αὐτὸν κ' οἱ τρεῖς ἐς ἓνα στόμα
 " οὐκ ἔνι ἄλλος ἄξιος ποτὲ τῆς βασιλείας σου. 290
 ἐκλεξε ἓν' ἀπὸ τοὺς τρεῖς γαμβρὸν τῆς βασιλείας σου,
 ὅτε καιροὺς ἤδη πολλοὺς πλέον οὐ καρτεροῦμεν."
 τότε φησὶν ὁ βασιλεὺς καὶ λέγει πρὸς ἐκείνους
 " καλῶς ἦλθαν οἱ ἄρχοντες, χίλια καὶ μύρια ἦλθαν,
 ἀλήθειαν ὀρίζετε, γαμβρὸν θέλω νὰ πάρω. 295
 καὶ γράψε γράμμαν ὁ καθεῖς, ὄνομα καὶ τὴν τύχην,
 κ' ἡ κόρη εἶναι φρόνιμος, νὰ στέλλω τὰ πιπτάκια.
 κ' οἶον θελήσει ἐκ τοὺς τρεῖς, ἐκεῖνος νὰ τὴν πάρη."
 καὶ εὐθὺς γράφει ὁ καθεῖς ὁκαθὼς ἐδιδάχθην,
 τὸ ὄνομα, τὴν εὐγενειάν, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν. 300
 λαμβάνει τοῖνυν τὴν γραφὴν ὁ βασιλεὺς εἰς χεῖρας,
 βουλλόνει, στέλλει τὴν γραφὴν τῆς ἑαυτοῦ θυγάτηρ.
 ἡ δὲ λαβοῦσα τὴν γραφὴν καὶ γνοὺς τὸ τ' εἶχε μέσα
 γέλασεν καὶ τὸν δάσκαλόν της λέγει [τὰ τοιαῦτα]
 " ἐσέναν θέλω, κύρις μου, ἐσέναν θέλω ἄνδρα, 305
 ἐσὲν θέλ' ἡ καρδιά μου καὶ σύ 'σαι ὁ ποθητός μου.

and the king
allows her to
choose be-
tween them.

She prefers
Apollonius,

274. ἄρχοντόπουλα εὐγενικὰ βασιλέων.—75. θέλει την.—76. ἦναι . . . εἶναι.—
 77. νὰ π εἰς ἓνα ἔτο ἦναι.—78. ἕνας πιτάκην.—81. πρίκιψ.—83. ἦχεν . . . οὐτο.
 —85. μετὰ πὰς τὸ.—87. Perhaps ποῖον.—88. καὶ ἐκεῖνος τοὺς μηνὰ καὶ ἔρχονται
 καὶ οἱ τρεῖς μετ' αὐτοὺς συντένει.—89. ἐκείνον.—91. ἓνα . . . βασιλεῖς.—94.
 χήλια καλῶς μυρία ἦλθαν.—95. ὀρίζεται.—98. Perhaps καὶ ποῖον θελήσει.—303.
 γνοὺς τὸ τηχεμέισα.—4. ἐγέλασεν . . . δίδασκαλόν της λέγει without [τὰ τοι-
 αῦτα].—6. θέλη ἡ . . . σοῦ ἔσε; but ἔσε is uncertain, as the page is torn there.

- οὐκ ἔχει μέρος μετ' ἐμοῦ ἄλλος τινὰς 'ς τὸν κόσμον.”
 τότε ὁ Ἀπολλώνιος γοργὸν [τὴν] ἀποκρίθη
 “εὐχαριστῶ σε καὶ
 310 τὸ θέλεις, θέλω καὶ ἐγὼ, 'ς τοὺς ὀρισμούς σου εἶμαι.”
 στέλλει λοιπὸν ἀντίγραμμα τὸν βασιλεῖα ἢ κόρη·
 ἢ φράσις ἦτον σύντομος, ἐλλόγιμα γραμμένη
 “συγγνώμην θέλω, δέσποτα, συμπάθιον ἀπὸ σένα,
 'γὼ ἄλλον ἄνδρ' οὐδὲν θέλω οὐδὲ ἄλλον [νὰ πάρω]
 315 εἰ μὴ ὅπου ναυάγησε [ἐς] μέσον τοῦ πελάγου.”
 κράζει τοὺς τρεῖς, ἀναρωτᾷ τίς εἶναι ὁ τζακισμένος.
 οὐδ' εἰς [τὸν] ἀπεκρίνατ' ὡς ναυάγησεν εἰς πλοῖον.
 οἱ ἄλλοι λέγουν δέ “ἀπὸ τὴν ἀληθειᾶν οὐ λέγει,
 διὰ θάλασσαν οὐδ' εἰς ποτὲ ἀπὸ ἡμῶν ἐσέβη.”
 320 τότε πρὸς Ἀπολλώνιον τὴν ζήτησιν ἐποίει.
 “ξεύρεις ποῖος ἔναι τὸν ζητεῖ; ποῖος ἔναι ὁ τζακισμένος;”
 ὁ δὲ γελάσας ἔλεγεν “πολλὰ καλὰ τὸν ξεύρω.”
 καὶ γνοὺς τοίνυν ὁ βασιλεὺς ἄλλος τινὰς οὐδ' ἔναι
 εἰ μὴ ὁ Ἀπολλώνιος ὅπου 'τον τζακισμένος,
 325 στρέφεται, λέγει πρὸς τοὺς τρεῖς μὲ ἱλαρὸν τὸν λόγον
 “ἀμέτε, ἄρχοντες, καλῶς, κ' ἐγὼ θέλω ζητήσιν,
 νὰ μάθω ποῖος ἔν' τὸν ζητᾷ καὶ θέλω σᾶς μηνύσει.”
 στρέφεται [δὲ] ὁ βασιλεὺς ἐς τὸ παλάτιν [ἔσω]
 τὸν Ἀπολλώνιον κοντὰ εἰς τὸ πλευρόν του [ἔχων].
 330 ἐμπαίνουν εἰς τὸν θάλαμον, εὐρίσκουσιν τὴν κόρην.
 ἢ κόρη γέρνεται γοργῶς μετὰ σπουδὴν μεγάλην,
 πίπτει εἰς τὸν πατέρα της, παρακαλεῖ καὶ λέγει
 “συγγνώμην θέλω, ἀφέντη μου, συμπάθιον ἀπὸ σένα.
 'γὼ ἄλλον ἄνδρ' οὐδὲν θέλω εἰ μὴ τὸν δάσκαλόν μου,
 335 αὐτὸν ζητῶ, αὐτὸν θέλω νὰ πάρω [ὡς σύζυγόν μου].”
 ἐπένευσεν ὁ βασιλεὺς μετὰ χαρᾶς μεγάλης

and the king
gives his
consent.

308. γοργὸν ἀποκρίθηκεν: I did not like to write γοργὸν ἀποκριθῆκεν.—9. σαι καὶ ἐμεθῦ' τὸ, on which M. Gidel observes 'nescio quid sit.'—12. νόστημικον το λόγια: my emendation gives at least sense.—14. ἐγὼ ἄλλον ἄνδρα. Instead of the words [νὰ πάρω], the MS., which is here almost illegible, seems to have 8 (hole) πῖνι.—15. [ἐς] om. μέσον.—16. καὶ κράζη.—17. οὐδὲ εἰς ἀπεκρίνατο ὅτι.—19. οὐδὲ . . . ἀφ. ἡμῶν.—21. ἡξεύρης.—22. ἐξεύρω.—24. ἦτον.—26. ζήτησιν.—27. ποῖος ἔναι.—28. [δὲ] om. It might also be καὶ στρέφεται. [ἔσω] om. 'charta deest vetustate corrupta' (M. Gidel).—29. [ἔχων] om.; see preceding line.—31. γένεται γοργῶς.—34. ἐγὼ ἄλλον ἄνδρα . . . δι . . . δάσκαλόν μου.—35. [ὡς σύζυγόν μου] om., but there is no gap in the MS., nor has there ever been more in this place than is legible now.

The nuptials
are cele-
brated.

Some time
after this,
Apollonius
and his wife
observe a
ship near the
shore; from
the sailors
they learn
the fate of
king Antio-
chus, and the
news that
the kingdom
of Antioch
has devolved
upon Apol-
lonius.

σύρνει τὴν κόρην ἀπ' τὴν γῆν, πιάνει καταφιλεῖ τὴν,
μετὰ χαρᾶς τὴν ἔλεγεν “τὸ θέλεις, θέλω· κάμε·
αὐτὸς ἐνὶ ὃ ἄνδρας σου, ἄλλον τινὰ οὐ θέλω.”

πέμπει γοργὸν καὶ φέρνουσιν ἐπίσκοπον τῆς χώρας,
καλοῦσιν καὶ τοὺς ἄρχοντας μικροὺς τε καὶ μεγάλους,
καὶ στεφανευλογῆσάν τοὺς μετὰ χαρᾶς μεγάλης.

340

καὶ κάμνει τὸν καὶ κύριον τῆς βασιλείας τοῦ ὅλης.

καὶ μετὰ ἑμέρας [καὶ καιρὸν ἢ] κόρη ἐγγαστρώθη.

καὶ παίρνει τὴν κι ἐξέβησαν ἔξω νὰ περπατήσουν,

345

εἰς περιβόλια ἑμορφα διὰ νὰ παραδιαβάσουν.

ὁ δ' Ἀπολλώνιος κρατεῖ τὰς ὄχθας τῆς θαλάσσης,

στρέφεται, βλέπει [κατεγγὺς] ξύλον ἄρματωμένον·

πλησιάζει καὶ ἀναρωτᾷ πόθεν [οἱ ναῦται] εἶναι·

350

οἱ δὲ φωνὴν ἐβάλασιν, [ἐξ] Ἀντιοχείας εἶναι,

καὶ θέλουν καὶ γυρεύουσιν Ἀπόλλωνα τὸν πρίγκηψ.

ὁ δὲ “καὶ τί τὸν θέλετε;” στέκετ', ἀναρωτᾷ τοὺς.

λέγουσιν “ὁ Ἀντίοχος, ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος,

ὁ τύραννος, ὁ ἄθλιος, ὁ ἐσβορβορωμένος,

τὴν νύκταν ὡς εὐφραίνεται μετὰ τῆς θυγατρὸς του,

355

ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πῦρ πίπτει παραχρῆμα,

καὶ ἤψατο ὁ οἶκός του καὶ ἐκεῖνος καὶ ἡ κόρη,

καὶ δίκην ἔλαβεν [αὐτὸς] πυρὸς τοῦ αἰωνίου.

οἱ ἄρχοντες καὶ ὁ λαὸς, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,

ἔστειλάν μας εἰς ἔρευναν κυριοῦ Ἀπολλωνίου

360

διὰ νὰ τὸν στέψουν βασιλεῖα καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν.”

ὁ δ' Ἀπολλώνιος εὐθὺς γοργὸν ἀπολογεῖται

“ἐγὼμαί τὸν γυρεύετε· μετὰ χαρᾶς νὰ ἔλθω.”

ὀρίζει, δίδουν τοὺς ψωμὶν [τε] καὶ κρασὶν καὶ κρέας.

ἀφῆκάν τοὺς καὶ πήγασιν νὰ δώσουν μαντάτον.

365

καὶ κεῖνος ἐκυνήγησεν κ' ἦλθεν εἰς τὸ παλάτιν.

ὁ βασιλεὺς, ὡς τ' ἤκουσεν, χαρὰν μεγάλην εἶχεν

καὶ τὸν θεὸν ἐδόξαζεν μετὰ περιχαρείας

ἐς τὸν γαμβρὸν τὸν ἔλαβεν ἄξιον τῆς βασιλείας.

337. ἀπὸ.—44. [καὶ καιρὸν ἢ] ‘locus sublatus vetustate’ (Gidel). —45. ἐνθυ-
μίσουν, M. Gidel in his copy, though with the additional observation ‘dubius
scribo.’ περπατήσουν is required by the sense.—48. [κατεγγὺς] om.—49. [οἱ
ναῦται] om.—50. [ἐξ] om.—51. ἀπόλωνα τὸν πρίγκην.—52. θέλεται στέκεται.
—55. ἐφαίνεται . . . θυγατερὸς.—58. πυρὸς πυρὸς instead of [αὐτὸς] πυρὸς.—59.
μικρὴ τε καὶ μεγάλη.—60. ἔστηλαμας.—63. ἐγὼ ἤμε τὸν γυρεύεται.—64. ψωμὴν.
—67. τὸ.

- 370 ἀλλ' ἄκουε τί συνέβηκεν δυστύχημα τῆς τύχης.
 ἐκεῖνος εὐτρεπίζει τον νὰ ὑπᾶ 'ς τὴν Ἀντιοχείαν
 κ' ἡ κόρη οὐδὲν τὸν ἄφινεν ἐκ τὴν πολλὴν ἀγάπην,
 τὸν ἄνδρα τῆς ἐδέετο, τὸν κύριον τῆς προσκύνα,
 μετὰ κλαυθμοῦ ἀνέκραζεν, μετὰ πικρᾶς καρδίας
 375 “ ἄφες μ', ἀφέντη μ', ἄφες με, νὰ ὑπάγω μετ' ἐκείνουν,
 νὰ ὑπάγω μὲ τ' ὀμμάτια μου καὶ μὲ τὸ φῶς μου [ὑπάγω].”
 ἐπένευσεν ὁ βασιλεὺς, δίδει τὸ θέλημάν της.
 ἔμπασιν 'ς τὸ πλοiάριον καὶ ἀποχαιρετῆσαν.
 ἐπτὰ ἡμέρας κάμασιν, τὴν θάλασσαν περνοῦσιν.
 380 καὶ μετὰ ταῦτ' ἐγείρεται ὁ νότος ὁ βιαῖος
 καὶ κάμνει κλύδωνα βαρὺν καὶ ταραχὴν καὶ σκότο·
 καὶ πῆρέν τους κ' εὐρέθησαν 'ς τὸν κόλφον τῆς Ἰταλίας.
 ἐκεῖ 'κ τὸν φόβον τὸν πολλὸν ἐπιάσαν τὴν οἱ πόνοι,
 γεννᾷ κοράσιον παρευθὺς κ' ἐκείνη ἀποθάνει·
 385 τὸ αἷμάν της γὰρ ἔπηξεν ἐκ τὴν πολλὴν ψυχρότην.
 καὶ τίς νὰ γράψῃ τὸν κλαυθμὸν τὸν ὠδύροντο τόσον,
 καὶ τὴν πικρὰν τῆς συμφορᾶς τὴν τότε γεναμένην;
 φέρνουν κιβούριν, πιάνουν τὴν, πισσόνουν ἔσω κι ἔξω,
 ἀλλάσσουν τὴν βασίλισσαν ὅλα τὰ νυμφικά της,
 390 βάλλουν χρυσάφι περισσὸν, βάλλουν μαργαριτάρι,
 λιθάρια πολύτιμα καὶ κόσμια τῆς κόρης
 καὶ γράμμα εἰς τὸ στῆθός [της], πιττάκιον γεγραμμένον,
 τὴν γένναν, τὴν ἀναθροφήν, τὴν δυστυχιὰν τοῦ πλοίου,
 κ' εἴτις τὴν θάψῃ, τ' ἥμισα νὰ ἦναι ἐδικά του·
 395 καὶ τ' ἄλλα πάλιν ἔγραφε νὰ ἦναι διὰ ἐξόδους,
 [νὰ ἦναι καὶ] εἰς ψυχικὰ καὶ [ἦν'] εἰς μνημοσύνην.
 Ἀκούσατε, θαυμάσατε θεὸν μεγάλης δόξας.
 μιὰν ὥραν ἦτον τῆς αὐγῆς ἕως νὰ ξημερώσῃ.
 εὐρέθησαν 'ς τὴν Ἐφεσον εἰς χάραγμαν ἡλίου.
 400 καὶ εἰς σοφὸς διδάσκαλος μετὰ τῶν μαθητῶν του
 εὐρέθηκεν εἰς τὸν γιαλὸν, θωροῦσιν τὸ κιβώτιον,

Apollonius
and his wife
embark for
Antioch;
they have a
fearful tem-
pest,

during which
the princess
is delivered
of a daugh-
ter. The
mother is
dead, accord-
ing to all ap-
pearances;
they put her
into a chest,
which has
been secured
against the
water, and
throw this
into the sea.

370. γαυρὸν. — 71. εὐπρεπίζει. — 73. ἐδέετο τὸν κύριον τῆς ἐπροσκύνα. — 74. κλαυθμὸν. — 75. ἄφες με. — 76. μὲ τὰ. [ὑπάγω] om. — 77. τὴν κόρην δίδῃ τὸ θελημάστο. — 79. πτὰ ἡμέρας ἐκάμασιν. — 80. ἐγίρεται. — 81. βάρη. — 82. ἀταλίας. — 83. ἐκ . . . πόλλον . . . οἶπο ποί [sic]. — 85. τὸ αἷμασ. — 88. πιάνου καλαφατί-
ζουν πησώνουν ἀπέσω καὶ τὰ ἔξω. — 90. χρυσάφη περισυμβάλλουν μαργαριτάρη.
— 91. λιθάρια ἄντιμα. — 92. [της] om. πιτάκην γραμμένον. — 94. καὶ ἥτις . . . τὰ
ἥμισα νὰ ἦν ἐδ. — 95. διὰ ἔξωδον. — 96. This line runs in the MS. merely εἰς
ψυχικὴ καὶ εἰς μνημοσύνην.

The chest is found by a wise physician at Ephesus, who brings the princess back to life.

She enters a nunnery and becomes the abbess of it.

Apollonius entrusts his daughter to Strangulio at Tarsus, and she is baptized Tarsia.

Apollonius himself goes again abroad.

σηκόνουν το οί μαθηταί, εἰς τὸ σκολεῖον τὸ παίρνουν ·
 ἀνοίγουν το καὶ βρίσκουσιν τὴν κόρην τεθνεῶσαν,
 τὰ κόσμια καὶ τὰ χρήματα καὶ τὴν γραφὴν ἀντάμα.
 στίνουν θρεμόν κι ἐκδύνουν τὴν διὰ νὰ τὴν ἀποπλύνουν · 405
 εὐθὺς τὸ αἷμα ἐφθασεν, κάμνει μεγάλην χύσιν,
 τὸν νοῦν τῆς ἐσυνέφερεν, ὅλον τὸν λογισμόν τῆς,
 * * * * *
 καὶ τὴν γραφὴν τὴν δίδωσιν, πιάνει, θεωρεῖ τὴν,
 καὶ κράζει τὸν διδάσκαλον καὶ ἡμισα τὸν δίδει
 κἀκείνη τᾶλλα ἡμισα, καὶ πᾶ ᾽ς τὸ μοναστήριον · 410
 κι ἐκ τὴν πολλὴν τῆς ἀρετὴν γουμένισσαν τὴν κάμουν,
 [καὶ] αἶαν τὴν ἐκράζασιν καὶ κοσμικὰ ἐφόρει.
 ἀλλ' ὡς τροχὸν ἄς στρέψωμεν τὴν ἱστορίαν ὀπίσω.
 βυζάστριαν εἶχεν παρευθὺς μέσα εἰς τὸ καράβι
 καὶ τὸ παιδὶν αἶζανεν καὶ κόρην τὴν ἐποίκειν 415
 καὶ παραμάννα γίνεται αὐτῇ Λεωκαρδία
 αὐτῆς ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ἐκείνης.
 τὸν ναύκληρον ἐκέλευσεν, εἰς τὸν Ταρσὸν ἐπήγην,
 ᾽κεῖ φίλον εἶχεν ὄνομαν κύριν Στραγκαλιῶνα ·
 εἶχεν γυναιῖκα καὶ αὐτὸς κυρὰν Διονυσίαν · 420
 εἶχασιν κόρην καὶ αὐτοὶ, βρέφος εἰς τὸ βαβάλιον,
 Ζαμπέλαν τὴν ἐκράζασιν τὴν κόρην ὅπου εἶχαν.
 ᾽κεῖ φέρνει Ἀπολλώνιος τὴν κόρην του, τοὺς δίδει,
 καὶ τὴν βυζάστριαν μετ' αὐτῆς καὶ ἄπειρα λογάρια,
 βαπτίζει τὴν ᾽ς τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Ταρσίαν. 425
 εὐθὺς παραλαμβάνουσιν τὴν κόρην μετὰ ὅρκους,
 καλῶς νὰ τὴν φυλάξουσιν καὶ νὰ τὴν ἀναγιώσουν.
 ἀλλ' οὐκ ἐφύλαξαν, ἰδοὺ, τοὺς ὅρκους ἄχρι τέλους.
 ὁ μὲν ὁ Ἀπολλώνιος ὑπάγει κατὰ κόσμου
 καὶ βασιλείαν καὶ τιμὴν ὅλα ἡρνήθηκέν τα, 430
 ὡς ἔμπορος πραματευτῆς ἔπλεεν ᾽ς τὸ καράβι.

402. εἰς τὸ κολεῖον.—3. τεθνεοῦσαν.—5. στίνουν (or στίβουν) θρεμόν, the MS., which I am unable to emend.—6. αἷμας εὔρασεν.—7. There is no doubt that something is wanting here.—8. Probably we should read πιάνει [τὴν] θεωρεῖ τὴν.—11. τὴν ἀρίστην.—12. [καὶ] om. Instead of αἶαν, M. Gidel conjectures μαῖαν. κοσμικὰ can hardly be the proper word.—13. ἀστρέψωμεν τὸν πολλὰ στὰ ὀπίσω: perhaps we should read τὸν λόγον ᾽ς τὰ ὀπίσω.—15. αἶζανεν is unknown to me; the sense is clear, and perhaps we ought to read ἐβύζανεν.—16. ἐγίνεται αὐτῇ λεσ καρδία.—17. I do not understand the sense of this line.—19. ἐκεῖ.—23. ἐκεῖ.—25. εἰς τὸ ὄνομαστῆς.—26. ὅκους: emended by M. Gidel.—27. ἀναγιώσουν: I do not know what this means.

- ἡ κόραι ἀνεθρέφοντο εἰς μίαν ἡλικίαν.
 ἀλλ' ὥς περιλάμπ' ὁ ἥλιος πλέον παρὰ τὰ ἄστρον,
 καὶ ὅσον ἔχει χωρισμὸν τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκότος,
 435 οὕτω ἐλάμπ' ἡ Τάρσια ἀπὸ τὴν ἄλλην κόρην.
 ἐκεῖνοι ἐφθονοῦσάν την διὰ τὸ κάλλος τ' εἶχεν
 καὶ ῥᾶστα φθόνος ἔπεσεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν δύο.
 ἰδοῦ, χρόνοι περάσασιν τῶν τέσσαρες καὶ δέκα,
 ἡ παραμάννα τῶν παιδιῶν 'ς τὰ ἔσχατα ἐνέπνει.
 440 κράζει τὴν κόρην, λέγει τὴν τὸ τίνος κόρη ἔναι.
 "ἤξευρε, κόρη, θύγατηρ ὑπάρχεις Ἀπολλώνιου

Tarsia's beauty soon begins to surpass that of Strangulio's daughter, and jealousy is the consequence. When Tarsia is fourteen years old, her nurse, on her death-bed, discloses to her her parentage.

* * * * *

- τὴν βασιλεὺς ἐγεγόνει τῆς Τρίπολης αὐθέντης.
 ὁ δὲ πατήρ σου πρίγκιπας Τύρου ἀφέντης ἦτο.
 κ' [εἰς] μῆνυμαν τοῦ [θάνατου] Ἀντίοχου νὰ πάγη,
 445 διὰ νὰ τὸν ποίσουν βασιλεᾶ 'ς τὸν τόπον τοῦ τυράννου,
 καὶ τὴν κυράν σου ἔλαβεν μέσα ἐς τὸ καράβι.
 τὸ ὄνομάν της ἔλεγον κυρὰ Ἀρχιστρατοῦσα.
 πόνοι τὴν πιάνουν δυνατοί, 'ς τὴν σέλλαν τὴν ἐκάτσαν,
 καὶ σένα γέννησεν, εὐθὺς κακείνη ἀποθαίνει.
 450 'ς κιβούριν τὴν ἐβάλασιν μετὰ πολλῶν χρημάτων,
 καλαφατίζουν καὶ πισσοῦν, 'ς τὸ πέλαγος τὸ ρίπτουν.
 καὶ σέναν ὁ πατήρ σου ἐβγάλεσε ἀπὸ τὸ πλοῖον,
 φέρνει καὶ παραδίδει σε τὸν κύριον Στραγκαλιῶνα
 καὶ τὴν γυναῖκά του ὁμοῦ μετὰ πολλῶν χρημάτων,
 455 καὶ κεῖνος ὄρκον ἔλαβεν, ἄχρι νὰ σὲ παντρέψῃ,
 εἰς γῆν ποτὲ μηδὲν ἐβγῇ τὰ γένεια του νὰ σάσει
 ἀλλ' οὐδὲ τὰ μαλλία του μηδὲν τὰ παρπαρεύσῃ.
 ἀκόμι ἐνθυμίζω σε καὶ ἔχεις τα 'ς τὸν νοῦν σου,
 ἀνὲν ποτὲ θελήσουσιν τοῦτοι νὰ σ' ἀδικήσουν,
 460 ἐβγῇ 'ς τὸν δῆμον, φώναζε τὸ τίνος κόρη εἶσαι,
 ὅλοι νὰ δράμουσι γοργὸν ἐσέναν νὰ βουθήσουν,

435. οὕτω ἐλάμπει ἡ Ταρσέα.—36. τη . . . τὸ εἶχεν.—37. φθόνος.—38. παράστε καὶ δέκα. — 40. τίνος. — 41. ἤξευρε κόρη ὅτι θυγάτηρ ὑπάρχεις ἀπολλωνίου τοῦ πρίγκυπο: I have marked a gap after this line.—42. ἐγεγώνη: this is not yet emended.—44. καὶ μῆνυμαν τοῦ μνηστήαν ἀντίοχο νὰ πάγη: what I have put is an attempt to get sense.—45. παποῦσου instead of τυράννου.—47. ἐλέγει: perhaps we should read κυρ' Ἀρχιστρατηγοῦσα.—49. ἀποθνή. —51. καὶ πισώνουν.—52. ὁ πατέρας σου ἐβγάλεσ' ἀπ' τὸ πλοῖον should perhaps be corrected in order to obtain a caesura. — 54. γυναῖκας.—56. σάσει is corrupt. — 57. παρπαρεύση is corrupt.—58. ἐνθυμίζω σαι.—60. φώναξαι.

ὅτι ὁ πατήρ σου εἰς καιρὸν [μακρὰν] διαβασμένον
πολλὰ καλὰ ἐποίκεν, [ὥς] ἰσχυρὸς λιμὸς ὑπῆρχεν
καὶ ὁ πατήρ σου φέρνει [τούς] σῖτον καὶ τοὺς [τὸν] δίδει
καὶ ζῶσιν τὸν ἄνευ ἀργυρίου 465

ἡ Λεωκάρδια λέγουσα αὐτὰ κι ἀλλαγωγία,
εὐθὺς ἐψυχορέγησε ᾽ς τὰ γόνατα τῆς κόρης.
κλαῖ την ἡ κόρη θλιβερά καὶ πίκρ' ἀναστενάζει
᾽ς τὴν μοναξιάν ποῦ ἔμεινεν καὶ τί θέλ' ἀπογένη.

Strangulio's
wife hears
the remarks
of the citi-
zens about
Tarsia's
beauty, and
resolves to
kill her.

Ἄλλ' ἄκουε τί συνέβηκεν πικρὸν μέγαν τῆς κόρης. 470

ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν, κυριακὴν ἡμέραν,
Διονυσία ξέβηκεν μετὰ καὶ τὴν Ζαμπέλαν
καὶ ἡ Ταρσία μετ' αὐταῖς κι ἄλλαις πολλαῖς γυναῖκαις,
ἐκ τὴν μέσσην ἐδιάβησαν τὴν ἀγορὰν τοῦ φόρου,
στέκονται ἄνδρες, βλέποντες τούτῃ τὸν λόγον εἶπον 475

“εὐλογημένη μάννα σου κι ὁ κύρις σου, Ταρσία,
ὅπου ἐποίκεν ἥλιον ἐκλαμπρον σὰν ἡμέρα
καὶ φέγγος ἐξ ἀνατολῶν ὀλόγυμνον, σελήνη·
αὐτὴν ὅπου τὴν ἔσπειρεν, κατάρας ὥρα ἦτο,
χαλκοῦ, σιδήρου μούζωμα, κακόπλαστον ἀγκάλην.” 480

καὶ ταῦτα γὰρ ὥς ἤκουσεν ἡ μάννα τῆς Ζαμπέλας,
βουλὴν βουλεύεται πικρὰν, θάνατον τῆς Ταρσίας.
ἐστράφη εἰς τὸν οἶκόν της, τὸν ἄνδρα της ἐλάλει
“ἐὰν οὐ σφάξης τὴν Ταρσιάν, κατὰσφαξε ἐμέναν·
οὐ δύναμαι νὰ τὴν θωρῶ ᾽ς τὸ σπήτι μου νὰ στέκη. 485

ἡ παραμάν' ἀπέθανεν, ὁ κύρις της ἐπνίγη·
αὐτὴ νὰ στέκη ζωντανὴ εἰς ὕβριν τῆς Ζαμπέλας ;”
τοσοῦτον τὸν ἐνάγχασεν ἡμέρα τὴν ἡμέρα.

The task of
killing Tar-
sia is com-
mitted to one
of Strangu-
lio's slaves.

ἐπένευσεν τὸν θάνατον τῆς ὀρφανῆς νὰ γένη·
κράζουσιν δούλον ἐξ αὐτῶν ἔξω ἀπ' τὸ χωρίον 490
ὀνόματι Θεόφιλον, καὶ δίδωσίν του ὄρκον
νὰ κρύψῃ τὸ μυστήριον καὶ νὰ ᾽χῃ ἐλευθερίαν

462. πατηρά σου. [μακρὰν] is not in the MS.—63. πολλὰ καλὰ ἐπήκεν, λιμὸς ὑπῆρχεν ἰσχυρός: perhaps I ought to have written πολλὰ καλὰ ἐποίηκεν, λιμὸς ὑπῆρχεν μέγας.—64. [τούς] and [τὸν] om. The end of the line might also be σῖτον καὶ δίδωσίν τους.—65. ζόσιν. M. Gidel observes here ‘omissum est quod supra vidimus ἄνευ τῆς τιμῆς,’ referring to v. 127.—66. ἰλεοκαρδία. What ἀλλαγωγία is, I do not know.—68. κλέτη.—69. στὸν μοναξίαν ὅπου ἔμηνεν.—75. τοῦτί . . . εἶπουν.—77. ὥσαν.—78. ὀλόγυμνον: a better emendation than mine is needed to correct the place.—80. κακόπλαστον τοὺς ἀγκάλην.—82. βούλεται.—84. κατέσφαξαι.—86. ἡ παραμάνα ἀπόθανεν . . . ἐπνήγεν.—87. ζαπέλας.—88. ἐνάγγασεν.—90. δουλῶν.—92. ναχελευθερίαν.

- καὶ χίλια τάλαντα χρυσά
 ὅπου θέλει νὰ πάγῃ·
 ἐκεῖ 'ν' μνημεῖον τὸ λοιπὸν ἔξω 'ς τὸ ἀκρωτήριον,
 495 ὅπου 'ναι παραμάννα της, ἡ [δὴ] Λεωκαρδία.
 εἶχεν συνήθειαν ἡ Ταρσιὰ καὶ πήγαινε 'ς τὸν τάφον
 κ' ἐκλαιν τὴν παραμάνναν της καὶ στρέφετο ὀπίσω.
 ἔκειτο ὁ Θεόφιλος κρυμμένος εἰς τὸν τάφον·
 ἐξαίφνης ἐξεπήδησεν καὶ δράσsetαι τὴν κόρην,
 500 καὶ τὸ σπαθὶν ἐξέβαλεν διὰ νὰ τὴν ἀποκτάνῃ.
 ἐκείνη κλαῖ καὶ λέγει του “ καὶ τί ἁμαρτιὰν ἐποίκα ; ”
 ἐκεῖνος ἀπεκρίθηκεν “ σὺ ἁμαρτιὰν οὐκ ἔχεις·
 ὁ κύριος σου τὴν ἔποικεν τὴν ἁμαρτίαν ταύτην.
 εἰς χεῖρας σὲ παρέδωκεν ποῦ δὲν ἔχεις συμπάθιον.”
 505 λοιπὸν ζητεῖ, παρακαλεῖ, ἕως ἐς μίαν ὥραν
 νὰ δεηθῇ καὶ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν κυρὰν τοῦ κόσμου,
 νὰ πέψῃ ἄγγελον καλὸν νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴν της.
 ἐπένευσεν, ἐφῆκέν την, κλίνει τὰ γόνατά της
 καὶ τὸν θεὸν ἐδέετο ἀπ' ὅλης τῆς ψυχῆς της.
 510 ἰδοὺ, ἐξαίφνης εἶδασιν ξύλον ἄρματωμένον,
 τῆς Μιτυλήνης ἄνθρωποι ἐνέπλεον κουρσάροι·
 τρέχουσιν ἐγγὺς ἐς τὴν γῆν καὶ δράσσουσιν τὴν κόρην.
 καὶ ὁ Θεόφιλος εὐθὺς τρέχει καὶ πᾶ 'ς τὸν οἶκον,
 λαλεῖ πῶς τὴν ἐσκότωσεν, ζητᾶ ἐλευθερίαν,
 515 νὰ πάρῃ καὶ τὰ ξένια του, νὰ πᾶ 'ς τὰ γονικά του.
 ὦδε φωνὴν τὸν ἔβαλαν καὶ φρίσσει 'πὸ τὸν φόβον.
 “ ὅλως ἐτόλμησας ἐσὺ καὶ σκότωσας τὴν κόρην ;
 εἶχες καὶ χεῖριν κ' ἔβαλες εἰς βασιλέως κόρην ;
 γοργὰ ἄμε καὶ δούλευε σὰν ἥσουν μαθημένος,
 520 μηδὲν τ' ἀκούσουν ἄρχοντες καὶ θανατώσουσίν σε.”
 στρέφεται πάλιν ὁ πτωχὸς ἐς τὴν σκλαβιάν, δουλεύει.
 ἐκεῖνοι κάμουσιν εὐθὺς κιβούριον τὴν κόρην
 καὶ ξύλον κλεινὸν ἔβαλαν μέσα ἐς τὸ κιβούριον,
 διὰ νὰ 'χῃ βάρος ὡς νεκρὸν νὰ πᾶσιν νὰ τὸ θάψουν.
 525 ἀργὰ πρὸς τὸ μεσάνυκτον τρανὴν φῶτιν ἐσύραν,
 τρέχουσιν ἄρχοντες πολλοὶ κι ἀρχόντισσαις ἀντάμα

He attempts
to kill Tarsia
near her
nurse's tomb,
but, moved
by her tears,
allows her
time to pray ;

lo! suddenly
pirates ap-
pear, and
carry Tarsia
off to their
ship.

The slave
hurries home
with the
news that
Tarsia is
dead,

and a mock
funeral takes
place.

493. There is no gap in the MS.—94. ἐκεῖ without 'ν'.—95. τηςη 'Ηλεωκαρδία.
 —97. καὶ κλεν.—98. κριμένος.—99. δράσsetαι.—501. κλάει.—2. ἐσὺ.—5. ἐσοσ
 for ἕως ἐς.—11. ἀζάπλεον.—16. ὁ δὲ φωνὴν τὴν.—19. γοργὰ γομαι.—23.
 κλείνον: I have not succeeded in emending this passage.—25. Perhaps φωνὴν.

καὶ βλέπουν τὸ ἀντρόγυνον καὶ κλαίουں τὴν Ταρσίαν,
 πῶς ἄφνου γὰρ ἀπέθανεν ἡ παῖς χωρὶς ἀσθένειας,
 καὶ ἦν ὁ θρήνος φοβερός καὶ ὁ κλαυθμὸς μέγας.
 κάμουν ἀψίκιν φοβερόν καὶ θάπτουσι τὸ ξύλον, 530
 κι ὅλοι μαυροφορήσασιν διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην
 τὴν εἶχαν ἐς τὸν κύριον τῆς καὶ τὴν καλὴν του γνώμην.

Ἄλλ' ἄκουε τί συνέβηκεν, λέγω, πάλιν 'ς τὴν κόρην.
 τὸν θάνατον ἀπέφευγεν τοῦ σώματος ἐκείνη,
 καὶ τῆς ψυχῆς ὁ ὄλεθρος πίπτει τὴν παραχρῆμα, 535
 ἀλλ' ὁ θεὸς ἦν βοηθὸς καὶ πάλιν μετ' ἐκείνην.

Tarsia is sold
 at Mitylene
 to Markionis,

οἱ ναῦται τὴν ἐπήρασιν ἔσω 'ς τὴν Μιτυλήνην,
 ἐβγάλλουν τὴν 'ς τὴν ἀγορὰν μὲ ἄλλους αἰχμαλώτους,
 καὶ ξέστησαν τὸ κάλλος τῆς πάντες νὰ τὴν θεωροῦσιν.
 ἰδού, λοιπὸν ἀνέβηκεν εἰς ἑκατὸν δουκάτα, 540

and on re-
 fusing to
 worship his
 idol, is pros-
 tituted in a
 brothel.

Μαρκίωνης τὴν ἐγόρασεν σκυλομαγαρισμένος.
 εἶχεν κ' εἰδούλον ἑμορφον μὲ λίθους τιμημένους.
 παίρνει τὴν ἐς τὸ σπήτι του, λέγει “προσκύνησέ τον.”
 ἐκείνη ἀπεκρίνατο “χριστιανὴ ὑπάρχω.”
 ὀρίζ' εὐθὺς τὸν δοῦλόν του, ὄνομα Πωκαρώπα, 545

καὶ λέγει “λάβε τὴν αὐτὴν, ἔπαρ' τὴν 'ς τὸ πορνεῖον,
 καὶ γράψε 'ς τὸ ἀνώφλιον διὰ τὴν τιμὴν τῆς κόρης
 ‘ὁ πρῶτος δὸς τῆς ἡμισιν λίτραν χρυσὴν χρυσίου,
 ὁ δεύτερος τὸ τέταρτον, ὁ τρίτος ἄλλον τόσον,
 καὶ οἱ ἐξῆς ἅς δίδουσιν ἀπ' ἐνὸς δηναρίου.” 550

ἐκείνη ὡς τὸ ἤκουσεν, ἡ λάβρα τὴν ἐπῆρεν
 καὶ τρόμος ἀπὸ τὴν κορφήν ἄχρι καὶ τῶν ποδῶν τῆς,
 καὶ ἤρξατο παρακαλεῖν καὶ κόπτεσθαι μέγας.
 ὁ δὲ Μαρκίωνός φησιν “τοὺς λόγους μόνον χάνεις·
 ἄμε καὶ σὺ καὶ κάθισε ἀντάμα μὲ ταῖς ἄλλαις. 555

ἄκων καὶ μὴ βουλόμενη
 πάντες ὁ Πωκαρώπας.
 γράφει καὶ τίτλον παρευθύς·

* * * * *

530. ἀψίκην.— 40. ἐρ".— 41. Perhaps ἡγόρασεν. Cf. Ducange, p. 839.— 42. καὶ δοῦλον: M. Gidel saw that this was meant for εἰδωλον.— 47. γράψαι.— 48. ἡμισιν λήτρον χρυσόν.— 50. ἀπὸ.— 51. ἐκείνος.— 52. τὸν ποδὸν τῆς.— 54. μετ' ἄλλαις.— 56. There is no doubt that something has been lost here, although the MS. does not indicate a gap.— 57. γράφηκε. Here again something has been lost; for in the next words we must suppose that Athenagoras has come into her chamber.

- * * * * * τοὺς πόδας του ἐφίλει,
 μετὰ κλαυθμοῦ πικροῦ [αὐτῷ] τὴν τύχην της ἐλάλει,
 τὴν εὐγενεὶαν τῆς μάνας [της] ὅλων [τε] τῶν γονέων,
 560 τὸν θάνατον τῆς μάνας της καὶ τὴν σκλαβίαν τὴν εἶχεν.
 ὥς δὲ ἐκεῖνος ἤκουσεν τὴν εὐγενεὶαν τῆς κόρης,
 δίδει της τὸ χρυσάφιον κ' ἐστράφη μετὰ λύπης,
 καὶ τὸν θεὸν ἐδέετο νὰ ἔναι βοηθός της.
 λίτραν χρυσάφιν ἔλαβεν ὥς διὰ τὴν ψυχὴν της.
 565 ἄλλος εὐθὺς ὑπάντησε τὸν ἄρχονταν ἐτοῦτον
 καὶ ῥώτησέ τον “ πῶς ἔχει ἡ κόρη ἡ Ταρσία ; ”
 ὁ δὲ “ καλῶς ἔχει ” φησὶν, καὶ ἐκεῖνος πάγει μέσα.
 ἐκείνη πάλιν ἐγερθεὶς πίπτει ἔς αὐτοῦ τοὺς πόδας,
 παρακαλεῖ καὶ τὸν αὐτὸν, τοὺς πρώτους λόγους λέγει,
 570 δακρύει, καὶ τὸ ψυχικὸν τῆς ἔδωκεν ὁ ἄρχος.
 ὥς εἶδεν καὶ ὥς ἤκουσεν τὴν παρθενίαν τὴν εἶχεν,
 λυπᾶται, κλαίει καὶ αὐτὸ διπλὸν χρυσὸν τῆς δίδει,
 καὶ φεύγει καὶ ἀφίνει τὴν μετὰ λύπης μεγάλης.
 ὁ ἄλλος ἄρχων ἔστεκεν ἔξω κι ἀνάμενέν τον.
 575 ἐστράφη ἔξω κ' ἔστεκεν, λέγει αὐτὸν τὸν λόγον
 “ μὴ, κύρι, νὰ ἔχῃς τὸ πικρὸν παροῦ τὴν λύπην ποῦ ἔχω ; ”
 ἦλθεν κι ὁ τρίτος· ὥς αὐτοὺς ἀπέπεψεν κ' ἐκεῖνον,
 καὶ τῇ πρώτῃ γὰρ ἔλαβεν τὰ χρήματα τὰ ἔχει
 καὶ τὸν Μαρκίον τὰ ἔδωκεν, τὸν ἀσεβῆ ἐκεῖνον.
 580 “ λάβε ” φησὶν “ τὰ χρήματα τὰ ἔχω, παρθένος μένω.”
 ἐκεῖνος δὲ ὁ ἀσεβὴς ἐς τὸ πορνειὸν τὴν στέλλει.
 ἐκείνη πάλιν συνηθῶς τὴν παρθενίαν της εἶχεν,
 καὶ χρήματα τὴν ἔδιδον πολλὰ διὰ τὴν ψυχὴν τους.
 ἐκεῖνος δ' ὁ Μαρκίωνας οὐκ ἤθελεν γὰρ οὕτω,
 585 τὸν Πωκαρώπαν ὥρισε νὰ πάγῃ νὰ τὴν φθείρῃ.
 ἐκεῖνος δὲ ἀντίλεγεν “ οὐ δύναμαι ποιῆσαι.”
 ὥς γοῦν τὸν ἐφοβέρισεν, ἐγέρνεται καὶ πάγει.
 καὶ ἐκείνη εἰς τοὺς πόδας του πίπτει, παρακαλεῖ τον.

She succeeds
in exciting
Antinago-
ras's com-
passion and
saving her
virginity.

With a
second and
third she has
the same
success.

Markion
orders Po-
karopas to
corrupt her.

558. μετὰ κλαυθμὸν πικρὸν τὴν τύχην της ἐλάλει.—59. [της] and [τε] om.—
 60. σκλαβίαν τὴν ἤχεν.—61. ὁ δὲ κεῖνος.—62. καὶ στράφη.—64. ψυχὴν του.—
 65. ἐτοῦτο.—70. δεικνύει.—71. οἴκουσεν.—74. ἀνάμενέν τους.—75. καὶ στέκεν.
 —76. μὴκ ἄρη νάχῃς μου τὸ π' παροῦ τὴν λύπην ὅπου ἔχω.—77. καὶ κεῖνον.
 —78. τὰ ἔπη.—80. τὰ ἐγὼ ('ibi prius legitur τὰ πάγω'—Gidel, who con-
 jectures καὶ γὰρ) παρθένο μένω.—83. ἔδιδει.—84. ὁ δὲ ἐκεῖνος.—86. ἀντίλεγει.

Tarsia offers to gain money by her playing and other accomplishments.

This wish she obtains and thus remains a virgin.

Apollonius returns to Tarsus and is there told that his daughter is dead.

His lamentations

ὁ δὲ φησιν “ οὐκ ἡμπορῶ τοῦτο νὰ τὸ ποιήσω.”
 ὁ δὲ “ καὶ τ’ εἶναι τόση βιὰ τὴν ἔχει ὁ Μαρκίων, 590
 διὰ αὐτὰ τὰ στάμενα νὰ ἔχῃ καὶ τὸ κέρδος ; ”
 κ’ ἡ κόρη παρεκάλει τον, τοῦτον τὸν λόγον λέγει
 “ ἂν θέλῃ στάμενα πολλὰ, νὰ ἔχῃ καὶ τὸ κέρδος,
 ἐγὼ ἐπίσταμαι καλῶς κιθάραν νὰ τὴν παίζω,
 νὰ τραγουδῶ πανέμνοστα, αἰνίγματα νὰ λέγω · 595
 εἰς γάμους καὶ εἰς ἑορτὰς πάντοθεν νὰ πηγαίνω,
 νὰ τοῦ συνάγω στάμενα εἰς ὅσον νὰ χορτάνῃ.”
 λοιπὸν παρακαλεῖ αὐτὸν ἀπαὶ τούτους τοὺς λόγους
 “ ἐλπίζω ἐς τὸν κύριον νὰ μὲ [τὸ] συμπαθήσῃ.”
 ὁ δὲ ἐπένευσεν εὐθύς καὶ πᾶ καὶ λέγει τοῦτο, 600
 καὶ τὴν κιθάραν ἔποικεν καὶ τὴν Ταρσιὰν τὴν δίδει,
 καὶ κάμνει διαλαλημὸν ’ς τὴν ἀγορὰν ἀπέσω
 “ τίς θὲ ν’ ἀκούσῃ ᾠσματα, αἰνίγματα καὶ λόγους
 καὶ ὑμνωδιὰν [καὶ] τραγωδιὰν, εἰς τὴν Ταρσιὰν ἂς πάγῃ.”
 καὶ οὕτως γὰρ ἀπέφυγεν τὸν ὄλεθρον τοῦ πλάνου 605
 καὶ ἔσωσεν ἀπὸ θεοῦ τὴν παρθενίαν τὴν εἶχεν.
 Ἀλλὰ εἰς Ἀπολλώνιον τὸν λόγον διὰ νὰ στρέψω.
 ὥς γοῦν ἐκατελάβασιν κἂν πέντε δέκα χρόνοι,
 ὑπάγει Ἀπολλώνιος ἐς τὸν Ταρσὸν ἀπέσω ·
 ἀναζητῶντα τὴν Ταρσιὰν θέλει νὰ τὴν παντρέψῃ. 610
 ἡῦρεν τὸν Στραγκαλίωνα μετὰ τῆς γυναικὸς του,
 τὰ μαῦρα ἐφορούσασιν τάχα διὰ τὴν κόρην.
 ὥς ἔμαθεν τὸν θάνατον, ’ς τὸ μνήμάν της ὑπάγει,
 τὰς τρίχας του ἐνέσπασεν, τὸ πρόσωπόν του δέρνει,
 καὶ τὴν Ταρσιὰν ἔκραζεν καὶ τὴν Ἀρχιστρατοῦσαν. 615
 ὅλον ὁ ἥλιος ἐκλαυσεν, αἱ πέτραι ἐρράγησαν,
 ἐκ τῶν πολλῶν τὸν κοπετὸν ἀνδρῶν [τε] καὶ γυναικῶν
 ἡ γῆ ἐπῆγεν κ’ ἔρχετον τὰ νέφη, σκοτεινιάσαν.
 αὐγὴ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τῆς γῆς, ἐς τὸ καράβι ἐσέβη.

589. τοῦτον.—90. ὁ δὲ καὶ τῖναι τὸ σιβία: M. Gidel adds τῖναι σοι βία in the margin of his copy.—92. παρακάλεν.—94. κιθάραν να του πέσω.—97. εἰς ὥσαν νὰ κορτάνει.—98. παρακαλειστὸν ἀπὲ τοῦτο τοὺς λόγους.—99. [τὸ] om.—603. θὲν νακούη.—4. [καὶ] om.—6. καὶ σώσαν . . . παρθενίαν τῆς.—9. Perhaps ὀπίσω.—11. τὰ σταγκαλιώματα αὐτῆς τῆς γυναικὸς του.—16–18 are hardly intelligible in their present form.—16. ἡπεστρ’ ἐρράγησαν. αἱ πέτραι is M. Gidel’s emendation.—17. [τε] om.—18. ἐπῆγεν means here ‘rose up.’—19. αὐγένα . . . στὸ καράβην.

- 620 εἰς τὴν κοιλιὰν τοῦ караβιού 'ς τὸν βρῶμον ἐκατέβην,
τὸν ναύκληρον παρακαλεῖ καὶ τὸν γραμματικόν του
νά 'χουν φροντίδαν, μέριμναν ὅλην τοῦ караβίου,
κ' ἐκείνου δὲ τὸ σύνολον μηδὲν τὸν ὀμιλήσουν.
κάμνουσιν μῆνας τρεῖς καὶ δυὸ ἀπὸ πόλιν ἐς πόλιν,
625 ἀπὸ νησὶν ἕως νησὶν, ὡς τὴν μεγάλην Πέμπτην,
καὶ τὸ πρῶτ' εὐρέθησαν ἔσω 'ς τὴν Μιτυλήνην.
'κεῖ ὀρισμὸν τοῦ ζήτησαν νὰ 'μπούν ἐς τὸν λιμιῶνα,
κι ὀρίζει νὰ ἐμπούν χωρὶς φλάμπουρον καὶ σημάδιν.
ὅλοι μαυροφοροῦσαν
630 ἦνγαν οἱ ναύταις εἰς τὴν γῆν, ἦνγαν κ' οἱ ὀφιτζιάλλοι.
ὁ ἄρχων τοὺς ἐρώτησεν "τίνες καὶ πόθεν εἰσθε;"
καὶ κεῖνοι ἀπεκρίθησαν "ἀφέντης εἶν τῆς Τύρου."
λοιπὸν αὐθέντης τοῦ τόπου στέλλει τοὺς ἄρχοντάς του,
νὰ τὸν παρακαλέσουνε· νὰ 'βγῇ διὰ τὴν 'μέραν,
635 νὰ φᾶν ἀντάμ' οἱ δυὸ 'φενταῖς καὶ πάλιν ἄς μισεύσῃ.
πολλὰ τὸν ἐσυντύχασιν, αὐτὸς δ' οὐκ εἶπεν λόγους·
ἀπόδειγμα τοῦ ἔφεραν 'Ιῶβ τοῦ πολυαθλίου,
καὶ μετὰ ταῦτα τὸν θεὸν καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους.
οὐδὲ φωνὴν οὐκ ἔδωκεν, ἀκρόασις οὐκ ἦτον.
640 καὶ στρέφονται καὶ λέγουν τὸν αὐθέντη 'Αντιναγόραν.
ἐκεῖνος ὡς τὸ ἤκουσεν πολλὰ θαῦμ' εἶχεν μέγαν,
καὶ τὴν μεγάλην κυριακὴν (φάσκουν τὴν τοῦ ἡλίου)
τοὺς ἄρχοντάς του ἔπηρεν καὶ εἶμπεν εἰς τὸ πλοῖον.
ἔλεγεν μὴ καὶ ἔλαθεν καὶ ξέβην μετ' ἐκείνους.
645 'ς τὸ πλοῖον ἔσω σέβησαν κ' 'Αντιναγώρας λέγει
"χαῖρε, κυρὲ 'πολλώνιε, καὶ πάλιν λέγω χαῖρε,
οὐκ ἔνι θλίψις σήμερον, ἀλλὰ χαρὰ μεγάλη,
παγκόσμιος ἀνάστασις Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου,
καὶ τῶν πιστῶν ὁμήγυρις, ἀνάστασις τῶν πάντων.

He sits down
in the lowest
part of his
ship and
grieves.

They land at
Mitylene,

and the
prince in-
vites Apol-
lonius to
dine with
him, but
Apollonius
refuses.

Antinagoras
pays Apol-
lonius a visit
on board his
ship.

620. στήν. — 22. ναίχουν. — 23. καὶ κεῖνον. — 25. πέμπτην. — 27. ἐκεῖ. — 28. χωρὶς σίμᾶδην φλάμπουρον ὅλη μαυροφοροῦσαν. Cf. Ducange, p. 1682. — 30. καὶ οἱφιτζιάλλοι (officiali). — 31. ἦσται. — 32. ἦν. — 33. τὸ λοιπὸν . . . στήλλει. — 34. παρακαλέσουν νὰ εὔγει διὰ τὴν ἀγήμεραν [i.e. τὴν ἁγίαν ἡμέραν] τῆς ἀναστάσεως. — 35. ἀντάμα . . . ἀφέντες . . . μισέψει. — 36. ἀλλ' αὐτὸς οὐκ. — 37. ὑπόδειγμα . . . πολυᾶθλου. — 40. ἀντιδαγόραν. — 41. πολλὰ τὸ ἤχεν μέγαν: emended by M. Gidel. — 42. φασκούσης τοῦ ἡλίου: I do not insist on the absolute truth of my conjecture. — 45. ἀντιναγώρας. — 46. κύρι πολλώνιε. — 48. παγκόμιος.

Apollonius
neither looks
at nor speaks
to him.
Tarsia is de-
spatched to
play and sing
to him.

She tries to
comfort
Apollonius,
and when
she mentions
her own
wretched-
ness,

he turns and
speaks to
her.

λοιπὸν ἀνάστα, ἔξελθε, θεῶ μὴ παροργίσῃς· 650
αὐτὸς γὰρ μέλλει καὶ νεκροὺς καὶ ζωντανοὺς νὰ κρίνῃ
ἐν τῇ δευτέρᾳ τῇ φρικτῇ, οἱ καθαροὶ ἀλλήλους
νὰ ἴδωσι καὶ νὰ χαροῦν εἰς τὰς μονὰς κυρίου.

λοιπὸν ἀνάστα, ἔξελθε, θεῶ μὴ παροξύνῃς.” 655
οὐδὲ [τὸν] λόγον ἔδωκεν οὐδ’ ἀπεκρίθη ὅλως.

καὶ τὴν Ταρσίαν ἔπεψεν, καὶ φέραν τὴν ὀμπρὸς του,
κράζει καὶ παραγγέλλει τὴν νὰ πάρῃ τὴν κιθάραν,
νὰ πᾶ πρὸς Ἀπολλώνιον νὰ τὸν παρηγορήσῃ,
ἂν ἐν ὅτι ἐβγαλιστῇ ἀπ’ τὸ καράβι μέσα 660
“ἀπελθε νὰ ’σ’ ἐλεύθερη, κ’ ἐγὼ ν’ ἀπολογοῦμαι

τὰ στάμενα ποῦ ἔδωκεν ὁ κύρις Μαρκιόνης,
ἐγὼ νὰ τὰ πλερόνω”

εὐθὺς γὰρ πάλιν ἡ Ταρσία τὴν μουσικὴν λαμβάνει,
εἰς τὴν κοιλιὰν τοῦ караβιοῦ ἀνέβηκεν ἡ κόρη,
τὸν πρίτζην ἐπροσκύνησεν, στέκει καὶ χαιρετᾷ του. 665

παρηγορίας καὶ ῥήματα ἤρξατο νὰ τὸν λέγῃ
“ἐτοῦτα εἶν’ τὰ λυπηρὰ τὰ ’χει, ἀφέντη, ὁ κόσμος.”

καὶ τὴν κιθάραν ἔκρουεν μὲ μέλος τὸ κηλάδειν
“οὐκ ἔχει ὁ κόσμος διάφορος οὐδὲ τὰ πλούτη κέρδος· 670
ὅλοι γυμνοὶ ’γεννήθημεν, γυμνοὶ πάλιν ὑπᾶμεν.

χίλια ἔτη ἂν ζήσωμεν, ὥς μία ὥρα εἶναι.

ποῦ κεῖται καὶ ψυχοῦρα γεῖ κι ἐβγαίνει ἡ ψυχὴ του,
καὶ τίς ἔγνω μυστήριον ἢ τὴν βουλὴν κυρίου,
τὸ πῶς ἀπέβη ὁ θάνατος, πῶς ἀκατασχολάζει 675
πόσας πικριάς, πόσας χολὰς καὶ συμφορὰς τοῦ βίου ;

ναὶ, ναὶ, καὶ γὰρ ἐλεεινὴ ἄς εἶχα ἀποθάνει,
παροῦ κ’ ἔχω πολλαῖς πικριαῖς καὶ δάκρυα καὶ πόνους.”

τότε ὁ Ἀπολλώνιος στρέφεται πρὸς ἐκείνην
καὶ λέγει τὴν “πόθεν εἶσαι καὶ πόθεν ἡ γενεά σου ;
κ’ ἐτόλμησας καὶ συντυχεῖν καὶ ἐλθεῖν πρὸς ἐμέναν ; 680

δίδεις μου ὄχλησιν πολλὴν καὶ ταραχὴν μεγάλην.”

653. μονὰς = mansiones in Biblical language. — 54. θεῶ: perhaps it should be θεὸν here and 50. — 55. [τὸν] om. οὐδὲ ἀπεκρίθη. — 57. παραγγέλλει. — 59. εὐγάληστη. — 60. νάσελεύτερη [i.e. νὰ ἦσαι ἐλεύθερη] καὶ γὰρ νὰ πρὸς λογοῦμε. 62. Perhaps the words ἐγὼ νὰ τὰ πλερόνω [πλερώνω, MS.] are only a gloss on 60 ν’ ἀπολογοῦμαι. — 65. πρίτζην is the Greek transliteration of the French prince. χαίρε τούτον. — 67. ἦν. — 68. τὰ κιλάδην. — 70. ἐγενήθημεν. — 76. Perhaps τόσας. — 76. ἡλεεινή. — 80. καὶ τόλμησας.

- καὶ ἤρξατο, νιγματωδῶς πλάττει “ ἄς μοῦ συντυχάνης.”
 ὥς δὲ διέλυσεν εὐθὺς αἰνίγματα ἡ κόρη,
 ἐκαταινίγησαν, λαλοῦν ἀλλήλους ἄχρι κόρου.
 685 καὶ τότε πάλιν ἡ Ταρσιὰ παρακαλεῖ τον νᾶβγη
 “ καὶ ἄκουσον, ὦ δέσποτα, τῆς ταπεινῆς σου δούλης,
 καὶ ἔλα ἔξω μεθ’ ἡμῶν τὴν σήμερον ἡμέραν.
 ἂν ἔβγῃς σήμερον ἔξω ἀπέσω ἀπ’ τὸ καράβι,
 ἔβγαίνω κ’ ἐγὼ ἀπ’ τὴν σκλαβιὰν κι ἀπὸ τὴν δουλοσύνην.”
 690 καὶ κείνος ἀπεκρίθη την, τοῦτον τὸν λόγον εἶπεν
 “ ἐγὼ ἔπεδω οὐ ξεβαίνω [εἰμὴ] ἔς τὴν τελευτήν μου.
 οὐχ ὄψομαι τὸν ἥλιον· ἄμε καλῶς, ἡ κόρη.”
 ἡ δὲ ἀπόρει τὰ πολλὰ, οὐκ εἶχεν τί ποιήσει.
 τὸ κράσπεδόν του ἔλαβεν, πάλιν παρακαλεῖ τον.
 695 ἐκεῖνος τὴν ἐρράπισεν ἔς τὴν δεξιὰν ἀγκῶνα,
 τοῦτο δ’ ἐθλίβετο πολλὰ, ἀπὸ ψυχῆς στενάζει,
 ἀνέκραζεν καὶ στέναζεν τὸ τ’ ἔπαθεν ἡ κόρη
 “ ἂν ἤξευρες τὸ γένος μου καὶ τίνος κόρη εἶμαι,
 νὰ ἔπασχας καὶ νὰ ἔκλαιας ἀντάμα μετὰ ἡμένα.
 700 ἐγὼ ἔμην κόρη πρίγκιπος, ἔγγονος βασιλέως
 τῆς Τύρου καὶ τῆς Τρίπολης καὶ τῆς Ἀντιοχείας.
 καὶ δέσποινα ἡ μάννα μου μέσα εἰς τὸ καράβιν.
 ἐγέννησέ με δύστηνος κ’ ἀπέθανεν ἐκείνη.
 καὶ ἡμένα ὁ πατέρας μου ἔς τὴν Ταρσὸν μὲ παίρνει
 705 καὶ παραδίδει με ἐκεῖ τὸν κύριον Στραγγαλιῶνα.
 ἔχασα παραμάνναν μου σὰν τὴν μάνναν καὶ κύριν,
 Λεωκαρδιὰν τὴν ἔκραζαν, παρηγοριὰν ψυχῆς μου,
 καὶ ἐκείνη ἀφοῦ ἀπόθανεν, πολλὰ κακὰ μὲ ἤϋραν.
 εἶχεν ἡ Διονύσια, κυρὰ τοῦ ὀσπητίου,
 710 κόρην μαύρην καὶ ἄσκημην, Ζαπέλαν τὴν ἐκράζαν.
 καὶ διὰ τὴν μου ὁμορφὴν πάντα ἐζήλευσέν μου.
 καὶ μίαν οὖν τῶν ἡμερῶν πῆγα ἔς τὸ ἀκρωτήριον,
 νὰ κλάψω παραμάνναν μου ἔς τὸ μνήμάν της ἀπάνω.

He tries
her skill in
riddles,

but finally
bids her
leave him,
and when
she stays,
he beats her.

In her la-
mentation
Tarsia dis-
closes her
history.

682. νιγματωδὲς πλατιά μοῦ σὺν τυχανῆς.—84. λάλη.—88. ἀπὸ τὸ καθάβη. Perhaps we should also transpose ἂν ἔβγῃς ἔξω σήμερον.—89. εὐγένω καὶ ἐγὼ ἀπὸ.—91. ἀπεδὼ οὐξ ἐβαίνω ἔς without [εἰμὴ].—92. ἄμε καλὸς: M. Gidel conjectures ἀμήχανος.—95. ἐράπησεν . . . ἀγῶνα.—96. τοῦτον ἐθλίβη το πολλὰ.—700. ἐγὼ^{#7}: I have written ἔγγονος. M. Gidel proposes ἐγὼ εἶμαι.—3. καὶ κείνη ἀποθάνειν.—4. μένας.—6. ἤχα τὴν π. μου σαν τῆς μάννας καὶ κύραν.—10. ἄσκημιν . . . ζαπέταν or ζαπέτταν.—11. τίμουν ὁμορφην: perhaps διατὶ ἦν οὐκ ὁμορφη.—13. τὴν παραμάνναν.

ἐκεῖ ἔπεισαν τὸν δοῦλόν τους διὰ νὰ μὲ σκοτώσῃ·
 γυμνὸν βαστάνα τὸ σπαθὶν νὰ μὲ ἀποκεφαλίσῃ, 715
 καὶ ζήτησαν τοῦ ζήτησα ἄχρις [ὥς] μίαν ὥραν·
 καὶ στάθηκα νὰ πρὸς [θεὸν] εὐχῶ διὰ τὴν ψυχὴν μου·
 ἰδοὺ, ἐξαίφνης ἤλθασιν ἄζάπιδες κουρσάροι
 καὶ παίρνουν με καὶ φέρνουν με ἐδῶ ἔς τὴν Μιτυλήνην.
 καὶ εἰς αἰσχροὺς καὶ βδελυροὺς γέρων ἀπαὶ τὴν χώραν 720
 χρυσίνους δίδει ἑκατὸν καὶ παίρνει με διὰ σκλάβαν.
 ἐς τὸ πορνεῖον μὲ ἔστειλεν μὲ ἄλλαις ὅπου εἶχεν,
 γράφει καὶ τίτλον ἄνωθεν ἔς τὸ ἀνώφλιον τῆς πόρτας,
 ὅστις τὴν πρώτην νύκταν [νὰ] κοιμηθῇ μετὰ ἑμέναν,
 χρυσάφι λίτρα ἡμισὴ νὰ ἔναι ἡ τιμὴ μου, 725
 ὁ δεύτερος τὸ τέταρτον, καὶ ὁ τρίτος ἄλλον τόσον,
 καὶ μετὰ ταῦτα οἱ ἐξῆς ἀπ' ἐνὸς δηναρίου.
 [ὅς] ἤλθεν ἐν πρώτῃ νυκτὶ, ἀφέντης ἦν τοῦ τόπου,
 καὶ σκύπτω ἐς τοὺς πόδας του, κλαίω τὴν συμφορὰν μου,
 καὶ δέομαι, ἀντιβολῶ, διὰ τὴν παρθενίαν μου, 730
 ἔξηγοῦμαι καὶ τὴν τύχην μου, τὴν γένεσιν τὴν εἶχα,
 καὶ κεῖνος ἐλυπήθη με καὶ ἔκλαυσεν μετὰ ἑμέναν,
 καὶ δίδει με τὸ ψυχικόν, χρυσάφιν λίτραν μίαν.
 ὁμοίως καὶ ὁ δεύτερος, ὁμοίως καὶ ὁ τρίτος,
 καὶ ἐγὼ πάλιν τὰ χρήματα δίδω ταῖς αὐθεντοῦ μου. 735
 ἀλλ' ἄτυχος καὶ ἀκόρεστος οὐκ ἦτον χορτασμένος·
 ὥς εἶδεν ὅτι ἐκ θεοῦ τηρεῖτ' ἡ παρθενιά μου,
 καὶ δὲν εὐρέθηκέν τινας ὥς διὰ νὰ μὲ βιάσῃ,
 εἶχεν γὰρ δοῦλον ἀσεβὴν ὄνομα Πωκαρώπα,
 ὀρίζει ἀφέντης, τάγει [τον] νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ φθείρῃ. 740
 ἐκεῖνος ἤλθεν τὸ λοιπὸν μετὰ μεγάλης βίας,
 καὶ πίπτω ἐς τοὺς πόδας του, κλαίω, παρακαλῶ τον,
 “οὐδὲν τολμῶμαι” ἔλεγεν “καὶ ὀρισμένος εἶμαι.”
 ἐγὼ δὲ λέγω πρὸς αὐτόν “καὶ τί ἔναι βία τούτου;”

715. γυμνῶν . . . διὰ νὰ.—16. [ὥς] om. I might also have inserted ἐς.—
 16. [θεὸν] om. The MS. has εὐχῶς. Should it be καὶ ἐστάθην νὰ προσευχηθῶ
 θεῷ διὰ τὴν ψυχὴν μου? — 20. ἐσχορὸς καὶ βδελυρὸς γὰρ [em. by M. Gidel]
 ἀπεστὴν. — 21. ἐρ: καὶ πέρνημαι.—24. [νὰ] om. Perhaps the original reading
 of this line was ὅστις [γὰρ] τῇ πρώτῃ νυκτὶ κοιμηθῇ μετ' ὁ ἐμέναν. — 25. ἡμισ
 νὰ ἔναι. — 27. ἡ ἐξῆς ἀπένοσ.—28. [ὅς] om. ἤλθεν ὁ πρώτῃν νυκτὶ.—31. τὴν
 γεναίαν.—33. δίδημαι . . . λύτραν ᾧ: M. Gidel curiously proposes ἔναν.—35.
 καιγῶ.—36. ἄτιχο ἀκόρεστο.—37. τηρεῖ.—40. ὀρίξῃ διάφεν τὰ γγῆλη νὰ ἔλθε
 νὰ με φθῆρει: emended by M. Gidel.—42. τολμῶ με . . . ὀρισμένο ἡμει.

- 745 “ὁ ἀφέντης μας [τὰ] στάμενα γαπᾶ νὰ [τὰ] κερδαίνῃ,
καὶ διὰ τοῦτο τὸ ποιεῖ εἴτις”
τότε παρακαλῶ αὐτὸν, τοῦτον τὸν λόγον λέγω
“εἰπὲ εἰς τὸν ἀφέντην μας καὶ ἄς μοῦ συμπαθήσῃ,
καὶ μιὰν κιθάραν ἔμορφην θέλω διὰ νὰ μοῦ ποίσῃ,
750 καὶ νὰ τὴν κρούω εἰς χέρια [μου] λογάρι νὰ σωρεύσω
. διπλοῦν παρὰ τὸ πόρνειον
ἐπένευσεν ὁ ἀσεβὴς κι ἀφῆκέν με ἐς τοῦτο,
καὶ τώρα ὁ Ἀντιναγόρας ὁ ἄρχοντας τοῦ τόπου,
ὁποῦ μὲ ποίκεν τὸ καλὸν [εἰσὲ] τὴν πρώτην νύκταν,
755 ἐτάχθη πάλιν ἐς τὸν θεὸν ἐναγῇ ἀπὸ μένα
τὰ στάμενά μου τῆς σκλαβιᾶς ἐκείνῳ νὰ τὰ δώσῃ,
καὶ νὰ μ’ [ἀφήσῃ] ἐλεύθερη ὅπου θέλω νὰ πάγω.”
ἐκεῖνος ὅσον ἤκουσεν τὰ λόγια τῆς κόρης,
θωρεῖ καὶ παρομοίαζεν τῆς μάννας τῆς τὰ κάλλη.
760 τόσῃ ἦτον ἡ μήτηρ τῆς ὅταν τὴν εὐλογήθῃ.
εἶδεν καὶ τὰ σημάδια τῆς, εὐθὺς ἀγνώρισέν τιν.
τρέχει καὶ ἀγκαλιάζει τιν, σκύπτει, καταφιλεῖ τιν.
“ἐγὼ ’μαι ὁ πατέρας σου, ὁ πρίγκιπας τὸν λέγεις.
ἐγὼ γιὰ σέναν κάθομαι εἰς τὴν κοιλιὰν τοῦ πλοίου,
765 ὡς ἔμαθα ἐς τὸν Ταρσὸν ὅτι εἰς’ ἀποθαμένη,
καὶ εἶδα καὶ τὸν τάφον σου τριγύρου γεγραμμένον
‘μνημεῖον κόρης παντερπνῆς Ταρσίας τῆς παρθένου.’
εὐθὺς τὸ πλοῖον ἔμπηκα, ἀπέσω εἰς τὴν κοιλιὰν τοῦ,
καὶ ὥμοσα νὰ μὴδ’ ἐβγῶ ὡς ὅπου ν’ ἀποθάνω.
770 ἔχω σε [τῶρ’], ὀμμάτια μου, ἔχω σε, φῶς καὶ δόξαν.
ἔλα καὶ ἄς ὑπάγωμεν ἔξω ἀπ’ τὸ καράβι.”
ἐξέρχονται ὁμοῦ οἱ δυὸ καὶ εἰς τὴν γῆν ὑπᾶσιν.
τὰ βούκινα ἐπαίξασιν μέσα εἰς τὸ καράβι,
τὰ φλάμπουρα ἐστήσασιν, κ’ εἶχαν χαρὰν μεγάλην.
775 ἄρχοντες καὶ ἀρχόντισσais ἐτρέχασιν νὰ ’δοῦσιν,
κ’ ἦτον διπλὴ ἡ ἐορτὴ ἀνάστασης κυρίου.
εἰς τὰ παλάτια πήγασιν τοῦ ἄρχοντος τοῦ τόπου,

Apollonius
now recog-
nizes her
as his
daughter.
He tells her
of the de-
ception
practised
upon him
and his grief
at her sup-
posed loss.

Great rejoic-
ings follow ;

745. [τὰ] om. in both places.—46. καὶ διὰ τοῦτον ποιεῖ ἦτις.—47. τον for αὐτὸν.—48. εἰπεστὸν.—49. πίση.—50. τὴν κούρω εἰς χερίας να σαρεύσω: M. Gidel proposes σ’ ἐρεύσω.—53. τώρα ὁ ἀντίγορο.—54. πίκεν. [εἰσὲ] om.—55. ἐναγῇ I cannot emend.—56. ἐκεῖνο.—57. [ἀφήσῃ] om.—59. παραμίαζεν.—60. After εὐλογήθη the MS. adds ὁ πρίγκηψ.—62. ἀγγαλίση.—64. στήν.—65. ὅτι σ’ ἀποθ.—66. οἶδα.—67. μνήον: emended by M. Gidel.—69. μὴ δὲν εὐγῶ.—70. [τῶρ’] om.—71. ἀπεστὸ.—77. ’s τὰ.

and Antina-
goras mar-
ries Tarsia.

The pimp re-
ceives his
due punish-
ment.

Apollonius is
commanded
by a dream
to travel to
Ephesus,

and in the
temple of St.
John finds
his spouse
whom he
supposed to
dead.

καὶ χαίρονται κ' εὐφραίνονται μικροί τε καὶ μεγάλοι.
ἐζήτησεν ὁ ἄρχοντας, ἀφέντης γοῦν τῆς χώρας,
ζητᾷ γυναῖκα νόμιμον τὴν Ταρσίαν νὰ πάρῃ. 780
ἐπένευσεν ὁ κύρις τῆς καὶ γίνεται ὁ γάμος.
ἡ δὲ Ταρσία ζήτησεν τὸν δυστυχὴν τὸν γέρον,
πέμπει καὶ κωλοσύρουν τον, κόπτουν τὴν κεφαλὴν του,
ὁ οἶκός του ἐγίνετο ἄρπαγμα δημοσίου.
καὶ μετὰ ταῦτα πέρασαν τριάκοντα ἡμέραις, 785
βλέπει ὁ Ἀπολλώνιος ἐν ὄνειρον τὴν νύκταν,
ὅτι ἦλθεν ἄγγελος θεοῦ, λέγει αὐτὸν τοιαῦτα
“γοργὸν ἄμε 'ς τὴν Ἐφεσον, θεοῦ κελεύοντός σε,
νὰ προσκυνήσῃς τοὺς ναοὺς, ὅλα τὰ μοναστήρια·
εἰς [τὰ] γυναῖκια ἄμε δὲ καὶ ὅλα νὰ γυρεύσῃς, 790
καὶ νὰ δοξάσῃς τὸν θεὸν καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους.”
ἐξύπνησεν, ἐγέρθηκε, λέγει τὸ ὄνειρόν του,
καὶ τὸν γαμβρόν του παίρνει τον ὁμοῦ μὲ τὴν Ταρσίαν·
'ς τὴν Ἐφεσον ἀπέπλευσεν μὲ κάτεργα μεγάλα.
εἰς τὸν ναὸν ἐπήγασεν τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου, 795
ἐπιστηθίου φίλου τοῦ Χριστοῦ, [τοῦ] θεολόγου.
ἔμπαν καὶ προσκυνήσασιν ἄνδρια καὶ γυναῖκια.
καὶ εἰς τῆς πρωτομάρτυρος Θέκλας ἐκεῖ ἐνήσαν
πολλαῖς ἁγλαῖς καλογραιαῖς καὶ κυρὰ Ἀρχιστρατοῦσα,
ἡ σύμβιος τοῦ πρίγκιπος Τύρου Ἀπολλωνίου. 800
ὡς γοῦν [αὐτὸς] ἐχείρησεν νὰ λέγῃ τὰ συμβάντα,
[ὡς] ἦλθεν διὰ τῆς θάλασσας, λέγει διὰ τὴν γένναν,
ἐκείνη ἀναγνωρίζει τον καὶ βράζει ἡ καρδιά της,
ἀπὸ τοῦ θρόνου γέρνεται καὶ πᾶ, καταφιλεῖ τον
“ἐγὼ 'μαι, ἀφέντη, ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ 'μαι τὴν γυρεύεις, 805
ἐγὼ 'μαι ποῦ μ' ἐβάλετε μέσα ἐς τὸ κιβώτιον·
ἂν δὲν πιστεύῃς κ' εἴμ' ἐγὼ, ἰδὲ καὶ τὴν γραφὴν σου,
ἰδὲ καὶ τὸ πιττάκιν σου τὸ εἶχα 'ς τὸ κιβώτιν.”
καὶ τότε γίνεται χαρὰ ὡσὰν καὶ ἔστη πρῶτον

778. καὶ φαίνονται.—82. τὸν Γόρον (?)—82 and 83 quoted by Ducange, p. 1493.—84. ἐγύνεστον.—86. ἐνονήρω: emended by M. Gidel.—88. κελεύοντάσαι.—89. τοὺς σᾶπους.—90. [τὰ] om.—91. δοξάσει στὸν.—95. Perhaps we should read ἐπήγαιεν. τοῦ ἁγ. [i.e. ἁγίου] ἀποστόλου ἰω'.—96. [τοῦ] om.—97. προσκυνήσασιν. Perhaps ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.—98. θέκλας ἐκεῖ ἦσαν.—99. καὶ ἡγουμένησα κυρὰ Ἀρχιστρατοῦσα.—801. [αὐτὸς] om. After this line the MS. adds ὁ ἀπολλώνιος τὰ τοῦ ἐσυνέβησαν.—2. [ὡς] om. θαλάσσου.—6. που με βάλεται.—9. χαρὰ μεγάλη γίνεται.

- 810 νεκρῶν γὰρ ἐξανάστασις νεκρῶν ἀπολωλότων.
καὶ τίς ἰδὼν νὰ μὴ χαρῇ καὶ τὸν θεὸν δοξάσῃ ;
κάθονται, συμβουλεύονται ἐς τὸν Ταρσὸν νὰ πᾶσιν
* * * * * Διονυσίαν καὶ τὸν Στραγγαλιῶνα.
“ τὸν τάφον δείξέ μου νὰ ’δῶ [νὰ] κλαύσω τὴν Ταρσίαν ! ”
815 ὁ δὲ ἐπένευσεν εὐθύς καὶ πᾶσιν εἰς τὸν τάφον.
ἀνοίγουσιν καὶ ἔβρισκουσιν ξύλον ἐς τὸ κιβούριον,
καὶ τότε βγάλλουν τὴν Ταρσίαν καὶ πᾶν τὴν ἐς τὸ μέσον.
τοὺς ἄρχοντας ἐκράξασιν, ἐκδίκησιν ζητοῦσιν
καὶ παίρνουν τὸ ἀντρόγυνον ὁμοῦ μὲ τὴν Ζαπέλαν
820 ἐς τὸ μνημεῖον τῆς Ταρσιᾶς, ἐκεῖ λιθοβολοῦν τοὺς.
καὶ ἐπληρώθη τοῦ Δαβὶδ τὸ ψαλμῳδοῦ ἐκείνου
“ τὸν λάκκον ὥρυξαν ἀκρὸν, βόθρον μέγαν ἐποίκαν,
καὶ εἰς αὐτὸν ἀνάπεσον αὐτοὶ [οἱ] ἐργάσαντό τον.”
τὸν βίον τούτων ἔπραξαν οἱ ἄρχοντες τῆς πόλης.
825 ἐκεῖ πάλιν ἐξέβησαν, Ἀντιόχειαν ὑπᾶσιν.
εὐθύς τὸν ἐπροσδέκτησαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης
καὶ στέψασιν τὸν βασιλεᾶ, ἀφέντην εἰς τὸν τόπον.
καὶ τὸν γαμβρὸν καὶ τὴν Ταρσίαν ’ς τὸν τόπον τούτους κάλει,
καὶ φάνη τοὺς ἀντίτυπους σὰν παῖδια τοῦ ποῦ ἦσαν.
830 καὶ κεῖνος κ’ ἡ βασίλισσα, ἡ Ἀρχιστρατιοῦσα,
ἐπῆγαν καὶ ἐξάβησαν, εἰς Τύρον ἀπεσώνουν.
ἐξαίφνης ὡς τὸν εἶδασιν ὅλοι μικροὶ μεγάλοι,
ἐχάρησαν, ἐσκίρτησαν, εἶχαν χαρὰν μεγάλην.
ὀρίζει καὶ ἀφίνει τοὺς τὸ τέλος καὶ τὸ χρεὸς τοὺς
835 [εἰς] ὅσους χρόνους ἔλειπεν καὶ κεφαλὴν ἀφήκεν.
καὶ κεῖνος ἀποδιάβηκεν, ’ς τὴν Τρίπολιν ἐπῆγεν,
κ’ ἡ δέσποινα βασίλισσα ἀντάμα μετὰ κεῖνον.
ἐκεῖ ἔβρασιν τὸν βασιλεᾶ, τὸν γέρον, τὸν πατέρα,
πλέκουν, καταφιλοῦσιν τον, κεῖνος πάλιν ἐκείνους.
840 καὶ ἦν ἰδεῖν πάλιν, εἰπῶ, τοῦ ψαλμῳδοῦ τὸ ῥῆμα

They go to
Tarsus, and
Strongylion
and his fa-
mily meet
with their
punishment.

At Antioch,
Apollonius
is crowned
king, but
leaves his
daughter
and son-in-
law as re-
gents, while
he himself
goes to Tyre,
and from
there to
Tripolis.

Meeting
with the
father of
the queen.

812. Ταρσὸν ἀπάσιν. There is no indication of a gap in the MS.—14. δείξαι μου.
—17. πάντιν.—19. ζαπέταν.—21. δᾶμ’ : emended by M. Gidel. After this the
MS. reads ψαλμοδὸς ἐκείνου.—22. ἀκρὸν : emended by M. Gidel.—23. [οἱ] om.
ἐργάσαντο σε.—24. τον for τούτων.—25. πάλιν . . . πᾶσιν.—28. κάλλει.—29.
ἀντιτύπους ὡς σὰν παῖδια τοὺς ὅπου ἦσαν.—30. Perhaps Ἀρχι στρατηγοῦσα.—
31. ἐπῆραν. Perhaps κι ἐξανάβησαν.—35. [εἰς] om.—38. πατερά τοὺς.—39.
ἐκεῖνος.—40. ἰδῶν . . . ψαλμῳδὸς.

“πατέρα εὐφραυνόμενη τὸν ἑαυτοῦ θυγάτηρ
γίνεται ἔκλαμπρος χαρὰ, μεγάλη εὐφροσύνη.”

ὅλοι [γοργὸν] ἐδράμασιν διὰ τὰ τοὺς ἰδοῦσιν,
ἐκεῖ γὰρ ἀπεμείνασιν ἀντάμα μὲ τὸν γέρον.

καὶ μετὰ ταῦτα πέθανεν ὁ βασιλεὺς ὁ γέρον.

845

ἐγένοντο διάδοχοι ὁμοῦ οἱ κληρονόμοι,

καὶ τὸν γαμβρόν του ἔστειλεν καὶ στέψαν βασιλέαν.

Καὶ ταῦτα ἐξηγήθημεν διὰ τὰ μεγαλεῖα

τὰ ἄπειρα τὰ γίνονται καθ' ἑκάστην ἡμέραν

παρὰ κυριοῦ παντοκράτορος καὶ ποιητῇ τῶν πάντων,

850

εἰς δόξαν καὶ [εἰς ἔπ]αινον τριάδος ἀδιαιρέτου,

νῦν καὶ αἰεὶ [τε] καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

ἀμήν.

843. I have written γοργὸν, the MS. having μικροὶ without sense.—47. γαυρόν.
50. ποιήτην τῶν ἀπάντων. — 51. καὶ αἶνον καὶ χαρὰν τρίας ἀδιαιρέτου. — 52.
[τε] om.

After his
death Apol-
lonius suc-
ceeds to the
throne.

Moral :
God's pro-
vidence can
be discerned
in all these
events.

ETUDE

SUR

APOLLONIUS DE TYR.

ROMAN ÉCRIT EN GREC ET EN VERS POLITIQUES,
D'APRÈS UNE VERSION LATINE.

L'Histoire d'Apollonius de Tyr, de ses aventures et de ses malheurs a joui pendant tout le moyen âge de la plus grande popularité. Ce sujet a disputé l'attention des lecteurs aux romans les plus connus et aux légendes les plus intéressantes. Sa destinée n'a pas été moins étonnante que son long succès. "M. J. Victor Le Clerc croyait retrouver dans cette narration du moyen âge quelques débris des narrations fabuleuses de la belle antiquité grecque ;" l'illustre critique manquait de hardiesse, il aurait pu dire avec un éditeur de l'Apollonius, Welser, que l'original était sans aucun doute un de ces romans grecs contemporains d'Héliodore et de Longus. "*De auctore vix hoc solum asserimus, græce scripsisse, nam id multis se aperit indiciis, uno maxime quod Latinus interpres aliqua prioris sermonis verba retinuit, tribonarium, pro veste sordida, quæ Græcis τριβων est ; sabanum pro balneari linteo, apodixin pro specimine, aporiatum pro turbato dixit.*" Le même écrivain supposait que l'exemplaire grec se trouvait encore de son temps, 1595, dans la Bibliothèque de Byzance : "*Græcum exemplar Byzantii adhuc superesse existimo.*" On peut bien croire que c'était là une illusion entretenue par les regrets d'un érudit ou par les méprises d'un savoir incomplet. Welser enlève à son témoignage toute apparence d'autorité lorsqu'il se méprend sur l'histoire d'Apollonius possédée à Constantinople avec les livres de Manuel Eugenicus. En

effet, il ne s'agit point là de notre héros, mais bien du Thaumaturge Apollonius de Tyane. Le catalogue de la Bibliothèque Impériale de Vienne ne devait pas d'avantage nous rendre cet original introuvable jusqu'ici, puisque le poème de Gabriel Contianus n'est qu'une traduction grecque en vers rimés faite elle-même d'après une traduction latine.

Jusqu'à présent nous en sommes donc réduits à faire des vœux pour la découverte du récit primitif. Mais si nous n'avons pas l'espérance de le voir jamais reparaître, nous pouvons dire avec un des derniers éditeurs de ce Roman, que tout dans le latin respire le grec, les constructions et les mots, les personnes et les lieux, la religion et les mœurs, et surtout les noms propres. Il n'y a pas jusqu'aux solécismes eux-mêmes qui n'attestent cette origine.¹ M. Lapaume à qui nous empruntons cette observation judicieuse, croit devoir faire remarquer que le traducteur était un chrétien du XIVe siècle; il aurait pu dire encore que l'auteur avait été lui aussi un chrétien. L'on sait que des évêques écrivirent des romans païens même aux IVe et Ve siècles de l'ère chrétienne. Il faut s'expliquer sur cette date du XIVe siècle. Voudrait-il donner à entendre que jusqu'à cette époque le roman d'Apollonius ne fût lu qu'en langue grecque? C'est fort invraisemblable. Il écrit lui-même qu'avant le Ve siècle il ne se rencontre aucune version d'Apollonius en aucune langue, tandis que depuis versions en prose et en vers rivalisent ensemble. Le manuscrit latin que M. Lapaume a édité peut bien être du XIVe siècle, mais il n'était certes pas la première édition de ce roman qui parût alors. On trouve dans le *Gesta Romanorum* cette histoire merveilleuse, et ce recueil n'a fait que rassembler sous une forme plus courte et plus commode des sujets plus longuement développés par les poètes. Il est certain que bien avant le XIVe siècle les chanteurs et les jongleurs connaissaient l'aventure du Prince de Tyr et la

¹ V. Lapaume, *Erotici Scriptores* (Græci). F. Didot.—Antioche, Tyr, Tarse, Mitylène, Ephèse—Apollonius (ab Apolline), le Médecin Ceramon, *Κηραμύντης ἀποτρέπων ὄλεθρον*; le Leno Lenonnius; Antinagoras Ἀντὶ ἀγοράω, Amiantus, c'est le gardien du Lustrum de Mitylène, par ironie α, *μιαίνω*—celui à qui Tarsia a été confiée Strongulio *στρογγυλίας* ou ἄνθρωπος κοντόχονδρος, ὀλοστρογγυλος; Dionysias, Vinosa vocitatur; Hellanicus, Lycoris, Philothemia, Tarsia, Thaliarchus, Theophilus, etc. etc.

mettaient au nombre des narrations rimées qui pouvaient charmer la foule. Arnaud de Marsan, un poète de la Provence, disait dans sa pièce *qui comte* :

d'Apollonius de Tyr
Sapchatz contar e dire
Com el fos perilhat, etc.

une vieille romance attribue ces vers à Alphonse le Savant :

y sin gobierno ni jarcia
me porné por alta mar,
que asi ficiera Apolonio
y yo faré otro que tal.¹

Quoi qu'on ait dit de la langue grecque et de sa persistance en Occident à travers tout le moyen âge, on ne saurait avancer que l'usage de cet idiome fût assez commun pour que les aventures du prince de Tyr eussent eu des lecteurs si elles étaient restées enfermées dans le texte grec que nous supposons avoir été l'original. Au XIVe siècle l'on n'en avait plus que des versions. On ne voit pas bien sur quoi se fonde M. Edelestand Duméril pour affirmer qu'il existait encore au XIe siècle. Il est plus sage de dire avec Fabricius que ce roman ne fut connu dès les temps les plus reculés que sous sa forme latine : *ante mille annos exstat latine*. Quant à la conjecture de J. Meursius et de Gaspard Barthius qui attribuent la première traduction au poète Symposius, elle n'est rien moins que certaine. Il ne suffirait pas pour l'appuyer de la ressemblance de quelques énigmes qui, du roman, auraient passé dans un autre ouvrage du traducteur ; cette partie de l'histoire merveilleuse d'Apollonius était celle, où les chanteurs de tous les pays ont dû se donner plus de liberté afin de diversifier davantage le sujet et l'accommoder au goût des auditeurs.

On peut voir dans Fabricius la liste complète de ces différentes versions ; Ducange dans son glossaire de la langue grecque donne la liste des versions manuscrites. De tous ces écrits il y en a deux surtout qui nous intéressent, ce sont deux traductions en grec moderne et en vers politiques.

Celle dont nous parlerons d'abord est signalée par P. Lam-

¹ Introduction au poème de Floire et Blanceflor, par M. Edelestand Duméril, p. cxxj.

becius dans le volume cinquième du catalogue de la Bibliothèque Impériale de Vienne. Voici le titre qu'il lui donne : "Gabrielis Contiani Poema Græco-Barbarum de Apollonio Tyrio, cujus Principium : μεδόξαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπόλλοι (sic) προσκυνοῦμεν γὰρ νὰ μου δόσι δύναμιν λόγον καλὸν νὰ ποῦμεν διήγησιν ὠραιότατη πον μάλθη κανασύρω διὰ τὸν ἀπολόνιον ἀφέντην ἐκ τὴν τύρω. Nomen exstat in fine hoc modo : ποίημα ἐν ἀπὸ χειρὸς Γαβριὴλ Κοντιάνου τὴν να με μακαρίζουσιν, ἀπήτις ἀποθάνω." ¹ Ducange qui cite dans son *glossarium Græcitatis*, bon nombre de vers empruntés à une histoire publiée d'Apollonius ignorait le véritable nom de cet auteur. Coray lui assignait plus tard la Crète pour patrie et fixait à l'an 1500 la composition de son ouvrage. En 1534 il parut à Venise sous ce titre "Διήγησις ὠραιότατη Ἀπολλωνίου τοῦ ἐν Τύρῳ. Ῥιμάδα, in Venegia, per Messer Stefano da Sabio ad instantia di M. D'Amian di Santa Maria 1534."

Le seul détail de la rime que le titre fait ressortir suffisait à distinguer ce poëme de celui dont on donne aujourd'hui une première édition. La lecture des premiers vers et des derniers que je dois à l'obligeance de M. Wagner ne me laisse plus aucun doute. Nous avons dans cette version en grec une langue et une versification toute différente de celle de notre manuscrit. La barbarie du langage, l'abondance des tournures et des mots italiens qui s'y rencontrent peuvent autoriser la critique à repousser d'entre les Grecs Gabriel Kontianos. On peut, avec Anastasius Macedo, cité par M. A. P. Vretos, admettre que comme J. Peccator, Georges Humnus et quelques autres, ces écrivains nés dans les îles de l'Archipel ou de la Mer Ionienne, n'étaient Grecs qu'à demi, et qu'ils essayaient, par des travaux hâtifs faits en une langue qu'ils apprenaient par l'usage, de s'attirer une réputation qu'ils ne

¹ Μὲ δόξαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπόλλοι (sic) προσκυνοῦμεν
γὰρ νὰ μοῦ δώσῃ δύναμιν, λόγον καλὸν νὰ ποῦμεν
διήγησιν ὠραιότατη ποῦ βάλθηκα νὰ σύρω
διὰ τὸν Ἀπολλώνιον ἀφέντην ἐκ τὴν Τύρο κ.τ.λ.

ποίημα ἐν ἀπὸ χειρὸς Γαβριὴλ Κοντιάνω
γὰρ νὰ με μακαρίζουσιν ἀφόντις ἀποθάνω.

Cor. Ἀτακτα. Vol. II.—Prolégomènes.—Voir aussi A. P. Vréto. Νεοελληνικὴ
φιλολογία, etc.

méritaient guère. Nous ajouterons, sur la foi de M. Edelestand Duméril, que cette traduction grecque a été faite sur la version allemande de Johann von Neuenstadt. (Introduction au poëme de Floire et Blanceflor cv. et cxxii.)

Le poëme qu'on publie ici pour la première fois ne ressemble en rien à la *rimada* de Gabriel Kontianos; il n'est point versifié, le style porte peu de traces de l'influence étrangère, la langue quoique déjà altérée peut encore se dire de la bonne époque, et la traduction se donne comme une translation du latin en grec : μεταγλώττισμα ἀπὸ λατινικῆς εἰς Ῥωμαϊκὴν.

Ce poëme que Ducange cite plusieurs fois dans son glossaire de la langue grecque est contenu dans le manuscrit grec de la Bibliothèque Impériale de Paris coté sous le N° 390. C'est un volume grand in 18 de 173 feuilles. Il est en papier, dans un assez bon état de conservation malgré toutes les apparences et parfois les inconvénients de la vétusté; il ne porte aucune indication de date. Les auteurs du catalogue ancien l'assignent au xve siècle : “*Codex decimo quinto sæculo exaratus videtur.*” Il porte sur le dos ce titre fort inexact *fragmenta de liturgia*. L'indication des morceaux qu'il renferme est la suivante : “Codex Chartaceus, olim Colbertinus quo continentur : 1° Fragmentum ubi de sacra liturgia; 2° Preces quædam; 3° Anonymus de natura animalium; 4° Monachi cujusdam versus politici de statu animæ usque ad resurrectionem; 5° Excerpta de S. Ioanne Damasceno; 6° Vita Sancti Alexii; 7° Narratio de Apollonio Tyrio e latina lingua in Græcam conversa. Nonnulla sub finem desiderantur.”

Cette table des matières est incomplète et inexacte. Le volume est on ne peut plus mal désigné sous le titre de *Fragments de Liturgie*. Les premières pages transposées maladroitement par le relieur appartiennent à la fin du livre, et nous donnent, sans l'achever, la continuation d'une Apocalypse de la Vierge, dont nous parlerons plus tard. Le second morceau dont le début manque est bien loin d'avoir aucun rapport avec la liturgie : c'est l'explication de dix-sept signes physiques d'après lesquels on peut prédire à un homme le

sort qui l'attend. Les questions sont les mêmes : acquerra-t-il des biens ? sera-t-il vainqueur à la guerre ? sera-t-il malade et ses maladies, s'il en fait, seront-elles dangereuses ? ... les réponses varient avec l'inspection des signes. Viennent ensuite des *Questions sur l'Eglise* ; un discours de Saint Athanase évêque d'Alexandrie ; le discours et l'Apocalypse du Prophète Esdras (sic) ; une homélie sur le dimanche, de St. Jean Chrysostome, archevêque de Constantinople ; l'aventure du sage vieillard Mouzocremnos ; un physiologus, c'est-à-dire la description des animaux et l'application morale des observations auxquelles leurs mœurs ont donné lieu à la conduite des hommes ; un dialogue en vers politiques, entre l'âme et le corps, ouvrage d'un moine ; un extrait de St. Jean Damascène, se trouve intercalé dans ce poëme (ce n'est qu'une citation) ; la vie de Saint Alexis ; l'histoire d'Apollonius de Tyr, à laquelle il ne manque rien, et enfin une Apocalypse de la Vierge, c'est-à-dire, une révélation qui lui est faite des tourments qu'endurent les pécheurs dans les enfers ; c'est Saint Michel Archange qui lui sert de guide dans ce voyage à travers le séjour des souffrances éternelles.

Le poëme d'Apollonius va du folio 149 au folio 174 dont il occupe les quatres premières lignes du Verso. Les vers se suivent écrits comme de la prose, un point les sépare les uns des autres ; l'écriture change deux ou trois fois de main ; les abréviations y sont fréquentes, difficiles et arbitraires. Le copiste ne paraît pas avoir eu une bien profonde connaissance de la langue grecque, il écrit comme il entend prononcer ; l'orthographe y est partout fautive et l'on peut se rendre compte de l'état primitif de ce texte, par les corrections de M. Wagner et par quelques unes de celles que j'ai faites en transcrivant le manuscrit. Des omissions y ont quelquefois le vers trop court, des additions inutiles le rendent d'autres fois trop long, enfin rien ne manque à ce manuscrit de toutes les difficultés qui exercent la patience aussi bien que le savoir et la sagacité d'un éditeur.

D'après quelle édition latine l'auteur grec a-t-il fait sa translation (μεταγλώττισμα) ? Il serait intéressant de le savoir ; mais je ne crois pas que nous puissions jamais y par-

venir. J'affirme que ce n'est d'après aucune des versions latine, française, anglaise, espagnole, que je connaisse. Ni l'édition de Welser, ni celle de M. Lapaume, ni les manuscrits latins et français de la Bibliothèque Impériale de Paris, ni Gower, ni le Roi Periclès qu'on trouve dans les œuvres de Shakespeare, n'ont servi à notre versificateur romain. Il ne s'est fait l'esclave d'aucun des textes qui couraient alors le monde. Ce n'est pas qu'il ait rien changé d'essentiel au fond de l'histoire : ce sont les mêmes faits, les mêmes personnages, les mêmes lieux ; mais c'est un autre esprit qui a dirigé sa plume.

Si le premier romancier qui imagina et raconta les aventures d'Apollonius était chrétien, ce qui est supposable, on ne s'en douterait pas d'après sa narration. Comme l'évêque de Thessalonique, il a reporté loin en arrière les événements de sa fiction. Nous sommes en plein paganisme. Les dieux de l'olympes ont encore leurs adorateurs et leur culte. On y parle des fêtes de Neptune, du temple de Diane et rien ne pourrait faire croire que le christianisme ait paru sur la terre. L'intention morale ne s'y montre pas d'avantage, l'écrivain n'a point souci de l'édification des âmes : il raconte les faits sans les juger, il n'y fait remarquer aucune intervention divine. On n'y voit ni indignation pour l'inceste d'Antiochus, ni crainte pour la pureté de sa malheureuse fille exposée à la brutalité du premier venu. On ne peut pas dire que ce soit là une indifférence coupable ou corruptrice ; non. C'est l'adresse d'un romancier versé dans l'art ingénieux d'éviter les lieux-communs, qui compte sur l'intelligence de ses lecteurs et n'a point d'autre scrupule que d'éviter l'ennui.

L'écrivain romain est plus préoccupé de la sanctification des âmes. Il croirait, comme ces poètes timides dont Boileau blâmera les craintes timorées, manquer à sa religion et glisser dans le paganisme s'il ne changeait du premier coup toute une partie de la décoration. Dans sa narration il n'y a plus rien des anciennes erreurs. Antiochus est un prince chrétien, bien indigne sans doute de porter ce nom. Son abominable passion pour sa fille lui est inspirée par l'ennemi du genre humain. Cet amour *Satanique* est l'œuvre du diable. Dieu

le punit comme dans le texte primitif, mais un mot marque l'horreur qu'inspirent ses forfaits, c'est pendant qu'il est plongé dans le borbier de son infamie, ἐσβορβορωμένος. Qu'on ne parle plus de la religion antique, nous sommes sous la loi de grâce ; la fille d'Apollonius reçoit le baptême et sa mère arrachée à la mort par les soins d'un médecin se retire dans un couvent dont elle devient l'abbesse. Quand Tarsia est enfermée dans la maison de débauche, une réflexion toute religieuse trahit les préoccupations du narrateur : *son corps vient d'échapper à la mort, mais son âme est exposée à périr*. La fête de Neptune a fait place à celle de Pâques. C'est au nom de la joie universelle que ce jour répand chez les chrétiens qu'on invite Apollonius à secouer sa tristesse. C'est un dimanche que Dionysia s'aperçoit de l'admiration excitée par la beauté de sa pupille et forme le dessein de la perdre. Ce nom même de Dionysia jette le poète dans une pieuse erreur ; après tout, elle était conséquente au système suivi par lui. Il ne voit pas la provenance païenne de ce nom propre ; il n'y a plus rien là qui rappelle Bacchus, c'est au Saint du Paradis que son imagination le rapporte. Ce n'est pas un vain songe qui envoie Apollonius à Ephèse où il doit retrouver sa femme dans un couvent, c'est un ange du ciel qui lui ordonne d'aller faire un pèlerinage et de visiter les Saints, ἁγίους. On ne s'étonnera pas qu'avec cette piété dominante le poète grec ait évité de s'étendre sur des détails propres à blesser les âmes et à faire venir de coupables pensées. Les traductions latines et françaises que j'ai consultées parlent avec une sorte de complaisance de l'inceste d'Antiochus, et les narrateurs n'ont garde d'oublier une goutte de sang tombée sur le pavé, preuve irrécusable du crime. Rien de semblable chez notre versificateur ; il énonce le fait avec pudeur et se hâte de passer outre. Je veux encore faire observer que dans le récit des voyages du roi il le fait arriver jusqu'aux limites de l'Italie.¹

Telles sont les principales transformations qu'a subies dans

¹ Dans le poème espagnol, *Libre d'Apollonio* (Sanchez poésias Castellanas anteriores al Siglo XV.), qu'on attribue à la première moitié du XIIIe siècle ce sont les mêmes changements opérés par le même esprit de piété, voici un exemple de

les mains du poète grec le vieux fonds latin tant de fois remanié. Quant à l'époque présumable où ce poème fut écrit, on ne peut rien dire de précis. Il est clair seulement, par l'absence de la rime qu'il ne doit pas être confondu avec les compositions du quinzième siècle. Le caractère de la langue doit le faire, à mes yeux, classer vers le XIIIe siècle. On n'y voit aucune trace de l'italianisme si fréquent dès le XIVe siècle dans ces compositions populaires. Il tient le milieu entre l'époque où la langue fleurit encore avec une correction relative, et celle où l'oubli de toutes les règles amène la décadence. Si j'ai eu quelque raison de placer les poèmes de Belthandros et de Libystros,¹ dans la période qui s'ouvre à la prise de Constantinople par les Croisés et s'étend jusqu'à la conquête définitive de la Morée, je crois pouvoir en faire autant pour les aventures d'Apollonius. Il me semble que je peux encore invoquer les traits de ressemblance qui le rapprochent de la version espagnole que Sanchez nous a conservée dans ses poésies Castillanes antérieures au XVe siècle. C'est le même esprit de piété et de dévotion. L'auteur espagnol ne perd aucune occasion de moraliser. Le sermon lui vient

l'embarras qu'éprouve le narrateur rendu bien manifeste par l'embarras des vers : il dit en parlant de la fille d'Antiochus :

5. Muchos fijos de Reyes la vinieron pedir,
mas non pudo en ella ninguno abenir ;
ovo en este comedio tal cosa ha contir
ques para en concejo verguenza de decir.
6. El pecado que nunca en pas suele seyer,
tanto pudo el malo volver é revolver,
que fizo ha Antiocho en ella entender
tanto que se queria por su amor perder.

C'est dans un couvent d'Ephèse dédié à Diane qu'il retrouve sa femme ; elle y est abbesse. Voici ce que l'ange lui dit :

579. Demanda por el templo que dicen de Diana,
fuera yace de la villa en una buena plana,
Duenyas moran en ell que visten panyos de lana.
A la meior de todas dicente Luciana
580. Quando à la puerta fueres, si vieres que es hora,
fiere con el armella e saldrá la Piora ;
sabrà que ome eres, é irá á la Senyora,
saldrán á recebirta la gente que dentro mora.
581. Verná ell Abadesa muy bien acompanyada,
tú faz tu abenencia, qua duenya es honrada,
demandal que te muestre el arca consagrada
do yacen las reliquias en su casa ondrada, etc. etc.

¹ Etudes sur la Littérature grecque moderne. Paris, 1866. 12mo. Ouvrage Couronné par l'Académie des Inscriptions et Belles-lettres.

facilement aux lèvres, et Tarsiana, sa jeune héroïne, parle avec tant d'éloquence à Lysimaque de son salut qu'il se laisse sans peine toucher par elle. La femme d'Apollonius vit dans un couvent de Diane dont elle est l'abbesse; et l'ange recommande au roi de Tyr de visiter l'arche précieuse où sont enfermées les reliques des saints. C'est également un détail de notre poëme grec. Or ce *libre d'Apollonio* attribué par Castro (Bibliotheca Española, t. II, p. 504) à la fin du XIIe ou bien au commencement du XIIIe est reculé, avec assez de raison par P. J. Pidal au milieu du XIIIe siècle.¹

Il est bien à regretter que le manuscrit espagnol ne donne aucune indication précise sur l'original de la version que le poëte offrait à ses lecteurs; mais puisque le même volume renferme la vie d'Alexandre le grand, il ne serait pas trop hasardé d'affirmer que l'influence des Français s'est fait sentir sur ce point. Je ne saurais prétendre que les aventures d'Apollonius aient été révélées au poëte grec par une version venue de France; mais je ne serais pas éloigné de le croire. On sait comment nos différens poëmes ont traversé la mer méditerranée et se sont répandus à la suite de nos soldats dans toutes les contrées de l'Orient et de la Grèce. Qui pourrait nier que le hasard ait apporté ce poëme comme beaucoup d'autres en des lieux où notre versificateur l'aura connu? Peut-être n'est-ce pas là une simple hypothèse. A la fin du manuscrit latin de la Bibliothèque Impériale N°. 2803, qui contient l'histoire du prince de Tyr, j'ai découvert sur la garde, l'indication qui suit: *iste liber Apollonii est Domini Antonii de Aolandis* (suit un titre que je n'ai pu déchiffrer). *Magni et præclari domini domini Comitis Blandrate in Alexandria, et filiorum Suorum, fidelis fratris Jacobi fratris prædicatoris Johannis Petri Ambrosoti fratris de Holandis*, etc. et plus bas *Johannes Maria Dux Mediolani*, etc. *Facinus Canis, Comes Blandrate*. Ainsi voilà une des nombreuses versions d'Apollonius portée jusque dans Alexandrie par un

¹ A fines del Siglo XII ó principios del XIII se puede aplicar otro Anónimo, poeta español que escribió en verso la vida del rey Apolonio—En mi concepto pertenece a la mitad del Siglo XIII, como el *poema de Alejandro*, con quien tiene mas de una analogia, non tan solo en la versificacion y en el lenguaje, sino hasta en el mismo fondo de la composicion. . . .

Comte de Flandre. La date est précise, elle indique l'année 1280; je ne mettrais guère ni au delà ni en deçà la composition du poème grec. Il est curieux du reste de voir reparaître dans sa langue originale et primitive après un si long intervalle le récit des Aventures du Prince de Tyr. C'est là qu'il est juste de répéter ces mots tant de fois cités *habent sua fata libelli*.

C. GIDEL.

ADDENDA AND CORRIGENDA

IN THE POEM ON APOLLONIUS.

The renewed collation of the printed text with the MS. at Paris, which M. Gidel had the kindness to execute with the utmost care and accuracy, furnishes us with several readings and emendations which will, no doubt, be acceptable to the critical reader of the curious poem on Apollonius which we have published for the first time. Our 'Addenda' are, however, confined to the first part of the poem, down to verse 557, as it was possible to use the results of the new collation in the text of the remaining part before printing it off.

Verse 15. *σαντανικὸν* MS.

16. M. Gidel proposes to read *τὸν κύριον* [της] instead of *κύριον*.

23. The MS. has *τοὺς στεναγμοὺς*, and this should of course be kept.

50. *ἐβασίλευεν πολώνιος*, MS., and *πολλώνιος* seems to be an admissible form; cf. below, verse 646.

51. *καὶ κτημένος* MS.

61. *πρήκιψ* MS.

64. *παλλακίδαν*.

67. *νέος* MS.

74. Instead of [ἐκεῖνο] the MS. has *καὶ μέσα*, and so we ought to read.

81. *συνεσκάρκον* MS.

91. *νὰ πάση* MS.

93. [τὸν] is in the MS. and should, therefore, be without brackets.

95. *ἐκεῖ ἀσύπάμεν* MS.

98. *αλανηγον* MS.

100. *ἀλανιγων* MS.

103. *γραφὴν* should be read with the MS.

109. *διὰ τοῦτο* with the MS.

113. *διονησίαν* MS.

115. *τὸν φίλον τοῦτο λέγει* with the MS.

125. *μετ' Ἀπολλώνιον* with the MS.

131. [γὰρ] is in the MS.

Verse 133. [ὥς] and [τὴν] om. *πρίκιψ* MS.

142. *αὐτὸν* with the MS.

145. *μίλα* MS.

149. *σὲ*, instead of *σοῦ*, with the MS.

151. M. Gidel now reports that the MS. actually reads *ἐν ὀδῶ*; in the beginning the same has *οὐχ εὐρες* and then *ασ νὰ φὰς*. Hence M. Gidel and myself, the one finding this, the other that, have succeeded in recovering the original shape of the line, viz. *εἰ δὲ οὐχ εὐρης ἐν ὀδῶ ὥστε νὰ φὰς* [instead of *φάγης*] *νὰ ζήσης*. Instead of *ὥστε* we may also propose *διὰ*.

158. 's is not in the MS.

166. *ἔσω* MS.

174. *ἦλθεν κ' ἐκάθισεν* should be in the text. The MS. has *καί*.

182. *ἔβλεπεν* (my emendation) is borne out by the MS.

204. M. Gidel happily conjectures *οἰμώζει* instead of *ὁμοιάζει*.

209. *πέζη* MS.

225. *ῶσι* MS.

226. *λέγματα*, instead of *ρήματα*, MS.

240. *ἀναγνώριστος* MS.

250. *δακρύει*.

267. The last [*νὰ*] is in the MS.—After this line the MS. adds another which is unfortunately omitted in the printed text: *νὰ 'χης κραββάτιν ἔμορφον, δοῦλον νὰ σὲ δουλεύῃ*. The MS. reads *κρατῆς* or *κρατὴν* instead of *κραββάτιν*.

285. The MS. adds *καί* before *μὲ*. This should be added in the text and *βασιλείαν* be read with a trisyllabic pronunciation. Instead of *πὰς τὸ* the MS. actually has *παντὸς*.

286. *κρατήσουμεν* MS.

295. *γαυρὸν* MS.

309. According to M. Gidel's renewed collation this line should be read *εὐχαοιστῶ σε, Χριστέ [μου], υἱὲ θεοῦ τοῦ ζῶντος*.

345. *εὐθυμίσουν* MS.

373. *ἐδέετο* MS.

385. *τὸ αἷμαν* MS.

392. [*της*] is in the MS.

405. *φέρνουν θερμὸν* [sc. *ὔδωρ*] is M. Gidel's ingenious conjecture.

406. The same scholar reminds me that I was too hasty in printing *αἷμαν* *ἔφθασεν* instead of the MS. reading *ἔβρασεν*, which he justly translates 'bubbled up.'

415. M. Gidel informs me that the MS. confirms my conj. *ἐβύζανεν*.

425. *ὄνομαν* MS. and this form should be admitted into the text.

449. *καί σὲν ἐγέννησεν* with the MS.

455. *ῥον* MS.

458. *εὐθυμίζω σαι*.

465. *τρῶσιν* M. Gidel cj. ingeniously.

466. *καί ἄλλα λόγια* M. Gidel cj., no doubt, rightly.

478. ὃ λέγομεν for δλόγυμνον M. Gidel ej.

480. Instead of τοὺς ἀγκάλην the MS. seems to read τζουκάλην.

487. ζαπέτας MS.

523. M. Gidel says that the MS. has rather κλενον or κλονον: he himself conj. κενδον.

525. I am glad to see that M. Gidel also proposes φωνήν. In fact, I ought to have printed so in the text.

553. παρακάλει MS.

555. μὲ τὲς MS.

556. M. Gidel has, I believe, succeeded in emending this line so as to render the assumption of a gap unnecessary. According to him, we should read ἄκων καὶ μὴ βουλόμενη πᾶ την ὃ Πωκαρώπας—ἄκων and βουλόμενη standing in the sense of accusatives, a fact which will not surprise a reader familiar with the productions published in the present volume.

ΘΡΗΝΟΣ ΠΕΡΙ ΤΑΜΥΡΛΑΓΓΟΥ.

[Cod. Imper. Paris. 2914.]

The fragment of a poem on Tamerlan, which is here published for the first time, is taken from the MS. 2914 of the Imperial Library at Paris, a MS. which appears to be written in the year 1443, according to the subscription of the romance of Eustathius which immediately precedes these lines. It is possible that the poem dates from the same time as the MS., but even more probable that the poem is older than the MS. The poem is in a different handwriting from the preceding romance.

The first mention of this poem occurs in Ducange's Glossary, Add. p. 150, "παπούντουν. Versus Politici Græco-barbari de victoria Temiris & capto Baiazete, MSS.

"Συνάπτει πόλεμον ὁμοῦ μετὰ τοῦ Πασιαζήτη
Αὐτίκα ἤρπαξεν αὐτὸς ὁ ἐγγὺς τὰ Μυρλάγγοι,
Καὶ ἐκ τοῦ πόγωνος αὐτὸν πάτον εἰς τὸν παπούντουν."

Koraës, in the second volume of his *Ἀτακτα*, (Paris 1829), Πρόλ. εἴ, speaks of it as follows:

"Πέμπτος ἀνώνυμος ποιητῆς εἶναι ὁ στιχουργήσας τὴν κατατρόπωσιν τοῦ Σουλτάνου Βαῖαζίτου τοῦ πρώτου (ἔτ. 1402) ἀπὸ τὸν περιβόητον δορικτήτορα, Τιμούρ-λέγγ, ὅστις ὀνομάζεται ἀπὸ μὲν τὸν ποιητὴν Ταμυρλάγγος, σήμερον δὲ κοινῶς Ταμερλάνος."

Besides Koraës, M. Gidel mentions the poem and quotes the first six lines of it in his excellent "*Étude sur la Littérature Grecque Moderne*," p. 367.

The writing of the MS. of this poem is exceedingly difficult, and the text very obscure in many places. The author seems to have been a man of some education, as his style, in

several passages, affects an antique colouring, *e.g.* when he uses δέμας (verse 4) and ἀγυιά (verse 37). In this short poem there is still a large field for critical sagacity. I should add that in this poem also I am obliged to M. Gidel for a renewed collation of the MS.

Πῶς νὰ εἰπῶ τὴν ἀπαρχὴν, τί νὰ τὴν ὀνομάσω
τὴν συμφορὰν τὴν ἄδικον ἐκείνην τῆς Ἑφῶς ;
καὶ πῶς νὰ διηγῆσωμαι, διὰ γραφῆς μου λέγω,
τὴν εἶδασιν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἔπαθον ᾽ς τὸ δέμας
παρὰ Σκυθῶν [τῶν] χαλεπῶν ; ἀπῆραν τὸν πατέρα. 5
ἀπορεῖ γάρ μου ὁ λογισμὸς, συγχέεται κ' ὁ νοῦς μου,
ὅταν εἰσλάβω κατὰ νοῦν ἐκείνην τὴν ἡμέραν.
διὰ δὲ τοῦ θείου θαύματος, τῆς παναγίας λέγω,
κινούμαι διηγῆσασθαι τὴν χάριν τῆς πανάγνου·
πῶς δι' αὐτῆς ἐρύσθημεν τῆς θλίψεως ἐκείνης. 10
τοῦ Μανοῆλ κρατήσαντος κυροῦ Παλαιολόγου
τὰ τῶν Ῥωμαίων δηλαδὴ σκῆπτρα τῆς βασιλείας,
ἴσχυσεν τότε κατ' αὐτὸν ἀπόγονος τῆς Ἀγαρ,
Παγιαζίτης τοῦνομα, μέγαλαυχος ἐν λόγοις,
καὶ κατενέκλεισεν αὐτὸν ἐντὸς τῆς νέας Ῥώμης· 15
τὰ πέριξ δὲ τῆς πόλεως χώρας τε τῶν Ῥωμαίων
ἐκ βάθρων γὰρ ἐξέτιλεν καὶ μετεκίνησέν τας,
φθεγγόμενος λογίστρια ἐφώναξε μέγας
“μετὰ τὸ λάβειν τοιγαροῦν ἐμὲν τὴν πόλιν ταύτην,
ἐξολοθρεύσω πρότερον τὰ τείχη τῆς Στερέας, 20
καὶ τὸν ναὸν ἐξέρψωμαι [ἔως] εἰς τὸ κοσμίδιν,
καὶ τὴν Σοφίαν αὖθις δὲ μοσγίτιν νὰ τὴν ποίσω·

1. τί MS. τὸ Gidel, p. 367.—2. ἐκείνην my copy, M. Gidel says that the MS. has ἐκείνης. The same scholar, p. 367, reads κῶος, which he explains Κωνσταντινουπόλεως: but cf. verse 25.—3. νὰ MS. γὰρ Gidel, p. 367. διηγῶμε.—4. εἰς δέμας Gidel, p. 367, the MS. has εἰς τὸ.—5. [τῶν] om. ἀπῆρων τὸν πατέρα μου Gidel, p. 367; but the MS. has ἀπῆραν τὸν πατ with an abbreviation which I was at a time inclined to explain πατριάρχην: in the text I have, however, adopted M. Gidel's suggestion πατέρα.—6. μου om. Gidel, p. 367.—7. Ἦσ λάβω.—8. διὰ δὲ τὸν ὀθνίου.—9. Κηνοῦμε διήγησασθε.—10. ἐκύνης.—13. Εἰσχυσεν. ἀπόγονον.—15. κατεπέκλεισεν.—17. μετεκτητο (or μετεκοιτο) αὐτας.—18. Instead of ἐφώναξε μέγας the MS. has ἤχρα με μίνas μεγαλαs.—21. λαὸν ἐξερψώμε εἰς τὸ κοσμίον.—22. μοσγύτιν MS. according to my copy and M. Gidel; Koraës quotes verses 20, 21, 22, Ἀτ. 2, p. 239, and his emendation of verse 21 I have adopted. He comments on them in the following terms: “λέγεται Μασγίδιον καὶ Μετσίτιον (mosquée); δύο λέξεις (σημειωμέναι καὶ εἰς

- τὴν νεολαίαν δὲ λοιπὸν τριάκοντά τε κάτω
 εἰς μίον αὐθις θύσωμεν Μωάμεθ τοῦ προφήτου·
 25 οὐ μόνον δὲ τῆς Δύσεως, ἀλλ' αὐθις καὶ Ἑώας.
 τοὺς δ' ἄνω τῶν τριάκοντα θύσω αὐτοὺς μαχαίρα,
 τοὺς ἔλεγον γὰρ πρὸς τὸν θεὸν ἢ τὸν ὁποῖον ἔχουν
 πρὸς ὃν αὐτοὶ ἐλπίζουσιν, Χριστὸν ὁμολογοῦντες·
 καὶ ἀπαλείψω ἐκ τῆς γῆς τὸ ὄνομα Ῥωμαίων.”
 30 μετὰ δὲ τὴν παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν καὶ πλέον
 ἀπέπλευσεν ὁ βασιλεὺς ἀνὰ χορὸν ἐκεῖθεν
 τοῦ σκέψασθαι περὶ αὐτοῦ πῶς καὶ τί δεῖ νὰ πράξῃ.
 τὴν βασιλίδα αὐθις δὲ ἀσφάλτωσεν ἢ πίστις,
 ἀλλὰ τῇ πίστει τοιγαροῦν ὡς Ἀβραὰμ ἐκεῖνος.
 35 ἔσωθεν δὲ κατέλιπε τὸν ἀδελφιδοῦν βασιλέαν.
 ἡ δέ γε βασιλεύουσα κλαυθμοῦ ἐπλήρωτό τε,
 ἀγυιαῖς δ' ἔκειντο νεκροὶ ἐκ τοῦ λιμοῦ ῥιφθέντες.
 αὐτοὶ γὰρ ἦσαν ἑαυτῆς καὶ νίκης τε καὶ τύμβοι.
 ὁ πανοικτίρμων οὖν θεὸς ὁ βλέπων πάντα ταῦτα,
 40 ἐπέβλεψεν ἐξ οὐρανοῦ, τὴν ἄμπελον ὡς εἶδεν,
 πέμπει στρατιάρχην γίγαντα, τὸ ὄνομα Τεμύρης,
 ἐκ τῆς Περσίας δὲ περσεὺς, ἄνδριος ἐν πολέμοις.
 ἐσύναπτεν οὖν πόλεμον μετὰ τοῦ Πασιαζήτη.
 αὐτίκα ἥρπαξεν αὐτὸν ὁ ἔγγος Ταμυρλάγγος,
 45 καὶ ἐκ τοῦ πώγωνος αὐτὸν παῖ τον εἰς τὸν παπποῦν του.
 σκορπίζει τὸ φυσάτον [του], φεύγουν καὶ οἱ τὸν πέντε.

τὸν Δουκάγγιον) καὶ πλασμένοι, ὡς καὶ τὸ Γαλλικὸν mosquée, ἀπὸ τὸ Ἀραβικὸν Μεσγέδ. Μὲ τὸν δεῦτερον στίχον τὸν κολοβὸν τί νοεῖ ὁ βάρβαρος ποιητῆς δὲν εἶναι εὐκολονόητον. Ἄν ἐγράφετο οὕτως, καὶ τὸν ΝΑΟΝ ἐξέρψωμαι [ἕως] εἰς τὸ κοσμίδιον, Ναὸς ἦθελ' εἶσθαι ὁ Ναὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας, ὡς πιστοῦται καὶ ἀπὸ τὸν τελευταῖον στίχον, τὸ δὲ Ἐξέρψωμαι, κατὰ συγκοπὴν βάρβαρον, ἀντὶ τοῦ Ἐξερεῖψωμαι (ἀπὸ τὸ Ἐξερεῖπω démolir). Κοσμίδια ὠνόμαζαν οἱ Γραικορωμαῖοι τὰ ἄνω τῆς στέγης ἐξέχοντα μέρη, τὰ ἀρχαιότερον λεγόμενα Γεῖσα. — Στερεάας (γρ. Στερεᾶς ἢ διὰ τὸν ῥυθμὸν, Στερέας). Στερεὰν λέγομεν ἑλλειπτικῶς, ὡς οἱ παλαιοὶ Ξηρὰν, τὴν γῆν, εἰς διάκρισιν τῆς θαλάσσης, οἷον Στερεᾶς (χρδ. Στεριᾶς) ἦλθες, es-tu venu par terre? — 24. θύσωμε. — 25. τῆς Ἑώας. — 26. θήσω. — 27. Instead of ὁποῖον ἔχουν the MS. has ἑσαίαν ἔχον, which I have difficulty in emending to my satisfaction. — 30. καὶ X πλέον. — 32. δ' αὐθις δὲ ἄς φάλτοσεν οἱ πίσγ: the line is not yet emended. — 37. ἀγυιαῖς δ'. — 38. A line of obscure meaning and difficult reading. ἑαυτῆς καὶ νίκαις (or νίκης) τὲ καὶ τίμβοι. — 39. Instead of ταῦτα the MS. has ὦπα. — 40. τὴν ἄμπελον is unintelligible to me. — 42. περσεὺς (from πέρθω) is a word made by our author in order to make a pun. — 43–45 are quoted by Ducange, Add. p. 150, (see above) and 44, 45 by Koraës Ἀτ. 2, p. 112. — 43. ὁμοῦ μετὰ MS. — 44. αὐτὸς MS. “ΑΥΤΟΝ ἔπρεπε νὰ ἦναι, ἐπειδὴ νοεῖ, ὅτι ὁ Ταμυρλάγγος τὸν ἥρπαξεν ἀπὸ τὰ γένεια, καὶ τὸν ὑπάγει (πάτον) εἰς τὸν πάππον τον. Σημείωσε καὶ τὸ Παποῦς ἢ Παπποῦς (ὡς καὶ σήμερον οἱ χυδαῖοι) ἀντὶ τοῦ Πάππος.” Koraës. — 45. πάτον. παπούντουν. — 46. [του] om. τὸν πέντε requires further consideration.

ὁ Ταμυρλάνης ἤπλωσεν εἰς ὅλον του τὸν τόπον,
 καὶ δὴ λοιπὸν λεηλατεῖ, σφάττει καὶ θανατόνει.
 ἐξόχως τοὺς μονάζοντας καὶ ἱερομονάχους
 τοὺς μὲν εἰς σούβλας ἔβαλεν καὶ ἐκατέκαυσέν τους, 50
 αἱ δὲ διαμπὰξ ἔκπεσαν αἱ κεφαλαὶ γερόντων.
 ὅλοι κατεδικάζοντο ἄνθρακας ἐς γαστέρα,
 εἰς δὲ τὸ περιστέρνιον μετ' ἐλαίων ζεόντων,
 οἱ μὲν δεθέντες [ὅπισθεν] καὶ κεφαλὴν πρὸς πόδας, 55
 καὶ κάτω φέρειν κύλικα ἠνάγκαζον αὐτίκα
 καὶ στάκτην εἰς τὸ πρόσωπον ἐθέτασιν ζεοῦσαν.
 τὰς μοναστρίας δὲ λοιπὸν ἐμίλινεν ἐξόχως,
 καὶ ὡς παρθένας δὲ αὐτὰς ἐμίλινον ἢ φονεῦσαν,
 καὶ ἀμφοτέρωθεν αὐτὰς ἀνδρόγυνος ἐχρῶντο. 60
 ἐτῶν ἐξήκοντα λοιπὸν ὑπάρχοντες καὶ πλεον
 καὶ τέκνα ἐνιαύσια δύο μηνῶν καὶ τριῶν
 ἐξέβγαλον, ἐχώριζον, ῥίχτον αὐτὰ πρὸς γαῖαν,
 ἐπέσφυγγον αὐτοχειρὶ τὰς ἐν γαστρὶ ἐχούσας,
 τὸ ἔμβρυον ἐφόνευον καὶ ἔτυπτον ἀνημέρως, 65
 καὶ τὴν τεκοῦσαν ἔτυπτον ὅξυ δραμεῖν καὶ τρέχειν.
 τοὺς ἄνδρας δὲ τοὺς θέλοντας ἀκολουτῆσαι τάχα
 διὰ τὸ ῥῆμα τοῦ θεοῦ ἔχοντες σάρκα καμμίαν
 ἀνίλεως τοὺς ἔτυπτον μαχαίρα 70
 ἄλλον δὲ ἐπενόησαν αἰσχρὸν μεμιασμένον.
 τὰς συζυγίας τῶν ἀνδρῶν ἐμίλινον ἐνώπιον,
 οὐ μόνον δὲ τῶν κοσμικῶν, ἀλλὰ καὶ ἱερέων.
 τὰ τέκνα τῶν ἐμίλινον, ἄρρενά τε καὶ θήλεα,
 αὐτοὶ δεμένοι ἔκειντο τὰς χέρας καὶ τοὺς πόδας,
 καὶ βλέποντες πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν συμφορὰν τὴν τόσην, 75
 ἐκ τοῦ συχνοῦ μιάσματος ἐξέψυχον αὐτίκα.
 ἕως γὰρ ἐδιέβαινε καὶ ἔρχετο ὁ ἄλλος,
 ὅσοι ἂν ἐπληρώθησαν τριάκοντα καὶ πλεον

48. ἡ ληπὸν. — 50. εἰς οὐβλας. — 52. ἐν γαστέρα. — 53. εἰ δὲ. μηδιαλῶν. —
 54. διεθέντες. [ὅπισθεν] om. — 55. κατοφερὲ κυλίπ τε: em. by M. Gidel. —
 56. ἐθέτασιν. — 58. αὐτὸν ἡμενέον εἰδόνουντε: I cannot emend this. — 59. ἐχρῶν-
 τω. Perhaps we should read ἀνδρόγυνους. — 60. αὐτοὶ add. MS. before ὑπάρχον-
 τες. — 61. τριῶν. — 64. ἔτικτον my copy, but I have little doubt that this is
 misread for ἔτιπτον. ἀνιμέρος. — 66. ἀκολοθυσε. — 67 and 68 are written in one
 line: διατορῆμα τοῦ θεοῦ ἔχοντες σάρκα καμμίαν ἀνιλέως τοὺς ἔτιπτον μαχέρα. —
 69 and 70. ἄλλον ἐπινόη ἔνσαν ἐς χρὸν μεμιασ μένον τασυζιτήσ τῶν ἀνδρῶν
 ἐμίλινον ἐνοπιον: these two lines are given as an instance of the absurd spelling
 of the MS. — 74. τὴν τόσην συμφορὰν. — 76. ἄλος. — 77. ὅσως ἂν ἐπλυροθυσά.

τοὺς ἄρχοντας ἐπότιζον κόνιν τε καὶ κοπρίαν,
ἐκρέμαζον ἄνω ποδὶ, ἀχείρωτους καπνίζουν.

- 80 καὶ τί γὰρ λέγω τὰ πολλὰ καὶ τί παραπλατύνω
τῆς συγγραφῆς μου τὸν κορμὸν καὶ τὴν ἀκολουθίαν ;
δάκρυα δὲ ἐκ συμφορᾶς ποταμηδὸν ἐκρέουν,
ῥευματηδὸν ἐξήρχοντο ἐξ ὀφθαλμῶν ἀνθρώπων .
οἱ νέοι χύνουν πρὸς τὴν γῆν ῥεύματα οἱ καϊμένοι
85 εἰς ἀγγηκῆς καὶ πενιχροὶ καὶ χειρὶ κοπιμαία .
καὶ ἄλλα πλέον τοιγαροῦν οἱ ἄθεοι ἐποίουν .
καὶ ταῦτ' ἀπέκει ἔστωσαν τὰ παρ' αὐτῶν πραχθέντα,
καὶ τοῦ μεγίστου θαύματος διηγεῖσθαι εἴμ' [ἐτοῖμος],
πῶς εἶδον πρὸ [τῶν] ὀφθαλμῶν τὰ τέκνα δὲ τῆς Ἀγαρ
90 αὐτὴν τὴν ὁδηγήτριαν (κ' ἦτον ἐντὸς τῆς πόλης),
αὐτὸ τὸ σχῆμαν ἔβλεπον ἔμπροσθεν τοῦ αὐθέντου,
καὶ κατειργάσατον αὐτὸν ἐκείνου τοῦ πολέμου,
καὶ ἐπαρέδωκεν αὐτὸν εἰς χέρας τοῦ ἐχθροῦ του,
καὶ παντελῶς ἐζήλωσεν ἐχθρῶν ἄλωσιν πᾶσαν.
95 ἡ μαρτυρίαι δὲ ἐχθρῶν πιστότεραι ὑπάρχουν,
ὥς ἔφησεν ἀπόστολος καὶ

Here the fragment breaks off.

78. ἔποτυζον κόνων: my emendation is very doubtful. — 79. ἄνοποδοὶ ἀχηροντοῦς. — 80. παραπλετύνω: M. Gidel proposes παραπλεθύνω. — 81. τῆσιγραφίσμου τὸν κρῖ μῶν. — 83. ῥηματοσδτ my copy, ῥήματα δδς M. Gidel. — 84. The first three words are very uncertain, and χύνουν may almost be said to be only my conjecture: the MS. is here, to me, unintelligible, nor has M. Gidel been able to make it out clearly. The conclusion of the line in the MS. is ῥήματα καὶ καμένοι. — 85 is a complete mystery to me; I here give the exact reading of the MS. εἰσαγγηκῆς καὶ μενί^π καὶ χέρο κο πιμί^s. — 86. πλοῖον. — 87. καὶ ταῦτα πέετοσαν λοιπὸν τὰ παρ' αὐτὸν πραχθέντα. — 88. ἡμε without [ἐτοῖμος]. — 89. οἶδον πρὸ ὃ φθαλμὸν. — 95. ἡ πάρχουν. — 96. καὶ ιυρνιφέος: the last word I cannot make out.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΕΩΡΓΙΑΛΛΑΣ.

The three poems which are here published under the name of Emmanuel Georgillas are :

- (1) the poem on Belisarius ;
- (2) a lamentation (*θρήνος*) on the capture of Constantinople ;
- (3) the poem on the Pest of Rhodes, 1498.

Of these only the third is here published the first time ; but all three are contained in the MS. 2909 in the Imperial Library at Paris, where the *Θρήνος Κωνσταντινουπόλεως* occupies fol. 41–68, the *Θανατικὸν τῆς Ῥόδου* 69–90, and the *Βελισάριος* 91–115.

The *Θρήνος* was first published by Dr. A. Ellissen in the third volume of his “*Analekten der mittel- und neugriechischen Literatur*,” Leipzig, 1857, where the work, owing to a discursive introduction, notes, and metrical German translation, fills 320 pages, independently of the editor’s preface which occupies another xxxii pages.

The *Ἱστορικὴ ἐξήγησις περὶ Βελισαρίου* was printed from the MS. at Paris in a very accurate copy, but without the slightest attempt at textual criticism, by Dr. J. Allen Giles, 1843 (Oxford, Parker ; London, D. Nutt). Only 60 copies were printed of this edition, and it is now next to impossible to obtain one. I copied the whole poem at Dr. Giles’s house at Sutton (Surrey), and beg here to record my sincere thanks for the hospitality then shown to me, and the kindness with which Dr. Giles afterwards consented to collate my text with his edition. Dr. Giles considered the poem as the work of an anonymous writer, though verse 843 clearly vindicates it to Georgillas, if indeed we are right in accepting these con-

cluding lines as genuine, on which point more will be said anon. But Dr. Giles was no doubt influenced in his opinion as to the authorship of the poem by Ducange's statement in his "Index Auctorum," p. 36, where it is mentioned in the following terms :

Historia Fabulosa Belisarii, versibus politicis Græcobarbaris conscripta, ex cod. Menteliano,¹ nunc Regio, hoc titulo: 'Ιστορικὴ ἐξήγησις περὶ Βελισσαρίου, ὃν ἡ τύχη ὕψωσε καὶ τύφλανεν ὁ φθόνος, ἐπὶ τῆς βασιλείας δὲ μεγάλου βασιλέως· 'Ιουστινιανὸς ἐλέγετο καὶ μέγας αὐτοκράτωρ, etc. Vide Lambecium de Bibl. Cæsar. lib. 5, p. 264.

The first to vindicate this poem to its author was Koraës, who speaks of it in his "Ἀτακτα II. Πρόλ. 6, as follows :

Μεταβαίνω εἰς τρίτον ἄλλο του [sc. τοῦ Γεωργιλλᾶ] ποίημα ἐπιγραφόμενον "Ἱστορικὴ ἐξήγησις περὶ Βελισσαρίου." Τοῦτο, ἂν καὶ δὲν φέρῃ τὸνομα τοῦ Γεωργιλλᾶ, συμπεραίνεται ὅμως ἀπὸ τοῦς ἀνωτέρω (σελ. γ') σημειωθέντας τέσσαρας στίχους, γραμμένους καὶ εἰς τοῦτο ἀπαραλλάκτως ἀντὶ ἐπιλόγου, ὡς εἰς τὸ πρῶτον ποίημα [i.e. τὸ Θανατικὸν τ. 'Ρ.], ὅτι εἶναι γέννημα τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ, καὶ γέννημα πρωτότοκον, ἐπειδὴ καὶ τὸ πραγματικὸν καὶ τὸ λεκτικὸν αὐτοῦ μέρος εἶναι πολὺ τῶν ἄλλων ἀηδέστερα, καὶ ἡ στιχουργία του δὲν ἔχει τὸ ὁμοιοτέλευτον.

This statement is also repeated and in its whole bearing summed up by M. Gidel in his "Étude sur la Littérature Grecque Moderne," p. 367 :

Géorgillas a composé trois poèmes à trois époques différentes de sa vie. A vingt ans, à peu près, suivant Coraï, il écrivit son *Bélisaire*. Ce premier ouvrage n'offre aucune trace de la rime. La *Lamentation sur la prise de Constantinople* offre des passages où la rime apparaît. Il n'y a là que des tentatives irrégulières, le premier essai d'un jeu nouveau. Son poème sur la *Peste de Rhodes en 1498* est rimé ; de 1453 à 1498, la rime est devenue une nécessité pour la poésie.

But leaving at present the question of the authorship of the poem on Belisarius and of the *Θρήνος* in its unsettled condition, it should be observed that Dr. Giles was under the erroneous impression that his edition of the "Belisarius" was the *princeps*. It is true, the first edition seems to be so scarce and almost unknown that it could easily escape the attention of any scholar. I transcribe its title from Papadopoulos Vretos *Νεοελληνικὴ Φιλολογία* 2, p. 29 :

Διήγησις εἰς τὰς πράξεις τοῦ περιβοήτου στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων, μεγάλου Βελισσαρίου. In Venetia per Francesco Rampazzetto, l'anno del Signore MDLIV. 4to.

Enthält eine
ganz neue
Version.

¹ Jacques Mentel, a famous and learned physician, the possessor of a valuable collection of old MSS., died A.D. 1671, and his MSS. were then transferred to the Royal Library. On the MS. 2909, see also A. Melot, *Catalogus codicum manuscriptorum bibliothecæ regiæ* (Paris, 1740), vol. 2, p. 568.

M. Gidel, *Étude*, etc., p. 257, says of this poem that it is "très-connu dans la Grèce et nouvellement imprimé," but whether this means that the poem has been recently reprinted in Greece, or should be understood as an allusion to Dr. Giles's edition, I do not venture to decide. At all events, I know nothing of any recent editions.

Besides the MS. at Paris, the poem is also found in the MS. 297 of the Imperial Library at Vienna, the same MS. which contains the poem on Florios and Platziaflora, and where it fills fol. 223*a*–245*a*. Lambecius (to whom Ducange refers) describes it as follows :

Anonymi cuiusdam narratio fabulosa Græco-Barbara de Belisarii excæcatione et mendicitate, cuius titulus et principium : Διήγησις ὡραιότατη τοῦ θαυμαστοῦ ἀνδρὸς τοῦ λεγομένου Βελισαρίου . Ὡς θαυμαστὸν παράδοξον, ᾧ συμφορὰ μεγάλη, etc.

Even from this short notice it will be seen that the text of the Vienna MS. differs from the one published by us. It is much to be regretted that it was impossible to obtain a collation for the purpose of the present edition.

Koraës's conclusions as to the common authorship of these three poems are, as we have already seen, accepted by M. Gidel ; they are also admitted by M. K. N. Sathas in his important work *Νεοελληνικὴ Φιλολογία. Βιογραφίαι τῶν ἐν τοῖς γράμμασι διαλαμψάντων Ἑλλήνων, ἀπὸ τῆς καταλύσεως τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας μέχρι τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνεγερσίας*, Athens, 1868, p. 101 sq. I transcribe his statement :

Ἑμμανουὴλ Γεωργιλᾶς.

Ἐγεννήθη ἐν Ῥόδῳ . νέος ἔγραψε διὰ στίχων Βίον τοῦ Βελισαρίου . ὕστερον δ' ἐθρήνησε τὴν ἐπισυμβᾶσαν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, προτρέπων τοὺς Χριστιανοὺς ἡγεμόνας ἵνα ὁμονήσαντες συγκροτήσωσι νέαν σταυροφορίαν πρὸς διωγμὸν τοῦ ἀσεβοῦς σκυλοτούρκου . Μετὰ παρέλευσιν ἄρκετοῦ χρόνου ὁ Ῥόδιος στιχουργὸς ἐθρήνησε τὴν ἐπισυμβᾶσαν ἐν ἔτει 1498 εἰς τὴν πατρίδα του συμφορὰν διὰ τὴν ἐπισκήψασαν πανῶλη . Πολλοὶ τῶν οἰκείων τοῦ Γεωργιλᾶ ἐγένοντο θύματα τῆς θεομηνίας ἐκείνης, καὶ ἐπὶ τῇ στερήσει ἰδίως αὐτῶν ὁ ποιητὴς ἀνακράζει βαρυπενθῶν .

I would further add that the eminent French scholar, M. Egger, pronounces in favour of Koraës's opinion in his "Discours sur la langue et la nationalité grecque" with which I am, however, only acquainted in the Greek translation by Δ. Β. (published as an appendix to the Athenian

periodical *Ἡ Χρυσάλλις*, 1865): see there more especially p. 12 sq.

The agreement thus openly existing between three scholars who all are acquainted with and quote Dr. Ellissen's edition of the *Θρήνος*, and who may, of course, be expected to have read his arguments against Georgiilas's authorship of the *Θρήνος*, p. 12-16, is of a certain importance. Having myself come to the same conclusions as Koraës and the scholars who adopt his opinions, I feel bound to offer a few observations which may, perhaps, be found useful in settling this question.

(1) The poem on *Βελισάριος* appears to be composed *before* the capture of Constantinople by the Turks (1453): see 37 verse 841, τὴν πόλιν ποῦ 'νε κεφαλὴν, θέλουσι τὴν ἐπιάσειν (the Turks threaten to take Constantinople). The poem was not composed as a mere narrative of the deeds of Belisarius, but with a distinct political tendency: witness especially the introduction (verse 16 sqq.), and the conclusion (v. 808 sqq.). From the part attributed in this poem to persons bearing the names of well-known Greek families, names afterwards occurring in the accounts of the capture of Constantinople (especially verses 445-450), it seems very probable that the author went so far as to point his moral at men playing important parts in the last days of the Byzantine Empire.

(2) The political tendency and the moral of the *Βελισάριος* are the same as those of the *Θρήνος*. It suffices to point to a few remarkable instances of coincidence in the two works. The poet of the *Βελισάριος* says, verse 822 sqq.:

καὶ τίς τὸ ἐπροξένησεν οἱ Τοῦρκοι ν' αὐθεντέσουν,
καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν φυλὴν 'ς τὴν ζεύγλιν των νὰ θέσουν;
οὐδεὶς ἄλλος τὸ ἔποικεν εἰ μὴ ἡ ἁμαρτιαῖς μας,
ζηλία, φθόνος καὶ κακία καὶ ἀτυχία καὶ ἔρις.

Compare the following passage in the *Θρήνος*, verse 161 sq.:

ἐχάθησαν οἱ Χριστιανοί· θεε, πῶς τ' ἀπομένεις;
οἱ ἰδικαῖς μας ἁμαρτιαῖς τὸ προξενῆσαν τοῦτο·
σύννοους, συστρέφων κατὰ νοῦν, ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ οὕτως λέγω.

And again, verse 834 sqq.:

τρία πράγματα ἐχάλασιν τὴν Ῥωμανίαν ὅλην·
'Ο ΦΘΟΝΟΣ, ἡ φιλαργυρία, καὶ ἡ κενὴ ἐλπίδα.
καὶ τοῦτο ἔνι ἀληθινόν, κανεὶς μὴ τ' ἀπιστήσῃ.

It will be seen that the author of the *Θρήνος* attributes the same importance to the influence of *Φθόνος* in the downfall of the Byzantine Empire, as we find so powerfully emphasized in the *Βελισάριος*.

(3) In the three poems, nature is called upon to share in the poet's or the hero's misery. Thus in the *Βελισάριος*, verse 475 sq.:

κλαῖ τον ὁ ἥλιος αὐτὸς, κλαῖ τον καὶ ἡ σελήνη,
καὶ τὰ στοιχεῖα τ' ἄψυχα συγκλαίουν, συλλυποῦνται.

This idea is fully worked out in the *Θρήνος*, verses 406–429, where the last line is

καὶ τὰ στοιχεῖα τ' οὐρανοῦ κλαίουν, θρηνοῦν τὴν πόλιν.

In the *Θανατικὸν τῆς Ῥόδου*, verse 90 sqq., we have the following parallel passage:

ὦ οὐρανὲ κατὰσπερε, ἥλιε καὶ φεγγάρι,
ὄρη, βουνὰ καὶ θάλασσα, γῆ τῆς Ῥόδου, τὰ ὄρη,
κλαύσατε καὶ θρηνήσετε ταῖς ἄτυχαις ταῖς κόραις.

(4) If it is now probable that the *Βελισάριος* and the *Θρήνος* are written by the same author, we find, on the other hand, several points in which the *Βελισάριος* agrees with the *Θανατικὸν τῆς Ῥόδου*. Thus we have the peculiar use of the preposition ἀφ before the article in the *Βελισάριος*, verses 696 and 717, a peculiarity which occurs more than once in the *Θανατικὸν*, and again the word *θνήσις*, which struck Koraës as a very happy expression, occurs *Βελισάριος* 835; see note on *Θανατ.* verse 3.

(5) It may be asserted that the composition and tone of the *Θανατικὸν* bear a striking resemblance to the style of the *Θρήνος*, though it should also be admitted that, in poetical value, the latter is superior to the *Θανατικόν*. (See Ellissen, page 12.)

(6) Both the author of the *Θρήνος* and of the *Θανατικόν*, no doubt, belonged to those Greeks who had returned to the bosom of the Roman Catholic Church and expected the restoration of Greek nationality from the hands of the Pope. This is quite certain from the respectful manner in which the Pope and his Cardinals are spoken of in both these poems, though Koraës tries to disguise this fact as much as possible.

(7) As concerns the reason why the poet does not choose to affix the signature of his name to the *Θρήνος*, that is perfectly useless for us to inquire. The poet has his own reasons: *τ' ὄνομά μου, οὐ γράφω το διὰ τίποτις ποῦ ξεύρω*. But that Georgillas is the author, is to my mind quite evident from the numerous coincidences which exist between this poem and his other productions.

(8) It might enter the mind of a very incredulous critic to doubt the authenticity of the conclusion of the poem on Belisarius, verse 842 sqq., or even 812 sqq. But supposing these lines to have been added by another hand than the poet's, we are driven to the assumption that the poem, such as we have it, is without a suitable conclusion. It is, moreover, extremely improbable that the whole passage commencing verse 813 is spurious, as the connexion between it and the preceding lines is quite natural and easy. Nor would it be advisable to let the poem break off at verse 842, as there again the intimate connexion between the two parts renders such an attempt very unlikely and awkward. It should be observed that the first two lines have in the *Βελισάριος* not exactly the same wording as in the *Θανατικόν*, and are calculated to remind the reader of a passage in the *Θρήνος*, verse 815 sq.:

τοῦτο θαρρῶ το εἰς θεὸν νὰ μὴν ἐξεψυχῇσω
καὶ οὐ μὴν ἴδω θάνατον ἕως οὗ ἴδω τὴν πόλιν κ.τ.λ.

These are some of the reasons which have induced me in this question to side with Koraës against Ellissen. But I feel obliged to add that there seems to me to be such great similarity in the diction and style of these three poems that they might well at once be recognized as the productions of one and the same author; but it seems unnecessary to pursue this point here in detail, as careful readers may here well be left to their own resources in tracing and developing a hint which it suffices to give here in a general form.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΥ

τὸν δὲ ἢ τύχη ὕψωσεν καὶ τύφλανεν ὁ φθόνος·
 ἐπὶ τῆς βασιλείας δὲ μεγάλου βασιλέως,
 Ἰουστινιανὸς ἐλέγετο καὶ μέγας αὐτοκράτωρ
 καὶ τῆς μεγάλης ἐκκλησιᾶς ἀγίᾳ Σοφίᾳ δομήτωρ. 5

In the time
 of the Em-
 peror Justi-
 nian, Belisa-
 rius suc-
 cumbed to
 envy and ca-
 lumny.

ὦ θαυμαστὸν μυστήριον, ὃ συμφορὰ μεγάλη·
 λύπη ἀπαραμύθητος, ὀδύνη καὶ πικρία·
 εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀνακτος Ἰουστινιανοῦ μεγάλου,
 μεγάλου αὐτοκράτορος, μεγάλου βασιλέως,
 (καὶ κτίτωρ τῆς ἀγίᾳ Σοφίᾳ μεγάλης ἐκκλησίας) 10
 ἐφάνη Βελισάριος, ἀνὴρ σοφὸς ἀνδρεῖος·
 ἐν τοῖς πολέμοις τοιγαροῦν καὶ μηχανὰς καὶ πράξεις
 νὰ εἶπες κ' ἦτον ὀφθαλμὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
 καὶ ὁ φθόνος, τὸ κακὸ θηριὸν, στέρησέν του τὰ μάτια,
 καὶ ἔχασε τὸ γλυκερὸν τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου. 15
 μέγα κακὸν, μέγα θηριὸν ὁ φθόνος ἐνι, φίλοι,
 σκορπίον ἀπεικάζουν το μὲ μύρια κεντρούνια.
 ὁ φθόνος, τὸ κακὸ θηριὸν, ἐμπήκεν εἰς Ῥωμαίους,
 ἀπέσω εἰς καρδίας των ἐρρίζωσε δι' ὅλου·
 φθόνος ὁ πρῶτος των κακῶν ἀμαρτιῶν τοῦ κόσμου. 20
 ὥσπερ ἐφάνην ἀπ' ἀρχῆς ὁ τὸν ἄθλιον τὸν Κάϊν·
 ἐφθόνησε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ πρῶτα τὸν Ἀβελ,
 καὶ τότε τὸν ἀπέκτεινε δίχ' ἀφορμὴν κακίας·
 ὁ φθόνος ἠκολούθησεν ἐξόπισθε τοῦ φόνου.
 εἶχεν ὁ πρῶτος γεννηθεῖν εἰς τὸν παρόντα κόσμον, 25
 τὸ μέγα πρῶτον τῶν κακῶν, ὁ μετὰ ταῦτα, φόνος.
 καὶ ποιοὺς οὐκ ἐδαγκάθηκεν ὑπὸ σκορπίου φθόνου;
 χωρεῖ καὶ μπαίνει πανταχοῦ, χωρεῖ καὶ πιάνει πάντας,
 καὶ βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, πένητας καὶ πλουσίους.
 χώρας καὶ κάστρη χάλασαν αἱ γινώμαι τῶν ἀνθρώπων. 30

Envy and
 murder are
 closely allied
 and work
 much mis-
 chief,

8. μεγάλου Ed. cj. : τε.—14. ὑστέρησέν.—16, 17. Duc. p. 635.—25. γεννηθείς.
 —30. κάστροι.

- βασίλειαι καὶ αὐθεντιαὶ μεγάλαι ἐχαθῆκαν.
 εἶδα σέ, φθόνε, τίς εἶ σύ, τίς ἐνὶ ὀτεκῶν σε,
 εἶδα καὶ ἔγνων σε καλῶς τὸ τί ξεύρεις νὰ ποίσης,
 εἶδα καὶ πῶς ἐτύφλωσες τὰ μάτια τῶν Ῥωμαίων.
 35 καὶ αὐτὸν τὸν Βελισάριον τὸν φημιστὸν καὶ μέγα,
 τὸν ἰσχυρὸν καὶ φρόνιμον καὶ πρακτικὸν εἰς ὅλα.
 ὃ κρίμαν ὁποῦ γίνεται βαβαὶ τίς μὴ θρηνήσει,
 εἰς τίτοιον ἄνδρα θαυμαστὸν τίτοιον κακὸ νὰ γένη;
 ὁποῦ καὶ μὲ τὴν γνώσιν [του] καὶ μὲ τὴν ὀρδινιάν του,
 40 μὲ τὴν σοφίαν του τὴν πολλὴν ἐκέρδησε τὸν κόσμον,
 καλὸν μοιράδιν ἔστησε ὅς τὸ πλάγιν τῶν Ῥωμαίων,
 πολλὴν τιμὴν ἐδώρησε τὴν Κωνσταντίνου πόλιν,
 ὑψώσε καὶ ἐδόξασε Χριστιανοὺς Ῥωμαίους,
 καὶ προσκυνοῦνται ὑπὸ πολλῶν πιστῶν τε καὶ ἀπίστων.
 45 Καὶ τὸ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ νῦν ἐῷ, ἀφίνω ταῦτα.
 γράψειν εἶχα καὶ πλεότερα νὰ ᾽πῶ διὰ τὸν φθόνον,
 ἀμμὴ σχολάζω, τὰ πολλὰ τὰ πάντα καταλείπω.
 Λοιπὸν ἀρχίζω τὴν ἀρχὴν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα,
 τὸν μέγαν Ἰουστινιανὸν, τὸν μέγαν αὐτοκράτορ.
 50 ὀρίζει, φέρνουν παρευθὺς ἀβελισάριόν τε,
 λέγει τοιάδε πρὸς αὐτὸν μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου.
 “ὦ Βελισάριε, σήμερον ἄκουσον τῆς φωνῆς μου,
 τὸν ὀρισμὸν μου ποῖσέ τον καὶ δούλευσον εἰς τοῦτο.
 ἔπαρε πλεῖστα πέρπυρα, δίδω σε καὶ μαῖιστόρους,
 55 παρέβγαλε τὸ κτίσιμον, τὸ τείχωμα τῆς πόλης,
 ὅσον νὰ δράμῃ ἄλογον, καλὸν ἀνδρειωμένον.
 εἰς χρόνου ἐνὸς τέρμενον νὰ ἐνὶ καμωμένον.
 καὶ ἂν ἡ γνώση σου φανῇ κ' ἴδω τὸ κτίσμα κείνον,
 ἀρέσῃ [τε] καὶ τοὺς ἐμοὺς καὶ πάντας ἄρχοντάς μου,
 60 πίστευσον, καταστήσω σου μέγα τοῦ παλατίου.”
 ἤκουσε Βελισάριος τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην
 καὶ τὰ λαμπρὰ τὰ μέλλοντα λαμβάνειν ἐν τῷ τέλει,
 πάραυτα πίπτει, προσκυνεῖ τὸν βασιλέα κείνον
 “ἐγὼ ὑπάρχω δοῦλός σου” λέγει “δεδουλωμένος,
 65 καὶ τὸ κελεύεις ὀρισον, κἀγὼ νὰ τὸ πληρόνω.”
 ἐπαίνεσεν ὁ βασιλεὺς καὶ στάμενα τὸν δίδει.

and thus also
caused the
downfall of
that man
whose heroic
deeds made
the Greeks
respected
and feared
throughout
the world.

Justinian
orders Beli-
sarius to
build a large
wall round
the city.

32. ἴδασε.—38. Kor. p. 353.—39. [του] om.—46. γράψην.—55. Kor. p. 296.
—57. Duc. Add. p. 183—ἴνα. κακωμένον.—59. [τε] om.

Belisarius
receives
great praise
and riches
for his work.

Then the
courtiers ac-
cuse him of
attempting
to gain the
throne for
himself.

Belisarius is
imprisoned
for three
years.

κακέϊνος κτίζει σύντομα, εὐθύς καὶ τελειώνει.
πολλοὶ γὰρ ἐθαυμάσασιν ἐπάνω εἰς τὸ κτίσμα
τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν ὀρδινιὰν ὅπου ᾽ποικεν ἐκείνος
ὁ μέγα Βελισάριος εἰς τὸ τειχίον τῆς πόλης. 70
ὁ βασιλεὺς καὶ δίδει του δόξα, τιμὴν καὶ πλούτον,
τοσοῦτον ὕψωσεν δ' αὐτὸν, τίς ἄρα διηγείσθαι ;
ὅτι τοῦ φθόνου κάμινος ἐξῆψεν, ὑπερῆψεν,
φθονοῦσίν τον οἱ ἄρχοντες, πρῶτοι τοῦ παλατίου,
ἔργα τὰ πόσα κάμνουσιν καὶ πόσα καταλέγαν· 75
ἐπλήρωσαν τὰς ἀκοὰς τοῦ βασιλεῶς ἐκείνοι
“ βλέπεις τὸν ἄνδραν ” ἔλεγον “ ὃν ἔποικες μέγαλον,
κατὰ μικρὸν τὸ κράτος σου θέλει τὸ καταλύσει.”
καὶ εἰς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας ἐκ τοὺς Παλαιολόγους
τὸν βασιλεῆ δικάζεται μετὰ πολλοῦ τοῦ θράσους, 80
καὶ τάχα δὲ ὡς συγγενῆς ἐλάλειν οὕτως λέγων
“ ὦ δέσποτα παντάνακτα, δέσποτα αὐτοκράτορ,
ἐγνώριζε ἀπὸ τοῦ νῦν ὅτι ἡ βασιλεία
ἡ ἔνδοξος, ἡ θαυμαστή, εἰς ἄλλον μεταπέσῃ,
εἰς ἄλλον μὴ τοῦ κράτους σου μήτε τῶν συγγενῶν σου· 85
αὐτὸς ὁ Βελισάριος ὃν ἔποικες μέγαλον,
αὐτὸς σκοτόνει, παίρνει σου βασίλειαν καὶ στέμμα.”
ὁ βασιλεὺς ἐτρόμαξεν ἀκούων τίτοια λόγια,
ἐκ τὸ θρονὸν ἐπήδησεν ὡς ἄγριον θηρίον,
ὡς βούς γὰρ ἐμυκήσατο καὶ πρὸς ἐκείνον λέγει 90
“ ἔχεις, εἶπέ μοι, μαρτυρας ὃ λέγεις νὰ προστήσης,
τὸν δόλον, τὴν ἐπιβουλήν τοῦ πράγματος, τὸ δράμα ;”
τότε προσφέρει μάρτυρας πλαστοὺς κατὰ τῆς ὥρας·
εὐρέθη Καντακουζηνὸς, Ῥάλλης, Παλαιολόγος,
Ἀσάνης καὶ ὁ Λάσκαρις καὶ Κάνος καὶ ὁ Δούκας· 95
καὶ μαρτυροῦσιν ἄδικα κατὰ Βελισαρίου.
αἱ κρίμαν ὅπου γίνεται οὐ συστενάξεις, δίκη ;
ἔδε κακὸν, ἔδε πικρόν. καὶ τίς νὰ μὴ θρηνήσῃ,
τὴν εἰς τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν νὰ ποίσῃ τίτοια κρίσις ;
ὀρίζει καὶ σεβάζουν τον ᾽ς τοῦ ἀνεμου τὸν πύργον, 100
βουλλόνουσι τὰ μάτια του μὲ τὸ χρυσὸν μανδήλι,
βουλλόνουν οἱ μεσάζοντες κι ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας
τρεῖς χρόνους τοῦ νὰ κάθεται ἀπέσω εἰς τὸν πύργον·

- νὰ ὑστερήται καὶ τὸ φῶς καὶ τῆς ἀβροτραπέζης,
 105 νὰ ᾿χη ψωμὶν καμπανιστὸν καὶ ὕδωρ μὲ τὸ μέτρος.
 ἀλλ' ὅμως οὐκ ἠρκέσθησαν οἱ καταμυτωτάδες·
 θάνατον ἐφωνάξασιν ὡς οἱ Ἑβραῖοι πάλαι
 τὸ “ἄρον ἄρον σταύρωσον” εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πάθους
 τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου,
 110 οὕτω κ' αὐτοὶ ἐκράύγαζον περὶ Βελισαρίου.
 ἀλλ' ὀφθαλμὸς ὁ αὐπνος ὁποῦ ποτ' οὐ κοιμᾶται
 προσέσχευ, εἶδεν, ἔβλεψεν· ἄκουε τί ἐσυνέβη.
 μανδατοφόροι φθάνουσιν εἰς ὥρα μεσονύκτου,
 ὅτι τινὲς ἀλλογενεῖς τὰς χώρας του κურσεύουν,
 115 ἀπήρασιν κι ἀνθρώπους του καὶ λάφυρα καὶ σκῦλα,
 πολλοὺς αἰχμαλωτίσασιν, ἀπέδειραν καὶ πόσους,
 πολὺν ἐποίκασιν κακὸν ἐπὶ τὴν Ῥωμανίαν.
 ὁ βασιλεὺς ὡς ἤκουσεν ἐκεῖνα τὰ μανδάτα,
 ἐτρόμαξεν, ἐξέστηκεν, ἐφύρθην, ἐπαγώθην,
 120 καὶ τρεῖς ἡμέρας ἔποικε σωστὰς πεπληρωμένας,
 μήτε φαγίου καὶ ποτοῦ μήτε ὕπνου προσψεύσειν.
 καὶ κάτεργα ὁ βασιλεὺς ἔβγαλεν ἐβδομήντα,
 ἐξοπλισμένα, θαυμαστὰ, καλὰ ἡρματωμένα,
 καὶ ἕτερα τριάκοντα ἀπὸ Θεσσαλονίκης
 125 γαλιόταις καὶ πλοιάρια, ἀμέτρους ῥατζηβούδαις·
 ἄνδρες καλοὺς πολεμιστὰς, γεννάδας καὶ ἀλκίμους
 καὶ ναύταις, ὄντως νὰ εἰπῆς φάλκωνες καὶ πετρίταις·
 τζάγκρας καὶ μπαλαιστρέριδες, τόξα καὶ τοξατόρους,
 σκεύη καὶ πουμπαρδιέριδες, τομφάκια, συρπεντίναις
 130 ἐνέμπλησε τὰ κάτεργα καὶ ναῦς τὰς μαχικὰς του·
 ἄνδρας ἐκατεσφάλισεν, ἔφραξεν ἐξ ἀρμάτων,
 ν' ἀστράπτουσι τὰ ἄρματα, νὰ ᾿κπέμπουσιν ἀκτῖνας.
 καὶ τίς οὐ περιθαύμασεν ἐμβλέπων τὰ τοιαῦτα;
 ἀλλ' ὅμως οὐκ ἐγίνωσκε μικρὸς ἦτε καὶ μέγας
 135 ἦ καὶ κατεργοκύριοι ἦτε ὀφφικιάλοι

Enemies in-
vade the
country;

the Emperor
prepares a
fleet;

105. Duc. p. 566; Kor. p. 177.—106. Duc. p. 610.—111. ποτέ.—113. Duc. p. 862.—116. κανπόσους.—117. πολλήν.—119. Kor. pp. 130, 358.—120. Duc. Add. p. 181; Kor. p. 342.—120, 21. Duc. p. 1516.—121. Duc. p. 1654. προσψεύσον.—122. Duc. p. 444. εὐβομήκοντα.—124, 25, 26. Duc. p. 1285: καὶ ἕτερα τριάκοντα ἀπὸ Θεσσαλονίκης γαλιότες, Καὶ πλοιάρια πολλὰ καὶ ἀμέτρους ῥατζιβούδες, Ἄνδρας καλοὺς, καλοὺς πολεμιστὰς, γεννάδας καὶ ἀλκίμους.—127, 28. Duc. p. 1662.—128. Duc. pp. 968 and 1583.—128, 29. Duc. p. 1386.—129. Duc. pp. 220, 1493, and 1593.—130. ἐνέμπλοισε.—132. ἐκπέμπουσιν.—135. φφικιάλοι.

but is at a
loss whom to
appoint to
the leader-
ship.

He assembles
the people
and demands
their advice.

ποῖος νὰ ἔνι ἀρχηγὸς, νὰ ἔνι καπιτάνος.
ὀρίζει δὲ ὁ βασιλεὺς νὰ συναχθοῦν οἱ πάντες,
μικροὶ, μεγάλοι, γέροντες, αὐτόχθονοι καὶ ξένοι,
ἐπάνω εἰς παλάτια ἐκείσε νὰ βρεθῶσιν.
οἱ πάντες ἐσυνάχθησαν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, 140
καὶ ἐκεῖ κι ὁ μέγας βασιλεὺς ἤρξατο τούτους λέγειν
“ ὑμᾶς ὧδε ἐσύναξα ἵνα μὲ ἀνκρισθῆτε
καὶ νὰ μὲ δώσετε βουλὴν εἰς τὸ ζητῶ καὶ θέλω.
ἰδοὺ γὰρ ἐκατόρθωσα ἐτούτην τὴν ἀρμάδα
ἐξοπλισμένην εὖμορφα, καθὼς καὶ θεωρεῖτε, 145
καὶ κύριον οὐκ ἔποικα καπιτανὸν εἰς αὐτήν.
λοιπὸν οὐκ οἶδα τίς ἐστὶν ἄξιος εἰς ἐτοῦτο.
νὰ ἔνεν εἰς ὅλα πρακτικὸς, ἄριστος καὶ ἀνδρεῖος,
καὶ νὰ γεννᾷ βουλευμάτα καλὰ τῆς ἀριστείας.
εἶπατε, δότε μοι βουλὴν, ἄρχοντές μου, εἰς τοῦτο, 150
μὴ θέλοντες αἵρεσχελεῖν μηδὲ κακεῖν ἐνταῦθα.
ἀλλ’ ἐπὶ φόβον τοῦ θεοῦ νὰ ἔγκλέξετε τὸν κάλλιον.”
οἱ ἄρχοντες ἐσίγησαν· κανεὶς λόγον οὐ δίδει.
ἀλλ’ εἰς τὸν ἄλλον ἔβλεπον, οἱ ἄρχοντες ἐκείνοι·
λοξῶς φολξῶς ἀλωπεκῶς καὶ ὥσπερ τὴν ἀρκουῖδα 155
καὶ πάλιν ἐξεφώνησεν ὁ μέδων ἐκ δευτέρου.
πολλὰ ἐλυγοτρώθησαν οἱ μεγιστᾶνοι τότε.
βλέποντα οὕτως ἔκραξε τὸ πόπολον τῆς χώρας,
φωνὰς τρανὰς ἐφώναξαν οἱ πάντες ἐν τῷ ἅμα
“ δέσποτα πάντων, βασιλεὺς, τῶν αὐθεντῶν αὐθέντα, 160
ἀνατολῆς καὶ δύσεως κύριε αὐτοκράτορ
καὶ τῶν Ῥωμαίων ὁ φρουρὸς, Χριστιανῶν τὸ φοῦμος·
πρῶτον πιστεύομεν θεὸν τρισυπόστατον ἓνα,
κι ὅλοι θαρρόμεν εἰς αὐτὸν ἵνα μᾶς δώσῃ νίκην,
νὰ καταβάλῃ τοὺς ἐχθροὺς καὶ νὰ τοὺς ἀφανίσῃ. 165
τὸ δεύτερον πιστεύομεν ᾧ μεγάλῃν βασιλείαν σου,
τρίτον εἰς Βελισάριον ὃν ἔχεις τυφλωμένον.
ἂν θέλῃς, μέγα βασιλεῦ, νικήσειν τοὺς ἐχθροὺς σου,
βάλῃς τὸν Βελισάριον αὐθέντην καπετάνου
ἐπάνω ᾧ τὴν ἀρμάδα σου, εἰς ὅλον σου τὸν στόλον. 170

They pray
the Emperor
to appoint
Belisarius.

139. ἐκεῖσθαι νὰ εὐρεθῶσεν.—142. Kor. p. 72 reads μὲ ἀνκρισθῆτε, Dr. Giles μὲ ἀνκριθῆτε, the Ed. formerly conj. μ’ ἀποκριθῆτε.—143. δόσεται.—144, 45. Duc. p. 121.—152. Kor. p. 168.—158. Duc. p. 1204.—161, 62. Duc. p. 1695.—169, 70. Duc. p. 121.

- καὶ σὺ μὲν οὖν, ὦ βασιλεῦ, εἶδας τὸν ἄνδρα τοῦτον,
εἰς νίκας τε ἀνδραγαθιάς, μεγάλας τ' ἀριστείας.
εἰς Πέρσας καὶ Σαρακηνοὺς ἀλλὰ κ' Ἰσμαϊλήτας
καὶ πανταχοῦ ἐγίνετο νικητῆς τροπαιοῦχος·
- 175 εὐτυχὸς καὶ καλότυχος καὶ μέγας ῥιζικάρης,
πιστὸς καὶ πρακτικώτατος, εὐτολμος, ῥωμαλέος.”
ὁ βασιλεὺς ὡς ἤκουσε τὸ πόπολον, τὸ πλῆθος,
τὸ πῶς ζητοῦν καὶ θέλουσιν ἀβελισάριόν τε,
καὶ ὅτι ἔγνω κατ' αὐτοῦ τὸ ἄδολον τῆς γνώμης,
- 180 πῶς διὰ φθόνου ἐγκλειστος ἐγίνηκε τοῦ πύργου,
ὡς ἄλαος νὰ κάθεται τρεῖς χρόνους τυφλωμένος,
καὶ ὅτι ἀναιτίματος ἐνι εἰς τὸ καθόλου,
ἄδολος καὶ ἀκέραιος χωρὶς ἐπιβουλίας·
ὀρίζει, φέρουν τὸν αὐτὸν ἐμπροσθεν εἰς τοὺς πάντας·
- 185 κατέναντι ἐστάθηκεν ἐκεῖ τοῦ βασιλέως,
μὲ τὸ μανδήλιον τὸ χρυσὸν τὰ μάτια τυφλωμένος·
καὶ τὸ ἰδεῖν ὁ βασιλεὺς μετὰ χαρᾶς τὸν λέγει
“ὦ Βελισάριε” λέγει τον “εὐχου τὸ πλῆθος, λέγω,
καὶ τοὺς ἐχθροὺς σου ἐνίκησας τοὺς καταμυτωτάδες·
- 190 ἐγὼ τοίνυν εὐχαριστῶ θεὸν τὸν παντεπόπτην,
ὅπου σε βλέπει [καὶ] καλῶς ἔχεις τὸ φῶς καὶ βλέπεις·
ὁ φθόνος ὄντως ἠθέλεν ὅτι νὰ σὲ τυφλάνῃ
μετὰ ἀνθρώπων τέ τινων πλαστῶν τε κακοτρόπων.
ἐγὼ δ' ἀπάρτι λύσω σου τὰ δεσμὰ καὶ ταῖς βούλλαις·
- 195 τὴν παρρήσιαν τετραπλοῦν ἣν εἶχες τότε πρώην,
καὶ δόξαν τε καὶ αὐθεντιὰν πάλιν σε κατεστήσω,
καὶ καπετάνον ποίσω σε ἐφ' ὅλην τὴν ἀρμάδα.
ἀνταπεκρίθη πάραυτα ὁ Βελισάριός τε
καὶ πρὸς τὸν ἄνακτα γοργὸν ἀπηλογεῖται, λέγει
- 200 “ἄναξ ἀνάκτων κάλλιστε, δέσποτα στεφηφόρε
καὶ τῶν Ῥωμαίων ἀρχηγὲ ἀνατολῆς καὶ δύσης,
ἐγὼ τὴν βασιλείαν σου ποτὲ οὐκ ἔπταισά την·
μὰ τὴν χρυσήν σου κεφαλὴν καὶ μὰ τὴν βασιλείαν σου
ἔξω οὐδὲν ἐξέβηκα ἐκ τοῦ θελήματός σου,
- 205 καὶ λόγον οὐκ ἐνήργησα δημηγεργίας ἔργον·
δόλος οὐδὲν εὐρέθηκεν ἀπέσω 'ς τὴν καρδιάν μου,

Belisarius
is brought
before the
Emperor and
reinstalled
in his former
rank.

175. Duc. p. 1298; Kor. p. 138.—189. Duc. p. 610.—191. βλέπησε (without
καί).—197. Duc. p. 586.—198. ἀβελισάριός τε.—203. τὴν σου βασιλείαν.

οὐδὲ ψυχὴ μου ἡγείρε κατὰ σοῦ ἀνταρσίαν·
 οὐκ ἐγενόμην, βασιλεῦ, ἀντάρτης εἰς ἐσένα,
 πῶς οὕτως μὲ συνέφερεν ὁ φθόνος, πῶς ἐκλώσθη,
 καθὼς εἶπας, ὦ βασιλεῦ, νὰ χάσω τὴν ζωὴν μου 210
 καὶ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν τιμὴν καὶ φῶς τῶν ὀμματιῶν μου·
 ἐπεὶ δ' ὁ φθόνος πώποτε οὐ θνήσκει εἰς αἰῶνας,
 οὔτε δ' ἐγὼ ἐνδέχομαι εἰς τὸ νὰ δευτερώσω,
 κι ὁ φθόνος πάλιν τὸ θηριὸν νὰ μὲ δευτεροδακάσῃ.
 ἄρχοντας ἔχεις, βασιλεῦ, θαυμαστοὺς καὶ ἀνδρείους· 215
 ὅρισον, ἅς ὑπάγουσιν, ἅς ποίσουν δούλευσίν σου,
 καὶ μὲ δὲ ἄφες ὥς με δεῖ τοῦ νὰ 'μαι τυφλωμένος,
 μή τι συνέβῃ με δεινῶν ἐκ τῶν ἀπροσδοκῆτων."
 ἀκούσας ταῦτα παρευθὺς ὁ βασιλεὺς ἀντέφη
 " τὸν ὀρισμὸν μου ποίσεέ τον, ἐγὼ σὲ συμβουλεύω· 220
 τὸ θέλημά μου πλήρωσον καὶ ἀπειθὴς μὴ γίνου."
 πάραυτα Βελισάριος ἔκλινε τὸ κεφάλιν,
 πίπτει εἰς γῆν καὶ προσκυνᾷ τὸν μέγα βασιλέα,
 πρῶτα φιλεῖ τὰ χῶματα, ἔπειτα τὸ τζαγκίν του,
 καὶ τότε μετὰ χεῖράς του ἔλυσε τὸ μανδήλιν· 225
 ὅπου ὁ Βελισάριος ἐκείθεν ἐτυφλώθη,
 ἐκεῖ πάλιν τῆς τ' ἔλυσεν ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας.
 καὶ λέγει τον " ἀπὸ τοῦ νῦν δίδω σου τὴν ἀξίαν
 τοῦ νὰ 'σαι καπετάνιος ἐφ' ὅλην τὴν ἀρμάδα,
 καὶ ὥς κελεύσης ποίησον, ἔχεις τὴν ἐξουσίαν, 230
 αὐθέντην σὲ κατέστησα καὶ πρᾶττε ὥσπερ θέλεις."
 λαβὼν ὁ Βελισάριος τοιαύτην ἐξουσίαν,
 ἄργηταν οὐ μὲν οὖν αὐτὸς νὰ πολεμᾷ καμμίαν·
 εὐμορφον εἶχε τὸν καιρὸν, ἐμίσευσεν, ἐδιέβη,
 κάστρη πολλὰ παρέλαβε, μετέτρεψε καὶ χώρας, 235
 καὶ πάλιν ἀπεδίδοντο Ῥωμαίοις τὰ Ῥωμαίων.
 τὸ δὲ νησὶν ὅπου ῥίψε ζυγὸν τὸ τῶν Ῥωμαίων,
 ὅποῖον ἐδιαυθέντευεν ὁ ῥῆξ τῆς Ἐγκλητέρας.
 ὁ ἀποπτήσας χαλινὸν τῆς Κωνσταντίνου πόλης,
 πάραυτα ὥρμησεν κακεῖ στολος ὁ τῶν Ῥωμαίων. 240
 ὅταν ἐπλησιάσασιν εἰς γῆν τῆς Ἐγκλητέρας,

Belisarius is
victorious.

His expedi-
tion to Eng-
land.

209. Duc. p. 669. — 214. Kor. p. 102. — 216. ποίουν. — 222, 23, 24. Duc. p. 1774, s.v. χῶμα. κεφάλῃ. τζάγγιν του. — 224. Duc. p. 1557; Kor. pp. 349, 392. — 233. Perhaps ἄργηταν οὐκ εἶχεν αὐτὸς. — 235. κάστροι. — 241, 42. Duc. p. 1379; Kor. p. 317.

- ἐρράξαν, ἐξεσκάλωσαν, ἐβγήκαν οἱ Ῥωμαῖοι.
 ἐβγήκε Βελισάριος ὁ μέγας καπιτάνος
 οὐδὲ καλὰ ἐπάτησε τὴν γῆν τῆς Ἑγκλητέρας,
 245 ἐπεδοκλώθην, ἔπεσεν, εἰς γαῖαν ἐξαπλώθην.
 ἰδόντες τοῦτο τὸ συμβὰν πολλοὶ ἐδειλανδρήσαν·
 οἱ ἄρχοντες ἐτρόμαξαν, ἔσεισαν κεφαλὰς των.
 γνωρίσας Βελισάριος τὴν ἀτυχίαν τούτην,
 διαλαλημὸν ἐποίησε, λόγους τοιούτους εἶπεν,
 250 νὰ σύρουσιν τὰ κάτεργα εἰς γῆν ὁμοιῶς καὶ τᾶλλα,
 μικρὰ μεγάλα πάραυτα, καὶ νὰ τὰ ξερματώσουν·
 κουπία τε καὶ ἄρμενα καὶ ἄρματα παντοῖα,
 ὅλα νὰ τὰ ξεβάλλουσιν καὶ νὰ τὰ εὐκαιρέσουν,
 καὶ ὅταν οὕτως γένηται, κενώσουσι τὰ ξύλα,
 255 τότε νὰ βάλλουσιν φωτιά καὶ ὅλα νὰ τὰ καύσουν.
 ἐγίνηκε τὸ πρόσταγμα, ἔκαυσαν τὰ καράβια,
 ἔκαυσε καὶ τὰ κάτεργα, ἀφῆκε μόνα τρία,
 νὰ τὰ ᾿χη δι' ἐπιστολήν, νὰ τὰ ᾿χη διὰ μανδάτα.
 τότε ὁ καπετάνιος δημηγορεῖ καὶ λέγει
 260 “ νὰ ξεύρετε, οἱ ἄρχοντες, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
 ἐγὼ ποτὲ οὐκ ἔκαυγα τὰ κάτεργα, τὰ ξύλα,
 ἐὰν ἐσεῖς τυχαίνετε εἰς μιὰν καρδίαν ὅλοι,
 εἰς μιὰν ψυχὴν εἰς ὄρεξιν ὅλοι νὰ πολεμοῦμεν.
 βλέπων ἐγὼ τὸ δίψυχον καὶ τὸ δικάρδιόν σας,
 265 καὶ πῶς ἐδειλανδρήσετε διὰ τὸ πέσιμον μόνον,
 ἔκρινα ὅτι νὰ καγοῦν τὰ κάτεργα καὶ ξύλα,
 περοῦ λαὸς ὁ τῶν Γραικῶν ἐνωθῇ μὲ τοὺς Φράγκους,
 νὰ πολεμίζουν δυνατὰ, νὰ μὴ ἔχουν πόθεν φύγειν,
 μετ' αὐτοὺς νὰ κατακοποῦν εἰς συμπλοκὰς πολέμου,
 270 καὶ πᾶς Γραικὸς νὰ μὴ γνοιαστῇ νὰ φύγῃ νὰ γλυτώσῃ,
 νὰ μὴ ἔχῃ πίσω μέριμνα καὶ ποῦ πλοῖον νὰ φύγῃ.
 τοῦτο δὲ πᾶσι προφωνῶ καὶ πᾶσι παραγγέλλω,
 εἴ τις δειλιάσῃ καὶ στραφῇ, τὰ πίσω του γυρίσῃ,
 ἂν ᾦνε υἱὸς τοῦ ἀνακτος, ἐγὼ νὰ τὸν φονεύσω.
 275 εἰ δέ τις εἰς τὸν πόλεμον σταθῇ καὶ πολεμήσῃ,
 ἀνδρειωμένα, πρόθυμα, καλῶς ἀνδραγαθήσῃ,

On landing
he stumbles
and falls,
which is by
some con-
sidered a bad
omen;

on account
of the ensu-
ing want of
courage,
Belisarius
burns all his
ships except
three,

and so cuts
off the pos-
sibility of
flight.

245. Duc. p. 1139; Kor. p. 290. — 246. ἐδειλανδρεῖσαν. — 246, 47. Kor. p. 103. — 252, 53. Duc. pp. 445 and 734. — 254, 55. Duc. p. 1722. — 266, 67, 68. Kor. p. 295. — 268. φύγη. — 270. Duc. Add. p. 50. — 276. πρόθερα.

νὰ τὸν πλουτήσω, περισσὰ χρήματα νὰ τοῦ δώσω,
 νὰ ᾿χη καὶ δόξαις καὶ τιμαῖς ἀπὸ τὸν βασιλέα.
 καὶ τὸ λοιπὸν ἄς δράμωμεν ὡς γῦπες εἰς τὸ βρῶμα,
 ἀνδρειωμένα, εὐτολμα, μετὰ καλῆς καρδίας, 280
 τοὺς Φράγκους νὰ νικήσωμεν αὐτοὺς τοὺς ᾿Εγκλιτιάνους.
 ἐλπίζωμεν εἰς τὸν θεὸν νὰ ἔνι εἰς μᾶς τὸ νῖκος.
 θαρρῶ καὶ νὰ δουλώσωμεν ὅλην τὴν ᾿Εγκλητέραν,
 καὶ μετὰ δόξης καὶ τιμῆς ᾿ς τὴν πόλιν νὰ στραφοῦμεν,
 σκῦλα καὶ λάφυρα πολλὰ πολίταις νὰ κερδήσουν, 285
 καὶ πλοῦτον ὑπεράπειρον νὰ πάρουν τῶν Λατίνων.
 καὶ διὰ τοῦτο ἔκαυσα τὰ ξύλα καὶ τὰ πλοῖα
 δι᾿ αὐταῖς ταῖς δύο ἀφορμαῖς αἷς θέλετε γροικῆσαι,
 ἢ νὰ κερδήσωμεν ἡμεῖς, νὰ πάρωμεν τὸν τόπον,
 ἢ νὰ χαθοῦμε παντελῶς ῥωθούνι μὴ γλυτώσῃ.” 290
 καὶ εἰς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τὸν Βελισάριον λέγει,
 πλούσιός τε καὶ εὐγενὴς κι ἐκ τῶν ἐνδόξων μέγας,
 ἐκ τὴν γενεάν του ὑψηλὴν θαρρῶν ἀπηλογήθην
 “ οὐκ ἔπραξας στρατιωτικὰ τὰ κάτεργα νὰ καύσῃς.”
 τοῦτον καὶ μόνον εἶρηκεν τὸν λόγον ὁ γεννάδας · 295
 ἀκούσας Βελισάριος εὐθὺς κατὰ τῆς ὥρας
 τὸν ἄρχοντα κατέκαυσε καὶ ἐθανάτωσέν τον,
 τὸν θαυμαστὸν καὶ ἐνδοξον καὶ μέγα πολιοῦχον.
 ἅπαντες γὰρ ἐφρίξασιν ἐμβλέποντες τὸ δράμα ·
 τρέμουσιν τον οἱ ἄρχοντες κ᾿ αὐτοὶ οἱ μεγιστᾶνοι · 300
 πᾶσα ψυχὴ, μικρὸς, μέγας, ἐφύρθην, ἐπαγώθην,
 φόβος ἀγάπη σύμμικτος νὰ ἔνι εἰς ἐκείνον.
 καὶ ἐκ τοῦ φόβου τοῦ πολλοῦ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ δέους
 ἐπολεμίζαν ἰσχυρῶς μετὰ καὶ τοὺς ᾿Αγκλέζους ·
 τόσ᾿ ἔπραξαν, τόσ᾿ ἔποικαν, τόσα ἐπολεμίζαν, 305
 ποσῶς οὐκ ἐπαυόντησαν διὰ νυκτὸς κ᾿ ἡμέρας.
 ἐπέσαν δὲ καὶ ἄρχοντες πολλοὶ ἐκ τοὺς ᾿Ρωμαίους ·
 τὸ πλεὸν ἐγίνετο κακὸ ἐπάνω εἰς τοὺς ᾿Αγκλέζους,
 μέγα ἐγίνη φονικὸν ᾿ς τὴν γῆν τῆς ᾿Εγκλητέρας.

A nobleman,
who pre-
sumes to
censure Be-
lisarius, is
sentenced to
the stake.

The Greeks
valiantly
conquer the
English.

289, 90. Duc. Add. p. 165. ‘Δὲν ἐγλύτωσε ῥωθούνι, λέγομεν σήμερον, σημαί-
νοντες τέλειον ὄλεθρον [then follow the two lines from this poem], ὅταν ὁ λόγος
ἦναι μάλιστα περὶ πολέμου, ὅπου δὲν ἔμεινε κανεῖς ἀπὸ τοὺς νικηθέντας. ᾿Επειδὴ
τὰ ῥωθάνια (parines) εἶναι τῆς ἀναπνοῆς καὶ ἀκολουθῶς τῆς ζωῆς ὄργανα, ἡ φράσις
ἐρμηνεύει ὅτι, τίποτε ἀπ’ ὅ,τι ἀναπνέει, ἢ ζῇ, δὲν ἔφυγε τὸν θάνατον.’ Kor. p. 321.
—291. τὰς ἄρχοντας.—293. τον τὴν.—296. κατὰ τὰ τῆς.—298. ἐνδειξον.—305.
τόσα twice.

- 310 καὶ τέλος ἡνδραγάθησαν οἱ Κωνσταντινοπολίται
καὶ παίρνουν κάστρον καὶ λαὸν καὶ τὸ νησί τε ὅλον,
καὶ πλοῦτον ὑπεράπειρον, παιδιὰ, ἄνδρες, γυναῖκες,
ὅλον τὸ κατακέρδησεν ἡ σπάθη τῶν Ῥωμαίων.
τὸ κάστρον δὲ τ' ἐξαίρετον τὸ καθολικὸν ἐκεῖνο,
315 ἐν ᾧ ὁ ῥῆξ εὐρίσκετον, δὲν ἡμποροῦν νὰ πάρουν
καὶ πολεμίζουν δι' αὐτὸ ἑκατονταπλασίως.
πόσα ἐπολεμίζασι νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας,
σκάλας ἐποίκαν ξύλινας, ἐγκρύφεισαν τὰ τεῖχην.
εὐθέως ἐνηπήδησαν ἀπέσω οἱ Ῥωμαῖοι.
320 κάμνουσι πόλεμον φρικτὸν ἀμφότερα τὰ μέρη.
κρεοκοποῦνται, κόπτονται, τὰ αἵματά των χέουν.
τίς ἔχει διηγήσασθαι τὸν πόλεμον ἐκεῖνον,
ὃν ἔποικαν ἀμφότεροι Ῥωμαῖοι καὶ Λατῖνοι,
πόσα ἀνήγερτα κορμιὰ κείτονται τῶν ἐνδόξων ;
325 τέλος τὸ μέρος τῶν Γραικῶν ἐκέρδησε τὸ κάστρον.
ὁ πρῶτος ὁποῦ σέβηκεν ἀπέσω εἰς τὸ κάστρον
καὶ στήσασιν τὰ φλάμπουρα 'ς τὸν τοίχον, δύο ἦσαν
αὐτάδελφοι ἐτύγχανον, Ἀλέξις καὶ Πετρολήφας,
πατὴρ, μητὴρ ὡς ἐξ ἑνὸς, ἄνδρες αἱμάτων ἦσαν.
330 ὑπῆρχαν καὶ δημότυχοι καὶ κάτω ἀπὸ γένος.
ὡς οὖν ὁ καπετάνιος ὁ μέγας τροπαιοῦχος
τοὺς Φράγκους ἐκατέβαλεν κι αὐτὴν τὴν Ἐγκλητέραν,
καὶ πῆρεν ὅλον τὸ νησί καὶ κατεδούλωσέν το,
καὶ ὁ ἀνυπότακτος ῥῆξ μὴ θέλων ὑπετάγη,
335 τὰ πάντα καὶ ἐκέρδησεν (ἀλλὰ καὶ πῶς ἐξείπω ;),
ὀρίζει τοὺς ὁμαίμονας οὓς προείπομεν δύο,
δημότυχοι Ἀλέξιος ἔτι καὶ Πετρολήφας,
οἱ ποῖοι ἡνδραγάθησαν καὶ πήδησαν καὶ πῆραν
τὸ κάστρον καὶ ἐστήσασιν φλάμπουρα βασιλέως,
340 μεγάλως καὶ ἐτίμησαν, ἐδόξασαν Ῥωμαίους,
ἠθέλησεν αὐτὸς τοὺς δυὸ νὰ τοὺς ἀντιδοξάσῃ.
ἐκάτσειν τοὺς εἰς δυὸ φαρὰ θαυμαστὰ καὶ ὠραῖα
μὲ σέλλαις χρυσοπλούμισταις, μὲ χρυσὰ πτερνιστήρια,
καὶ τὸν καθέναν ἔζωσε χρυσὸν σπαθὶν 'ς τὴν μέσσην,
345 καβαλλαριοὺς τοὺς ἔκαμεν προσκυνητοὺς αὐθέντας,

The valour
and reward
of two
Greeks who
distinguish-
ed them-
selves in the
siege of an
English
fortress.

They receive
the honour
of knight-
hood.

311. κάστροι. — 314. ἐκεῖ. — 333. κατεδούλωσέν τον. — 337, 38. Kor. p. 307.
— 342, 43. Duc. pp. 1184 and 1349; Kor. p. 315. — 344, 45. Duc. p. 527.

χρυσόζωνους καὶ βύσσινα ῥοῦχα καταξαμύτου
 νὰ ἔχουν καὶ τὴν κεφαλὴν γύρωθε χρυσωμένην.
 καὶ παλληκάρια καλὰ διαλεκτὰ τοὺς δίδει
 καὶ νὰ τοὺς ἐψηκεύουσιν, ὡς ἔθος, κατ' ἀξίαν·
 φημίζει καὶ ἀξιόψει τοὺς εἰς ὅλον τὸν λαόν του, 350
 δίδει τῶν στάμενα πολλὰ κι ἀμέτρητον λογάριν.

ταῦτα ὁ Βελισάριος ἐποίησεν εἰς αὐτοὺς,
 εἰς πάντας κατενώπιον ὄντες ἐν Ἐγκλητέρᾳ·
 ὅτε δὲ πάλιν ἦλθασιν ἐν Κωνσταντινουπόλει,
 ὁ μέγας Ἰουστινιανὸς ἐτίμησε καὶ κεῖνος 355

Ἀλέξη Πετρολήφαν τε· ῥοῦχα τέτοια τοὺς δίδει,
 ἐνδύματα παράξενα πολλὰ παρηλλαγμένα,
 ἐπάνωθε τῆς τραχηλιᾶς, κάτω εἰς τὰς ποδέας,
 καὶ κάτω 'ς τὰ μανίκια τὰ πάντα χρυσωμένα
 μὲ λιθομαργαρίταρα πολύτιμα ὠραῖα· 360

τιμᾶ καὶ ἀξιόνει τοὺς κι ὀφφίκια τοὺς ἐδῶκε.

Belisarius
 now builds
 a new fleet,

Λοιπὸν πάλιν ἄς στρέψωμεν τὸν λόγον ἐξοπίσω.
 ὦρισε Βελισάριος εἰς ὅλα τὰ καστέλια
 εἰς ὅσα εἶχε τὸ νησὶν κεῖνο τῆς Ἐγκλητέρας,
 καὶ τεκτονήσαν ἑκατὸν καράβια καὶ τριήρεις. 365

ὑπὸ παντοῦ ἐσύναξε τέκτονας πελεκάνους,
 μέσα εἰς μῆνας τέσσαρας ἐπλήρωσαν τὰ πλοῖα,
 καὶ ῥίψάν τα εἰς θάλασσαν κ' ἡρμάτωσέν τα ὅλα.
 ἐχάρηκεν, ἐσκίρτησεν ἀπέσω ἡ ψυχὴ του,
 καὶ βάλλει καὶ γεμόζει τα λάφυρά τε καὶ σκῦλα· 370

ἀπῆρε κέρδος, ἀπῆρεν ἀσήμιν καὶ χρυσάφιν,
 καὶ λιθομαργαρίταρα, στολὰς ἡγλαισμένας·

καὶ πῆρε καὶ τοὺς ἄρχοντας πασῶν τῶν καστελίων
 καὶ κεφαλάδας οὓς εἶχεν ὅλη ἡ Ἐγκλητέρα,

takes the
 king and the
 nobles of
 England
 with him,

τὸν ῥῆγα τὸν ἐξάκουστον, τοὺς πρῶτους αὐθεντάδας, 375
 λιτοὺς καὶ ἀνυπόδητους, γυμνοὺς ἐντροπιασμένους·

σίδηρα εἰς τοὺς πόδας τῶν, ἐξάγκωνα δεμένους
 μὲ τὸ σχοινὶν 'ς τὸν τράχηλον ὡς καταδικασμένους.

τότε ὁ Βελισάριος ἀπ' ὅλον τὸ φουσάτον,

346. 'βύσσινα ῥοῦχα καταξαμύτου' Duc. p. 1309. — 348, 49. Duc. p. 1073; Kor. p. 394.—351. Duc. p. 819 and 1427.—359, 360. 'καὶ τὰ πάντα χρυσομένα μὲ λιθομαργαρίταρα' Duc. p. 813. — 366. Duc. p. 1144. — 372. Duc. p. 813, πολλὰς for στολὰς. — 373, 74. Duc. p. 642. — 377. Duc. Add. p. 69. — 377, 78, Kor. p. 127.

- 380 ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του τὴν ἐκλογὴν ἐποίκειν·
 ἄνδρες Ῥωμαίους καὶ καλοὺς ἔστησε κεφαλὰς,
 νὰ προμηθεύωνται καλῶς, νὰ βλέπουσι τὸν τόπον,
 τῆς Ἑγκλητέρας τὸ νησὶν μετὰ πολλοῦ νὰ βλέπουν
 καὶ νὰ κρατοῦν τὸ δίκαιον, τινὰς μὴ ἀδικῆται.
- 385 ὅταν οὖν ἐσυνόρθωσεν καὶ διέταξε τὰ πάντα,
 ὥρμησεν, ἤμπεν εἰς τὰς ναῦς, ἐδιέβη τὴν ὁδὸν του·
 ἐμίσευσαν καὶ κάτεργα καὶ ὅλος του ὁ στόλος.
 καὶ παίρνουν πλοῦτον ἄπειρον, τ' οὐ δύναμ' ἀφηγεῖσθαι.
 καὶ τὴν ὑγρὰν ἐτρέχασι μετὰ χαρᾶς μεγάλης.
- 390 εἰς ἐν νησὶν ἐφθάσασιν ὃ λέγουν Μιτυλήνη,
 ἔρραξαν, ἐνεπαύθησαν ἄχρι τρεῖς τε ἡμέρας·
 καὶ πάλιν ἐσηκώθησαν καὶ τὴν ὁδὸν ἐπιάσαν,
 κἀκεῖ πρὸς τὸ μεσάνυκτον ἐφθασαν πρὸς τὴν πόλιν.
 εἰς εἴκοσι ἐφθάσασι μηνὸς τοῦ Σεπτεβρίου
- 395 κ' εἰς τὸν λιμένα ἔρραξε ἐκεῖ 'ς τὸ κοντοσκάλι,
 ἀκτύπητα, ἀνόητα, μέχρι τοῦ περιόρθρου.
 καὶ τὸ πρῶτ' πριχοῦ ξεβῆ ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου,
 παίζουν τρουμπέταις, ὄργανα, τουμπάκι', ἀνακαράδες,
 σύρνουν πουμπάρδαις περισσαῖς, γύρονται πάντες, τρέχουν
- 400 νὰ 'δοῦν ἐκείνην τὴν χαρὰν, νὰ μάθουν καὶ μανδάτα.
 σηκόνουσι τὰ φλάμπουρα τοῦ βασιλέως τότε,
 καταξαμύτου ταῦτα δὲ μετὰ τῶν κουδουνίων·
 κάμνουν χαρὰν ἀνέκφραστον, τίς δύνατ' ἀφηγεῖσθαι;
 τῶν σκουταρίων φωταυγαὶ καὶ τῶν ἀρμάτων πάντων
- 405 τὸν ἥλιον ἀντηγάζον κι αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτην,
 τῶν νέων τὰς παραταγὰς καὶ τὰς κραυγὰς ἐκείνων
 ποῖαν οὐκ ἤγειραν ψυχὴν ἐπὶ τὴν εὐφροσύνην;
 δοκῶ καὶ φύσις ἄψυχος ἐσκίρτησεν, ἠὺφράνθη,
 ὄρη, βουνὰ, καὶ θάλασσα, νάπαι ἀντιδονοῦσαν.
- 410 ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς καταμαθὼν τὰ πάντα
 αἰ ἠνδραγάθησεν αὐτὸς ὁ καπετάνιός του,
 καὶ πῶς ἐκατεδούλωσεν ὅλην τὴν Ἑγκλητέραν,
 ἔφερε δέ γε καὶ τὸν ῥῆξ ποδοσιδηρωμένον,

and sails for
Constanti-
nople.

The Empe-
ror's joy and
reception of
the victori-
ous general.

383. Perhaps μετὰ πόνου.—388. τὸ οὐ δύναμαι.—390, 91. Kor. p. 317.—395. Duc. p. 1379 has καὶ τὸν without εἰς. Kor. p. 317 has κείς.—397. πριχοῦ.—398. Duc. pp. 1590 and 1619. In p. 1588 he merely quotes τρουμπέτες, ὄργανα, τουβάκια, ἀνακαράδες.—399. Duc. p. 220.—400, 401. Duc. p. 1682.—403. δύναται.

ἐχάρην ἡ ψυχούλά του, ἐσκίρτησε μέγας,
 εἶπεν εὐθέως, ὥρισε πευκία καὶ χαμουχάδες 415
 νὰ τὰ ξαπλώσουν εἰς τὴν γῆν καὶ ἄνω νὰ πατήσῃ,
 ὁ μέγας καπετάνιος νὰ πάγῃ εἰς παλάτιν·
 ἔνθα γὰρ ὄκει βασιλεὺς, ἔνθα προσεκαρτέρει.
 τρισχίλια τὸν ἀκλουθοῦν ἄρχοντες τῶν κατέργων,
 εἰς μέσον Βελισάριος μετὰ μέγαλο ψήκι, 420
 καὶ μετὰ δόξης τῆς πολλῆς ἐκλαμπροφορεμένος.
 ὡς οὖν ὁ μέγας ἔφθασεν, ἐσέβην εἰς παλάτιν,
 ἔπεσε, προσεκύνησεν, ἐφίλει γόνατά του
 τοῦ βασιλεῶς τοῦ ἄνακτος καὶ μετ' αἰδοῦς μεγάλης.
 ἐχάρηκεν ὁ βασιλεὺς μετὰ καὶ τῆς συγκλήτου· 425
 παρῆν καὶ χειροδέσμιος ὁ ῥῆξ τῆς Ἐγκλητέρας.
 ἰδὼν ὁ μέγας βασιλεὺς τὸ πλῆθος τοῦ χρυσίου,
 τὸ λιθομαργαρίταρον ὃν ἔφερε καὶ πλούτον,
 ῥοῦχα, ἐνδύματα πολλὰ καὶ πράγματα μέγαλα,
 ἐξέστη καὶ ἐθαύμασεν, ἔφριξε θεωρῶν τα· 430
 χαρὰν γὰρ εἶχε ποταπὴν, χαρὰν πολλὴν μεγάλην·
 μετὰ τὸν Βελισάριον ἦσθιε, συνετρύφα·
 ὥρα οὐκ ἐδιέβαινε νὰ μὴ βρεθοῦν ἐντάμα·
 ἡ κλίνη τοὺς ἐχώριζεν, ἡ κοίτη δὲ καὶ μόνον.
 τί δὲ συνέβη καὶ κακὸ ἀνάμεσα τῶν δύο; 435
 ὁ φθόνος, τὸ κακὸ θηριὸν, πάλιν ἀντεσηκώθην,
 ἀντεξανέστη τοιγαροῦν κατὰ Βελισαρίου·
 καὶ πάλιν κείνοι ἄρχοντες ὅπου τὸν ἐφθονοῦσαν
 βάλλουν διπλοῦν ζιζάνια εἰς ὦτα βασιλέως,
 παίρνουν χολόκοκκα πικρὰ, πλήρη, φαρμακωμένα. 440
 συκοφαντεῖται δὲ αὐτὸς ὑπὸ τῶν μεγιστάνων
 ὡς δημηγέρτης καὶ δεινὸς ἀντάρτης βασιλέως·
 οὐκ εἶχαν μάτια νὰ θεωροῦν τὴν παρρησίαν τούτου.
 καὶ τότε οὖν οἱ ἄρχοντες οἱ καταμυτωτάδες
 προσέρχονται τῷ βασιλεῖ καὶ ταῦτα καταγγέλλουν, 445
 Ἀσάνης τε καὶ Λάσκαρις καὶ Καντακουζηνός τε,
 Δούκας, Ἀστράς καὶ ὁ Κανᾶς καὶ ὁ Διπλοβατάτζης,

Belisarius
 is now the
 Emperor's
 most inti-
 mate friend;

but again the
 jealousy of
 the courtiers
 works mis-
 chief for him.

415, 16. 'εἶπεν εὐθέως ὥρισε πεύκια καὶ χαμουχάδες Νὰ τὰ ξάπλωσιν εἰς τὴν γῆν etc.' Duc. p. 565.—436. κατ' ἀβελλισαρίου.—438, 39, 40. Duc. p. 1754.—440. πλήρης.—444, 45. 'καὶ τότε οὖν οἱ ἄρχοντες, οἱ καταμιτωτάδες, Προσέρχονται τῷ βασιλεῖ.' Duc. p. 610.

- Παλαιολόγος Πρίγκηπας, Φρανζῆς ὁ Λεοντάρης;
 ῥάλλης Παλαιολόγος τε ἅμα καὶ Πριμμηκύρις,
 450 ὁ Κοντοστέφανος συνὼν καὶ αὐτός μετ' ἐκείνους.
 “ βλέπεις τὸν ἄνδρα ” λέγουσιν “ δέσποτα γῆς Ῥωμαίων,
 θωρεῖς τὸν Βελισάριον, ὃν ἔχεις καπετάνον,
 αὐτὸς τὴν βασιλείαν σου ταχέως θέλει πάρῃ.
 νὰ μὴ περάσῃ τρίμερον καὶ νὰ σὲ τὴν σηκώσῃ ·
 455 ὅλον τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ θέλουν τον, ἀγαποῦν τον,
 κ' εἰς τὸ πτερόν του ὁμνέουσιν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
 καὶ πεθυμοῦν καὶ θέλουσιν νὰ γένῃ βασιλέας ·
 κ' εἰς τοῦτο τὸ ἐξώρθωσεν, εἰς ἐπαρσιὰν ἐσέβην,
 κ' οἷα σίδηρος μάγνησι ἔσυρε τὸν λαόν σου,
 460 κι ἂν οὐκ ἐχώσῃς τον εἰς γῆν καὶ νὰ τὸν θανατώσῃς,
 τὸν ἰδικόν σου θάνατον ταχέως θέλεις ἴδῃ.”
 ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς τοὺς λόγους τῶν ἀρχόντων,
 ἐμετελλάγην ὄψῃ του, ἦλθεν εἰς ἀηδείαν,
 καὶ μῖσος ἡ καρδιά του ἔτρεφε κατ' ἐκείνον.
 465 ἐξ ἅπαντος οὐκ ἤθελεν ἐμπρός του νὰ τὸν βλέπῃ ·
 ἀντὶ τιμῆς ἧς ἔμελλε νὰ δώσῃ πλεωτέρας,
 ἐπεὶ πολλὰ ἐτίμησε τὸ γένος τῶν Ῥωμαίων,
 τύφλωσιν ἐμελέτησε κατὰ Βελισαρίου ·
 βουλὴν βουλεύεται σκαιὰν πάμπαν νὰ τὸν τυφλώσῃ.
 470 τοιαῦτα [εἶν'] τὰ παίγνια τὰ πολεμᾶς, ὦ φθόνε !
 ὀρίζει, φέρνουν τον κἀκεῖ πρὸς τὰ τοῦ βασιλέως,
 καὶ δένουσι τὰς χεῖράς του, ἐξαγκωνίζουσίν τον ·
 ἀκτύπητ', ἀνεγνώριστα ἐτύφλωσαν τὸν ἥρων,
 νὰ μὴ τὸ μάθουν οἱ πολλοὶ κ' ἐμποδιστῇ τὸ δράμα.
 475 κλαῖ τον ὁ ἥλιος αὐτὸς, κλαῖ τον καὶ ἡ σελήνη,
 καὶ τὰ στοιχεῖα τ' ἄψυχα συγκλαίουν, συλλυποῦνται.
 ἐμάθασιν το οἱ πολλοὶ, τὸ πόπολον τῆς πόλης.
 μικροὶ μεγάλοι ἐδράμασι νὰ πᾶν νὰ τὸν ἰδοῦσιν.
 ὡς εἶδασιν τὸν ἥρωα, πηρὸς, τυφλὸς νὰ ἔνι,
 480 οἱ μὲν ἐκλαύσασι πολλὰ, ἐθρήνησαν βαρέως,
 οἱ δὲ καὶ ἐταράχθησαν, ἐξέλουν ταῖς μαχαίραις ·
 ζητοῦν τὸν Βελισάριον μετὰ μεγάλου θράσους.
 ἐκεῖ εὗρισκουν τον τυφλὸν εἰς τῆς Χρυσιᾶς τὴν πόρταν,

They accuse him of court-
ing popular
favour in
order to sup-
plant the
Emperor.

Justinian
orders Beli-
sarius' eyes
to be put out.

This is
carried out ;

all hasten to
behold and
pity the
blind hero.

454. ἐσικόσει.—470. [εἶν'] om.—472. Duc. Add. p. 69. —473. ἴρον : cf. 550,
561, 768 and 788.—476. τὰ ἄψυχα.

Belisarius
bitterly com-
plains of the
cruel treat-
ment, main-
tains his in-
nocence,

and invokes
the wrath of
Heaven
against his
enemies.

He retires
into a con-
vent.

The Persians
begin a war
against the
Greeks, and
the Emperor
prepares an
army and

ἄλαός του νὰ κάθεται, νὰ κλαῖ τὸ ριζικόν του ·
 ὅλοι λυποῦνται, κλαίουσι μικροί τε καὶ μεγάλοι. 485
 διαβάζει χρόνους ἱκανούς, βοῶν, ἀναστενάζων
 “ ποῦ μοι τὸ φῶς τὸ αἰσθητὸν, ἡ δόξα μοι καὶ κλέος,
 ἡ παρρησία ἡ πολλή, ποῦ γάρ μοι καὶ τὸ κράτος ;
 ἤργησαν πάντα, χάθησαν, ἔφυγον, ἐπετάσαν ·
 ὅλα τὰ ἐστερεύθηκα, ὁμοίως καὶ τὸ φῶς μου. 490
 οὐαὶ οὐαὶ μοι τὸ λοιπόν ! τῶρ’ ἄς χαροῦν ἐχθροί μου !
 ὦ τῆς πικρᾶς μου συμφορᾶς καὶ δολερῆς μου τύχης !
 ἔγνων σε, κόσμε, ἔγνων σε, τρόχ’ ἀσύστατε βίου,
 καὶ τὰ πικρὰ χολόκοκκα, τὰ δίδεις καθ’ ἡμέραν,
 σκορπίε, φθόνε δολερὲ, μὲ μύρια κεντρούνια. 495
 πλήρη νὰ ’νε τὰ κέντρα σου, γεμάτα τὸ φαρμάκιν.
 καὶ μὲ καὶ ἐδακάσασιν ἅπαντά μου τὰ μέλη ·
 καὶ τοῦ φαρμάκου ὁ θυμὸς ἐνέδραμεν καὶ κάθει
 μέσα ’ς τὰ δυὸ τὰ μάτια μου καὶ τύφλανε τὸ φῶς μου.
 ἂν ἦν’ καὶ ’γὼ ’πραξά ποτε δόλον, δημηγερσία · 500
 ἂν ἐτραϊτούρεύθηκα τὸν μέγα βασιλέα,
 δίκιον εὖλογον ἔπαθα, κανεῖς μὴ μὲ λυπάτω.
 εἰ δὲ καὶ γὰρ ἀναίτιος ὑπάρχω ἅπερ ἔφην,
 νὰ μὴ τ’ ἀφήσῃ ὁ θεὸς ἄκριτον εἰς τὸν κόσμον.
 τὸ σῶμά του γῇ μὴ δεχθῇ, τ’ ὅστ’ αὐτοῦ ῥίψῃ ἔξω, 505
 νὰ ’δῇ κι ὁ μέγας βασιλεὺς, τὸ κρίμα νὰ γνωρίσῃ.”
 ταῦτά λεγεν ὁ τληπαθὴς μετὰ πολλῶν δακρύων.
 ἐκεῖ γὰρ ὑπεστρέφετο εἰς ἓνα μοναστήριν,
 πολλὰ γὰρ ἐνδοξότατο, βασιλικὸν καὶ μέγα ·
 τὸ λέγουν Παντοκράτορα · ἐγγιστά που κ’ εἰς ἄλλον 510
 ὠραῖον μοναστήριον ἀγίων ἀποστόλων.
 κακεῖ ὁ Βελισάριος ἐμόνασε καὶ κάτσε,
 ν’ ἀναστενάζῃ ἀπὸ ψυχῆς, νὰ κλαῖ ἀπὸ καρδίας.
 καὶ μὲ καιροῦ διάστημα παίρνοντα χρόνος ἓνας,
 μανδάτα ἐπεσώθησαν ἐν Κωνσταντινουπόλει · 515
 οἱ Πέρσαι ἐγυρόντισαν κατὰ τοῦ βασιλέως,
 λεηλατοῦν, κουρσεύουσιν ταῖς χώραις τῶν Ῥωμαίων.
 ὥρισε γοῦν ὁ βασιλεὺς ν’ ἄρματωθοῦν φωσάτα,
 νὰ μαδευτοῦν, νὰ συνακτοῦν, κατὰ Περσῶν νὰ πᾶσιν

- 520 καβαλλαρέοι καὶ πεζοὶ τριακόσiai χιλιάδες
 Εὐρώπης καὶ Ἀσίας τε, Ἀνατολῆς καὶ Δύσης.
 ἀφ' οὗ δὲ ἐσυνώρθωσεν ὅλα του τὰ φωσάτα,
 καὶ τὴν ὑγρὰν ἐπλήρωσε κάτεργα καὶ καράβια.
 τῆς πέζης δὲ διὰ ξηρᾶς ἄνδρες αἱμάτων πάντες.
 525 τοῦτο καὶ μόνον ἔλειπε τὸ ποιὸν νὰ ποίση αὐθέντην,
 ποῖον νὰ ποίση στρατηγὸν, νὰ ποίση καπετάνον.
 πολλὰ ἐλιγοτρώθησαν οἱ ἄρχοντες οἱ πρῶτοι,
 οἱ μὲν ἐκείνον ἔθελον, οἱ δ' ἄλλοι πάλιν ἄλλον.
 τὸ πλῆθος οὐκ ἠρκέσθηκεν νὰ καρτερῇ, ν' ἀκούῃ,
 530 καὶ τὴν βουλὴν ἣν ἔποικαν οἱ ἄρχοντες σχολάζουν.
 φωνάζουν Βελισάριον μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.
 κακεῖνος ὥς τὰ γροίκησε τὰ λόγια τοῦ ποπούλου,
 ἐλεεινῶς ἐφώναζεν, ἔλεγεν, οὕτως εἶπεν
 “ ἀφῆτέ με τὸν ἄλαον καὶ τὸν ἀπελπισμένον,
 535 ἐμένα τὸν ἐχήλωσεν ὁ τροχὸς καὶ ὁ χρόνος,
 καὶ πάλιν τὸν ἐγκρέμνισεν ἡ ἔρις καὶ ὁ φθόνος.”
 καὶ πάλιν ἔστησε βουλὴν, τίς κρείττων ἐνὶ πάντων,
 νὰ γένῃ μέγας στρατηγὸς καὶ μέγας καπετάνος.
 καὶ εἰς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας εὐγενικὸς καὶ μέγας,
 540 ἄξιος, φρονιμώτατος, μᾶλλον καὶ ἀνδρειωμένος,
 ὥς ἔχων αἶμαν ὑψηλὸν κι ἀπὸ γενεᾶς μεγάλης,
 τὸν βασιλεᾶ δικάζεται, θαρρῶντα λέγει οὕτως
 “ ὦ αὐτοκράτορ βασιλεῦ, ἄνακτα τῶν ἀνάκτων,
 Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, πάσης τῆς οἰκουμένης,
 545 ὅλοι τὴν βασιλείαν σου, ὅλοι τὴν ἀγαποῦσιν.
 ὅμως ὁ φθόνος ἔποικε τὴν βασιλείαν σου ταύτην,
 καὶ ἀπετύφλωσε λοιπὸν τὸν ὀφθαλμὸν τῆς πόλης,
 τὸν μέγα Βελισάριον, τὸν ὄντως ἀνδρειωμένον.
 καὶ μετὰ πάντων ἤκουσας τὰς βουλὰς τῶν ἀρχόντων,
 550 διὰ τὸν φθόνον τὸν πολὺν ὃν εἶχαν εἰς τὸν ἥρωα.
 ἀλλὰ τολμῶν παρακαλῶ τὸ κράτος σου τὸ μέγα,
 καὶ ἄκουσον, ὦ δέσποτα, τοῦ δούλου σου τοὺς λόγους.
 ἔχει ὁ Βελισάριος υἱὸν ἀνδρειωμένον.
 σωστὸς ἐνὶ εἰς τὸ κορμὶν, ὅμοιος τοῦ πατρός του.
 555 καὶ δώρησε καὶ χάρισε ἀντὶ πατρὸς ἐκείνου

fleet against
them;

the people
loudly
demand that
the com-
mand should
be given to
Belisarius;

he, however,
declines.

A courage-
ous noble-
man taxes
the Emperor
with his
former in-
justice to
Belisarius,

and recom-
mends the
appointment
of the old
general's son
to the com-
mand.

520. καπεζοί. — 527. ἐλογοτρώδισαν. — 533. πέ instead of εἶπε. — 550. Duc.
 Add. p. 85. ἱρον. — 551. παρακαλῶν.

τοῦ νά 'νε καπετάνιος ἐπάνω εἰς τὸν στόλον,
 νά 'νεν αὐθέντης στρατηγὸς, στρατάρχης καὶ κρατάρχης.
 εἰ οὕτως ποίσεις, βασιλεὺς, ἐξαλαφώσῃς ἔχεις
 τοὺς πόνους τοῦ πτωχοῦ τυφλοῦ ἀβελισαρίου σου,
 καὶ θεραπεύσεις καὶ δαμνὶν ἐκ τὸ κακὸν τὸ εἶδε · 560
 πολλὰ γὰρ σὲ ἐδούλευσε, πολλὰ 'πραξεν ὁ ἥρως ·
 πολλὰ γὰρ ἠνδραγάθησεν, πολὺν πλούτον σὲ δῶκεν,
 τὴν Ἀφρικὴν ἐσκύλευσε καὶ ἐκατάλυσέν τιν,·
 τοὺς Οὐανδάλους ἔπεισεν εἰς ζυγὸν δουλοσύνης
 καὶ τὸν Γελίμερ ἔβαλεν ὑποκάτω ποδῶν σου.” 565
 ταῦτα καὶ ἄλλα πλείότερα ἐφθέγγετο ὁ ἄρχων
 πρὸς Ἰουστινιάνιον τὸν ἄνακτα τῆς πόλης.
 ὁ βασιλεὺς ὡς ἤκουσε τοῦ ἄρχοντος τοὺς λόγους,
 ἐπήνεσε τὸν ἄνθρωπον τῆς φιλαδίκου γνώμης,
 ἐπείσθηκεν εἰς τὴν βουλήν, ἐπένευσεν αὐτίκα, 570
 ὀρίζει, λέγει “ φέρετε υἱὸν Βελισαρίου.”
 μαθὼν ὁ τληπαθέστατος ἐσέβησάν τον πόνοι,
 ἔτρεμεν ἡ καρδοῦλά του, μή τι δεινὸν συμφέρῃ
 κακὸν πικρὸν ὁ ἄστατος τοῦ κόσμου τὸ τροχήλι.
 ὁ νέος ἐσυντρόμαξεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, 575
 μὴ ποίσουσι κι αὐτὸν τυφλὸν ὡς τὸν αὐτοῦ πατέρα,
 καὶ ἐκ τοῦ φόβου τοῦ πολλοῦ τὴν ὄψιν του ἐχάσεν.
 τοῦτον ἰδὼν ὁ βασιλεὺς, πιάνει τον ἐκ τὸ χέριν,
 καθίζει τον εἰς ἐν θρονὸν ὃ εἶχεν ὁ πατήρ του,
 τιμᾷ καὶ ἀξιόνει τον, πλούτον πολὺν τὸν δίδει, 580
 καὶ στρατηγὸν τὸν ἔκαμεν εἰς ὅλον τὸ φωσάτον.
 τὸ πλῆθος ὅλον τοῦ λαοῦ θέλουν τον, ἀγαποῦν τον,
 τιμὴν καὶ δόξαν δίδουσι τὸν νέον καπετάνον
 ἐκ τὴν ἀγάπην τὴν πολλὴν ἣν εἶχαν ἐκ πατρός του.
 καὶ ὁ πατήρ ἡρμήνευσεν πολλὰ τὰ τῆς στρατείας, 585
 πῶς νὰ ξορτώσῃ, πῶς νὰ 'μπῇ, νὰ 'βγῇ καὶ νὰ νικήσῃ,
 καὶ ὅλον ἐξεπαίδευσεν, ὡς δεῖ καὶ ὡς τυχαίνει.
 τότε καὶ ὁ Ἀλέξιος ὁ στρατηγὸς ὁ μέγας
 δένει τὰ χέρια του σφικτά, ὡς ἔπρεπεν, ἀξίως,
 φιλεῖ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν τοῦ τε Βελισαρίου, 590
 ἡγουν πατέρα τὸν αὐτοῦ ὁμοίως καὶ μητέρα,

The Em-
peror orders
young Beli-
sarius to be
brought
before him.

Father and
son are
greatly terri-
fied and an-
ticipate new
cruelty,

but the Em-
peror re-
ceives young
Belisarius in
a very honor-
able manner,

and his
father assists
him in the
duties of his
command.

557. Duc. p. 1457.—558, 59, 60. Kor. p. 102.—561. ἴπος.—562. πολλὴν. So again v. 580.—573. Duc. p. 593.

- καὶ μετὰ πλείστην τὴν χαρὰν ὑπάγουν κατὰ Πέρσας·
καὶ τὰ φουσάτα ἔλαμπον ὡς ἥλιος τὴν ἡμέραν,
ἀντέλαμπεν ὁ στρατηγὸς ὅς τὴν μέσσην τοῦ φουσάτου.
595 σαράντα ἐξεπλήρωσαν νὰ σώσουσιν ἡμέρας,
καὶ τὸ λοιπὸν ἐφθάσασιν καὶ μίχθησαν ὁμάδιν,
Πέρσαι γε καὶ Σαρακενοὶ, ἀκμὴ καὶ ἄλλα γένη.
μετὰ Γραικῶν ἐμίχθησαν βαβαὶ, καὶ τί ἐγίνη;
ἢ ἐμπροστέλλα τῶν Περσῶν σαράντα χιλιάδες,
600 τῶν δὲ Ῥωμαίων ἡ στρατιὰ ὑπῆρχε δυὸ μυριάδες.
καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τρέχουσιν ὡς γῦπες εἰς τὸ βρῶμα·
δρομαίως καταπάνω τοὺς κάμνουν θνήσιν μεγάλην,
σφάττουν, τιτρώσκουν, θανατοῦν, νικοῦν τοὺς κατὰ κράτος.
καὶ ἄλλους μὲν ἐδούλωσαν καὶ ἄλλους—πῶς ἐξείπω;
605 οὔτε νὰ φύγουν ἠμποροῦν οὔτε νὰ πολεμήσουν,
καὶ ἐκ τοῦ φόβου τοῦ πολλοῦ ἔρριψαν τ' ἄρματά των.
τοὺς πλείστους ἐκατέκοψεν ἡ τῶν Ῥωμαίων σπάθη,
τοὺς δ' ἄλλους κατεσκλάβωσαν μετ' ἐντροπῆς μεγάλης.
ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς, αὐθέντης τῆς Περσίας,
610 τὸ πῶς ἐχάσε παντελῶς τὸ ἄνθος τοῦ φουσάτου
καὶ ὅσους ἐσκλαβώσασιν καὶ ὅσους ἐσκοτώσαν,
οὐκ εἶχεν ὅ, τι δράσειε, τί πράξαι, τί ποιήσῃ·
τὸ πρῶτον ἐκλαυσε πικρῶς, ἐθρήνησε βαρέως·
δεύτερον πέμπει χρήματα, ἀμέτρητον λογάριν·
615 τίτοιον κανίσχιν ἔπεμψεν μέγα καὶ θαυμαστόν τε
καὶ πλούτον ὑπεράπειρον καὶ ὑπερβολικόν τε.
τριακόσια ἄλογά ἔστειλε μετὰ τῶν κιβουρίων,
πλήρεις χρυσάφιν ἄμετρον ἔτι καὶ χαμουχάδες,
μὲ ἵποκρισιάρχους ἐκλεκτοὺς πάνυ ὠραιωμένους,
620 δεινοὺς, καλοὺς, φρονίμους τε εἰς ἐρωταποκρίσεις,
συνθήκας ποίουν κ' ἰσασμὸν καὶ φόρον νὰ τὸν δίδουν,
τὸν βασιλεῆ, τὸν ἄνακτα τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
χρυσάφιν ὀλοκάθαρον λίτρας τριάντα κατ' ἔτος,
τὸν νέον Βελισάριον, τὸν στρατηγὸν Ῥωμαίων,

The Greek army is victorious against the Persians.

The Persian king sends an embassy with rich presents and offers to pay an annual tribute.

596. Kor. p. 331.—597, 98. Kor. p. 23.—599, 601. Kor. p. 121.—δὲν εἶναι σαφές, ἂν Ἐμπροστέλλαν νοῇ κυρίως τὸ μέτωπον τῆς παρατάξεως, τὴν πρώτην ἀράδαν (la première ligne), ἢ ἐξαιρέτως τὸ Ἱππικὸν (la cavalerie), συνεκδοχικῶς, ἢ μᾶλλον καταχρηστικῶς, ἀπὸ τὸν στηθιστῆρα (poitrail) τῶν ἵππων, τὸν ὁποῖον ὁμοῦς συνηθέστερον ὠνόμαζαν Ἀντελήναν καὶ Ἐμπροσθελήναν.—615. Duc. p. 575.—617, 18, 19. Ἐκλεκτοὶ ἄλογα στείλει μετὰ κοντούρων πλήρεις, χρυσαφίου Ἀμνητρον ἔτι καὶ χαμουχάδες μὲ ἀποκρισιάρχους ἐκλεκτοὺς. Duc. p. 565.—619, 20. Duc. p. 437.—621. φόνον Giles perhaps misreading the MS.

The ambas-
sadors follow
young Beli-
sarius to the
capital,

and there
hear of the
cruel fate of
the old gene-
ral.

Ambassa-
dors from all
hostile states
arrive at Con-
stantinople,

and the Em-
peror pre-
pares a grand
reception for
them.

νὰ παύσῃ πάμπαν τὸν θυμὸν, νὰ ποίσουσιν εἰρήνην· 625
 νὰ γένῃ τρέβ' ἑληθινὴ μετὰ τὸν βασιλέαν.
 παρακαλοῦν καὶ λέγουν τον τοῦ νὰ στραφῇ μετὰ τους,
 ἐπήκουσεν ὁ ἥρωας ἐκείνους τοὺς μεσίτας,
 ἐστράφηκεν, ἐγύρισεν, ὑπάγουν εἰς τὴν πόλιν,
 καὶ κέρδος ἔδωκε κι αὐτὸς τὸν μέγα βασιλέα. 630
 καλῶς τὸν ὑποδέχθηκε μετὰ τιμῆς δεούσης·
 ἔπεσεν εἰς τὸν τράχηλον, ἐκατεφίλησέν τον,
 πάλιν ὁ καπετάνιος ἐφίλησε τζαγκίν του.
 τοὺς δὲ μεσίτας ἐκ παντὸς ἐτίμησεν ἐνδόξως.
 λαβὼν τὰ δῶρ', ἐχάρηκεν ἀπέσω ἡ ψυχὴ του. 635
 πλατύνω τὴν ἀφήγησιν, πολλὰ τὴν παρασύρνω·
 ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἄς στρέψωμεν τὸν λόγον.
 ἐμάθασιν οἱ ἄρχοντες, ἠκούστη πανταχόθεν,
 τὸ πῶς τὸν Βελισάριον, τὸν μέγα τροπαιοῦχον,
 τὸν νικητὴν τε καὶ στερβρόν, τὸν ὄντως ἀνδρειωμένον, 640
 τὸν φρόνιμον καὶ πρακτικόν, τὴν δόξαν τῶν Ῥωμαίων,
 ὁ βασιλεὺς ἐτύφλωσεν, ἄλαον τὸν ἐποίκεν.
 ὅσοι ἦσαν μαχεσόμενοι μετὰ τὸν βασιλέα
 καὶ ὅσοι ἐφοβόντησαν τὴν Κωνσταντίνου πόλιν,
 ἀποκρισιάρχους ἔστειλαν, κανίσχια καὶ δῶρα, 645
 καὶ ἄρχοντας ἀπέστειλαν σοφοὺς ἄνδρας μεσίτας,
 νὰ προσκυνήσουν τὸν λαμπρὸν Ἰουστινιανόν τε,
 νὰ ᾽δοῦν καὶ Βελισάριον, εἰ ἐνι τυφλωμένος.
 ἦλθασιν, ἐπεσώσασιν εἰς Κωνσταντίνου πόλιν·
 ἔφθασαν εἰς παλάτια νὰ ᾽δοῦν τὸν βασιλέα. 650
 ὁ βασιλεὺς ἐξέβηκε, μεγάλως τοὺς ἐδέχθην,
 εὐγενικὰ, τιμητικὰ, ὡς πρέπει κατ' ἀξίαν.
 ὥρισε γοῦν ὁ βασιλεὺς ὅλους τοὺς μεγιστάνους
 νὰ ἔλθουν εἰς παλάτιον, ὅλοι των νὰ καθίσουν,
 τιμητικὰ εὐγενικὰ ἐκλαμπροφορεμένοι 655
 ν' ἀποδεχθοῦν τοὺς ἄρχοντας, τοὺς ἀποκρισιαρίους,
 νὰ δώσουν λόγους πρακτικοὺς κι ἀντιλογίᾳς νὰ πάρουν.
 ὁ βασιλεὺς ἐστόλισεν ὅλα του τὰ παλάτια,
 πανία χρυσοῦφαντα ἐκρέμασαν εἰς τοίχους,
 ὑπεύκια κατέστρωσε πολλὰ ἐν τῷ ἐδάφει. 660

625. πάμπα.—645. Duc. p. 575.—648. ἰδοῦν.—651, 52. Duc. p. 445.—658, 59, 60. Duc. p. 419.—658, 59. 'ὁ βασιλεὺς ἐστόμῃσε ὅλα τὰ παλάτια Πανία χρυσοῦφαντα. Rursum Πανία χρυσοῦφαντα ἐκρέμασεν εἰς τείχη.' Duc. p. 1092.

- τὸν θρόνον δὲ τοῦ ἄνακτος καὶ τίς νὰ τ' ἀφηγήται ;
 ἔγκοπτος ὅλος πλουμιστὸς καὶ παραχρυσωμένος ·
 ὡς ἐπηρμένος βασιλεὺς ἐκάθετον ἐπάνω,
 ἐκ δεξιῶν κι ἀριστερῶν νὰ στέκουν δύο παῖδες,
 665 τοῦ βασιλεῶς παιδόπουλα ὡς εἰκοστὸν τὸ ἔτος,
 τὸ ἔνδυμα χρυσαφωτὸν καὶ χρυσοκεφαλάδες,
 ἐτίμησαν τοὺς ἄρχοντας ἐντόπιοι τοὺς ξένους.
 ἀλλὰ νὰ στρέψω βούλομαι νὰ 'πῶ πρὸς τοὺς μεσίτας,
 πόσον κανίσκιν ἔφερον αὐτοὶ τὸν βασιλέαν.
 670 τριάκοντα κρατούσασι λεκάναις χρυσωμέναις,
 καὶ ἄλλαις πάλιν δώδεκα, μεγάλαις νὰ 'νε τούταις,
 νὰ ταῖς κρατοῦσι δώδεκα ὁ καθαεὶς τὴν μίαν,
 γομάταις νὰ 'νε τὰ φλουριά τὰ κοκκινοχρυσέα,
 σχάδια χρυσοτζάπωτα πολλὰ ὠραιωμένα,
 675 λιθάρια ἀτίμητα, τρανὰ μαργαριτάρια.
 ταῦτα οἱ πρέσβεις ἔφερον τὸν βασιλεῆ κανίσχια.
 ὁ βασιλεὺς ἐδέχθη τα μετὰ χαρᾶς μεγάλης.
 ὀρίζει καὶ καθίζουσιν εἰς θρόνους ἐπηρμένους.
 λόγους πολλοὺς ἐξέφηναν τῆς φρονήσεως ὅλης,
 680 καὶ μετὰ πάντων ἦλθασιν περὶ Βελισαρίου ·
 λόγους ἐσυνετύχασιν οἱ ξένοι ἐντοπίους
 ποῦ ἐστίν, ποῦ ἐστὶν αὐτὸς ὁ Βελισάριός τε ;
 εἰς ποιὸν σκάμνον καθέζεται πλεὸν ἔνδοξον αὐτ' ἄλλα ;
 καὶ δείξετέ μας τὸν αὐτὸν νὰ 'δοῦμεν τὴν μορφήν του,
 685 τὸν μέγα καὶ ἐξάκουστον, τὴν δόξαν τῶν Ῥωμαίων.
 πάραυτα Βελισάριος ἀφτὰς γωνίας ὅπου 'τον,
 ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι, μὲ στεναγμοὺς καὶ θρήνον,
 σεβαίνει εἰς τὸ μέσον των, ἐκείνων τῶν ἀρχόντων ·
 τό 'να του χέριν νὰ κρατεῖ καυχὴν ἐλεημοσύνης,
 690 καὶ τ' ἄλλον χέριν νὰ κρατεῖ ξυλένο δεκανίκιν.
 τοὺς ἄρχοντας ἐγύρευε, τριγύρου τριγυρίζει,
 καὶ τὸ καυχὴν ἐδείκνυε καὶ οὕτως τοὺς ἐλάλει,
 καὶ λόγους καρδιοφλογιστοὺς λέγων μετὰ δακρύων
 "δότε τὸν Βελισάριον ὀβολὸν 'ς τὸ καυχὴν του,
 695 τὸν δὲν ἡ τύχη ὕψωσε καὶ τύφλωσεν ὁ φθόνος ·

The Imperial
splendour
described.

The presents
of the am-
bassadors
described.

The ambas-
sadors ex-
press a wish
to see the
world-
renowned
Belisarius :

behold ! the
blind hero
emerges
from a corner
and makes
the round of
the hall, ask-
ing for an
alms.

661, 62. Duc. p. 1184.—663, 64, 65. Duc. p. 1767.—673, 74, 75. Duc. p. 1740.
 γεμάτες. χρυσιζάπωτα.—674. Duc. p. 1564.—675. Duc. p. 877.—676. κανίσ
 [without χια or κια].—683. καὶ instead of εἰς, perhaps we should write κ' εἰς.—
 686. αὐτὰς γονέας.—688, 689. Duc. p. 625.—691. Duc. p. 270. τριγύρου γύρου
 γυρίζει.

When Belisarius bids the beholders beware of jealousy and hatred, the causes of his downfall,

a courtier ventures to blame the hero for his free speech,

βλέπετε Βελισάριον, ἄρχοντες, βλέπετέ τον,
 δότε τον πάντες ὀβολόν καὶ διακονήσετέ τον,
 τὸν δὲ ἡ τύχη ἐκάθισεν εἰς θρόνον ἐπηρμένον,
 καὶ ὁ φθόνος τὸν ἐκρήμνισεν κ' ἔχει τὸ φῶς χαϊμένον." αἱ
 βλέπουν, θωροῦν, στοχάζονται οἱ ἄρχοντες οἱ ξένοι, 700
 πῶς τὸν ἐχάσαν ἄδικα καὶ πῶς τὸν ἐτυφλῶσαν.
 καὶ πάλιν Βελισάριος ἐκίνησε τὸν γύρον,
 τριγύρωθε τοὺς ἄρχοντας αἰτῶν ἐλεημοσύνην.
 δύο καὶ τρεῖς τὸ ἔποικεν κατενώπιον πάντων,
 καὶ τοῦτο ἐπολέμαν το εἰς ὕβριν βασιλέως, 705
 ὅπως ὑπὸ τοὺς ἄρχοντας λάβοι τὴν ἀτιμίαν,
 ὁμοίως καὶ αὐτοὺς ἄρχοντας τὸν ψόγον οὐκ ὀλίγον.
 καὶ πάλιν ἐτριγύριζε μετὰ καυχὴν λαλῶντα
 "δότε μοι πάλιν ψυχικόν, ἄρχοντες, ὀβολόν τε," αἱ
 μὲ βρυχημοὺς καὶ στεναγμοὺς ἐλάλειν "εἰς τὸ χέριν 710
 δότε μοι ἔλεον, δότε μοι, οἱ ἄρχοντες, νὰ ζῆτε,
 καὶ βλέπετε οἱ ἄρχοντες νὰ κάμνετε τὸ δίκιον,
 νὰ βλέπετε τοὺς φθονερούς, μήπως ἀδικηθῆτε.
 ὥσπερ τὸ ἔπαθα καὶ γὰρ καὶ χάσαν μὲ τὸ φῶς μου."
 ταῦτά 'λεγεν ὁ δυστυχὴς μετὰ κλαυθμοῦ μεγάλου. 715
 καὶ εἰς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἐντοπίους ἔφη,
 εἰς αὐτὸν μὲ τὴν μάνητα αὐστηρῶς ὀνειδίζων
 "παῦσον, ὦ Βελισάριε, μὴ ζητῆς ὥσπερ πένης.
 οὐ γὰρ ὑπάρχεις ἐνδεὴς ὡς ξένος καὶ ζητιάρχης,
 ἄνθρωπος εἶσαι τοπικὸς πολύολβος, σπητάτος, 720
 μὲ πράγματα καὶ μὲ καλὰ, μετὰ πολλῶν χρημάτων.
 καὶ σὺ οὐδὲν αἰσχύνεσαι οὐδ' ἐντροπὴ τὸ ἔχεις
 νὰ τριγυρίζῃς νὰ ζητᾷς ὡσὰν διακονιάρχης.
 ἡμᾶς δὲ κάμνεις ἐντροπὴν καὶ πλέον εἰς ἐσέναν,
 ὅταν ἐδῶ 'ς τὴν μέση μας ἦλθες κατονειδίζων. 725
 εἰ γὰρ καὶ γέγονας τυφλὸς, ἀλλ' ἔχεις ἐξ οἰκείων,
 πραγμάτων τῶν καμάτων σου καὶ πολλῶν συνθεμάτων.
 ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ τρέφου ἐξ ἐκείνων,
 καὶ μὴ ζητᾷς μετὰ καυχὴν καὶ κλαίῃς ὡς μὴ ἔχων
 καὶ ἐνὶ μεγάλῃ σου ὑντροπὴ καὶ ἐντροπιάζεις καὶ ἄλλους. 730

707. αὐτοὺς.—709. Duc. p. 1785.—710. ἓνα χέριν.—715. Here the MS. adds in red ink "Ὁρα in the margin.—716, 17, 18. Duc. p. 870.—719. Duc. p. 464. οὐ om. and dots in the MS.—722, 23. Duc. p. 293 reads, ὡς ἓνας διακονάρχης against the MS.

- καὶ νὰ καὶ τοῦτο τὸ φλουρίν καὶ μὴ μᾶς ἐντροπιάζης,
καὶ διάβαινε τὴν στράτα σου, πάγαινε τὴν ὁδόν σου.”
ταῦτα ἐλάλησεν καὶ οὗτος ὁ ἄρχων τῆς κακίας,
ὁποῖος ἦτον ἀφορμὴ κ’ ἐβάλε καὶ τοὺς ἄλλους,
735 νὰ δώσουν μαρτυρίαν ψευδὴν περὶ Βελισαρίου.
πάραιτα Βελισάριος αὐτὸν ἀπολογεῖται
“ ἀλήθειαν λέγεις, ἀδελφὲ καὶ ἄρχοντά μου Ῥάλλη,
ἔχω καὶ γὰρ ’ς τὸ σπήτι μου πλοῦτον, φαγὸν, ποτεία·
ἀλλὰ στερούμενος τὸ φῶς τὸ γλυκερὸν τοῦ κόσμου,
740 τί μ’ ὠφελοῦν τὰ ὑπέρπυρα, τί μὲ ’φέλῃ ὁ πλοῦτος,
νὰ μὴ θωρῶ τὰ σύμπαντα καὶ τὰ τερπνὰ τοῦ βίου;
λέγεις πῶς οὐκ αἰσχύνομαι νὰ λέγω τὸ κακό σας,
τὸ ὅσον μὲ ἐβάρυνεν ὁ φθόνος ἰδικός σας,
κ’ εἰς ὅσον μὲ συνέφερεν καὶ ἔχασα τὸ φῶς μου.
745 βλέπεις με πῶς εἶμ’ εἰς αὐτὸ, ζητῶ σὰν διακονιάρης.
νὰ ’χα τὸ φῶς μου, νὰ ’βλεπα κι ἄς ἦμουν ’ς ὅλα χρειάρης!
περοῦ καὶ γίνου μου τυφλὸς καὶ σὺ εἶσαι φλαμπουριάρης.
ὅμως οὐ καταδέχομαι νὰ λάβω τὸ φλουρίν σου·
στρέψε το ’ς τὸ σακκοῦλίν σου καὶ σφίξε τὸ λουρίν σου.
750 ἐπεὶ μὲ ποίκετε τυφλὸν καὶ χρήζω μίαν φόλην,
τί σᾶς βαροῦν οἱ λόγοι μου καὶ σφάζουν τὴν καρδιάν σας;
παίδευσιν δώσει σας ὁ θεὸς, ἐσᾶς καὶ τὰ παιδιὰ σας·
εἰς ὅσον κάμετε κακὸν ὁ θεὸς νὰ σᾶς πληρώσῃ.”
ταῦτά ’λεγεν ὁ δυστυχὴς μὲ πόνους καὶ μὲ δάκρυα,
755 καὶ ἐκ τοῦ πόνου τῆς καρδιᾶς ἐξέβαινε ἐντάρα,
καὶ κύκλω περιέτρεχεν ’ς τοὺς ἄρχοντας τοὺς ξένους·
καὶ θόλανε τὰ μάτια των καὶ ’κλαιον καὶ βρυχῶντο,
καὶ συχνὸν ἐστενάζασιν ὁμοῦ μετὰ τὸν ἥρω.
κατηγοροῦν καὶ μέμφονται τὸν μέγαν βασιλέαν,
760 “ εἰς τὸν ἀκούσῃ φθονεροὺς νὰ χάσῃ τίτιον ἄρμα,
τὸν ἐφοβήθησαν πολλοὶ βασιλεῖς καὶ ῥηγάδες·
Γελίμερ δορυάλωτον ἔφερεν εἰς τὴν πόλιν,
Οὐίπτυγι τοὺς βασιλεῖς ἤγαγεν εἰς τὴν Βίζαν
καὶ τούτους ὡς ἀνδράποδα τραχηλοδεσμωμένους.
765 ὦ ἄναξ, μέγα βασιλεῦ, φίλε Βελισαρίου,

but is justly
rebuked by
Belisarius.

God will no
doubt punish
the authors
of Belisarius'
misfortune
for their
wickedness.

The stran-
gers pity the
hero and
wonder at
the Empe-
ror's short-
sightedness
in mutilating
his best
warrior.

734. καὶ βαλλε.—740. Duc. p. 1639; Kor. p. 296.—745. Duc. p. 293, ἡμαι.—
746. Duc. p. 1759.—749. Duc. p. 829.—754, 55. Duc. p. 389; Kor. p. 125.—
758. ἱρον.—764. τραχηλοδεσμένους.

τὸν δὲν ἡγάπας ἐκ πολλοῦ, δὲν ὕψωσας ἐκ πόθου,
 κ' εἰς τὸν ἐκάθησας θρονὸν ὑπέρτερον καὶ μέγα,
 καὶ ποῖκές τον καὶ στρατηγὸν Ἀνατολῆς καὶ Δύσης,
 τὸν εἶχες ἄρμα καὶ σπαθὶν καὶ φόβησες τοὺς πάντας,
 καὶ σκῦλά τε καὶ λάφυρα ἐνέπλησε τὴν πόλιν, 770
 καὶ τίμησε καὶ δόξασε καλῶς τὴν βασιλείαν σου,
 καὶ σὺ δὲ ἀντιδόξασες μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σου,
 ὃς τ' ὄνομά του ἔγραψες εἰς τὰ νομίσματά σου,
 εἰς μιὰν ἐγχάραξες μεριὰν κορμὶν τῆς βασιλείας σου,
 καὶ εἰς τὴν ἕτερην μεριὰν ἀβελισάριόν τε, 775
 ἔνοπλον, μέγα στρατηγὸν, γράφοντα καὶ τοιάδε
 [οὗτος ὁ] Βελισάριος, ἡ δόξα τῶν Ῥωμαίων.
 τί σοὶ τὸ ἔποικες κακὸν καὶ τύφλανες τὸν ἥρωα,
 καὶ σκότασες τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως;
 καὶ ἀπὸ τότε κ' ἔκτοτε πόλις ἐταπεινώθη. 780
 φράσον μοι τοίνυν τάχιστα, λέξον μοι διὰ τάχους."
 εὐθὺς τοῦ ἀπεκρίθηκεν ὁ βασιλεὺς καὶ λέγει
 "ἔφης μοι πῶς ἐτίμησα καὶ πῶς ἐδόξασά τον,
 κ' εἰς τὸ ἐμὸ τὸ νόμισμα ἐκεῖ ἐγχάραξά τον,
 κ' ἐπίγραμμα βασιλικὸν ἔνοπλον ἔγραψά τον, 785
 καὶ μέγα Βελισάριον ἴσον μοι φημισάτον.
 πῶς οὖν μοι λέγεις τὸ λοιπὸν ὅτι ἐτύφλωσά τον;
 ὁ Ῥάλλης μὲ τὸ ἔποικεν μετὰ καὶ τοὺς ἑτέρους,
 καὶ μετ' αὐτοὺς καὶ σὺν αὐτοὺς ὁ κάκιστος ὁ φθόνος.
 καὶ μή μοι μέμφεσθε λοιπὸν οἱ ἄρχοντες ἐμένα." 790
 ταῦτα εἰπὼν ἐσίγησεν ὁ βασιλεὺς κ' οἱ πάντες.
 ἦλθε καιρὸς, ἐμίσευσαν οἱ ἄρχοντες ἐκεῖνοι.
 ἐτίμησέν τους εὖμορφα, ἐπαρεξέβαλέν τους
 ὁ μέγας Ἰουστινιανὸς, ἐπεριδόξασέν τους.
 ἀπῆγαν ὅθεν ἦλθοσαν, ἀπήγγειλαν τὰ πάντα, 795
 πῶς εἶδασι τὸν βασιλεῆ καὶ πῶς τοὺς ὑποδέχθην,
 τὰ πλούτη καὶ τὴν αὐθεντιὰν καὶ καθεξῆς καὶ τᾶλλα.
 εἶδοσαν Βελισάριον τυφλὸν διακονιάρην
 μετὰ καυχὴν, μετὰ ῥαβδὶν, δὲν ἔτρεμον οἱ πάντες
 καὶ βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, 800
 Πέρσαι καὶ Μῆδοι, Ἀραβες καὶ Σύριοι καὶ Τούρκοι.

The Emperor
deplores his
error.

The ambas-
sadors depart
and inform
their
countrymen
how virtue
and valour
are rewarded
at Constanti-
nople.

777. [οὗτος ὁ] om. there is a gap here in the MS.—784. κακεῖ ἐχάραγξα.—
793, 94, 95. Kor. p. 285.—797. πλούτοι.

- πᾶσα φυλὴν ὑπέταξεν ἢ σπάθη τῶν Ῥωμαίων.
 καὶ τῶρα βλέπω καὶ θωρῶ τὸ ἐναντίον ὅλον,
 καὶ ὁ πεττὸς καὶ γύρισε τῆς τύχης τὸ τροχήλι
 805 καὶ τοὺς Ῥωμαίους βασιλεῖς ὅλους ἐγκρέμνισέν τους,
 τοὺς Τούρκους δὲ καὶ ἀσεβεῖς ὄντας καὶ ὑψώσέν τους.
 καὶ τί νὰ λέγω οὐκ ἠμπορῶ, καὶ τί νὰ γράφω οὐκ οἶδα,
 ἔξαπορεῖ μου λογισμὸς, ἢ γλῶττα καὶ ἢ χεῖρα.
 τοῦτο τὸ Τουρκικὸ σπαθὶν, Χριστέ, καὶ ἕως πότε
 810 νὰ κατακόπτη σώματα Χριστιανῶν βαπτισμένων,
 καὶ γένος τὸ Ῥωμαϊκὸν νὰ ἐνὶ δουλωμένον;
 καὶ τίς τὸ ἐπροξένησεν οἱ Τοῦρκοι ν' αὐθεντέσουν,
 καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν φυλὴν 'ς τὴν ζεύγλην των νὰ θέσουν;
 οὐδεὶς ἄλλος τὸ ἔποικεν εἰ μὴ ἡ ἀμαρτιαῖς μας,
 815 ζηλία, φθόνος καὶ κακία καὶ ἀτυχία καὶ ἔρις,
 πορνείαις, χρειαῖς, ἀνδρομανιαῖς, κλεψιαῖς, ἀνδροκτασίαις—
 ταῦτα καὶ ἄλλα πλείονα ἔχουσιν οἱ Ῥωμαῖοι.
 δι' οὗ κι ὠργίσθην ὁ θεὸς τὸ γένος τῶν Ῥωμαίων.
 τοῦ Ἰσμαὴλ ἐσήκωσεν καὶ ἐνεπτέρωσέν τον,
 820 καὶ ἐνὶ τοῦ θεοῦ ῥαβδὶν διὰ νὰ μᾶς παιδεύῃ,
 κ' ἡμεῖς οὐδὲν πειθόμεθα τοῦ νὰ σωφρονισθῶμεν,
 καὶ τὰ κακὰ νὰ φύγωμεν κ' εἰς τὰ καλὰ νὰ ῥμποῦμεν,
 νὰ ἔχουν ἀγάπην εἰς θεὸν καὶ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου,
 ὅσοι λογοῦνται ἔμπιστοι Χριστιανοὶ καὶ θάλλουν.
 825 τὸν τρισυπόστατον θεὸν ὑμνοῦσίν τον καὶ ψάλλουν
 ὅλοι μὲ τὴν καλὴν καρδιὰν, μὲ τὴν ταπεινοσύνην
 καὶ μὲ τὸν φόβον τοῦ θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην.
 νὰ γένη καὶ ὁμόνοια ἐφ' ὅλην οἰκουμένην,
 ὅπου οἰκοῦν Χριστιανοὶ πιστοὶ βεβαπτισμένοι,
 830 καὶ νὰ σηκώσουν τὸν σταυρὸν καὶ κατ' ἐχθρῶν νὰ πᾶσι,
 τὴν πόλιν ποῦ 'νε κεφαλὴν θέλουσι τὴν ἐπιάσειν.
 ἀγία τριάς, βοήθησον νὰ γένη, σῶσον, γράφω,
 νὰ ᾿δῶ καὶ ᾿γὼ παρηγορίαν πριχοῦ ἔμπω 'ς τὸν τάφον.
 θεέ μου, παντοκράτορα, ὅπου κρατεῖς τὰ πάντα,
 835 Χριστέ μου ποῦ πουλήθηκες δι' ἀργύρια τριάντα,
 καὶ πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἀχώριστος τριάδα,

The poet's lamentations about the decay of the Greek Empire and the daily increasing danger of the Turks.

The causes of the decline of the Christian power.

All good Christians are requested to pray for the establishment of concord among the nations, so that they may unite against the threatening enemy.

In conclusion the poet commends himself to divine mercy.

814. μου instead of μας. Cf. θρῆν. 162.—827. ὄβον.—832. The same lines, with some slight variations, recur at the conclusion of Georgillas's last poem, the θανατικὸν τῆς Ῥόδου, where see.

μύριας μυριάδων κρίματα με ἄλλην μιὰν χιλιάδα
 νά 'χη ὁ υἱὸς τοῦ Γεωργιλλᾶ, συμπάθησέ του τώρα,
 ὡς τοῦ πιστοῦ σου τοῦ ληστοῦ ποῦ σώθηκεν εἰς ὦρα.
 ἀμὴν, ἀμὴν, καὶ γένοιτο γένοιτο γένοιτό μοι.

840

Ducange quotes from this poem five lines which do not occur in the above text:

- Page 31. ὁ ζαριστὴς καὶ τάβλαις παίζει δμάδην.
 Page 178. ὁ κόμης βάρκαν ἔβριψεν τρανὴν κατὰ θαλάσσης.
 Page 269. χώρας πολλὰς ἐγύρησε καὶ τοπαρχίας καὶ κάστρον.
Ibid. τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς γυρεύει καὶ Τουρκίας.
 (These two lines might stand after v. 230.)
 Page 1682. ἔβραξα τὸ καράκη, ἔστεισαν φλάμμουρα πολλὰ.

ΘΡΗΝΟΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Ἡ χμαλωτίσθη δὲ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἔτει α' ὑ' νγ' μηνὶ μαίῳ κθ', ἡμέρᾳ τρίτῃ, ὥρᾳ πρώτῃ τῆς ἡμέρας. λόγος θρηνητικὸς καὶ θλιβερός καὶ πολλὰ πονετικὸς καὶ ἀναστεναγμένος περὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως· καὶ εἰς τὸν βασιλέα καὶ περὶ τὰ μοναστήρια καὶ τῶν ἁγίων λειψάνων, ῥητόρων, ψαλτῶν, ὕμνοποιῶν, διδασκάλων καὶ ἀρχόντων, καὶ περὶ τῆς συμφορᾶς καὶ αἰχμαλωσίας, ὅπου ἐσυνέβη τῆς ταπεινῆς τῆς πόλεως· καὶ περὶ τῶν αὐθεντῶν τῆς Φραγγίας καὶ ὅλα τὰ κουμούνια· ἀρχομένου ἀπὸ τὸ παρὸν, Φραζζέζους, Ἀγκλέζους, Πορτουγαλέζους, Ἰσπανιακατελάνους, Ἰταλιάνους, Ἀλαμάνους, Οὐγγάρους, Ῥωμάνους, Βενετικούς, Γενουβέσους, Σέρβους, Βλάχους, Βουλγάρους, καὶ τὰ ἐξῆς, τὰ ὅποια ῥήματα γράφονται διὰ στίχου.

Διήγησις πάνυ θλιβερὴ, πονετικὴ καὶ πλήρῃ
βαβαὶ παπαὶ τῆς συμφορᾶς τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Νὰ τό 'θελεν ὁ ποιητής, ὁ πλάστης τῶν ἀπάντων,
ἀπόστολοι οἱ δώδεκα μετὰ τὴν Θεοτόκον,
τέσσαρες εὐαγγελισταὶ, τῶν Χριστιανῶν ἡ πίστις,
καὶ νὰ μὲ 'δῶκαν λογισμὸν καὶ γνώσιν εἰς ἐτοῦτο,
5 νὰ 'γραψα τίποτε μικρὸν θλιβερόν τε διὰ τὴν πόλιν·
διατὶ δὲν ἔχω φρόνησιν καὶ συλλογὴν εἰς τοῦτο,
νὰ γράψω τὴν ὑπόθεσιν ὡς χρὴ καὶ ὡς τυχαίνει.
καὶ ὁ θεὸς ὁ δυνατὸς, ὅπου 'δωκε τὴν γνώσιν,
νὰ μὲ φωτίσῃ καὶ ἐμὲ εἰς τὰς πλοκάς τοῦ στίχου,
10 καὶ νὰ ποιήσω καὶ ἐγὼ ποίημά τι τοιοῦτον,
νὰ μὴ τὸ βαρεθῇ τινὰς, ἀμμὴ ὁλωνῶν ν' ἀρέσῃ,
τὸν νοῦν μου καὶ τὴν γνώσιν μου νὰ τὴν ἐπιστηλώσῃ.
ὅμως θαρρῶ το εἰς θεόν, πολλὰ νὰ τὸ ποθήσουν,
ὅπου ν' ἀρέσῃ τοὺς πολλοὺς καὶ νὰ τὸ μεταγράψουν,
15 πολλὰ νὰ τὸ τιμήσουσι καὶ νὰ τὸ ἀγαπήσουν,
νὰ χύσουν δάκρυα περισσὰ διὰ τὴν πτωχὴν τὴν πόλιν,
καρδιοαναστενάγματα καὶ κοπετοὺς νὰ χύσουν.
καὶ τὸ λοιπὸν, οἱ ἄρχοντες, ἀκούσατέ μου λόγον·
μικρὸν τὸ λέγει ὁ πρόλογος, ἀμμὴ ἐνι τόσα μέγας,

The poet
invokes
divine as-
sistance

and bespeaks
the favour of
his readers.

καὶ περὶ τῶν αὐθ.—κουμούνια. Duc. p. 731.

They are requested to receive with sad and serious minds the tale of the taking of Constantinople.

The unhappy fate of the Emperor Constantine.

His mistake with regard to Clarentza.

ὅτι ἐν τοῦ κόσμου χαλασμός ὡς 'ς τὸν καιρὸν τοῦ Νῶε. 20
καὶ ὅσοι ἀναγινώσκετε τὴν σύνθεσιν τοῦ λόγου,
παρακαλῶ σᾶς το πολλὰ νὰ μὴ τὸ βαρεθῇτε,
ὅλον τὸ διαβάσετε, τελειώνετε τὸν λόγον.
καὶ ἀνεὶ σφάλλω πούβετις, μὴ μὲ κατηγορεῖτε.
ὅλοι παρακαλέσατε νὰ 'δῶ τὴν σωτηριάν μου, 25
μὲ τὴν τιμὴν μου διὰ νὰ ζῶ, καὶ 'δῶ καὶ τὴν ὑγείαν μου.
'Εδᾶ λοιπὸν ἀκούσετε τὴν σύνθεσιν τοῦ λόγου,
ἀκρουασθῇτε τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τοῦ λόγου,
διὰ ν' ἀκούστε θλιβερὸν καὶ πονεμένον λόγον.
ὅλοι, θαρρῶ, νὰ γράψετε, πολλὰ νὰ λυπηθῇτε. 30
ὅπῳ 'χει καὶ πολλὴν χαρὰν, κρατῶ νὰ τὸ λυπᾶται.
τώρα νὰ τὸ γροικήσετε διὰ τὴν ἁγίαν τὴν πόλιν,
ἄρχοντες πλούσιοι καὶ πτωχοὶ, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
ὅλοι ψυχοπονέσετε, κλαύσατε λυπημένα,
τὴν πόλιν ἁγίαν τὴν εἶπε πάλιν ὑπεραγίαν, 35
ἐὰν γὰρ καὶ μὴν ἔπεσε 'ς τῶν ἀσεβῶν τὰ χέρια,
ἁγίαν, ἁγίαν τὴν εἶπε, ὦ Κωνσταντίνου πόλις,
ἡ πίστις τῶν χριστιανῶν, ἡ δόξα καὶ τὸ κάλλος.
ἐὰν γὰρ νὰ μὴ ἔμεινε πέτρα πρὸς ἄλλην πέτραν,
τὸν τόπον ἅγιον τὸν εἶπε τῆς Κωνσταντινουπόλης. 40
γράψην εἶχα καὶ πλειότερον 'ς τοῦ πρόλογου τὸν λόγον,
ἀμμή σχολάζω, ἀφίνω το, διατὶ ἔχω μέγαν φόβον,
ὅτι φοβοῦμαι ταπεινὸς μὴ ἀνασπασθῇ ἡ ψυχὴ μου.
λοιπὸν ἀρχίζω τὴν ἀρχὴν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα,
κὺρ Κωνσταντῖνον Δράγαζην, τὸν ἀρχηγὸν Ῥωμαίων. 45
'Ω Κωνσταντῖνε βασιλεῦ, κακὸν ῥιζικὸν ὁποῦ 'χες,
καὶ τύχην πάνυ βλαβερὴν, μοῖραν ἀτυχεστάτην,
καὶ σκοτεινὴν καὶ δολερὴν, ἀστραποκαϊμένην.
νὰ 'χεν ἀστράψην οὐρανὸς, νὰ 'χεν καὴν ἡ ὥρα,
ὅταν ἐσὺ βασίλευσας ἐκείνην τὴν ἡμέραν. 50
ἀπὸ ἀρχῆς ἐφάνηκεν ἡ δολερὴ σου τύχη.
ἐχάλασες, βαρόμοιρε, τὸ κάστρον τῆς Κλαρέντζας.
τοὺς πύργους, τὰ θεμέλια του, ὅλ' ἐξερίζωσές τα.

20. ἐνι. Kor. p. 123.—24. ἀνὴ MS.; ἀνὴ Ell.; Duc. p. 1210; Kor. p. 309.—
29. ἀκούσετε. — 30. νὰ τὸ γράψετε.—31. ὁπῶχει—λυπᾶτε.—35. ἁγίαν (so again
37).—41. προλόγου.—43. Kor. p. 44.—49, Kor. p. 256, see also v. 94, 114, 117.
I have assumed that Koraës's quotation represents the reading of the MS.;
Ell. reads νᾶχεν ἀστράψη ὁ οὐρανὸς, νᾶχεν καὴ ἡ ὥρα.—53. θεμέλιά του ὅλα.

- αἱ ἐκκλησιαὶ ᾗχαλάσασιν, οἱ καλογῆροι ἐκλαΐγαν.
 55 οἱ ἄρχοντες μὲ τοὺς πτωχοὺς μεγάλην λύπην εἶχαν·
 τὰ σπήτια των ἐχάλασες, ἐκεῖνοι ἐξορισθῆκαν,
 γυναῖκες καὶ παιδία των ὅλ' ἐξολοθρευθῆκαν,
 ὅλοι ἐξορισθήκασιν, μέγαν κρίμαν ἦτον.
 τίς ἦτον ὅπου σ' ἔδωκεν τὴν συμβουλήν ἐκείνην ;
 60 κακὴ βουλή ἦτον εἰς ἐσέ, ὡς ἔδειξε τὸ τέλος·
 καὶ ἀπὸ τότε ἔδειξεν ἡ ἄτυχός σου μοῖρα·
 ἔδε κρίμαν ὅπου ᾗποικες ἐκείνην τὴν ἡμέραν.
 ὦ Κωνσταντῖνε βασιλεῦ, κακὸν ῥιζικὸν ὅπου ᾗχες.
 δεσπότης ὀνομάσθηκες ᾗ τὸν Μιζηθρᾶν ἀπέσω·
 65 νὰ τό ᾗχεν θέλεις ὁ θεὸς ὁ ποιητὴς καὶ πλάστης,
 καὶ νὰ ᾗχες εἶσθαι ᾗ τὸν Μωρεᾶν αὐθέντης καὶ δεσπότης·
 καὶ τ' ἐξαμίλιον ἔκτισες τὸ θαυμαστὸν ἐκείνον,
 διὰ τριάντα ἡμέραις τό ᾗκτισες μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου,
 καὶ κόπον ἤβαλες πολὺν, ἀμμή ἦτον ὅλως λύπη,
 70 λύπην μεγάλην καὶ φρικτὴν εἰς τοὺς αὐθέντας λέγω,
 ᾗ ὅλους τοὺς μεγιστάνους σου, ἀρίστους τοὺς Ῥωμαίους,
 εἰς ἄρχοντας καὶ εἰς πτωχοὺς θρήνον πολὺν καὶ λύπην.
 ὦ Ῥωμαῖοι εὐγενικοὶ, ποῦ εἶν' ἡ παρρησιά σας ;
 ποῦ εἶν' τὸ κράτος ; πάλιν δέ, ποῦ εἶν' ἡ αὐθεντιά σας,
 75 ἡ κοσμοκρατορία σας καὶ ἡ μεγάλη δόξα ;
 ποῦ ἡ γνῶσίς σας ἡ ἄμετρος, φρόνησις ἡ μεγάλη,
 ἡ ὑπερέχουσα παντὸς καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ;
 ὦ Κόρινθος πολύθλιβος, πολὺ κακὸν τὸ εἶδες,
 τότες ὅταν ἐχάλασαν οἱ Τοῦρκοι τὸ ἐξαμίλι·
 80 ὅλος ὁ κάμπος ἔγεμεν ἄρματα καὶ δοξάρια,
 σαγίταις χρυσοπτέρυγαις, σπαθία κοσμημένα·
 κεφάλαι, χέρια, σώματα ᾗ τὸν κάμπον ἀπλωμένα.
 ὦ Κόρινθος κακότυχος, πολὺ κακὸν ὅπου ᾗδες,
 καὶ σὺ, ἀνδρειωμένε βασιλεῦ, κακὸν ῥιζικὸν ὅπου ᾗχες.
 85 τὴν Πάτραν τὴν πανεύμορφον εἶχες παρηγοριάν σου
 κ' οἱ Τοῦρκοι τὴν ἐκόψασιν τὴν ταπεινὴν τὴν Πάτραν,
 καὶ ἀπὸ τὸτ' ἐχάλασεν ὅλον τὸ ῥιζικόν σου·

From that
time com-
mences Con-
stantine's
evil fortune.

Constantine,
as prince of
Misithra,

builds the
Hexamilion,
and thereby
causes much
sorrow to the
Greeks,

especially to
Corinth,
which was
destroyed by
the Turks
when they
took the
Hexamilion.

Patras also
suffered
from the
Turks.

54. ἐχαλάσασιν—ἐκλαΐγαν.—57. ὅλα.—62. ὅπουποικες.—64. Μιζηθρᾶν would be the better spelling: see L. Ross, 'Griechische Königsreisen,' 2, p. 203, note 4.—66. ἦσθαι.—69. Kor. p. 150, writes ὅλος.—73, 4. Kor. p. 147. Ell. and Kor. have here ἦν instead of εἶν'.—80. Duc. p. 323.—82. κεφαλαι.

The unfor-
tunate death
of the Em-
peror Kalo-
ioannes,

and the sub-
sequent co-
ronation of
Constantine.

αὐτὴν τὴν Πάτραν τὴν πτωχὴν εἶχες παρηγορίαν σου,
πούγκιν σου καὶ σακκούλιν σου εἰς ὅλαις ταῖς δουλείαις,
εἰς ὅλαις σου ταῖς ὀρεξες κ' εἰς τὰ θελήματά σου. 90
καὶ ἀπ' ἀρχῆς σου ἔδειξεν ὅλον τὸ ριζικόν σου.
κακά σου ἐτελειώθηκαν ἐμπρὸς τῶν ὀμματιῶν σου.
ὦ βασιλεῦ παμφρόνιμε, κακὸν ριζικὸν ὅπου 'χες.
νά 'χεν ἀστράψην οὐρανὸς, νά 'χε καὴν ἡ ὥρα,
τότες ὅταν ἀπέθανεν ὁ ἅγιος ἀδελφός σου, 95
ὁ βασιλεὺς ὁ φρόνιμος, σοφὸς ὁ Καλοῖωάννης,
ἡ ρίζα τῶν φρονήσεων, ἡ δόξα τῶν Ῥωμαίων,
κλέος καὶ κάλλος καὶ τιμὴ, δεύτερος Πτολεμαῖος,
τῆς ὀρθοδόξου πίστεως σπαθὶν ἀκονισμένον,
ρίζα καὶ φῶς τῶν εὐσεβῶν, Χριστιανῶν Ῥωμαίων. 100
ὦ Καλοῖωάννη βασιλεῦ, πολλὰ κακὸν τὸ 'ποῖκες,
τότες ὅταν ἀπέθανες ἐκείνην τὴν ἡμέραν.
ἡ ὥρα τοῦ θανάτου σου ἦτον ὁ χαλασμός μας,
τῆς πόλης τὰ θεμέλια τότε ἐξεριζωθῆκαν.
ὦ Κωνσταντῖνε βασιλεῦ, τίς σου ἡ δόλια τύχη! 105
ἐσέναν ἐθελήσασιν νὰ στέψουν βασιλέα.
νά 'χε χαθῆν ὁ ἥλιος, τ' ἄστρο καὶ τὸ φεγγάρι,
ὅταν ἐσὺ βουλήθηκες νὰ 'βγῆς ἐκ τὸν Μωρέαν
'ς τὴν πόλιν, νὰ σὲ στέψουσιν βασιλέα Ῥωμαίων
εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν θλιβερὴν τὴν πόλιν, 110
διὰ τὴν τύχην τὴν κακὴν, ἣν εἶχες εἰς τὸν κόσμον.
ὦ Κωνσταντῖνε βασιλεῦ, πολὺ κακὸν τὸ 'ποῖκες,
ὅταν ἐσὺ βουλήθηκες νὰ γένης βασιλέας.
νά 'χεν ἀστράψῃ ὁ οὐρανὸς, νά 'χε καγῆ ἡ ὥρα,
ὅταν ἐδόθην ἡ βουλὴ 'ς τῆς πόλης τὸ παλάτι, 115
καὶ βασιλέαν σ' ἔστεψαν εἰς τὴν ἀγίαν Σοφίαν.
νά 'χεν ἀστράψῃ ὁ οὐρανὸς, νά 'χε καγῆ ἡ ὥρα.
ἥλιος, σελήνη μηδαμοῦ νὰ μ' εἶχαν ἀνατείλῃ,
καὶ τέτοια ἡμέρα μελανὴ νὰ μὴ εἶχε ξημερώσῃ,
εἰς τοῦ μαΐου τοῦ μηνὸς 'ς τὰς εἴκοσι ἐννέα, 120
τρίτην ἡμέραν δολερὴν ποῦ αὐθέντευεν ὁ Ἄρης.
ἐκείνη ἡ ὥρα ἡ βαρεῖα, ἡ στιγμὴ τοῦ πλανήτου,

89. πούγκην and σακκούλι Ell. Duc. p. 1211 has σακούλιν.—90. ὀρεξαις.—
91. Duc. p. 1297.—92. ἐτελειώθηκεν.—107. νά'χεν χαθῆν Ellissen, but Duc.
p. 1669 has νά'χε χαθῆν.—τ' ἄστρο Duc. τ' ἄστρα Ell.—109. Ῥωμαίων βασιλέα
would be better for metrical reasons.

- ἡ φύσκωσις Ἀνατολῆς ἐπήρασι τὴν πόλιν,
οἱ Τοῦρκοι σκύλοι ἀσεβεῖς· ὦ συμφορὰ μεγάλη.
- 125 ὅποιος ἔνε Χριστιανὸς, τὴν πόλιν ἄς τὴν κλαύσῃ.
λέγουν “οἱ Τοῦρκοι ἐσέβησαν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν,
καὶ τρέχουν καὶ κουρσεύουν τὴν πεζοὶ καὶ καβαλλάροι,
τὴν πόλιν τὴν θεόκτιστον, καὶ τίς νὰ τὸ πιστεύσῃ;
ἐγὼ ἀπιστῶ το, φίλε μου, τὸ δολερὸν μανδάτον.”
- 130 ἔνι τοῦ κόσμου χαλασμός καὶ συντελειὰ μεγάλη,
συντελεσμός τῶν Χριστιανῶν τῶν ταπεινῶν Ῥωμαίων·
ὅμως ἄς τὸ θλιβοῦν πολλὰ καὶ τὰ γένη Λατίνων
διὰ τοῦτο ποῦ συνέβηκεν βασιλείαν Ῥωμαίων,
διατ’ ἦτον σπήτιον ὁλωνῶν, Ῥωμαίων καὶ Λατίνων,
- 135 ἡ πόλις ἡ κακότυχος κι ὁ βασιλεὺς ὁμάδιν.
ποῦ ’νε λοιπὸν τὰ λείψανα, ποῦ αἱ ἁγίαὶ εἰκόνες;
ἡ ὁδηγήτρια ἡ κυρὰ, ἡ δέσποινα τοῦ κόσμου;
λέγουσιν, ἀναλήφθησαν ’ς τὸν οὐρανὸν ἀπάνω
τὰ λείψανα τὰ ἅγια καὶ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη,
- 140 οἱ ἄγγελοι τὰ πῆρασιν ἐμπρὸς εἰς τὸν δεσπότην.
καὶ τοῦτο ἔνι ἀληθινόν, ὡς δοῦλοι τοῦ δεσπότη
εἰκόνες τε καὶ λείψανα ὅλα ἀναληφθῆκαν
εἰς οὐρανοὺς εἰς τὸν Χριστὸν, τὸν κύριον τῆς δόξης.
ποῦ εἶν’ τὰ μοναστήρια, ποῦ ἡ ὀρθοδοξία;
- 145 ἀφῆκες, ἐξαπόλυκες, πανύμνητε, τὸν κόσμον;
οἱ ὕμνοι ποῦ ’ναι τὸ λοιπὸν καὶ ποῦ αἱ ψαλμωδίαί;
καὶ ποῦ εἶν’ οἱ δομέστικοι, ἡ μελωδιὰ ἀγγέλων,
ὁ ὕμνος τῆς ἁγίας Σοφίας, αἱ μυρωδιαὶ, θυσίαις;
τί ἐγίνετο ἡ ψαλτικὴ, αἱ καλαῖς προσφδίαίς;
- 150 ποῦ ἔνεεν οἱ φιλόσοφοι ῥητορικοὶ Ῥωμαῖοι;
ποῦ αἱ νηστειαῖς Ῥωμαίων τε, παπάδων, ἡγουμένων,
νέων, γερόντων ἀληθῶς, ὁμοῦ δὲ καὶ Λατίνων;
τὰ τρίμερα τῶν Χριστιανῶν, θεέ μου, δὲν τὰ θέλεις,
νὰ σὲ δοξάζουν ἀσεβεῖς ’ς τὸ ἅγιόν σου σπήτιν,
- 155 ἀπέσω ’ς τὴν ἁγίαν Σοφίαν, ’ς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων;
τίς εἶδεν ἢ τίς ἤκουσέ ποτέ του τέτοιον πρᾶγμα,

The news of
the capture
of Constan-
nople by the
Turks should
sadden the
hearts of the
nations of
the West.

Lamentation
of the lost
splendour of
the Byzan-
tine empire.

123. φύσκωσις, Ell.; φύσκωσις (without ἡ), Duc. p. 1699; Sathas, Τουρκοκρ. Ἑλλ. p. 1, proposes φούσταις τῆς Ἀνατολῆς.—125. ἔνε, Kor. p. 123; ἔνι, Ell.—127. Duc. p. 741.—132. ὁμῶς, Ell.—135. ὁμάδην, Ell.—136–40. Duc. ‘Constantinopolis Christiana’ (Par. 1682), l. iv. p. 91.—144. Kor. p. 148, ποῦ ἦν; Ell. has ποῦναι.—147. ποῦ ἦν, Kor. p. 148; Ell. like 144.—150. Kor. p. 123.—153. θέλεις, Ell.

οἱ ἀσεβεῖς νὰ παρουσι τὸ σπήτι τῶν ἀγίων,
νὰ σὲ δοξάζουν, κύριε, οἱ Τοῦρκοι σοδομίταις ;
θεέ μου, πῶς ἀπέμεινες τὴν τόσῃν ἀνομίαν,
καὶ πῶς τὸ κατεδέχθηκες, δύναμις τῶν ἀγγέλων ; 160

But the Em-
peror should
not be
blamed for
this mis-
fortune.

ἐχάθησαν οἱ Χριστιανοὶ, θεέ, πῶς τὸ ἀπομένεις ;
αἱ ἰδικαῖς μας ἀμαρτιαῖς τὸ προξενήσαν τοῦτο ·
σύννους, συστρέφων κατὰ νοῦν καὶ πάλιν οὕτως λέγω.

ὦ βασιλεῦ παμφρόνιμε, ἀνδρειωμένε Κωνσταντῖνε,
δὲν πρέπει ἄνθρωπός τινος νὰ σὲ κατηγορήσῃ, 165

μικρὸς ἢ μέγας διὰ νὰ 'πῇ, διὰ νὰ σὲ ὀνειδίσῃ,
λόγον ποτὲ εἰς γέλοιοι καὶ νὰ ἀναγελάσῃ,
νὰ εἴπῃ πῶς καὶ διὰ σὲ ἐχάθηκεν ἡ πόλις,
καὶ πῶς τὴν ἐπερίλαβαν οἱ ἀσεβεῖς τὴν πόλιν ·

μηδὲ κατηγορήσετε τὸν βασιλεῆ αὐθέντην 170

οὐδὲ τοὺς ἄρχοντας αὐτοῦ οὐδὲ τοὺς στρατιώτας,
μικροὺς, μεγάλους ἢ πτωχοὺς, πλουσιοὺς, ἀνδρειωμένους.

The Greeks
were de-
ceived and
deserted by
those who
ought to
have been
their natural
allies against
the Turks.

τὸ θάρρος ὅπου ἤλπιζαν οἱ Χριστιανοὶ 'ς τὴν πόλιν
ἦτον 'ς τὸν ἀγιώτατον τὸν πάπαν τε τῆς 'Ρώμης
κ' εἰς τοὺς καρδιναλίους του, νὰ δώσουσι βοήθειαν · 175

εἰς τοὺς ῥηγάδες τῆς Φραγκιᾶς τῶν αὐθεντῶν τῶν ὅλων,
δουκάδες, κοῦντοι, πρίγκιπες καὶ τὰ κουμούνια ὅλα,
μετὰ τοῦ βασιλέως τε τοῦ τῆς 'Αλαμανίας ·

Σέρβους καὶ 'Ρώσους, Βλάχους τε ὁμοίως καὶ Οὐγγάρους,
τοὺς Παίονας τοὺς φημιστοὺς, τοῦ Πιάγκω τὰ φωσάτα, 180

κάτεργ' ἀπὸ τὴν Βενετιὰν τὴν πολυχρυσωμένην,
καράβι' ἀπὸ τὴν Γένοβαν, τριήρεις καὶ λιβιέρα,
κι ἀπὸ τὴν Κατελλώνιαν κι ἀφ' ὅλην τὴν 'Ιτάλιαν,
νὰ δράμουν νὰ βοηθήσουσι τὴν ταπεινὴν τὴν πόλιν,
τὴν πόλιν τὴν πανάτυχον, τὸ μέλος τὸ οἰκεῖον, 185

τὸν βασιλέα τὸν πτωχόν, τὸν ἄθλιον Κωνσταντῖνον,
ὅπου 'χε πάντα καὶ αἰεὶ 'ς αὐτοὺς, νὰ τὸν βοηθήσουν,
τὸν πόθον καὶ τὴν πίστιν του καὶ ὅλον του τὸ θάρρος,
καὶ ἐγελάσθην ὁ πτωχὸς κ' ἔχασε τὴν ζωὴν του,
κι ἀπέθανεν, ὡς λέγουσιν, ἐπάνω 'ς τὸ σπαθί του. 190

τὸ θάρρος ὅπου ἤλπιζεν εὐρέθην γελασμένος,
καὶ ἐκομπώθην εἰς αὐτοὺς κ' ἐγίνην χαλασμένος,

159. 'ς τὴν, Ell.—161. ἀπομένῃς, Ell.—162. ἰδικαῖς μου, Ell. and Kor. p. 159.—
164. Perhaps ἀνδρεῖε.—168. νὰ εἴπῃ, Ell.—191, 2. Kor. p. 195.—192. ἐκομπόθην
and κ' ἐγίνην, Ell. ; καὶ γίνειν, Kor.

- κι ἐχάθησαν οἱ Χριστιανοὶ Ῥωμαῖοι καὶ Λατῖνοι.
 ἐκεῖν' ἢ ἔμερα σκοτεινὴ, ἀστραποκαϊμένη
 195 τῆς τρίτης τῆς ἀσβολερῆς, τῆς μαυρογελασμένης,
 τῆς θεοκαρβουνόκαυτης, πουμπαρδοχαλασμένης,
 ἔχασε μάννα τὸ παιδὶ καὶ τὸ παιδὶν τὴν μάνναν,
 καὶ τῶν κυρούδων τὰ παιδιὰ ὑπᾶν ἀσβολωμένα,
 δεμέν' ἀπὸ τὸν σφόνδυλα ὅλ' ἄλυσσοδεμένα,
 200 δεμέν' ἀπὸ τὸν τράχηλον καὶ τὸ οὐαὶ φωνάζουν,
 μὲ τὴν τρομάραν τὴν πολλήν, μὲ θρηνισμόν καρδίας.
 τρέμουν ὡς φυλλοκάλαμον ἐξετραχηλισμένα,
 γυμνὰ, χωρὶς 'πουκάμισον, ἐξάγκωνα δεμένα,
 βλέπουν ἐμπρὸς κι ὀπίσω των, μὴ νὰ 'δοῦν τοὺς γονεῖς των,
 205 καὶ βλέπουν τοὺς πατέρας των ἐξάγκωνα δεμένους ·
 ὁ κύρις βλέπει τὸ παιδὶν καὶ τὸ παιδὶ τὸν κύριν,
 ἄφωνοι δίχως ὁμιλίαν διαβαίνουν τὸ μαγκούριν.
 αἱ μάνναις αἱ ταλαίπωραις ὑπᾶν ξεγυμνωμέναις,
 τῆς πόλης αἱ πολίτισσαις ἐξανασκεπασμέναις,
 210 πλουσιαῖς, πτωχαῖς ἀνάκατα, μὲ τὸ σχοινὶ δεμέναις,
 τῆς πόλης αἱ εὐγενικαῖς, αἱ ἀστραποκαϊμέναις ·
 ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφὸν βλέπει σιδηρωμένον,
 θωροῦν καὶ τὸν πατέρα των μὲ ἄλυσσον δεμένον,
 καὶ δύο ἀδελφάδες εὐμορφαις, πολλὰ ὠραιωμέναις,
 215 ἐντροπιασμένα ἐπάγαιναν μὲ τὸ σχοινὶ δεμέναις,
 ἐστράφησαν ὀπίσω ταις, βλέπουν τοὺς ἀδελφούς των
 ὁμάδιν μὲ τὸν κύριν των νὰ κλαίγουν, νὰ θρηνοῦνται.
 τὸ δάκρυον τ' ἀστάλακτον, ὁ βοησμός κλαμάτου,
 ἐφαίνετο, ἐβύθιζεν ἢ σφαίρωσις τοῦ Κρόνου,
 220 νὰ κλαίῃ ἢ μάννα τὸ παιδὶ καὶ τὸ παιδὶ τὴν μάνναν,
 τὰ κλάματα νὰ λούνουνται, ὁ φίλος μὲ τὸν φίλον,
 ὁ σύντεκνος τὴν σύντεκνον, ὁ γείτων πάλιν γείτων,
 νὰ κλαίου, νὰ θρηνίζονται, νὰ μεγαλοφωνάζουν ·
 ἐκ τὴν μεγάλην συμφορὰν πικρᾶς αἰχμαλωσίας
 225 ἐτοῦτα ἤλπιζ' ἐλεεινὸς νὰ γράψω διὰ τὴν πόλιν,

The misery
in the city
on the day of
its capture
by the In-
fidels.

194-6. Duc. p. 220; ἐκείνη μέγα, Duc.—197. Duc. p. 861; Kor. p. 381; παιδὶ, Ell.; παιδὶν, Duc. Kor.—200. φωνάζον, Ell.—201. Duc. p. 1616; θρήνησιν, Ell.; θρηνισμόν, Duc.—202, 3. Kor. p. 378.—203. Duc. p. 564; γυμνοὶ and δεμένοι, Duc.—206, 7. Kor. p. 228; παιδὶν, Kor.; παιδὶ, Ell.—210. Kor. p. 228, who has σκηνή.—214. δύο, Ell.—216, 17. Kor. p. 272.—217. ὁμάδι, Ell.; ὁμάδιν, Kor.—225. ἤλπιζα, Ell.

νὰ γράψω λόγια θλιβερὰ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου·
 καὶ πῶς ἀπὸ τὸ σῶμά μου οὐδὲν ἐξανασπᾶται,
 νὰ τὴν ἐπάρῃ ὁ ἄγγελος ἀπ' τὴν πολλὴν μου λύπην,
 ὅμως ἐτοῦτα τὰ πολλὰ κι ὁ χαλασμός τῆς πόλης,
 αἱ ἐδικαῖς μας ἁμαρτιαῖς, οὐαί, τὰ ἐπροξενήσαν. 230
 λοιπὸν μὴ ὀνειδίζετε τὸν βασιλεᾶ, αὐθένταις,
 διατὶ ὅλον τὸ πταίσιμον ἦτον εἰς τοὺς ῥηγάδες
 κ' εἰς τοὺς αὐθέντας τῆς Φραγκιᾶς, ὅπου 'παν νὰ βοηθήσουν
 τὴν πόλιν τὴν θεόκτιστον, νὰ τὴν ἀποκρατήσουν,
 ἄμμ' ὅλοι νὰ βοηθήσουσι, νὰ τὴν ἀποκερδήσουν, 235
 διατ' ἦτον σπήτιον ὁλωνῶν, 'Ρωμαίων καὶ Λατίνων,
 καὶ δόξα τῶν πατριαρχῶν καὶ τῶν μητροπολίτων,
 τοῦ πρωτοκλήτου τὸ σκαμνὶν Ἀνδρέου ἀποστόλου,
 καὶ θρόνος οἰκουμενικός· οὐαί σοι πάλιν, πόλις.
 ποῦ 'ναι τὰ μοναστήρια σου, ποῦ 'ναι οἱ καλογήροι, 240
 παπάδες, ψάλταις, ἱερεῖς καὶ κοσμικοὶ ὁμοῦ τε,
 καὶ φιλοσόφοι, ῥήτορες τῆς ἐπτασόφου τέχνης;
 θεέ μου, πῶς ἀπέμεινες τὴν ἀνομίαν ταύτην;
 καὶ πῶς τὸ κατεδέχθηκες, δύναμις τῶν ἀγγέλων;
 αἱ ψευδελπίδες δολεραῖς τὸ προξενήσαν τοῦτο. 245
 ὦ Κωνσταντῖνε βασιλεῦ, κακὸν ῥιζικὸν ὅπου 'χες.
 Ἄς ἔλθω 'ς τὸ προκείμενον τοῦ πονεμένου θρήνου,
 νὰ μὴ πλαντάξω ἄτυχος ἐκ τὸ πικρὸν τὸ τόσον.
 αὐθένταις εὐγενέστατοι, τῆς Δύσης μεγιστᾶνες,
 ἐδῶ ἄς φανῇ ἡ δόξα σας, ὅλη ἡ δύναμίς σας, 250
 ὅλοι νὰ ὁμονοιάσετε, νὰ ποίσετε ἀγάπην.
 χρεῖαν σᾶς κάμνει καὶ πολλὴν νὰ 'βγάλλετε τὰ ἔθνη
 ἀπὸ τὴν γειτονίαν σας συμὰ κ' ἐκ τὸ πλευρόν σας,
 νὰ μὴ ἀγριεύσουν τὰ θηριὰ καὶ φᾶσι τὰ παιδιὰ σας,
 μήπου κ' ἐξολοθρεύσουν σας ἀπὸ τὰ γονικά σας, 255
 ὥσάν τὸ 'ποῖκαν καὶ πολλῶν κ' ἐξολοθρεύσασίν τους,
 κυροῦδες, μάνναις καὶ παιδιὰ ἀπὸ τὰ γονικά των,
 καὶ σκλάβοι διεσπάρτησαν 'ς ὅλην τὴν οἰκουμένην,
 καὶ κλαῖν κ' ἀναστενάζουσιν μετὰ πολλῶν δακρύων.
 ὅλος ὁ κόσμος τοῦ Χριστοῦ, ὅλοι νὰ μαδευτοῦσι, 260
 τὴν πόλιν νὰ ἐπάρετε 'κ τῶν ἀσεβῶν τὰς χεῖρας·

The princes
 of the West
 ought to
 combine
 against the
 common
 enemy of all
 Christians.

227. ἐξανασπᾶται, Ell.—227. 8. Kor. p. 278.—247, 8. Kor. p. 302; Duc.
 p. 1178.—260. Kor. p. 229.

- καὶ μὴ ἀργεῖτε τίποτε τοῦ χρόνου ἢ τῶν χρόνων,
 νὰ μὴ τὸ μετανοήσετε, εἰς τὴν ὑφὴν καὶ τέλος·
 ἢ μετανόησις ἢ ὑστερινὴ πολλά 'ν' μετανοημένη.
- 265 λοιπὸν μὴ ἀναμένετε, πλεόν μὴ καρτερεῖτε,
 ὅλοι σας συγκροτήσετε, πλεόν μὴ ἀκαρτερεῖτε,
 περὶ τὰ πάντ' ἀπὸ ψυχῆς ὅλοι ἀγαπηθῆτε,
 νὰ πᾶτε ὅλοι κατ' ἐχθρῶν, κατὰ τῶν Μουσουλμάνων,
 καὶ δεῦτε εἰς ἐκδίκησιν, τρέχετε, μὴ σταθῆτε,
- 270 τὸν Μαχουμέτην σφάξετε, μηδὲν ἀναμελεῖτε,
 τὴν πίστιν τῶν τὴν σκυλικὴν νὰ τὴν λακτοπατῆτε·
 'μέρα καὶ νύκτα μὲ σπουδὴν 'ς τὰ ἔθνη διὰ νὰ πᾶτε·
 σηκώσατε καὶ τὸν σταυρὸν ὅπου 'ναι θεῖον ἄρμα,
 ὥσαν τὸ 'σήκωσέ ποτε ὁ μέγας Κωνσταντῖνος
- 275 καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἐνίκησε καὶ ἐκατέβαλέν τους.
 ὦ Κωνσταντῖνε Δράγαζη, κακὴν τύχην ὅπου 'χες.
 καὶ τί νὰ λέγω, οὐκ ἠμπορῶ, καὶ τί νὰ γράφω, οὐκ οἶδα.
 σκοτίζει μου τὸν λογισμὸν ὁ χαλασμός τῆς πόλης,
 καὶ τὸ πολὺ τῆς τὸ κακὸν πῶς νὰ ἐβγῇ 'ς τὸν κόσμον.
- 280 ἐδὲ μανδάτον θλιβερόν ποῦ θέλει 'πᾶ 'ς τὸν πάπαν,
 τὴν κορυφὴν τῶν Χριστιανῶν, μέσα 'ς τὸν ἅγιον Πέτρον,
 καρδιναλίους δώδεκα καὶ ἄλλους ἐβδομήντα.
 πῶς νὰ τὸ πιάσῃ ἡ ἐκκλησιὰ, ἡ συμβουλὴ τῆς 'Ρώμης,
 καὶ πῶς νὰ τὸ συλλογισθοῦν τῆς Δύσης οἱ αὐθένταις,
- 285 ῥηγάδες, κόντοι, πρίγκιπες, δουκάδες, καβαλλάροι,
 πῶς νὰ τὸ συμμετρήσετε, νὰ τὸ συλλογισθῆτε,
 τὸ δολερὸν καὶ σκοτεινὸν τῆς πόλης τὸ μανδάτον;
 ἦλθε καιρὸς τῶν Χριστιανῶν, Λατίνων καὶ 'Ρωμαίων,
 'Ρώσων καὶ Βλάχων καὶ Οὐγκρῶν, Σέρβων καὶ 'Αλαμάνων,
- 290 ὅλοι νὰ ὁμονοιάσουσιν, νὰ γένουσι τὸ ἓνα,
 καὶ νὰ ὁμοφωνήσουσιν οἱ Χριστιανοί τε ὅλοι,
 καὶ νὰ σηκώσουν τὸν σταυρὸν, τοῦ Χριστοῦ τὸ σημάδι,
 μὲ λιτανείαις, δέησες, προσευχαῖς καὶ δακρύων,
 καὶ νὰ παρακαλέσουσιν ἐξόχως τὴν κυρίαν,
- 295 νὰ δεηθῇ πρὸς κύριον τοῦ νὰ μᾶς δώσῃ νίκος.
 ὦ Βενετία φουμιστὴ, μυριοχαριτωμένη,

The Venetian
republic is

262, 3. Kor. p. 367.—267. πάντα, Ell.—270, 1. Kor. p. 224; Duc. Add. p. 122.—272. Duc. p. 906.—275. ἐκατέβαλλεν, Ell.—277. Kor. p. 147.—296. Kor. p. 334.

implored to
remember its
own losses
and arm
against the
Turks.

The Genoese
lost even
more: will
they take no
vengeance?

The poet
turns for
help to the
King of
France,

αὐθένταις εὐγενέστατοι, λάθος μέγαλον ἦτον,
εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μέγαλον κρίμα ἦτον.
ποῦ ἦτον ἡ βοήθεια σας, αὐθένταις Βενιτζιάνοι ;
τὸ δολερὸν καὶ σκοτεινὸν τῆς πόλης τὸ μανδάτον— 300
λέγου· οἱ Τοῦρκοι ἐπήρασι τὴν Κωνσταντίνου πόλιν·
νὰ 'ποῦν· ἐχάθη καὶ αὐτὴ ὡσὰν τὴν Σαλονίκη.·
τί ἐγίνετο ὁ μπάιλος ; ποῦ οἱ πραγματευτάδες ;
ποῦ τὸ λογάρι τ' ἄμετρο καὶ ποῦ αἱ πραγματεΐαις,
λιθομαργαριτάρια, ἀσήμι καὶ χρυσάφι, 305
καὶ στολησιαῖς καὶ φορεσιαῖς ὅπου 'χετε 'ς τὴν πόλιν ;
ἐδὲ φωνὴν τὴν ἔσυρε κοράσιον ἐκ τὴν πόλιν·
“θεέ μου, πῶς ἀπέμεινες τὴν τόσῃν ἀνομίαν,
οἱ Τοῦρκοι νὰ κερδήσουσι τὴν πόλιν τὴν ὀλβίαν,
νὰ κενωθοῦν τῶν Χριστιανῶν τὰ αἵματα ὡς ὕδωρ ;” 310
ὦ Γενοβέσοι φρόνιμοι, ποῦ 'τον ὁ λογισμός σας,
καὶ ποῦ ἡ δόξα κ' ἡ τιμὴ καὶ ποῦ ἡ συμβουλή σας ;
ποῦ 'ναι τ' ἀρχοντολόγια σας, ποῦ 'ναι ἡ παρρησιά σας ;
ποῦ 'ναι τ' ἀσημοχρύσαφον καὶ τὸ πολὺ λογάρι,
ὅπου 'χετε 'ς τὴν Γαλατὰν εἰς τὰ σκηνώματά σας ; 315
καὶ ποῦ 'ναι αἱ εὐγενικαῖς καὶ αἱ ἀρχοντοπούλαις,
τοῦ κάστρου αἱ Γαλατιαναῖς, αἱ Γενοβεσοπούλαις ;
οἱ Τοῦρκοι τὰς ἐπήρασιν, ἀπεκερδήσασιν ταις.
ὦ Γενοβέσοι φρόνιμοι, μὴ τὸ καταπατεῖτε·
τὴν δύναμίν σας βάλλετε ὥστε νὰ 'κδικηθῇτε 320
τὰ ἔθνη τὰ ἀλλόπιστα 'ς τὴν βρομερὴν των πίστιν.
μὴν τοὺς ἀφήσετε λοιπὸν 'ς τὴν πόλιν νὰ σταθοῦσιν,
μηδὲ ριζώσουσιν ἐκεῖ ἢ νὰ πολυσταθοῦσιν
καὶ κάμουν ρίζαις δυναταῖς ἀνασπάστους διόλου
εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ τίς νὰ ταῖς ἀνασπάσῃ ; 325
ἀμμή ὁ παντοδύναμος θεὸς ὁ παντεπόπτης
καὶ ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ, ἡ τοῦ θεοῦ καὶ λόγου,
οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καὶ μετὰ τῶν προφήτων.
ὦ Κωνσταντίνε βασιλεῦ, τύχην βαρεῖαν ὅπου 'χες.
θέλω νὰ δώσω ἐνθύμησιν 'ς τῶν αὐθεντῶν τῆς Δύσης 330
ῥῆγαν τὸν ἐκλαμπρότατον τοῦ Παρισιοῦ, τὸν πρῶτον
πρωτόαρχον τῶν αὐθεντῶν, τῶν τοπαρχῶν τῆς Δύσης.

- ὦ Φράτζα τιμιώτατη καὶ πολυφουμισμένη,
 Φρατζόρσιδες πολεμισταί, ἄνδρες μου στρατιῶται,
 335 ἤξεύρετε πληροφοριάν· ἐχάθηκεν ἡ πόλις.
 τώρ' ἄς φανῇ ἡ δύναμις ὁμοῦ καὶ ἡ στρατιά σας,
 νὰ δράμετε ἀπόκοτα μὲ φρόνησιν καὶ πρᾶξιν,
 ἐκδίκησιν νὰ ποίσετε τῆς ταπεινῆς τῆς πόλης.
 διατὶ καὶ τὸ βασίλειον ἀπὸ τὴν Φράτζαν ἦτον,
 340 ἔνι καὶ δίκαιον λοιπὸν τοῦ γένους νὰ βοηθῇτε,
 καὶ μὴ ἀργῇτε, καὶ ποσῶς πάραυτα ἐγερθῇτε·
 νὰ πᾶτε μὲ βοήθειαν θεοῦ παντοδυνάμου,
 νὰ πολεμήσετε καλῶς μετὰ Μαχουμετιάνους·
 θέλημα ἔνι τοῦ θεοῦ 'ς τὰ ἔθνη νὰ ὑπᾶτε.
 345 Λοιπὸν κοντεύγω τὰ πολλὰ, στρέφομαι πρὸς 'Αγκλέζους.
 ὦ 'Αγκλέζοι φρονιμώτατοι, τίμιοι τῶν ἀρμάτων,
 οὐδὲν ἤξεύρω τί νὰ 'πῶ οὐδὲ τὸ τί νὰ λέξω.
 οἱ Χριστιανοὶ μὲ Χριστιανούς νά 'ναι τόση κατάρα,
 νὰ σφάζονται ἀλλήλους των καὶ νὰ μηδὲν λυποῦνται,
 350 νὰ χύνουσι τὰ αἵματα ὁμοῦ ἕνας καὶ ἄλλος,
 καὶ νὰ τὸ δέχεται ἡ γῆ καθήμερα νὰ πίνῃ·
 ὦ μέγα κρίμα κι ἄδικον, καὶ μαυρισμένη μοῖρα.
 θεέ μου, διὰ τὴν δόξαν σου βάλλε τους εἰς ἀγάπην,
 Φρατζέζους καὶ 'Αγκλέζιδες, Σπανιόλους, 'Αλαμάνους,
 355 πᾶς' αὐθεντία, πᾶς' ἀρχή, τῆς Δύσεως τὰ μέρη,
 νὰ ὁμονοιάζουν ἔμπιστα, νὰ πᾶν κατὰ τὰ ἔθνη,
 τὴν πόλιν τῶν Χριστιανῶν, Λατίνων καὶ 'Ρωμαίων,
 νὰ πάρουν ἀφτὰ χέρια των, νὰ κόψουν ἔπαρσίν των.
 οὐ δύναμαι νὰ γράψω πλεὸν, αὐθένταις μεγιστᾶνοι,
 360 μὴ ξεψυχήσω ὁ ἄτυχος κρατῶντα τὸ κονδύλι,
 μὴ ξεψυχήσω ὁ ταπεινὸς ἐκ τὴν πολλήν μου θλίψιν·
 ὅμως ἐδᾶ καὶ πάντοτε μετὰ ψυχῆς κραυγάζω
 θεὸν τὸν παντοδύναμον τοῦ νὰ σᾶς εἰρηνεύσῃ,
 τὴν πόλιν νὰ ἐπάρετε 'κ τῶν ἀσεβῶν τὰς χεῖρας.
 365 Τώρα ἀναθυμήθηκα τὸν αὐθέντη, τὸν Δοῦκαν,
 κύριον τῆς Μπουργούνιας, τὸν μέγαν στρατιώτην.
 ὦ Μπουργουνέζοι ἀληθινοὶ, ἄνδρες ἀνδρικωτάτοι,

to the
English,the Duke of
Burgundy,

333, 4. Duc. p. 1702.—337, 8.—Kor. p. 60.—345. Duc. p. 709; Kor. p. 196.
 354. Duc. p. 1702.—356. Kor. p. 181.—357, 8. Kor. p. 202; Ell. has ἀπ' τὰ,
 but according to Kor., the MS. reads αὐτὰ.

ὅπου ἔχετε πολλὴν φιλιὰν πάντα ἔς τὴν βασιλείαν,
 εἰς ἄρχοντας καὶ εἰς πτωχοὺς κ' εἰς τὴν ἁγίαν Σοφίαν,
 ποῦ ἔναι ὁ φίλος σας λοιπὸν, βασιλεὺς Καλοιωάννης, 370
 καὶ Κωνσταντῖνος Δράγαζης, ὁ ἀδελφὸς ὁ τούτου,
 ὅπου ἔχαν πόθον εἰς ἐσὲ κ' ἐσὺ πάλιν εἰς αὐτοὺς ;
 καὶ ποῦ ἔναι ἡ ἁγία Σοφία μετὰ τὴν ὁδηγήτριαν,
 ὅπου ἔχες ἔς τὴν ἀγάπην σου, δοῦκά μου τῆς Μπουργούνιας ;
 ἡ πόλις ἡ ἀγάπη σου, ἐπῆράν την οἱ Τούρκοι · 375
 ἡ ὁδηγήτρι' οὐ φαίνεται, ἡ ἁγία Σοφία ἐχάθην,
 ὁ φίλος σου ὁ βασιλεὺς οὐδὲ ποσῶς εὐρέθην ·
 τοὺς ἄρχοντας ἐκόψασι τὰ Τουρκικὰ μαχαίρια,
 καὶ οἱ πτωχοὶ οἱ ταπεινοὶ ὅλοι ἠχμαλωτισθῆκαν.
 λοιπὸν παννύφηλότατε, ἐκλαμπρότατε δοῦκα, 380
 κύριε τῆς Μπουργούνιας, αὐθέντη καὶ δεσπότη,
 σήκωσε τὸ σταντέλι σου μετὰ πολλῆς ἰσχύος ·
 νά ἔνεν κι ὁ φόβος τοῦ θεοῦ ἐμπρὸς κατ' ὀφθαλμούς σου,
 καὶ δράμε εἰς ἐκδίκησιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ·
 ὁμοῦ μὲ ἄλλους Χριστιανοὺς δράμετε, μὴ ἀργεῖτε, 385
 τὸν Τούρκον μὴ ἀφήσετε, ὅλοι ἀρματωθῆτε,
 τοὺς Τούρκους ἐξαλείψατε, ἐξανασπάσετε τοὺς.
 μὴν ἀμελήσης τὸ λοιπὸν, δοῦκά μου στρατιῶτα,
 ἄμε, δράμε ἔς ἐκδίκησιν τοῦ βασιλεῶς, τῆς πόλεως,
 τῆς ὁδηγήτριας τῆς κυρᾶς καὶ τῆς ἁγίας Σοφίας, 390
 ὡς φίλος γνησιώτατος ὅπου ἔσουν τῶν Ῥωμαίων,
 μὲ τὴν ψυχὴν διὰ νὰ ἔμβῃς ὡσὰν τὸν Πτολεμαῖον,
 τὴν πόλιν νὰ ἐπάρετε καὶ μὴν ἀκαρτερεῖτε,
 καὶ νὰ τὸν ἀκοντίσετε μὲ τὴν καρδίαν τὸν σκύλον,
 ὅτι ἐκενοδόξησεν ἀπὸ τῆς εὐτυχίας του · 395
 νὰ μὴ μετανοήσετε κ' ὑστέρου νὰ θλιβῆτε,
 καὶ τό ἔχετε νὰ κάμετε, μηδὲν τὸ ἀμελεῖτε.
 Ἀφίνω τον τὸν εὐγενὴν τὸν δοῦκαν τῆς Μπουργούνιας,
 κ' εἰς τὴν Προβέντζα στρέφομαι καὶ συνθρηνῶ μετὰ τοὺς.
 ὦ Προβεντζάλοι εὐγενικοὶ, στρατιῶται τοῦ πολέμου, 400
 μετὰ τῶν Ἰσπανιόλων τε καὶ τῶν Πορτουγαλέζων,
 ἠξεύρετε ἀληθινά · ἐχάθηκεν ἡ πόλις,
 ἐπῆράν την οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἠχμαλώτευσάν την.

the Proven-
çals, Spanish
and Portu-
guese.

374. 's is not in the MS. nor in Ell.—394. Perhaps it ought to be μέσ' τὴν καρδίαν.—396. Kor. p. 367.—399. Kor. p. 244.

- ἀπὸ ἐλπίδας δολερὰς ἢ καὶ φιλαργυρίας
 405 ἐχάθηκεν ἡ ταπεινὴ ἡ Κωνσταντίνου πόλις.
 Πλανῆται, μὴ ἀνατείλετε, τὸν κόσμον νὰ φωτῆτε·
 'ς τῆς πόλης τὰ περίγυρα μὴ λάμψετε, μὴ σταθῆτε,
 μὴ 'ματωθοῦν ἡ ἀκτῖνές σας 'ς τὸ αἷμα τῶν Ῥωμαίων.
 ἦλιε, πλανῆτα τοῦρανοῦ, ποσῶς μὴ ἀνατείλῃς,
 410 τῆς πόλης τὰ θεμέλια πρόσεχε νὰ μὴ κλίνῃς,
 μὴ 'ματωθοῦν ἡ ἀκτῖνές σου 'ς τὸ αἷμα τῶν Λατίνων,
 τῶν Γενοβέσων σὺν αὐτοῖς καὶ τῶν Φράγκων τῶν ἄλλων.
 Κρόνε, πλανῆτα τοῦρανοῦ, πρόσεχε μὴ ἀνατείλῃς
 'ς τὴν πόρταν τῆς βασιλικῆς τῆς Κωνσταντινουπόλης,
 415 μὴ 'ματωθοῦν ἡ ἀκτῖνές σου 'ς τὸ αἷμα τῶν Λατίνων,
 Σπανιόλων, Προβεντζάλων τε καὶ Μοιροκατελάνων.
 ὦ Ζεῦ, πλανῆτα τοῦρανοῦ, βλέπε μὴ ἀνατείλῃς
 ἐκεῖ 'ς τὸν ἅγιον Ῥωμανόν, 'ς τὸ τείχωμα τῆς πόλης,
 μὴ 'ματωθοῦν ἡ ἀκτῖνές σου 'ς τὸ αἷμα τῶν παρθένων.
 420 Ἄρης ἐπαιρνοδιάβαινε τὴν τρίτην βουρκωμένος,
 ἀπὸ τὸν ἅγιον Ῥωμανόν, ὅλως αἵματωμένος,
 'ς τὸ αἷμα τῶν Χριστιανῶν αἵματοκυλισμένος.
 ἡ Ἀφροδίτη ἔστεκε τὰ δάκρυα γεμισμένη,
 νὰ κλαίῃ νέους εὐμορφους, κοράσια ὠραιωμένα.
 425 καὶ ὁ Ἑρμῆς τάχα θρηνῶν παρηγορῶν ἐκείνην·
 “τί ἔχεις, Ἀφροδίτη μου, καὶ εἶσαι χολιασμένη;”
 καὶ ἡ Σελήνη ἀπὸ μακρὰ στέκει κι οὐδὲν συμῶνει,
 καὶ βλέπει καὶ θαυμάζεται, καὶ τρέμει ἀπὸ τὸν φόβον.
 καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦρανοῦ κλαίουσιν, θρηνοῦσιν τὴν πόλιν.
 430 Σχολάζω τοῦ νὰ πάγω ἐμπρὸς, ν' ἀφηγηθῶ καὶ τᾶλλα,
 διατὶ ἡ ψυχὴ μου βλέπω τὴν καὶ θέλει νὰ μ' ἀφήσῃ,
 νὰ 'βγῇ 'κ τὰς ἁρμονίας μου καὶ ἐκ τὰ σωτικά μου·
 μὴ σκάσω ὁ κακότυχος, γράφοντα μὴ πλαντάξω,
 μήπως καὶ παραλογισθῶ, θεὲ, βοήθησέ μου.
 435 στρέφομαι εἰς βοήθειαν νὰ 'πῶ ὅπως νὰ δώσουν,
 κι ἀντιβολῶ, παρακαλῶ εἰς πάσαναν αὐθέντην,
 Σπανιόλους, Προβεντζιάλους τε μὲ τῶν Πορτουγαλέων·
 μόνον νὰ ὁμονοιάσουσι, ἂν θέλουσι καὶ μόνον,
 τὸν Τοῦρκον ἐξερίζουνον σύρριζον ἐκ τὴν Δύσιν,
 440 καὶ μετ' αὐτοὺς ὁ εὐγενὴς ὁ ῥήγας τῆς Γρανάτας.

Address to
the planets
to bewail the
downfall of
the Empire.

ἀμμή κι αὐτὸν ἀφήσετε τὸν ἀσεβὴν τὸν σκύλον,
 κι οὐδὲν τὸν ξεριζώσετε πάραυτα διαχρῆμα.
 σιγοπατῶ κι ἀφίνω το κ' ἐσεῖς νὰ τὸ εὐρήτε·
 ὅτι βλέπω κ' ἐπήδησε κ' ἐκάτσε εἰς τὴν Δύσιν,
 ὡς πάρδος λεοντόπαρδος, ὡς λέων πεινασμένος, 445
 καὶ τρώγει σας τὴν σάρκα σας, καὶ πίνει σας τὸ αἷμα,
 ὡσὰν γλυκὺ μαγείρευμα καὶ δίχα θέλημά σας.
 κ' ἔδε κρίμα τὸ κάμνετε κι ὡς πότε νὰ 'νεν οὕτως,
 νὰ κάθεται 'ς τὸν τόπον σας, νὰ τρῶ τὰ σωτικά σας ;
 ὅμως ὁ θεὸς ὁ δυνατὸς νὰ σᾶς ἐγκαρδιώσῃ, 450
 νὰ ποίσετε ὁμόνοιαν εἰς μιὰν καρδιὰν οἱ ὅλοι,
 καὶ νὰ τὸν ξεριζώσετε παντάπαν ἀπ' τὸν κόσμον.
 εἰς τοῦτο δὲ παρακαλῶ, αὐθένταις καὶ ῥηγάδες,
 ἂν ἔγραψα παράξενα, νὰ μὴ μὲ βαρεθῆτε,
 ἀμμή νὰ μ' ἀπομείνετε διὰ τὸν θεὸν, αὐθένταις. 455

Delay being
 dangerous,
 the Turks
 should not
 be allowed
 time to con-
 solidate their
 empire at
 Constanti-
 nople.

ὦ Κωνσταντῖνε βασιλεῦ, τύχην κακὴν τὴν εἶχες.
 ἄς ἔλθω 'ς τὸ προκείμενον τῆς ταπεινῆς τῆς πόλης,
 τὸν Τοῦρκον τὸν παράνομον ἐβγάλλετε 'κ τὴν Δύσιν.
 τινὰς ἀγάπην μετ' αὐτὸν μὴ βουλευθῇ νὰ ποίσῃ,
 μὲ τὴν ἀγάπην ἔφαγε τὸν κόσμον ὅπου ὀρίζει. 460
 λοιπὸν ἂν τὸν ἀφήσετε μόνον καὶ δύο χρόνους
 εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν νὰ περιανασάνῃ,
 ὁμνύω σας εἰς τὸν θεὸν, ὅλους μας θέλει φάγει.
 μηδὲν ἀναμελήσετε, ποσῶς μηδὲν σταθῆτε,
 τὸν Τοῦρκον νὰ ἐβγάλλετε, αὐθένταις νὰ γενῆτε, 465
 τότε νὰ κεφαλαιώσετε, αὐθένταις νὰ γενῆτε,
 ν' ἀναπαυθῆτε ὅλοι σας, τινὰ νὰ μὴ φοβῆσθε.
 καὶ μέγαν λύκον ἔχετε, χάσκει ὡσὰν τὸ ψάρι,
 τὰ αἵματα τῶν Χριστιανῶν πίνει ὡσὰν λεοντάρι·
 διὰ τοῦτο ὅλοι Χριστιανοὶ ἄς πᾶν μὲ τὸ καμάρι. 470
 νὰ τὸν ἐξεριζώσετε τὸν σκύλον τὸν λυσσιάρην,
 θεὸς ὁ παντοδύναμος θέλει σᾶς δώσῃ χάριν,
 τὸ πνεῦμα τὸ πανάγιον καὶ νὰ σᾶς ἐφωτίσῃ
 μὲ προθυμίαν δυνατὴν καὶ μὲ ψυχὴν μεγάλην,
 καὶ νὰ τὸν ἀφανίσετε, ὡς ὁ θεὸς τὸ θέλει. 475
 ὁ Τοῦρκος ἐνὶ δυνατὸς, ἔχοντα καὶ τὴν πόλιν

The growth
of the Turk-
ish power.

- θελει γενῆν ἀνήμερος δράκος καὶ λεοντάρι.
 τώρα τὸ βούλομαι νὰ 'πῶ, ὁ κόσμος τὸ κατέχει.
 ἐκ τοῦ 'Ηρακλείου τὸν καιρὸν ἐγέρθην ὁ Μωάμεθ.
 480 καὶ ἀπ' ἐξαύτου τὴν ἀρχὴν ἐφάνη τέτοιον ἔθνος,
 κ' ἐπάτησεν εἰς 'Ρωμανιὰν καὶ νὰ τελῇ κατ' ἔτος
 τὴν ἄτυχον κ' ἐλεεινὴν τὴν Κωνσταντίνου πόλιν.
 μὲ τ' αὔριον, μὲ τὸ σήμερον ἀπὸ τόπον εἰς τόπον,
 ἐξ 'Ανατολῶν ἐπήδησεν κ' ἐκάτσε κ' εἰς τὴν Δύσιν,
 485 εἰς τὸ σκαμνὶν τῶν Χριστιανῶν, τὸ κεφαλοδοτῖκι.
 'Ηράκλειος καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος
 καὶ μέχρι 'Ιουστινιανοῦ οἱ πρώτιστοι τῆς πόλης,
 ἡ πόλις ἐκυρίευν 'Ανατολὴν καὶ Δύσιν,
 καὶ τώρα τὸ μεираκιον, τὸ συχαντὸν τὸ ἔθνος,
 490 ἐνέβηκεν, ἐψήλωσεν, ἐγίνη αὐθέντης μέγας.
 ἐπάρθηκεν ὁ ἀσεβὴς ὡς διάβολος διώκτης,
 τὸν κόσμον ὅλον βούλεται, θέλει νὰ τὸν ἐφάγῃ.
 καὶ πᾶσα εἰς ἃς βλέπετε, μικρὸς καὶ μέγας αὐθέντης,
 μὴ συντροφιάσῃ μετ' αὐτὸν, μὴ φιλευθῇ μηδ' ὅλως,
 495 μηδὲ δεκτῇ ὀρκομοτικὰ, μηδεὶς αὐτὸν πιστεύσῃ.
 τοὺς ὅρκους κάμνει δολεροῦς, ὁμνεῖ κ' εἰς τὸ σπαθί του,
 ἐξ ὕστερου θανατόνει τοὺς καὶ ἐπιорκεῖ ὁ σκύλος.
 τὸν ὅρκον του ὁ ἀσεβὴς ποσῶς οὐ στέργει τοῦτο,
 διατ' ἐνὶ γένος ἄπιστον καὶ πλήρες γέμον δόλου.
 500 καὶ ὁ Χριστὸς ὁποῦ 'παθεν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους,
 καὶ τὸν σταυρὸν μᾶς ἔδωκεν ὄπλον καὶ μέγαν ἄρμα,
 'ς τὸ νὰ νικοῦμεν τοὺς ἐχθροὺς ὀρατοὺς κι ἀοράτους.
 σηκώσετέ τον, τὸν σταυρὸν, μὲ φόβον καὶ καμάρι,
 κι ἀμέτε καταπάνω του τοῦ σκύλου μαγαρίτου.
 505 ἐλπίζω, λέγω εἰς θεὸν, καὶ γράφω μετὰ θάρρους,
 τὸν Τοῦρκον νὰ νικήσετε μὲ τοῦ σταυροῦ τὴν χάριν,
 καθά ποτε ὁ ἅγιος ὁ μέγας Κωνσταντῖνος.
 'Αφίνω τώρα τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς Προβεντζιάλους,
 καὶ τῶν Πορτουγαλέων τε μετὰ τῶν Σπανιόλων,
 510 καὶ στρέφομαι 'ς τὸν βασιλεᾶ τὸν τῆς 'Αλαμανίας,

The poet
turns to the
German Em-
peror,

483, 4. Kor. p. 74.—484, 5. Duc. p. 1380.—492. Kor. p. 112.—493. Perhaps we should read ἃς βλέπη τα μικρὸς μέγας τ' αὐθέντης: cf. συντροφιάσῃ in the next line, and Mullaeh Gramm. der Vulgärspr. p. 389, 11.—495. Duc. Add. p. 146 has δέκτη; Ell. δεχθῇ. Perhaps we should read ὀρκοτομιά.—496. Ell. has ὁμνύει; but cf. Florios and Platziafl. v. 1494.—499. πλήρες Ed. ej.; πλήρης Ell. See Florios, v. 26.

and the King
of Hungary.

τὸν κράλην τὸν πανθαύμαστον, ῥῆγαν τῆς Οὐγκαρίας·
 τοιοῦτος εἶν' ὁ βασιλεὺς ὁ τῆς Ἀλαμανίας,
 καὶ πάλιν ὁ παμφούμιστος ῥῆγας τῆς Οὐγκαρίας,
 ὥς τοὺς πλανήτας τοὺς ἑπτὰ νὰ ὑπερφέρουν δύο.
 ὦ βασιλεῦ πανεύγνωστε ὁ τῆς Ἀλαμανίας, 515
 καὶ σὺ, ῥῆγα πανένδοξε αὐθέντα Οὐγκαρίας,
 νὰ ξεύρετε· ἐπήρασιν οἱ ἀσεβεῖς τὴν πόλιν,
 κ' ἐχάθην ἡ ἀποκράτησις, βασιλεία Ῥωμαίων.
 ἀπὴν ἡ πόλις ἐχάθηκεν, ὁ κόσμος ἄς προσέχῃ·
 ἦλθε καιρὸς, ὦ βασιλεῦ, νὰ πᾶς κατὰ τὰ ἔθνη, 520
 χρεῖαν σου κάμνει περισσὰ, νὰ πάγῃς κατ' ἐκείνα.
 ὦ συμφορὰ καὶ θρηνισμὸς καὶ κοπετὸς μεγάλος,
 ὦ Κωνσταντῖνε βασιλεῦ, τύχην κακὴν ὅπου ἔχες.
 αὐθέντη, κράλη εὐγενικέ, στολὴ τῶν ἀνδρειωμένων,
 κακὰ θηριὰ ἐσύμωσαν συμὰ ὅς τὴν Οὐγκαρίαν. 525
 ὦ Πιάγκω φρονιμώτατε, καὶ στήλη τῆς Βλαχίας,
 ἐχάλασεν ἡ Ῥωμανιά, ἐχάλασεν ἡ Δύσις,
 ἐπέσασι τὰ φλάμπουρα τοῦ βασιλεῶς τῆς πόλης.
 θεέ μου, πῶς ἀπέμεινες τὴν τόσῃν ἀνομίαν ;
 ὦ Ἀλαμάνια καὶ Οὐγκριά, Βλαχία καὶ Σερβία, 530
 ἐδᾶ σᾶς κάμνει χρεῖα πολλὴ κατὰ Τούρκων νὰ πᾶτε—
 μετὰ μεγάλης στρατιᾶς, μετὰ πολλῆς ἰσχύος,
 νὰ πολεμήσετε καλῶς κι οὕτως νὰ δοξασθῇτε,
 νὰ δοξασθῇτε περισσὰ, ὅταν ἡ ὥρα σώσῃ,
 καὶ δώσῃ σᾶς τὴν ὁ θεὸς ὁ μέγας τροπαιοῦχος, 535
 καὶ ὅλοι ν' αὐθεντεύσετε μὲ τιμημένον τρόπον,
 εἰς δόξαν τοῦ παντάνακτος θεοῦ τοῦ παντεργάτου.

Appeal to
the Pope.

Ἡ κορυφὴ τῆς ἐκκλησιᾶς τῆς Ῥώμης τῆς ἀγίας,
 ὦ πάπα ἀγιώτατε, τῆς πίστεως ὁ στῦλος,
 φέγγος, φωστήρ τῶν Χριστιανῶν, καὶ κορυφὴ τῆς Ῥώμης, 540
 ποῖσε νὰ ὁμονοιάσουσιν οἱ Χριστιανοὶ τοῦ κόσμου,
 ὅλοι αὐθένταις τῆς Φραγκιᾶς νὰ κάμνουσιν ἀγάπην,
 ὁμόνοιαν ἀληθινὴν, ὥς ὁ θεὸς τὸ θέλει,
 καὶ νὰ σηκώσουν τὸν σταυρὸν, ἐσὺ πρῶτος κ' ἐκείνοι,
 τὰ ἔθνη νὰ ἐβγάλλετε ἀπὸ τὰ γονικά σας, 545
 νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσετε ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σας,

511. Duc. p. 751.—512. ἦν Ell.—519. Kor. p. 56.—520. Kor. p. 56.—529.
 ὅς τὴν τόσῃν Ell.

- κι ὁρισμὸς ἐνι τοῦ θεοῦ, παναγιώτατε πάπα,
 θέλεις νικήσῃν μὲ τὸν θεὸν ὅλους τοὺς ἀντιδίκους.
 Φρατζέζοι, Ἀγκλέζοι εὐγενικοὶ, ἐλάτε εἰς τὴν Ῥώμην,
 550 καὶ Βενετζιάνοι φρόνιμοι εἰς βουλὴν καὶ εἰς ἔργον,
 ἐλάτ' ὁμοῦ, ἰμοιιάσετε καὶ μὲ τὴν συμβουλήν σας,
 μὲ τὸ καλὸν σας ῥιζικὸν καὶ μὲ τὰ κάτεργά σας.
 Πορτουγαλέζοι, δράμετε, κι ἐσεῖς οἱ Φράγκοι ὅλοι,
 Σπανία μὲ τὴν δύναμιν ἣν ἔχει καὶ βοήθειαν.
 555 Ταλιάνοι ἀνδρικώτατοι καὶ τῆς φρονήσεως πρῶτοι,
 καὶ Γενοβέσοι ἐκλεκτοὶ ὅπου σᾶς κόπτει πλέον,
 ὅπως νὰ ξαναπάρετε σπήτια σας τὰ χαϊμένα.
 συντόμως ὁμοθυμαδὸν ἀμέτε καταπάνω
 τοῦ Τούρκου μέγα Μαχουμέτ καὶ τοῦ ἀσεβεστάτου,
 560 ὅπου ἔμπεν καὶ κεφάλωσεν ἔς τῶν Ῥωμαίων τὴν χώραν.
 μὴν σᾶς ἰδῇ, νὰ ξεσπασθῇ, νὰ φοβηθῇ, νὰ σκάσῃ,
 νὰ χέσῃ τὸ συκῶτι του καὶ ὅλην τὴν οὐσιάν του,
 νὰ χάσῃ τὴν ἀλωπεκὴν καὶ τὴν ὑψηλοφροσύνην,
 καὶ νὰ τὸν ἐνικήσετε, νὰ πάρετε τὴν πόλιν.
 565 παρακαλῶ σας, βασιλεῖς, αὐθένταις καὶ ῥηγάδες,
 καὶ τὰ κουμόνια τῆς Φραγκιᾶς, σοφοὶ καὶ διδασκάλοι,
 μὴ μὲ κατηγορήσετε εἰς τὰ ἔγραφα καὶ εἶπα.
 περάσετε μ' ὥς ἄγνωστον ὁμάδιν μὲ τὸν νοῦν μου,
 καὶ ψέξετε τὸν λογισμὸν ἐμοῦ δὲ καὶ τὴν γλῶσσαν,
 570 τὴν ποιὰν δὲν ἐδυνήθηκα νὰ τὴν ἀποκρατήσω.
 ἀμμὴ ἐνθυμούμουν τίποτε μικρὸν διὰ νὰ γράψω,
 κι ὁ λογισμὸς ἀνέβαζε νὰ γράψω τέτοιαις λέξεις,
 καὶ νὰ μοῦ λέγῃ· “γράψε τας διὰ νὰ ταῖς ἀγροικήσουν
 ὅλοι αὐθένταις τῆς Φραγκιᾶς καὶ θέλουν συμπονέσῃν.”
 575 καὶ διὰ τοῦτο ἔποικα καὶ ἔγραφα ἃ εἶπεν.
 τοῦτο καὶ μόνον λέγω σας, πλέον νὰ μὴ ἀργήτε,
 τοὺς Τούρκους πολεμήσετε, τοὺς Χριστιανοὺς ἀφῆτε·
 ὅτι ἐβαρέθην ὁ θεὸς τῶν Χριστιανῶν ταῖς μάχαις,
 ἐβρόμησαν εἰς τὸν θεὸν μάχαις τῶν ὁμοφύλων.
 580 δὲν βλέπετε τοὺς ἀσεβεῖς τὸ πῶς εὐημεροῦσιν,
 κ' οἱ Χριστιανοὶ μὲ Χριστιανοὺς πάντα νὰ πολεμοῦσιν;

The poet asks for indulgence as to his expressions, his mind prompting him to speak as he has done.

556. Kor. p. 202.—557. Duc. p. 1061.—558. ὁμοθυμαδῶν Ell.—558-61. Kor. p. 190.—565, 6. Duc. p. 731.—568. Kor. p. 295.—569, 70. Kor. p. 307.—579. Duc. p. 231.

θεὸς ὁ παντοδύναμος χρεῖα νὰ μᾶς βοηθήσῃ,
νὰ καταβάλῃ τοὺς ἐχθροὺς, νὰ τοὺς καταποντίσῃ·
κ' εἰς ὅσον γράφω νὰ γενῇ, καὶ νὰ χαρῇ ὁ κόσμος.

ὦ Κωνσταντῖνε βασιλεῦ, τύχην κακὴν ὁποῦ 'χες. 585

θεὸς νὰ δώσῃ προθυμίαν τῶν αὐθεντῶν τῆς Δύσης,
νὰ πᾶσι εἰς ἐκδίκησιν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

ὦ Βλαχία πολὺθλιβη, Σερβία πονεμένη,
θυμείσθε ταῖς αἰχμαλωσιαῖς, Οὐγκρία λυπημένη,
τῶν μαγκουριῶν τὰ δέματα, θλιμμένοι, πονεμένοι. 590

πάλιν δὲ ἐνθυμίζω σας, αὐθένταις, μὴ σταθῆτε,
τό 'χετε διὰ νὰ ποίσετε, μηδὲν τὸ ἀμελεῖτε,
τὰ ἔθνη διὰ νὰ 'βγάλλετε μὲ τὴν καρδιάν σας ὅλοι,
μὲ πόθον καὶ συγκρότησιν πάντες νὰ συναχθῆτε,
νὰ 'βγάλλετε τοὺς ἀσεβεῖς ἀπὸ τὰ γονικά σας, 595

νὰ πάρετε τοὺς τόπους σας καὶ νὰ χαρῇ ἡ καρδιά σας,
καὶ μὴ συγκατεβῇ κανεὶς νὰ τοῦ ζητήσῃ ἀγάπην,
τὸν Τοῦρκον τὸν ἀγριόσκυλον, τ' ἀνήμερον θηρίον.
καὶ θέλω νὰ γινώσκετε, ὅτι μὲ τὴν ἀγάπην
ἐρρούφισε τοὺς Χριστιανοὺς ὡς δράκος πεινασμένος, 600

ἐγένηκεν Ἀντίχριστος, τὸν κόσμον σακτανίζει,
τὸ γένος τὸ Ῥωμαικὸν ἐκαταδούλωσέν το,
καὶ πρὸς τὰ μέρη τῆς Φραγκιᾶς, βλέπω, ἀναχεντρίζει.
ὦ κορυφὴ τῆς ἐκκλησιᾶς, παναγιώτατε πάπα,
τῆς πίστεως τὸ στερέωμα, τῶν Χριστιανῶν ἡ δόξα, 605
'ς τὴν ἀγιωσύνην σου κρεμάτ' ὅλ' ἡ Χριστιανοσύνη.

νὰ τοὺς ἐφέρῃς εἰς καλὸν ἐκ τὴν διατανοσύνην,
μὲ τὸ γλυκὺ, μὲ τὸ μορφον, μὲ τοῦ θεοῦ τὸν φόβον,
καὶ νὰ σηκώσῃς τὸν σταυρὸν μὲ φόβον καὶ μὲ τρόμον,
μὲ τόλμην τὸν ἀγριόπιστον νὰ 'βγάλλετ' ἐκ τὸ σπήτι, 610
ἐκ τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν νέαν Ῥώμην λέγω.

ἀπὴν ἡ πόλις ἐχάθηκεν, ὁ κόσμος ἅς προσέχῃ,
καὶ λέγω, ἅς προσέχετε, ὡς ἡ βροντὴ τὰ νέφη.
ἡ πόλις ἦτον τὸ σπαθί, ἡ πόλις τὸ κοντάρι,
ἡ πόλις ἦτον τὸ κλειδί τῆς Ῥωμανίας ὅλης, 615
κ' ἐκλείδονε κ' ἐσφάλιζεν ὅλην τὴν Ῥωμανίαν,
κι ὅλον τὸ Ἀρχιπέλαγος ἐσφικτοκλείδονέν το.

- γίνωσκε, ἀγιώτατε καὶ κορυφή τῆς Ῥώμης,
 ὁ ποταμὸς ὁ πυρινὸς ἐσέβην εἰς τὴν πόλιν,
 620 τὴν Δύσιν περιπλέκεται μὲ παρακλάδια ἔξη·
 τὸ πρῶτον σώνει ᾿ς τὴν Σερβιαν, δεύτερον ᾿ς τὴν Βλαχίαν,
 τὸ τρίτον ἐκοντόσωσε συμὰ ᾿ς τὴν Οὐγκαρίαν,
 τὸ τέταρτον ἐφλόγισεν ὅλην τὴν Βουλγαρίαν,
 τὸ πέμπτον τὸ φοβοῦμαί το μὴ δράμῃ παραμέσα
 625 καὶ σμίξῃ μὲ τὰ τέσσαρα, διατ' εἶν' μαγαρισμένον,
 θέλει γενῆν ἀπέραντον ποτάμι αἵματωμένον·
 τὸ ἕκτον τὸ ἐξάναψεν τῆς πόλης τὰ θεμέλια,
 ἐξάναψεν ἡ φλόγα των καὶ τρέχει φοβισμένα
 νὰ κάψῃ τὰ περίγυρα, πᾶν κάστρον, πᾶσαν χώραν.
 630 ἀφ' ὥρας βάλλε τὴν βουλήν, μὲ τὴν καλὴν τὴν ὥραν,
 κόπιασε μὲ τὰ γόνατα, μὲ τ' ἅγιον τὸ κορμί σου,
 καὶ τὴν βουλήν σου μάζωξε, σάλευσε ῥιζικόν σου,
 ἅγιε καὶ πανάγιε καὶ κορυφή τῆς Ῥώμης·
 ποῖσε τὸ φλάμπουρον χρυσόν, τὰς κλεῖς τοῦ ἀγίου Πέτρου,
 635 καὶ σώρευσεν μετὰ θεὸν τῆς Δύσης τοὺς αὐθένταις,
 νὰ πᾶτε εἰς ἐκδίκησιν τῆς Κωνσταντινουπόλης.
 αὐθέντης ἐνὶ δυνατὸς ὁ Τοῦρκος, ξεύρετέ το,
 Δύσιν τε καὶ Ἀνατολὴν ὀρίζει, πιστωθῆτε,
 ᾿ς τὴν Δύσιν ἔχει ἀληθινὰ ὅλην τὴν δύναμίν του,
 640 πάντα τὴν Δύσιν θεωρεῖ, διατὶ ἔχει αὐτοῦ τὸν φόβον.
 λοιπὸν μηδὲ ν' ἀφήσετε τὸν Τοῦρκον νὰ ῥιζώσῃ
 εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅτ' εἶναι φόβος μέγας,
 τὸ ὁποῖον ποῦ ἤξεύρετε κι οὐδὲν τὸ ἀναφέρνω.
 αὐτὸ τὸ σπήτι τ' ἄπειρον, ἡ Κωνσταντίνου πόλις,
 645 δὲν ἐνὶ σὰν τὰ πρόλοιπα ὁποῦ ὀρίζει ὁ Τοῦρκος,
 ἀμμὴ ἐνὶ τέτοιον φοβερόν ὅτι καλὰ γροικᾶτε·
 χρυσάφιν ἔχει ἀρίθμητον, ἀνθρώπους ὅσους θέλει,
 Φράγκους, Κουμάνους, Τζερκασοὺς, Βλάχους καὶ Ἀλαμάνους,
 τεχνίταις ὅλοι θαυμαστοὶ τέχνης ἀπάσης φύσης·
 650 τὴν ῥόγαν δίδει σὰν τυφλὸς εἰς τοὺς καλοὺς μαστόρους,
 τὰ στάμενα οὐδὲν ψηφᾷ εἰς τοὺς ἀνδρειωμένους·
 ποσῶς οὐκ ἔχει λογισμὸν εἰς τὴν φιλαργυρίαν·

The great
power of the
Turks,

and the
riches of
Constanti-
nople.

620, 21, 22. Kor. p. 341.—624. Ell. keeps the nonsensical reading of the MS., το φοβούμετο μὴ δρ. !—626. Kor. p. 55.—631. Kor. p. 197.—637, 8. Kor. p. 275.—641, 2, 3. Kor. p. 45.—650, 1. Duc. p. 845; Kor. p. 333.

Christians
are in the
pay of the
Turks.

σκορπίζει, σπέρνει τα 'ς τὴν γῆν, ῥογεύγει τα παντόθεν,
 ῥόγαις δίδει παράξεναις, δόξαις, τιμαῖς, τιμάρια,
 καὶ καθ' ἡμέρα δίδει τα, λαμβάνουσι ταῖς ῥόγαις, 655
 καὶ τρέχουσιν οἱ Χριστιανοὶ μόνον διὰ ταῖς ῥόγαις,
 καὶ δι' αὐτὸ εὐρίσκεται πάντα κεφαλαιωμένος.
 τὸ χρήζει, εὐθὺς τὸ πολεμᾷ δίχως τινὸς ἐμπόδου,
 καὶ τοῦτο ὅλον γίνεται διὰ τὴν τυφλὴν τὴν ῥόγαν,
 ὅπου ῥογεύγει ἀμνηρᾶς ὁδηγοὺς καὶ προδότας, 660
 καὶ διὰ τοὺς κακοὺς κακὸν ἦλθεν κ' ἠῦρεν τὴν πόλιν,
 διὰ κακοὺς Χριστιανοὺς ἐχάθη τέτοια χώρα.
 αἱ ἁμαρτιαῖς μας αἱ πολλαῖς τὸ 'προξενῆσαν τοῦτο,
 καὶ διὰ τὰ κρίματά των τὴν ἐπήρασιν οἱ Τοῦρκοι.
 αἱ τέχναις τῶν Χριστιανῶν καὶ τὰ καμώματά των, 665
 αἱ δημηγερσιαῖς, διαβολιαῖς κι αἱ ἄλλαι πονηρίαις.
 τὸν ποταμὸν τὸν πυρινὸν ἔβαλον εἰς τὴν πόλιν,
 τὴν πόλιν τὴν ἐξάκουστον, καὶ ἐπυρπόλησέν την,
 καὶ ἔκαυσε κ' ἐμπύρισε Χριστιανοὺς Ῥωμαίους.
 τὰ ἔργα τῶν Χριστιανῶν καὶ αἱ κεναῖς ἐλπίδες 670
 ἐκείναις ἐχαλάσασιν τὴν βασιλειὰν Ῥωμαίων,
 ἀμμή οἱ Τοῦρκοι οὐ δύνουνταν νὰ πάρουν τίτοιαν χώραν.
 ὅμως γροικῶ, μαδεύγεται, θέλει ἡ ψυχὴ μου ν' ἄβγῃ
 ἀπέσω ἀπὸ τὸ κοῦφός μου, ἀπὸ τὰ σωτικά μου,
 καὶ δι' αὐτὸ συγκόπτω τα, θέλω νὰ 'πῶ ἄλλ' ὀλίγα. 675

ὦ Κωνσταντῖνε βασιλεῦ, κακὸ ῥιζικὸν ὅπου 'χες.
 πάλιν σᾶς λέγω, αὐθένταις μου, ῥηγάδες, μεγιστᾶνοι,
 εἶπα καὶ πάλιν, λέγω το, πάλι ἐνθυμίζω σᾶς το,
 ποσῶς μὴ τὸ ἐβγάλλετε ἀπὸ τὰ λογικά σας,
 μὰ πάντοτε νὰ τὸ 'χετε μέσα εἰς τὴν καρδιάν σας, 680
 τὴν πόλιν μὴ ἀφήσετε 'ς τῶν ἀσεβῶν τὰς χεῖρας.
 ἐγρήγορα μὲ τὸ σπαθὶν, μετὰ θυμὸν νὰ πᾶτε,
 καὶ νὰ τὸν πολεμήσετε καὶ πλέον μὴ ἀργεῖτε.
 τὸν Τοῦρκον τὸν καταχανᾶν, αὐτὸν τὸν χονικιάρην,
 ὥστε νὰ τὸν νικήσετε, νὰ μὴ ἀναπαυθῇτε, 685
 καὶ νὰ τὸν ξεριζώσετε ἀπέσω ἀπὸ τὴν πόλιν.
 εἰ δὲ ἂν τὸν ἀφήκετε νὰ περιανασάνῃ

653. Kor. p. 320.—654, 5. Duc. p. 1578; Kor. p. 190.—657, 8. Kor. p. 190.—
 663. μας Ed.; μου Ell.—670–75. Kor. p. 354.—670. Kor. p. 40.—681–85. Kor.
 p. 113.—687. Ell. has εἰδὲ ἂν τὸν ἀφίκετε.

- νὰ κάμῃ ὀλιγοστὸν καιρὸν ἄχρι καὶ χρόνους δύο,
 ὁμνέω σας εἰς τὸν θεὸν, κι ὅλοι πιστεύσατέ μοι,
 690 ν' ἀγανακτήσετετε πολλὰ ἐπάνω εἰς τὴν χρεῖαν.
 καὶ διὰ τοῦτο ὁ θεὸς ἐχάρισέν σας γνῶσιν,
 ἔχετε καὶ τὴν δύναμιν ὁμοίως τε καὶ πλοῦτον,
 ἐτύχετε καὶ τὴν ἀνδρειὰν ἐκ τοῦ θεοῦ τὴν χάριν,
 καὶ ἡ σοφία τοῦ θεοῦ εἰς τὴν Φραγκιὰν ἐδόθην.
 695 οἱ Φράγκοι τὴν ἐπήρασιν εἰσὲ κληρονομίαν των,
 κι ὁ θεὸς ὁ παντοδύναμος νὰ 'ναι 'ς τὴν συντροφιάν σας,
 τὸ πνεῦμα τὸ πανάγιον ἐμπρὸς 'ς τὰ φωτικά σας,
 ἰσχὺς εἰς τὰ μαχαίρια σας, ζῶσμα 'ς τὰ ἄρματά σας,
 καὶ νὰ 'σθε πάντα καὶ αἰεὶ ἐπὶ τὴν βασιλειάν σας,
 700 τὸ στέμμα, τὸ διάδημα νὰ 'ναι κ' εἰς τὰ παιδιά σας.
 τοῦτο δὲ μόνον δέομαι, πάλιν παρακαλῶ σας,
 ἂν γράφω τι παρὰ τὸ δεὸν, νὰ μὴ μοῦ βαρεθῇτε,
 ὅταν τὸ ἀναγνώσετε, μὴ μὲ κατηγορεῖτε,
 ἀμμ' ὅλον τὸ διαβάσετε ἀπ' ἄκραν ἕως ἄκραν.
 705 θαρρῶ εἰς τὸν πανάγαθον, καλῶς νὰ τὸ ποθῇτε,
 διατὶ ἐνὶ λόγοι θλιβεροὶ θρηνητικὰ γραμμένοι.
 μὲ θρῆνον ἀνυπόμονον ἐνὶ περιπλεγμένοι.
 θαυμάζομαι, ξενίζομαι, ἐκπλήττομαι μέγας,
 πῶς ἐβαστάτο μοῦ ψυχὴ καὶ ἔγραφα τοὺς λόγους,
 710 κι οὐδὲν ἐξεριζώθηκεν ἐκ τὸ ἐμὸν τὸ σῶμα.
 γινώσκει το ὁ κύριος ὁ θεὸς ὁ καρδιογνώστης,
 τὴν νύκταν ἐσηκόνουμου συχνῶς ἐκ τὸ κρεββάτι,
 ἀναθυμῶντα τὸ κακὸν τῆς πόλης ἐθρηνούμην,
 ἔτρεχαν καὶ τὰ δάκρυα μου, ὡς τρέχει τὸ ποτάμι,
 715 κι ἐμάχετό μοι λογισμὸς νὰ γράφω τὰ συμβάντα,
 τὰ ποῖα ἐσυνέβησαν τὴν ἄτυχον τὴν πόλιν,
 καὶ ἐγερνόμην κ' ἔγραφα καὶ μετέπιπτον πάλιν.
 καὶ πάλιν ἐσηκόνουμου κ' ἐγύρευα νὰ γράφω.
 τοῦτο λέγω νὰ ἡξεύρετε, ἄρχοντες τοῦ πολέμου,
 720 δὲν ἔχει τόσῃν δύναμιν ὁ Τοῦρκος σὰν τὸ λέγουν.
 αὐτὴν τὴν Δύσιν ὅπου ἀκοῦς αὐτὸς καὶ αὐθεντεύει
 ὁ ἀσεβὴς σκυλότουρκος, τῶν Χριστιανῶν ὁ διώκτης,
 ὅλοι ἐνὶ Χριστιανοὶ ἀπ' ἄκραν ἕως ἄκραν.

May success attend the arms of the nations of the West!

The poet's mind is almost deranged by this great calamity. His readers should therefore be indulgent with him.

The Turks do not possess so great a power as is commonly believed.

689. ὁμνέω Ell.; ὁμναίω Kor. who quotes the whole line, p. 272.—692. Kor. p. 305.—706, 7. Kor. p. 116.—715, 16. Kor. p. 307.

The Greeks
were not
brave
enough
against the
Turks.

ἡ ὅλη δύναμις αὐτοῦ ἔνευ ὁ κροτισμός του,
 ὁ φόβος του ὁ ἄμετρος ἐκρότησε τὸν κόσμον, 725
 διατὶ οὐδὲν πονεῖ ποσῶς τὸ Χριστιανικὸν αἷμα,
 δι' ἓνα κουφοκάρυδον νὰ σφάξῃ μιὰν χιλιάδα.
 διὰ τοῦτο ἐκροτίστηκεν ὁ κόσμος ὅπου ὀρίζει,
 καὶ τρέμουν καὶ οἱ Χριστιανοὶ Ἀνατολῆς καὶ Δύσης.
 ὦ θεέ, νὰ τό 'χαν πολεμᾶν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι οὕτως, 730
 καὶ νὰ 'χαν κάμειν αἵματα καὶ κρίσεις τοῦ θανάτου,
 ποτὲ νὰ μὴ ἐχάνασιν, λέγω, τὴν βασιλείαν.
 ἀμμέ αἱ κρίσεις αἱ ἀχαμναῖς κ' αἱ ἐλεημοσύναις
 ἔκαμάν τους ὁλόγυμνους κ' ἐξετραχηλισμένους.
 καὶ τοῦτο ἔνευ ἀληθές, στοχάσου καὶ νὰ τό 'βρῃς, 735
 καὶ οὐδὲν ἐνὶ ψέματα κι οὐδὲν ἐνὶ ὧς τὸ γράφω.
 ἐδ' ἄς χαροῦσιν οἱ ἐχθροὶ ὅπου τοὺς ἐμισοῦσαν,
 κ' οἱ φίλοι των ἄς θλίβονται ὅπου τοὺς ἀγαποῦσαν.
 ἡ ἁμαρτία μου τό 'ποικεν εἰς ὅσον ἐσυνέβη.
 ὦ Κωνσταντίνε βασιλεῦ, κακὴν τύχην ὅπου 'χες · 740
 τὸ ποῦ ἦτον ἡ γνῶσις σου 'ς ἄλλην γνῶσιν νὰ πέσῃ ;
 Τώρα εἰς τὸ προκείμενον θέλω νὰ 'λθῶ τοῦ λόγου,
 καὶ πλέον οὐδὲ δύναμαι νὰ γράφω λυπημένα
 εἰς τόσῃν μου τὴν συμφορὰν κ' εἰς τὸ πολὺ κακόν μου.
 καὶ στρέφομαι 'ς τὸν ἀσεβῆν, 'ς τὸν Τούρκον, τὸ θηρίον, 745
 τὸν τύραννον τῶν Χριστιανῶν καὶ σφάκτην καὶ διώκτην.
 φθένταις, ῥηγάδες, τὸ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ νῦν σὰς γράφω,
 ν' ἀκούσετε, νὰ μάθετε τὴν δύναμιν τοῦ Τούρκου.
 ἔχει 'ς τὴν Ἀδριανούπολιν ἡ Πόρτα του καὶ μόνον
 δέκα χιλιάδες ἐκλεκτοὺς ἄνδρες νὰ πολεμήσουν, 750
 ἔχει καὶ γιανιτζάριδες χιλιάδες δεκαπέντε,
 Φραζῆδες Χριστιανοὺς κακοὺς τριάντα χιλιάδες,
 τὸ δ' ἄλλον τὸ ἀπολειφθὲν, τὸ πρόλοιπον φωσάτον,
 ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολιν 'ς τὸν γῦρόν της ἀπέσω
 ἔχει κι αὐτοῦ ἀληθινὰ εἴκοσ πέντε χιλιάδες. 755
 ἔχει καὶ 'ς τὴν Καλλίπολιν φωσάτον καβαλλάρους,
 τρεῖς χιλιάδες ἐκλεκτοὺς ἄνδρες νὰ πολεμήσουν ·
 Νικόπολιν, Δεμότοιχον μὲ τὴν περιοχὴν των,

The extent
and state of
the Turkish
power.

724-9. Kor. p. 212.—727. Duc. Add. p. 113.—730-34. Kor. p. 148.—735. Kor. p. 123.—736. Duc. p. 1780 reads ψόματα; Ell. has ψεύματα.—749, 50. Duc. p. 1205.—751. Duc. p. 243.—753. Ell. has ἀποληφθὲν.

- ἔχει φωσάτον ἀπ' αὐτοῦ ὡς δώδεκα χιλιάδες·
 760 Σέρραις, Βεργία, Σκόπια, μετὴν περιοχὴν των,
 ἔχει κι αὐτοῦ ἀληθινὰ χιλιάδες δεκαπέντε·
 Ὡχρίδα μετὴν Καστοριὰν καὶ μετὴν Βουλγαρίαν
 ἔχει κι αὐτοῦ εἰς μιὰν φωνὴν νὰ ὕβγᾳλη ἑπτὰ χιλιάδες.
 Αὐλαῖς καὶ Ῥαδοβίζιο, ὁ Γρεβενὸς καὶ Στήγι,
 765 ἔχει κι αὐτοῦ ἀληθινὰ ὡς τέσσαρες χιλιάδες.
 Ἄρτα καὶ τὰ Γιάννινα μετὴν περιοχὴν των
 ἐβγάλλουν ἄνδρες τε καλοὺς χιλίους τοῦ πολέμου·
 Τρίκκαλα μετὴν Λάρισσαν, Φέρσαλα καὶ Φανάρι,
 Ζητοῦνι μετὸ Δομοκὸ, Σάλωνα, Λεβαδία,
 770 Ἑλλάδα, Πάτρα, Ἄγραφα, Βελούχι καὶ Πρωτόλιο,
 ἐβγάλλουν αὐτ' ἀληθινὰ εἴκοσι πέντε χιλιάδες,
 καὶ ἐνὶ τὸ περίγυρον τῆς χαμηλῆς Βλαχίας.
 αὐτὴ ἐνὶ ἡ δύναμις, αὐθένταις μου, ῥηγάδες,
 ὅπου ὀρίζει ὁ ἀμηνᾶς ὅς τὴν Δύσιν, ὡς προεῖπον.
 775 ἔχει καὶ ὅς τὴν Ἀνατολὴν ἄνδρες ἐκλελεγμένους,
 χιλιάδες ἐβδομήκοντα Τούρκους πολεμιστάδες,
 καὶ διὰ τῶρα τὸ ποσὸν γράφω σᾶς το, αὐθένταις,
 καὶ αὕτη ἐνὶ ἡ δύναμις, ἡ ὁλότης τοῦ σκύλου,
 ὅπου ὕχει ὅς μέγα θέλημα καὶ εἰς τὸν ὀρισμὸν του,
 780 ὅταν ὀρίξῃ, ὅλοι εὐθύς διὰ νὰ καβαλλικεύσουν,
 εἰς ἓνα μῆναν σύντομα ὅλοι νὰ μαδευτοῦσιν
 μέσα ὅς τὴν Ἀδριανούπολιν ἔμπροσθεν ὅς τὸν αὐθέντην,
 νὰ ἐνὶ εἰς ὑποταγὴν, νὰ ποίσουν ὅ, τι ὀρίσῃ,
 ὅλοι νὰ ἀποθάνουσιν διὰ τὸν Μαχουμέτην,
 785 καὶ διὰ τὸν αὐθέντην των ὅλοι ν' αἵματωθοῦσιν.
 Ἐμάθετε τὴν δύναμιν, αὐθένταις μεγιστᾶνοι,
 ἰδέτε τὴν ὑποταγὴν ὅπου ὕχουσιν οἱ Τοῦρκοι,
 ὅπου ὕχουν εἰς τὴν πίστιν των καὶ εἰς τὸν ἀμηνᾶν των·
 δι' ὑποταγὴν τὴν φοβερὰν θάνατον αὐ ψηφοῦσιν,
 790 καὶ ἂν σκοτώσων Χριστιανούς, ἀγιάζουν, ὡς λέγουν,
 κι ἂν τοὺς σκοτώσων, πάλιν δὲ εὐρίσκονται ν' ἀγιάζουν,
 κι οὐδὲν ψηφοῦν τὸν θάνατον, μὰ τρέχουν ν' ἀποθάνουν.
 βλέπετέ τους τοὺς ἀσεβεῖς, τί δασκαλιὰν κρατοῦσιν·
 ὁ Μαχουμέτ ὁ διάβολος ἐκεῖνος τοὺς διδάσκει.

The religion
and disci-
pline of the
Turks.

764. Στήγι: cf. below, v. 975; Ell. has Στήπη.—781, 2. Duc. Add. p. 124.—
 789–91. Kor. p. 394.—789. διὰ ὑποταγὴν Ell.; διὰ τὴν ὑποτ. Kor.

The Christians may learn a lesson from the Turks how to obey a leader.

The poet hopes to live and see the day of liberty dawning upon the Christians of the East.

λοιπὸν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ τὸν νόμον 795
 νὰ κάμωμεν τὰ λέγουν καὶ τ' ὀρίζουν οἱ πατέρες,
 καὶ προσευχαῖς καὶ λιτανειαῖς, νηστεαῖς, ἀγρυπνίαις,
 νὰ πᾶμεν μὲ ταπείνωσιν ζητῶντα τὸν Χριστὸν μας,
 τὴν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, ἔπειτα καὶ τὴν νίκην,
 καὶ ὅλοι νὰ συγκλίνωμεν 'ς τὸν ἅγιον τὸν πάπαν, 800
 ὡς εἶναι 'ς ὅλους κεφαλὴ χωρὶς ἀντιλογίας,
 τινὰς ὀπίσω μὴ συρθῇ ἀπὸ τὸν ὀρισμὸν του·
 ἢ ἔν' ὅποιον ἐκλέξετε νὰ ἔνι ὡς κεφάλι,
 καὶ μέλη πάλι οἱ ἕτεροι, ὡς ἓνα σῶμα ὅλοι·
 νὰ δράμωμεν μετὰ χαρᾶς διὰ τὴν Χριστιανοσύνην, 805
 ὅπου 'νεν ὑποκάτω του τοῦ ἀσεβῆ τοῦ σκύλου,
 νὰ τοὺς ἐλευθερώσετε, ὡς Μωυσῆς 'Εβραίους,
 κι αὐθένταις τοὺς νὰ γίνεσθε εἰς τόπους τῶν 'Ρωμαίων.
 καὶ ὅταν τὸ 'ξορθώσετε καὶ ἐβγῇκεν ὁ σκύλος,
 καὶ μετὰ ταῦτ' ἐλάβετε τὸ νίκος καὶ τὰ σκύλα, 810
 νὰ θυμηθῇτε δὲ καὶ ὅπου 'γραψα τοιαῦτα,
 ὅπου 'ποικα τὸ ποίημα τῆς ταπεινῆς τῆς πόλης,
 μὲ θρηνισμὸν καὶ δάκρυα ἔβαλα τὸ μελάνι,
 καὶ μετ' ἀναστενάγματα ἐκράτουν τὸ κονδύλιν.
 τοῦτο θαρρῶ το εἰς θεὸν νὰ μὴν ἐξεψυχῇσω 815
 καὶ οὐ μὴν ἴδω θάνατον ἕως οὐ ἴδω τὴν πόλιν
 μὲ φλόμπουρα Χριστιανικὰ γύρου γύρου τριγύρου
 κ' εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησιὰν τῆς 'Ρώμης τὰ σημάδια.
 καὶ τοῦτο εἶμαι θαρρῆτες μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν χάριν
 νὰ 'βγάλλετε τοὺς ἀσεβεῖς, νὰ παύσουν μᾶς οἱ πόνοι. 820
 ὦ βασιλεῦ, καὶ νὰ 'χες ζῆν καὶ μὴ εἶχες ἀποθάνειν·
 ποῦ εἶν' οἱ ἄρχοντες αὐτοὶ τοῦ παλατιοῦ τῆς πόλης,
 καὶ ποῦ ὁ αὐτοκράτορας βασιλεὺς τῶν 'Ρωμαίων;
 ὦ Κωνσταντῖνε βασιλεῦ, Δράγαζη τὸ 'πινόμιν,
 εἰπέ μου, ποῦ εὐρίσκεσαι; ἐχάθης; ἐκρυβήθης; 825
 ζῆσαι; ἢ καὶ ἀπέθανες ἐπάνω 'ς τὸ σπαθί σου;
 ὅτι ὁ σκύλος, ὁ ἀμηνῶς, ὁ Μαχουμέτ, ὁ κράτωρ,
 ὅπου αὐθέντευσεν λοιπὸν τὴν ἄτυχον τὴν πόλιν,
 πολλὰ γὰρ ἐψηλάφησε τὰ κομμένα κεφάλια,

803. ἓνα Ell.—809. ἐξορθώσετε Ell.—810. ταῦτα Ell.—814. Duc. p. 703; κονδύλι Ell.; κονδήλην Duc.—816. Duc. p. 1358.—819. Kor. p. 147.—820. πολλῶν instead of μᾶς Ell. But this spoils the metre.—821. Kor. p. 246; μῆχες Ell.—824. Kor. p. 300; 'πινόμι Ell.; πυνόμην Kor.

830 καὶ τὰ κορμιὰ ἐδιέγερνε (λέγω) τὰ κεκομμένα,
τὸ γύρευεν, οὐδέν ἡύρε· οὐκ οἶδα τίς ἢ χρεῖα·
νεκρὸν σῶμα, λέγω, τὸ σὸν τί τό 'θελεν ὁ σκύλος,
ἢ τὴν τιμίαν κεφαλὴν, φθέντα, τὴν ἰδικήν σου.

Τριὰ πράγματα ἐχάλασιν τὴν Ῥωμανίαν ὅλην·
835 ὁ φθόνος, ἡ φιλαργυρία, καὶ ἡ κενὴ ἐλπίδα.
καὶ τοῦτο ἔνι ἀληθινόν, κανεῖς μὴ τὸ ἀπιστήσῃ.

Τὸ ποίημα, ὅπου 'γραψα, ὅλοι νὰ τὸ ποθεῖτε
καὶ νὰ τὸ μεταγράφετε, πολλὰ νὰ τ' ἀγαπᾶτε,
κι ὅσοι τὸ μεταγράφετε, νὰ γράφετε ὡς εἶναι·
840 μὴ 'βγάλλετε, μὴ βάλλετ' ἀπ' ἐκείνου τὸ ἐγράφη.
κι ὅπου τὸ κάμει, ἄς βλέπῃ το τὸ κρίμα μὴ κερδήσῃ,
ὅτι καὶ κόπον ἔβαλα ἐγὼ νὰ τὸ συνθέσω.
διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλῶ νὰ γράφετε σὰν εἶναι,
καὶ πλέον νὰ μὴ γράψετε διὰ τὴν ἀμαρτίαν.

845 Ἄς ἔλθω εἰς τελείωσιν τοῦ πονεμένου λόγου·
τὸν Τοῦρκον ἂν ἀφήκετε τὴν πόλιν νὰ κρατήσῃ,
θέλει γὰρ πάλιν τὸ θηριὸν καὶ θέλει δυναμώσῃ,
καὶ θέλει καταπιεῖ πολλοὺς ὁ σκύλος ὡσὰν δράκος.
λοιπὸν, παννυφηλότατοι αὐθένταις μου, ῥηγάδες,

850 ἀγάπην ὅλοι κάμετε νὰ πᾶτε 'ς τοὺς ἐχθροὺς σας,
ἀγάπην θέλει ὁ θεὸς κι ὅπου ἀγάπην ἔχει,
ἓνα δεσμὸν μὲ τὸν θεὸν γίνεται, οὕτως πέλει,
καὶ ὁ θεὸς τὸν βοηθᾷ 'ς πᾶσαν δουλειὰν καὶ χρήσιν.
πάπαν τὸν ἀγιώτατον νὰ 'νεν εἰς τὸ πλευρόν σας,

855 καὶ τὸν σταυρὸν σηκώσετε σημάδι 'ς τ' ἄρματά σας,
νὰ 'νεν ἐμπρὸς κι ὀπίσω σας βοήθεια 'ς τὰ κορμιὰ σας.
νὰ 'βγάλλετε τοὺς ἀσεβεῖς ἀπὸ τὰ γονικά σας,
μέσα ἀπὸ τὰ σπήττια σας κι ἀπὸ τὰ σωτικά σας,
νὰ χαίρεσθε, ν' ἀγάλλεσθε μέσα 'ς τὰ ἰδικά σας.

860 καὶ ν' ἀπολησμονήσετε ταῖς θλίψεις καὶ ταῖς μάχαις,
καὶ νὰ γενῇ ἀνάκλησις τοῖς Χριστιανοῖς τῆς Δύσης,
καὶ νὰ δοξάζεται Χριστὸς, ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης,
κ' οἱ ἀσεβεῖς νὰ σφάζονται καὶ νὰ 'χουν πόνον μέγαν,
παντάπαν νὰ ξεριζωθοῦν ἀπὸ τὴν Ῥωμανίαν,

865 μοῖραν νὰ κόψῃ τὸ σπαθί, μοῖραν νὰ διωχθοῦσιν,
νὰ πᾶσιν ἀπεκεῖ ποῦ ἦλθαν ἕως Μονοδενδρίου,
καθὰ καὶ τὸ μελλούμενον οὕτως μέλλει νὰ πάθουν.

The three causes of the destruction of the Byzantine Empire.

The readers are requested to contribute to the circulation of the poem by copying it.

Repeated exhortation to peace and concord among the Christian princes, and combined war against the Turks.

Especial appeal to the Venetians.

Ἄς ἔλθω εἰς τελείωσιν τὸν λόγον νὰ πληρώσω,
 μὴ ξεψυχήσω ἀποδᾶ πριχοῦ τὸ ξεπληρώσω.
 καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς φρόνιμους λέγω τοὺς Βενετζιάνους, 870
 ὀλίγα λόγια καὶ καλὰ θέλω δι' αὐτοὺς νὰ εἶπω.
 ὦ Βενετία φουμιστὴ, μυριοχαριτωμένη,
 τὴν αὐθεντιάν σου τὴν καλὴν ὁ θεὸς νὰ τὴν στερεόνη,
 καὶ τοὺς ἐχθροὺς σου 'ς τὸν λαιμὸν τὸν πόδα σου νὰ θέτης.
 ὦ Βενετζιάνοι φρόνιμοι, πρακταῖοι κι ἐπιδέξιοι, 875
 ἦλθε καιρὸς, ἐσύμωσε, νὰ δείξετε τὴν γνῶσιν,
 ἣν ἔχετε ἐκ φύσεως, ὅπου θεὸς σᾶς ἐδῶκεν,
 ἦλθε καιρὸς, ἂν βούλεσθε νὰ δείξετε τὴν γνῶσιν
 καὶ τὸ τολμηροκάρδιον καὶ τὴν χρυσὴν τὴν βρύσιν
 νὰ τρέξη, νὰ ποτίζετε στρατιώταις ἀνδρειωμένους, 880
 νὰ δώσετε, νὰ πάρετε κεφαλαιωμένον τόπον
 μὲ τὸ σπαθί, μὲ τ' ἄρματα καὶ μὲ τὴν φρονιμάδαν,
 καὶ κόσμον νὰ κερδήσετε, πολλὰ ν' ἀναπαυθῆτε
 μὲ τὴν χαρὰν, μὲ τὴν τιμὴν, μετὰ μεγάλης δόξης,
 καὶ νὰ κοιμᾶσθ' ἀμέριμνα, τινὰν νὰ μὴ φοβεῖσθε, 885
 ταῖς μάχαις τοῦ σκυλότουρκου νὰ ταῖς ἐλυτρωθῆτε,
 καὶ νὰ ἔχετε εὐχαριστιαῖς ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλον,
 καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, συγχώριον ἀπ' τὸν κύριον.
 καὶ τοῦτο ἔνι ἀληθές, καὶ ἂν ἐσεῖς αὐθένταις
 μὲ προθυμίαν δυνατὴν καὶ νὰ ἔχετε ἀγάπην, 890
 ἐμβῆτε εἰς τὸν πόλεμον μ' ὅλην τὴν καλὴν Ἰτάλιαν,
 τὸν Τοῦρκον ξεριζόνετε σύρριζον ἐκ τὴν Δύσιν·
 μόνον νὰ βάλλετε βουλὴν καλὴν, νὰ βουλευθῆτε.
 θαρρῶ εἰς τὸν πανάγαθον, ἀποτυχιὰν νὰ μὴ ἔνι,
 νὰ βγάλλετε τοὺς ἀσεβεῖς ἀπέσω ἀπὸ τὴν πόλιν. 895
 ὅλον κρέμεται εἰς ἐσᾶς, παντοῦ νὰ πᾶ ἡ βουλή σας,
 καὶ νὰ τὴν συναποίσετε εἰς ὅλην Χριστιανότητα·
 ἡ συμβουλή σας ἢ καλὴ καὶ ἡ συγκρότησίς σας
 νὰ κάμῃ πλάταις καὶ πτερὰ εἰς ὅλους τοὺς αὐθέντας,
 καὶ νὰ παρακινήσετε στρατάρχας καὶ κρατάρχας, 900
 κι ὁμοφωνίαν, ὁμονοιὰν νὰ ἔχουσιν οἱ πάντες.
 ὁ Τοῦρκος πάντα ἔξυπνος ἔνι καὶ οὐ κοιμᾶται,
 πάντα πεινᾷ, πάντα διψᾷ, ποτὲ οὐδὲν χορταίνει
 νὰ τρώγῃ σάρκες Χριστιανῶν καὶ νὰ ρουφᾷ καὶ τ' αἷμα,

On the initiative taken by them depends the success of a campaign against the Turks.

- 905 κ' οἱ Χριστιανοὶ νὰ μάχονται, ὁ ῥήγας μὲ τὸν ῥήγαν.
καὶ τί ἔνι τούτῃ ἡ ὀργὴ καὶ τοῦ θεοῦ κατάρα,
νὰ τοὺς θωροῦν οἱ ἀσεβεῖς, νὰ ὑβρίζουν, νὰ γελοῦσιν ;
ὦ Κωνσταντῖνε βασιλεῦ, κακὸν ῥιζικὸν ὅπου 'χες.
ἀπὴν ἡ πόλις ἐχάθηκεν, ὁ κόσμος ἄς προσέχῃ.
- 910 ὦ Βενετζιάνοι πονηροὶ, μὲ τὴν πολλὴν σας γνῶσιν,
βλέπω, ὁ θεὸς σᾶς βοηθᾷ μὲ τὴν δεξιάν του χεῖρα,
ὅτι κλεψιαῖς δὲν θέλετε, ἀρπαγαῖς, ἀδικίαις,
ἀγάπην πάντα θέλετε μὲ ἐχθροὺς καὶ μὲ φίλους,
ἀμάχη δὲ μὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ μὲ τοὺς ἀλλοφύλους.
- 915 πιάστε τὸ δυναμώτερον, βλέπετε τὸ θηρίον,
τὸ ἄγριον κι ἀνήμερον, τὸν σκύλον τὸν λυσσιάρην,
τὸν λύκον τὸν ἀχόρταγον ἐξεσπηλαιώσετέ τον·
τότε νὰ κεφαλαιώσετε καὶ νὰ ἀναπαυθῆτε,
καὶ νὰ δοξάσετε θεὸν καὶ τὴν ἁγίαν τριάδα.
- 920 ὁ μέγας παντοκράτορας νὰ σᾶς ἐδιορθώσῃ
καὶ μέσον σᾶς εἰς τὴν βουλήν νὰ ἔνεν διὰ πάντα.
τοῦτο τὸ γράφω νὰ γενῇ, Χριστέ μου, ἐπάκουσόν μου.
Αὐθένταις, μὴ ἀργήσετε, ὅλοι σας σηκωθῆτε,
τοὺς ἀσεβεῖς ἐβγάλλετε ἀπέσω ἀπὸ τὴν πόλιν,
- 925 ἀμμή νὰ συγκροτήσετε κι ἐσεῖς νὰ ᾗσθε πρῶτοι,
νὰ ποίσετε νὰ σώσετε εἰς ὅλους τοὺς ῥηγάδες,
καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσετε ὅλοι νὰ 'λθοῦν εἰς ἓνα.
τίνας οὐκ ἐσαλεύεται ἀπ' ὅλους τοὺς αὐθέντας ;
διατὶ ἔχετε 'ς τὴν θάλασσαν τριήρεις καὶ καράβια,
- 930 καὶ μέσον δύο τετοιῶν, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
δύνεσθε εἰς τὸ γίνεσθαι νικηταὶ τοῦ τυράννου.
ὅμως παρακαλῶ σᾶς το, ἀπὸ σᾶς καὶ ἀφ' ὅλους
'ς τὸ νὰ μὲ συμπαθήσετε ἂ ἔγραψα καὶ εἶπον.
ὦ Κωνσταντῖνε Δράγαζι, κακὴν τύχην ὅπου 'χες.
- 935 'Αφίνω τὴν διήγησιν καὶ θρηνισμόν τῆς πόλης,
μὴ ξεψυχήσω πάραυτα πριχοῦ ἐξετελεύσω,
καὶ θέλω νὰ γινώσκετε τὰ ἤκουσα νὰ λέξω.
νὰ 'ποῦμεν διὰ τοὺς Χριστιανούς ὅπου 'νεν εἰς Τουρκίαν·
καθὼς ἐδιατάχθηκα, οὕτως τὰ ἀναγγέλλω,
- 940 νὰ ξεύρετε ἀληθινὰ, ὅτι 'ς τὴν Δύσιν ὅλην,

The number
of the Christ-
ians in the
Turkish
dominions.

All these
Christians
will rise
against their
oppressors,
as soon as an
army crosses
the Danube.

ὅπου ὀρίζει ὁ ἀσεβὴς τῶν Χριστιανῶν ὁ διώκτης,
ἀγροίκησα πολλαῖς φοραῖς ἀπὸ τοὺς χαρατζάρους,
ὅτι ὀρίζει ὁ ἄπιστος Χριστιανοὺς ὀρθοδόξους
σπήτια μὲ ταῖς φαμηλιαῖς ἐπτακοσιαῖς χιλιάδες.
καὶ τοῦτο ἐνὶ φανερόν μὲ πάσης ἀκριβείας, 945
ὥς οἶδα καὶ κατέμαθα ὑπὸ πιστῶν ἀνθρώπων.
λοιπὸν αὐτοὶ οἱ Χριστιανοὶ ἀκαρτεροῦν νὰ ᾿δοῦσιν
σημάδι μέγα φλάμπουρον, τὸν σταυρὸν τοῦ κυρίου,
καὶ τότε νὰ συγκλίνουσιν οἱ ἔσω μὲ τοὺς ἔξω,
νὰ γένη μοῦρτος μοχθηρὸς, ὥς οἱ πολλοὶ τὸ λέγουν. 950
μόνον νὰ ᾿δοῦσιν Χριστιανοὺς αὐθέντας εἰς τὸν κάμπον,
ὥς τὸ προεῖπα, μὲ σταυρὸν, μὲ τάξιν τοῦ πολέμου,
ὥσάν τυχαίνει τάξεις δέ, καὶ μὲ πολλῆς ἰσχύος,
ὅλοι ᾿ς τὴν ὥραν προσκυνοῦν οἱ Χριστιανοὶ τῆς Δύσης.
ἂν θέλετε νὰ ᾿βγάλλετε τὸν Τοῦρκον ἀπ' τὴν Δύσιν, 955
τὸν πρῶτον τῶν Χριστιανῶν ποίσετε ἀρχηγόν σας,
καὶ νὰ ὁμοφωνήσουσιν αἱ γλῶσσαι τῶν Λατίνων.
τὸν πάπαν δὲ τὸν ἅγιον νὰ στήσετε κεφάλι,
καὶ τὸν σταυρὸν νὰ βάλλετε σημάδι ᾿ς τ' ἄρματά σας,
ἀγαπημένα σπλαγχνικὰ ὅλοι νὰ ᾿σθε τὸ ἓνα. 960
ὁμόφωνοι, ὁμόψυχοι, ὁμόφυλοι οἱ πάντες,
τὴν Δύσιν ὅλην ἔχετε σὰν ζῶσμα ἰδικόν σας.
τοῦτο σᾶς λέγω ἀληθινὰ, πιστεύσατε τὸν λόγον,
ὅτι τοῦ νὰ περάσετε τὸν Ντούναβιν ἐδώθεν,
τῆς Δύσης οἱ Χριστιανοὶ εἰς μιὰν νὰ προσκυνήσουν. 965
τοῦτο σᾶς λέγω, αὐθένταις μου, ἀλλοῦ μὴ πέση ὁ νοῦς σας,
τὸ πέραμά σας νὰ γενῇ μέσον τοῦ μεταπώρου,
νὰ ᾿λθετε τὸν Νοέμβριον, περάσετε τὰ Σκόπια,
ἔχετε δὲ καὶ Καστοριὰν καὶ ὅλην τὴν Ἀχρίδα,
ἔχετε καὶ τὴν Βουλγαριὰν καὶ τὴν Ἀρβανιτίαν, 970
οἱ Βλάχοι οἱ ἀνδρικώτατοι μετὰ Μποσνίων κι ἄλλων.
ἡ Σαλονίκη πάραυτα ἐνὶ προσκυνουμένη,
αἱ Σέρραις, τὸ Δεμότοιχον, ἡ Βέργια καὶ τὰ Σέρβια,
τὸ νὰ ἰδοῦσι τὸν σταυρὸν, ὅλα σᾶς προσκυνοῦσιν.
τοῦ Στήγι ὁ τόπος πάραυτα, ὁ Γρεβενὸς ᾿ς τὴν ὥραν, 975
νὰ προσκυνήσουν τὸν σταυρὸν χωρὶς τινὸς ἐμπόδου,

942, 3. Duc. p. 1732.—945. Kor. p. 240.—949, 50. Duc. Add. p. 136.—951.
Kor. p. 397.—954. Kor. p. 397.—965. Kor. p. 397.—976. Kor. p. 120.

- τὰ Τρίκκαλα μὲ τὴν Βλαχίαν, Λάρισσος καὶ Φανάρι,
 τὰ Φέρσαλα, ὁ Δομοκὸς, Ζητοῦνι, Λεβαδία,
 τὸ νὰ ἰδοῦσι τὸν σταυρὸν, 'ς τὴν ὥραν προσκυνοῦσι·
 980 Ἑλλάδα, Πάτρα, Ἀγραφα, Βελούχη καὶ Πρωτόλιο,
 Ἀθῆνα, Θῆβα, Μέγαρα, Σάλωνα, τ' ἄλλα ὅλα·
 Ἄρτα καὶ τὰ Γιάννινα, ὅλον τὸ Δεσποτάτον,
 τὴν ὥραν ἔνι 'ς τὸν σταυρὸν τὰ χέρια των δεμένα.
 ἤξεύρετε, αὐθένταις μου, ταῖς χώραις ὅπου εἶπα
 985 ὅλαις ταις εἶδα, ἐπάτησα πεζὸς καὶ καβαλλάρης.
 διὰ τοῦτο ταῖς ἐσύνθεσα μὲ θρῆνον διὰ στίχου,
 διὰ τοῦτο καὶ ταῦτ' ἔγραψα καὶ ἀνεσκέπασά τα,
 νὰ τὰ διαβάσῃ ὅπου 'χει νοῦν καὶ νὰ μετρᾷ τὰ πάντα.
 βλέπετε, 'ς πόσον τρομασμὸν στέκει ἡ Χριστιανότης·
 990 τοῦτο δὲ ἐνθυμίζω σας, αὐθένταις μεγιστᾶνοι,
 ποσῶς μηδὲν θελήσετε νὰ ποίσητ' ἄλλον δρόμον,
 διατὶ ἔνι ὅλοι Χριστιανοὶ ὁ κόσμος ὅπου γράφω,
 ἔνι κ' οἱ τόποι θροφανοὶ ἀπὸ ζωὴν μεγάλην·
 ποιῶντα θέλετ' εὐρεθῇ οὕτως κεφαλαιωμένοι.
 995 ὦ Κωνσταντῖνε βασιλεῦ, κακὴν τύχην ὅπου 'χες.
 Ὁ θεὸς τὸ ξεύρει, αὐθένταις μου, δὲν τό 'χα εἰς τὸν
 νοῦν μου,
 ἀμμή διὰ τὸ πολὺ κακὸν τῆς πόλης ἐκινήθην,
 νὰ ποίσω τίποτας μικρὸν λόγον καὶ μυριολόγι,
 νὰ τὸ διαβάζω, νὰ θρηνῶ, νὰ κλαίω, νὰ βρουχοῦμαι,
 1000 καὶ μὲ ὁ νοῦς ἐσέβασεν εἰς βυθισμὸν τοῦ λόγου,
 ποτὲ οὐκ ἠδυνήθηκα νὰ τὸν ἐξανασπάσω,
 ὥς ὅταν ἐτελείονα μιὰν λέξιν τε καὶ ἄλλην,
 καὶ ἄλλαις ἀνηβαίνασιν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου,
 ὕψηλαῖς πολλαῖς διάλεκτοι νὰ τρέχουν διὰ στίχου·
 1005 ὅμως εὐχαριστῶ τὸν θεόν, τὸν ποιητὴν καὶ πλάστην,
 ὅπου τὸν νοῦν μου ἔσωσεν νὰ γράψω τὰ τοιαῦτα.
 λοιπὸν παρακαλῶ σᾶς το καὶ συμβουλεύω σᾶς το·
 ὅλοι σας μεταγράψατε τὸ ποίημά μου τοῦτο
 καὶ νὰ τὸ ἀποστείλετε εἰς τῆς Φραγκιᾶς τὰ μέρη,
 1010 εἰς χεῖράς τε τῶν αὐθεντῶν, ῥηγάδων, αὐθεντάδων·
 διατὶ θαρρῶ εἰς τὸν θεὸν νὰ 'νεν διὰ τὸ συμφέρον,

The poet has travelled in all the places which he names.

The poet requests his readers to send copies of this poem into the countries of the West.

διὰ καλὸν τῶν Χριστιανῶν μικρῶν τε καὶ μεγάλων.
 ὦ Κωνσταντῖνε βασιλεῦ, τί νά 'νεν ἀπὸ σένα ;
 λέγουν, ὅτι ἀπέθανες ἐπάνω 'ς τὸ σπαθί σου,
 ἤκουσα πάλιν (νά) λέγουσι καὶ εἶσαι κεκρυμμένος 1015
 ὑπὸ χειρός τε πανσθενούς δεξιᾶς τῆς τοῦ κυρίου .
 μακάρην νά 'σαι ζωντανός, σὰν εἶσαι ἀποθαμένος.

He has his
 reasons for
 not reveal-
 ing his name.

Τώρα σκεπάζω τ' ὄνομα καὶ κρύβω τ' ὄνομά μου,
 νὰ μὴ τὸ ξεύρουν οἱ πολλοὶ τίς ὁ τοιαῦτα γράψας.
 ἀλλ' ὅμως νὰ γινώσκετε, ἐλαίαν ἔχει μαύραν, 1020
 ὅπου 'γραψε τὸ ποίημα, 'ς δεξιὸν μικρὸν δακτύλιν,
 καὶ εἰς τὴν χέραν τὴν ζερβὴν ἄλλην ἐλαίαν πάλιν,
 ἰσόσταθμα, ἰσόμετρα, 'ς τὴν μέσσην τῆς παλάμης .
 αὐτὰ τὰ δυὸ σημάδια ἔχει 'ς τὰ δύο του χέρια.

τ' ὄνομά μου οὐ γράφω το διὰ τίποτις ποῦ ξεύρω. 1025
 λοιπὸν παρακαλέσατε νὰ 'δῶ τὴν σωτηρίαν μου,
 μὲ τὴν τιμὴν μου διὰ νὰ ζῶ, νὰ 'δῶ καὶ τὴν ὑγείαν μου.
 δὲν ἔχω πλεὸν, αὐθένταις μου, πρὸς τὸ παρὸν νὰ γράφω .
 θλιμμένα, παραπονετικά ἐῶ, ἀφίνω ταῦτα,
 καὶ τέλος κάμνω τὸ λοιπὸν καὶ παύομαι τοῦ λέγειν. 1030

The final ex-
 hortation :
 go, arm and
 extirpate the
 Turks ! God
 be with you !

ἢ ὕστερος παραγγελιὰ, αὐθένταις μου, ῥηγάδες,
 ἔνι νὰ κοπιάσετε, νὰ 'βγάλλετε τὸν Τούρκον,
 νὰ τὸν ἐξεριζώσετε ἀπέσω ἀπὸ τὴν πόλιν .
 καὶ ἄμποτε ὁ κύριος νὰ σᾶς κατευοδώσῃ.
 δὲν ἔνι τίποτας μικρὸν νὰ τὸ παραθάρρῃτε, 1035
 νὰ τ' ἀπολησμονήσετε, νὰ μὴ τ' ἀναθυμῆσθε .
 ἀμμή ἔνι τόσα δυνατὸν, ὅτι οὐδὲν τυχαίνει
 ἀπὸ τὸν νοῦν σας νὰ ἐβγῇ οὐ 'μέραν οὐδὲ νύκτα,
 νὰ μὴ ἔχετε ἀνάπαυσιν ὥστε νὰ 'δῇτε τέλος.
 καὶ ἄμποτε νὰ ποίσετε ἀνδραγαθίας ἔργον, 1040
 καὶ νῖκος δώσῃ εἰς ὑμᾶς καὶ ζῶσμα 'ς τ' ἄρματά σας
 θεὸς ὁ παντοδύναμος, ὁ κύριος τῆς δόξης,
 νὰ πᾶτε, νὰ νικήσετε ὅλους σας τοὺς ἐχθρούς σας,
 νῦν καὶ ἀεὶ καὶ πάντοτε εἰς αἰῶνας αἰώνων.

1017. Kor. p. 232.—1020, 1, 2. Kor. p. 141.—1029. Duc. p. 159.—1040.
 Kor. p. 41.

ΤΟ ΘΑΝΑΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ.

ΑΥΓΗ' ΜΗΝΙ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ.

- Χιλιοστῷ τῷ ἔτει τε τετρακοσιοστῷ τε
 σὺν ἄλλοις ἐνενήκοντα καὶ ὀκτὼ πληρεστάτοις
 θνήσις καὶ μόρος ἐκ θεοῦ καὶ παιδευσις ἢ ἐκ τούτου,
 θανατικὸν ἐπέσωσεν εἰς τὸ νησὶν τῆς Ῥόδου,
 5 καὶ ἤρχισεν ἀπὸ μηνὸς αὐτοῦ τοῦ ὀκτωβρίου
 κ' ἐκράτει μῆνας εἴκοσι ἢ λοίμῃ τοῦ θανάτου,
 κυριαρχοῦντος τοιγαροῦν τοῦ μεγαλομαστοροῦντος
 φρᾶ Πέτρου τε δὲ Ἀββουσῶν, ἔτι καὶ καρδινάλου
 δὲ Σάντου Ἀνδρειάνου τε καὶ ὁ αὐτὸς φρᾶ Τζόρτζης.
 10 καθέδρας ἀποστολικῆς τῆς μητροπόλεως Ῥόδου
 ἦτον ὁ ἀγιώτατος ὁ σοφὸς Μητροφάνης,
 ἀρχιερεὺς πανάρετος, καλὸς μητροπολίτης·
 ἐν τῷδε τῷ θανατικῷ καὶ αὐτὸς ἀπεβίω.
 ἀλλάγε καὶ τὸ ποίημα καὶ ὅσα διὰ στίχου
 15 ἐγράφησαν, βαβαὶ παπαὶ, διὰ τὸ θανατικὸν τῆς Ῥόδου,
 Ἐμμανουὴλ ὁ γράψας ἦν, ἀκμὶ καὶ ὁ ποιήσας,
 Γεωργιλλᾶς ἀκούεται, Λειμενίτης τ' ἐπὶ κλην.
 Ἀρχοντες πλούσιοι καὶ πτωχοὶ, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
 κι ἐσεῖς, αὐθένταις φρέριδες, ὅπου ὅσθε τὸ κεφάλι,
 20 τί ἦτον ἐτοῦτο τὸ κακὸν τὸ μέγα καὶ μυστήριον
 καὶ τὸ πικρὸν θανατικὸν, τὸ φοβερὸν κριτήριον;
 ὅπου ὅλθε κ' ἠῦρε τὴν πτωχὴν τὴν Ῥόδον τὴν μισκίνα,
 καὶ ἔφα τοὺς ἀνθρώπους τῆς μὲ λοιμασμένην πείνα,
 καὶ θέρισε τὸν ἴσσκοπον καὶ ἴκοψε τοὺς παπάδες,
 25 διακόνους καὶ κλησιαστικούς καὶ τοὺς ξαγορευτάδες,

Preface,
 stating the
 subject and
 the name of
 the writer.

What may
 have been
 the causes of
 the Plague?

3. θνήσις, λέξις εὐρισκομένη εἰς τὸν Σουΐδαν, Kor. Ἀτ. II. p. 388; λέξις ἀναγκαία εἰς τὴν γλῶσσαν, διὰ τὴν ἐρμηνεύωμεν τὸ mortalité τῶν Γάλλων, *id. ib.* p. 158; μῶρος, MS.—6. καὶ κράτη.—17. ἀκούετε.—18, 19. Duc. p. 1703.—19. ὁποῦσθαι τὸ κεφάλαι.—20. Τῆτον.—23. λίμασμένην.—24. Duc. p. 1173.—24, 5. Duc. p. 392; Kor. p. 128.—25. Duc. Add. p. 143.

καὶ πίκρανε τοὺς γέροντας καὶ ἔθλιψεν ταῖς μαννάδες,
ταῖς κόραις ταῖς ἀνέγλυταις καὶ ταῖς οἰκοκυράδες,
καὶ ξέξευσε τ' ἀνδρόγυνα κι ὀρφάνευσε παιδάκια,
καὶ ἔφηκέν τα ν' ἀναθραφoῦν εἰς πικριαῖς καὶ φαρμάκια.

The sins of
Rhodes were
probably the
true cause.

But Rhodes
is to be
pitied.

The hurried
burial of the
dead.

The whole
scene of
misery ought
to call forth
the commi-
sation of
all, but has
especially
affected the
poet.

ἀλλή, καὶ τί ἦτον τὸ κακὸν, Χριστέ, ἡ ἁμαρτία ; 30
νά 'τον κι αὐτὸ γραμμένον εἰς τῆς τύχης τὰ χαρτία ;
ἡ νά 'νευ αὐτὰ κρίματα τὰ ἔχει ἡ ἀθλία,
καὶ δέρνηεις καὶ παιδάεις τὴν μὲ θανάτου αἰτία ;
κλαύσατε, ὅσοι Χριστιανοὶ ἀρέσκεσθε βαπτισμένοι
τὴν Ῥόδον τὴν ἐξακουστήν εἰς τότε παιδεμένην . 35
θρηνήσετε καὶ πῆτέ της ὁκάτι καταλόγι,
κι ἀνθιβολὴν πολύθλιβον ν' ὁμοιάζη μυριολόγι.
ἀλοίμονον, Ῥοδίταις μου, καλὰ παλληκαράκια,
καὶ ξένοι ὅσοι ἐχάθητε, Ῥωμαῖοι καὶ Φραγκάκια,
τὸ τί ἔπαθεν ἡ νειότη σας κι αὐτὴ ἡ ἐληκιά σας, 40
τὴν θνήσιν τὴν ἐπάθετε καὶ τὴν παραλυσιάν σας,
καὶ τ' ἀκριβά σας τὰ κορμιὰ 'ς τὰ τρᾶνα τὰ φορτόνουν,
εἰς κάμπους ἔξω σκοτεινὰ, ἐκεῖσε νὰ τὰ χώνουν .
δίχα μεγάλαις ψαλμουδιαῖς, διχῶς ἀλληλουιάρια
νά 'ρχονται νὰ τὰ βάλλουσιν ἐπάνω 'ς τὰ μουλάρια, 45
οἱ μανιόρδοι μὲ χαραῖς τὰ σώματα νὰ παίρνουν,
καὶ ἄλλοι νὰ τὰ θάπτουσιν καὶ κείνοι νὰ διαγέρνουν.
ὦ κρίμαν ὅπου γίνεται, βαβαί, τίς μὴ θρηνήσῃ,
εἰς τέτοιαν χώραν εὐμορφὴν νὰ ἔλθῃ τέτοια θνήσῃ ;
καὶ νά 'χα δάκρυ ὁ ταπεινὸς, νά 'κλαυσα, νὰ θρηνήθῃν, 50
ὅσον μὲ σύρνει ὄρεξις καὶ νοῦς ὅσον μὲ πείθει .
ἀμμὲ θωρῶ κι ἐφύρθηκα κι ἐξαιστικὸς ἐγίνην,
ὥς διὰ νὰ 'δοῦν τὰ μάτια μου τέτοιαν πικρὰν ὀδύνην,
καὶ θλίβουν τὴν καρδοῦλά μου, πολλὰ πικρὰ τὴν καίγουν,
ἀλλ' ὅμως τὰ χεيلούρια μου τὰ πικραμέν' ἄς λέγουν . 55
ποῦ 'νευ ἡ σάρκες ἡ λευκαῖς καὶ ἡ εὐμορφοσύναις,
ἡ φαντασίαις ἡ πολλαῖς κ' ἡ γαλανταροσύναις,

26, 7. Duc. p. 861, 1031 ; Add. p. 17.—27. Kor. p. 47.—28, 9. Kor. p. 262.
—30. Kor. p. 29 ; τίητον MS.—31. γραμμένοντις εἰς.—32. αὐτὰ MS., but most
probably we ought to write ἀφτὰ.—34. ἀρύσκεσθαι.—35. The MS. is not quite
clear : it may be either τότε or τότε : the most satisfactory reading would be
τόσον.—36, 7. Duc. p. 34 ; Kor. p. 182.—38, 9. Duc. p. 1085 ; Kor. p. 34.—
42. I do not know what τρᾶνα means.—43. ἐκεῖθε.—44. Duc. p. 54.—44, 5, 6.
Duc. p. 945.—46, 7. Duc. Add. p. 126 ; Kor. p. 107.—50. δάκρυα.—54. Duc.
p. 593.—55. πικραμένα.—56. ποῦ ξενεν.—56, 7. Duc. p. 233 ; Add. p. 46.—
57. γαγαλανταροσύνες.

- τὰ ροῦχά σας τὰ ἔκλαμπρα, σατία καὶ βελούδα,
 κι αὐτά σας τὰ γαλαντικά, τὰ ἔπάνω σας ὅπου ἔδα,
 60 σπαθιά σας καὶ μπουνιᾶλα σας καὶ τζίντους χρυσωμένους ;
 ἐδᾶ, θωρῶ τὸν θάνατον κ' ἔχει σας κερδεμένους.
 κλαίψας ἢ ῥύμαις ἄμετρα καὶ τὰ στενὰ θρηνοῦσι,
 καὶ χάσκουσι κι ἀκαρτεροῦν τάχα νὰ σᾶς ἰδοῦσι
 ἢ κόραις ὅπου γλήσασιν ἢ ἀγαπητικαῖς σας,
 65 οἱ συγγενεῖς καὶ γείτονες κι αὐταῖς ἢ ἰδικαῖς σας,
 τὰ παραθύρι' ἐκλείσθησαν κ' ἢ πόρταις ἐκτιστῆκαν,
 κ' ἢ λυγεραῖς ἐχάθησαν κ' οἱ νέοι ἐποντιαστῆκαν.
 ἐχορταριάσαν τὰ στενὰ κ' ἢ στράταις ἀσχημῆσαν
 καὶ ἀφτὴν θνήσιν τὴν κακὴν τὰ σπήτια ἐβρωμῆσαν ·
 70 τόσον καιρὸν τὰ βρίσκονται κλεισμένα βουλλωμένα,
 κι ἀπ' ὀρισμὸν τῆς σανιτᾶς νὰ ἔνεν διαυθεντεμένα.
 ὅμως ἐκεῖνοι ἐδιάβησαν ὅπου τὰ ἐμετέχαν,
 κ' ἐχάσασιν τ' ἐλπίζασιν, καὶ κείνα τὰ παντέχαν,
 καὶ παρεχώρησεν ὁ θεὸς κι ἐπάρασιν τα ἄλλοι ·
 75 ἀμμὴ θαρρῶ εἰς τὸν Χριστὸν νὰ τοὺς ἐδώσῃ πάλι
 τὴν βασιλείαν οὐρανῶν καὶ κάλλη παραδείσου,
 καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν νὰ τὴν κληρονομήσουν.
 ἀμμὲ νὰ ζῆτε, ἄρχοντες ἐσεῖς ὅπου κι ἂν πᾶτε,
 τοῦτο τὸ μέγα τὸ κακὸ μηδὲν τὸ λησμονᾶτε.
 80 ἐμὲ τὸ θαῦμα σφάζει με, τὰ μέλη μου χαλοῦσι,
 κ' ἐκόντανεν ἢ γλώσσά μου, τὰ χεῖλη μου σιγοῦσι.
 διατὶ ἄπτει ἢ καρδοῦλά μου σὰν μιὰ φλόγα μεγάλη,
 κι ἀπὸ τὸν θρήνον τὸν πολὺν ἔχασα τὸ κεφάλι,
 καὶ θάμπηναν τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸ ἔπε καὶ κλάψε.
 85 ἀλλή, Χριστέ μου, νὰ λαλῶ τὸν θάνατόν σου, πάψε.
 πλάστη μ', διατὶ ὠργίσθηκες τὴν Ῥόδον τὴν μισκήναν ;
 γιὰ στρέψε τὴν ἀπόφασιν καὶ τὰ πικρά σου κείνα,
 κι ἄς ἔλθῃ τὸ συμπάθιον σου, τὸ ἔλεος σου ἄς φτάσῃ.
 κι ὥς πότε Χάρου τὸ σπαθὶν τὸ αἷμα διὰ νὰ στάσῃ ;
 90 ὦ οὐρανὲ κατάστερε, ἦλιε καὶ φεγγάρι,

General de-
 solation of
 the streets
 and houses.

58. Duc. p. 187, 1337.—58, 9. Duc. p. 235.—59. ὁποῦδα MS., but it = ὁποῦ
 εἶδα.—60. Duc. p. 1571.—62. Kor. p. 321.—62, 3. Duc. p. 1740.—68, 9. Kor.
 p. 388.—69. Duc. p. 230.—70. Duc. p. 219.—70, 1. Duc. Add. p. 168.—73.
 Kor. p. 52, καὶ χάσασιν τὰ.—81. καὶ κόντανεν . . σῦγούση.—83. Duc. p. 1723,
 πολλή.—84. Duc. p. 485 ; Kor. p. 151.—86. Duc. p. 937, πλάστη μου.—88.
 Kor. p. 69.—89. τοῦ χάρου.

All nature
ought to
mourn for
the ladies of
Rhodes who
died during
the Plague.

Description
of them,
their faces,
necks,
bosoms, and
dresses.

ὄρη, βουνὰ καὶ θάλασσα, γῇ τῆς Ῥόδου, τὰ ὄρη,
κλαύσατε καὶ θρηνήσετε ταῖς ἄτυχαις ταῖς κόραις,
ποῦ ἦσαν, λέγω, ἑξακουσταῖς ᾗ τοῦ κόσμου ὅλου ταῖς χώραις.
ἐγὼ ἂν θελήσω διὰ νὰ εἰπῶ ταῖς εὐμορφιαῖς καὶ κάλλη
αἷς εἶχαν ἢ Ῥοδίτισσαις (καὶ τίς νὰ τ' ἀθιβάλλῃ) ;— 95
μὰ τὴν ἀλήθειαν, λέγω σας, ὅσα κι ἂν ταῖς ᾗ παινέσω,
νὰ ταῖς σηκώσω ἀφτὴν γῆν, ᾗ τὰ ὕψη νὰ ταῖς θέσω,
τόσον καὶ πλεὰ καὶ πλεότερα νὰ μὲ ὑπερνικήσουν.
ἄμμε τὰ χεिलουράκια μου τώρα ἄς ταῖς φουμίσουν.
ἢ κόραις ὅπου εἶπαμεν, τῆς Ῥόδου ἢ κουρτέσαις, 100
μιὰν εἶχασιν τὴν φορεσίαν, Φράγκισσαις καὶ Ῥωμέσαις.
ἄσπραις ἦσαν ᾗ τὸ πρόσωπον καὶ κρίαις ᾗ τὸ τραχήλι,
τὰ μῆλα τοῦ προσώπου των κόκκινα καὶ τὰ χεῖλη,
φρύδια ξενοχάραγα, ὠραιολικὰ ματάκια,
καὶ στήθη ὥσπερ μάρμαρα λευκὰ, βυζιὰ κανάκια, 105
ὄχρὰ σεμιδαλόμνωσταις, νόστιμαῖς ἀσπρουλάταις,
καὶ καλομορφοτήπαις, ἀγγελολομνηδάταις.
καὶ τὰ μαλλιά χρυσαφωτὰ ἴσα ταῖς ἡλικιαῖς των,
ἄλλαις νὰ τὰ ᾗ χουν ἄπλωμα κι ἄλλαις εἰς πλέξουδές των.
τὰ δὲ μαλλιά ποῦ κρέμονται καὶ τίς νὰ τὰ συγγράφῃ ; 110
ἀνάκατα μὲ τὰ μαλλιά νὰ ᾗ χουν βρύλλαις χρυσάφι.
ἄμμε, ὅσα πλεξουδιάζονταν μὲ τὸ μαργαριτάρι
καὶ σκούφιαν ἄλλως δικτυωτὴν μὲ τὸ πολὺν λογάρι,
κυπαρισσοβεργόλικαις, ἄψεγαις κόραις ἦσαν,
νεράδες ἢ ἀγγέλισσαις καὶ πλεὸν ἐξεφυσίσαν, 115
τὸ σείσμα καὶ τὸ λύγισμα καὶ τ' ἀνανδράνισμάν των,
τὸ κλίμα τοῦ τραχήλου των καὶ τὸ ὑπολύγισμάν των.
καὶ ποῖα νὰ ᾗ βρέθηκε ψυχὴ ἀφτὴν ἀνδρίκιαν φύσιν
θεωρῶντα τέτοιαις εὐμορφιαῖς νὰ μὴ ταῖς ἀγαπήσῃ ;
ὅμως ἐγὼ θέλω νὰ ᾗ πῶ καὶ διὰ τὴν φορεσίαν, 120
ν' ἀφηγηθῶ παρὰ μικρὸν μ' ὅσιν ἐμπορεσίαν.
ἐνδυμένα ἦσαν τὰ κορμιὰ τ' ἀγγελικὰ ἐκεῖνα
ἀπὸ πανάκια τῆς Φραγκιᾶς, ἀπὸ τὰ πλεὰ τῆς φίνια,

93. 's is not in the MS.—97. αὐτὴν τὴν γῆν.—97, 98. Duc. p. 1695.—99. Duc. p. 1741.—102. εἰς τὸ τραχήλι.—104. Duc. p. 1041, 1706.—104, 5. Duc. Add. p. 143.—105. Duc. p. 569.—106, 7. Duc. p. 1004.—108. Duc. p. 475, 858, 1767.—108, 9. Duc. p. 1180.—110, 11. Kor. p. 86.—111. Duc. p. 228.—112. Duc. p. 1180.—112, 13. Kor. p. 110.—113. Duc. p. 818, 1400. ἄλλωδικτιοτὴν . . πολλήν.—114. Duc. p. 189.—114, 15. Kor. p. 257.—115. ἐξεφυσίσαν.—116, 17. Kor. p. 44.—121. ναφυγηθῶ.—122. Duc. p. 715.—122, 23. Duc. p. 1092 ; Add. p. 149.

- μοῖραν ἀπ' αὐταῖς νὰ φοροῦν βελούδα τζαμηλότια
 125 καὶ λιθομαργαρίταρα νὰ ἔχουν εἰς μανικότια,
 κι ἀπάνω 'ς τὰ τραχήλια των, εἰς τὰ τουρνεύματά των,
 χρυσὰ νὰ ἔχουν γουρζερία μέχρι καὶ τὰ βυζιά των,
 κι ἀπέξω ἤγουν ἐλεστών ἕτερα νὰ ἔχουν πάλιν
 νὰ λάμπουν, ν' ἀκτινοβολοῦν τὰ εὐμορφά των κάλλη,
 130 ἀμμέ τ' ἐγκόρφια τὰ χρυσὰ, ποῦ κρέμονται 'ς τὰ στήθη,
 πολύξοδα, πολύτιμα, ἀμμέ ἐμένα πείθει
 ὁ φλόκκος εἰς τὸ κούτελον ὁ λιθοκαμωμένος,
 κι ὁ μαλλοπλέκτης 'ς τὴν κορφήν ὁ μαργαριταρένος·
 ἄλλαις νὰ ἔχουσι χρυσαῖς ἄλυσες νὰ φοροῦσιν
 135 χοντραῖς κατὰ τὴν δύναμιν καὶ μπόριαν νὰ κρεμοῦσιν,
 καὶ ἄλλαις ἀργυρόχρυσά ψιλὰ ἀλυσιδάκια,
 νὰ τὰ κρεμοῦσιν ἢ πτωχαῖς καὶ τὰ θηλυκονδάκια,
 καὶ πᾶσα ἓνα φόρεμα ποῦ νὰ 'νε τιμημένον
 χρειὰ 'νε ποῦ κάτω 'ς τὴν ποδιάν τριγύρω νὰ 'ν ῥαμμένο.
 140 βελούσιν ἢ καὶ τζατουνην ἢ καμουχὰ ἀφτὴν Μπίζαν,
 τὸ πλάτος πλέον πιθαμῆς νὰ ἔχῃ τὴν κουρτουμπίζα.
 πρέπει νὰ γράψωμεν κι αὐτὴν μὲ τ' ἄλλα τὰ γραμμένα,
 τὴν ἄλυσιν τὴν ἀργυρὰν τῆς μέσης τὴν καδένα.
 ὅλην τὴν μέσσην ζώνεται καὶ φθάνει ἕως κάτω
 145 καὶ ξετελεύει ἄκρατα 'ς τοῦ κολληκιοῦ τὸν πάτον·
 δένει καὶ κόμπους δύο τρεῖς τάχα τε νὰ κοντήνη.
 ἀμμέ τὸ μῆλον ἐπαινῶ ποῦ κρέμεται 'ς ἐκείνην·
 ἔχει ποῦ στημαρίζεται εἰς τέχνην καὶ εἰς βάρος
 πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν φλουριά, διακόσι' εἰς θάρρος.
 150 ἄλλαις ἀκόμι πλεότερα καὶ ἄλλαις νὰ μὴ φθάσουν,
 αὐτὰ μισὰ τῶν ἡμισων νὰ ἔλθουσιν νὰ σιάσουν.
 εἶδα καὶ μοῖραν ἀπ' αὐταῖς ποῦ βάλασιν καλήκια,
 τριάντα ν' ἀξίζουσι φλουριά νὰ τὰ στημάρης δίκια,
 διατ' ἦσαν ὀλοτζάπωτα χρυσοκλαβαρισμένα,
 155 μὲ λιθομαργαρίταρα τριγύρου στολισμένα.

124. Duc. p. 1561.—124, 5. Duc. p. 187.—125. Duc. p. 813, 872; Add. p. 126.—125, 6. Duc. p. 1591.—126, 7. Duc. p. 262; Kor. p. 356.—128. ἐλεστων, a word I do not understand.—130. Duc. p. 61; Add p. 63.—130, 31. Duc. p. 720.—131. Duc. p. 405.—132. Duc. p. 569.—132, 3. Duc. p. 745; Add. p. 193.—133. Duc. p. 858, 878.—136, 7. Duc. p. 56, 1271; Add. p. 163.—140. Duc. p. 187, 564.—140, 41. Duc. p. 971, 1564.—142, 3. Duc. p. 535.—144, 5. Duc. p. 549.—146. Duc. p. 692, 702.—148, 9. Duc. p. 1448, 1685.—152, 3. Duc. p. 549.—153. Duc. p. 92, 1448, 1685.—153, 4, 5. Duc. p. 1564.—155. Duc. p. 813.

Their walks
in public.

τί τὸ λοιπὸν ἐγίνετο, σὰν εἴχασιν ἀλλάξειν
ταῖς φορεσιαῖς, ταῖς στολισιαῖς μὲ ἐρωτίας τάξιν ;
ὥσάν τὸν ἥλιον λάμπουσι, σὰν τὸν ἀποσπερίτην ·
παρὰ τὸ φέγγος φέγγουσιν, παρὰ τὴν Ἀφροδίτην.
καὶ νὰ ταῖς ἐψηκεύουσιν οἱ δοῦλοι καὶ βαγίτζαις, 160
οἱ ἄνδρες τῶν νὰ πᾶν ἐμπρὸς, ἴσως τῶν ἡ μαννίτζαις,
νὰ πορπατοῦν, νὰ χαίρουνται μὲ διόμα καὶ κανάκι,
ἄλλαις εἰς βρύσες, εἰς λουτρὰ, καὶ εἰς περιβολάκιν,
νὰ πᾶν, νὰ ξεφαντόνουν πᾶσα ἐορτὴ καὶ σκόλη,
συμφάμηλοι νὰ τρέχουσι μὲ φαγοπότια ὅλοι, 165
ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, οὐχὶ δ' ἄλλην ἡμέραν ·
ταῖς ἄλλαις δὲ νὰ κάμνουσιν νύκτα καὶ τὴν ἐσπέραν ·
καὶ νὰ νυκτοκοπιάζουσιν, νὰ κάμνουσιν, νὰ διώχουν,
διὰ νὰ μὴ ξεπέσουσιν ἀπὸ τὸν βίον ὅπῳ ἔχουν.

Their skill in
fine work.

καὶ τίς ἡξεύρει νὰ μᾶς ἴπῃ ὅλαις ταῖς τεχνοσύναις, 170
τὰ κάμναν τὰ χεράκια τῶν καὶ ταῖς εὐμορφοσύναις ;
πλουμάκια καὶ πλατύφυλλα μὲ τέχνην καὶ μὲ πρᾶξιν ·
ἐπάνω εἰς ψιλὰ λινὰ λογιαῖς ὀχραῖς μὲ τάξιν
νὰ χρυσοκλαβαρίζουσιν μ' ἀσήμιν καὶ χρυσάφιν,
μὲ πᾶσαν τέχνην μουσικὴν ὥσάν καλοὶ ζωγράφοι, 175
παρμπέραις, μαξελλάρια, κουρτίναις καὶ μαντήλια,
μὲ κυδωνιαῖς, τριαντάφυλλα, κλήματα καὶ σταφύλια,
ἄνθη καὶ ῥόδα καὶ μυρτιαῖς, πασύλογα λουλούδια,
μὲ πόθον νὰ πλουμίζουσιν, μὲ χαραῖς καὶ τραγούδια,
λέγω ἂν ἔτυχε κανεὶς νὰ τὰ καλοσκοπίσῃ 180
τ' ἀργόχειρα τὰ κάμνασιν, πολλὰ νὰ ἔχεν φουμίσῃ.
Ἐγὼ δὲ πάλιν, ἄρχοντες, καλὰ κ' εἶμαι Ῥοδίτης,
κι ἀκούομαι εἰς τ' ὄνομα Μανόλης Λειμενίτης ·
καὶ βάλθηκα εἰς τοῦτο νὰ [σᾶς] ἴπῃ καὶ νὰ ῥημάρω
εἰς τὰ μοῦ ἐσυνέβησαν πασάνα νὰ φερμάρω. 185
οὐδὲν τὸ καταδέχομαι νὰ γράφω πλαστὰ λόγια,
καὶ δὲν καιρὸς τῆς καύχησις, ἀμμέ ἔνε μυριολόγια,

Repeated
statement
of the poet's
name and
purpose.

160. Duc. p. 1073.—160, 61. Duc. p. 165; Kor. p. 394.—161. Duc. p. 861.—
162. Duc. p. 312, 569; Kor. p. 160.—163. Duc. p. 230, 1151.—164. Duc.
p. 1017.—164, 5. Duc. p. 1663.—165. Duc. p. 1654, 1655.—168, 9. Kor.
p. 263.—169. ἀπόχουν.—171. Duc. p. 1748.—172, 3. Duc. p. 1184; Kor. p.
278.—173. μετὰξιν (soie) Kor.—174. Duc. p. 139.—176. Duc. p. 869, 875.—
178. Duc. p. 820, 827.—178, 9. Duc. p. 1183; Kor. p. 221.—180, 1. Duc.
p. 556; Kor. p. 256; 181. Duc. p. 1695.—182–7. Kor. p. 171 sq.—184. Duc. p.
1292, τοῦτονὰ ναπῶ without σᾶς.—184, 5. Duc. p. 160.

- ὅτι καὶ τὰ χειλούρια μου χαλᾶνε πικραμένα.
 ἀπὸ γυναῖκα καὶ παιδιὰ, ἀλὴ, κρίμα 'ς ἐμένα,
 190 τρεῖς ἀδελφάδες ὑπανδραῖς, κ' ἡ καθεμιὰ παιδία
 νά 'χῃ πέντ' ἔξῃ καὶ ἐπτὰ, μὲ τὴν ἀλυπησίαν
 νὰ ταῖς θερίσῃ τὸ σπαθὶν τοῦ Χάρου, νὰ ταῖς πάρῃ·
 καὶ ἔζησεν ἡ μάννα μας διὰ νὰ δεχθῇ τὰ βάρη.
 αἰ πικραμὸς, αἰ συμφορὰ, πόσο' ναι τὸ κακό μου!
 195 ἀφῆκέ με, τὸν Γεωργιλλᾶν, καὶ Γεώργι τὸν υἱόν μου·
 καὶ ἔπιον, πίνω καὶ νὰ πιῶ ὅλωνών ταῖς πικράδες,
 καὶ δυὸ καὶ τρία ὀρφανὰ 'πὸ κύριν καὶ μαννάδες,
 παιδιὰ ἀπὸ τὰ μέλη μου καὶ ἀφ' ταῖς ἀδελφάδες.
 καὶ κλαίω πῶς ἐγδέχονται μῆνες καὶ ἐβδομάδες,
 200 τίτοιαις δὲν θέλουν νὰ ἰδοῦν ἀλλ' οὐδὲ νὰ γευθοῦσιν·
 διότι ὥστε νὰ 'ληκιωθοῦν, πολλὰ νὰ πικρανθοῦσιν.
 ἔνε καλὰ καμώματα, Χάρο μου, τὰ ἐποίκες;
 πῆρες τοὺς στύλους τοῦ σπητιοῦ καὶ τὰ παλούκι' ἀφῆκες.
 Χάρε, καὶ ποῦ 'βρες τὴν ἀξιὰν καὶ ἔχεις τόλμην τόσῃν;
 205 καὶ βλέπω, ἀπὸ λόγου σου ἐπέρασαν κἂν πόσοι·
 καὶ σὰν σοῦ βλέπω, ἐσὺ τινὰν ποσῶς οὐδὲν φοβᾶσαι,
 οὐδ' ἄρχοντες ἐντρέπεσαι οὐδὲ πτωχοὺς λυπᾶσαι.
 μᾶς ὅλους βλέπω καὶ θωρῶ πῶς μὲ τοὺς κοσταρίζεις,
 καὶ μπαίνεις κ' εἰς τὰ σπήτια των καὶ παίρνεις καὶ θερίζεις.
 210 πολλοὶ σὲ ζωγραφήσουσιν καὶ κάθεσαι ἐπάνω·
 ἀμμή ἐγὼ θωρῶντά σε εἶμαι διὰ ν' ἀποθάνω,
 καὶ ἂν σκιαστὸν τρομάσω σε, νά 'σαι σὰν τὸν τρομάρχην,
 ἐπάνω εἰς τὸν Κέρβερον σατανοδιαβολάρχην,
 πρόσωπον ξενοχάραγον, κορμὶν καὶ ὄντα πρᾶγμα,
 215 μετὰ γυμνὰ τὰ πράττῃ σου, νὰ 'πῇ δὲν σώνει γράμμα,
 ταῖς εὐμορφιαῖς καὶ κάλλη σου τὰ ἔχεις βασιλείᾳ σου,
 κρατῶν πασύλογ' ἄρματα καὶ μὲ τὰ δρέπανά σου.
- * * * * *
- νὰ μὴ σὲ καταβάλλουσι, διατ' εἶσαι μέγα πρᾶγμα,
 220 διατ' εἶσαι δυνατὸν θηριὸν πλέον καὶ τὸ λεοντάρι
 κι οὐδὲν σοῦ σφάζουν ἄρματα, κἂν μιᾶς λογῆς ξιφάρι.

The affliction
of the poet's
family.

Description
of Charos,
the unpity-
ing and
undaunted
daemon of
death.

188, 9. Duc. p. 1741.—190. Duc. p. 535, 1632.—194–201. Kor. p. 20.—
 197. ἀπὸ.—200. τίτιες ταῖσδ' ἐνθέλουν.—203. Duc. p. 1087. ἐπῆρες.—208, 9.
 Duc. p. 722.—214, 15. Duc. p. 1222; Kor. p. 383.—215. ναπεῖδεσώνη γράμμα.
 —217. Duc. p. 820.—218 has been forgotten by the scribe on turning the leaf,
 219 being at the top of fol. 77a.—220. Duc. p. 803.—220, 21. Kor. p. 147.—
 221. Duc. p. 820.

οἱ πάντες τρέμουν καὶ δειλιοῦν τοῦ νὰ σὲ κοσταρίσουν,
καὶ φεύγουν κι αὐτὴν σκιάσιν σου νὰ γλύσουν ἂν μπορήσουν,
καὶ σὺ μὲ ἓνα πήδημα—δὲν τὸ κάμνει λεοντάρι—
θερίζεις νεὸν καὶ γέροντα, κόρην καὶ παλληκάριν, 225
καὶ παίρνεις ὅποιους βούλεσαι καὶ θέλεις 'ς ὄρεξή σου·
νύκταν ἡμέραν κόβγεις τους καὶ δὲν νὰ σὲ κοξήσουν.
ἐμπαίνεις μὲς ταῖς φαμηλιαῖς, τὰ σπήτια δυσφαρίζεις,
κι ἂν φήσης καὶ κἀνένα δυὸ, θλίψες μὲ τοὺς χαρίζεις.
καὶ 'κεῖ ποῦ θέλει σὲ φανεῖ, ὅλους μὲ τοὺς θερίζεις, 230
ἀνασπαστοκλονόριζους ἀπὸ τὴν γῆν χωρίζεις.
καὶ χάνεται τὸ ὄνομα καὶ ἡ κληρονομία
καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν, ποῦ 'ν ψυχῆς σωτηρία.
καλῶς τὸ λέγει ὁ Δαβὶδ, ὁ μέγας ὁ προφήτης,
καὶ τοῦ θεοῦ τὰ κρίματα ἄβυσσος ἐν ἐδίτῃς, 235
διατὶ μοῦ κόπτεις ἄτυχους κριματοφορτωμένους,
ὁμοιῶς καὶ λιγαμάρτητους καλὰ ξαγορευμένους,
κι ἀφίνεις χαλαζιάριδες καὶ ζοῦν καὶ πορπατοῦσιν,
καὶ πάλι αὐτοὶ μὲ τοὺς καλοὺς ἐσμύγουνται καὶ ζοῦσιν.
ἐδᾶ λοιπὸν, 'Ροδίταις μου, πᾶσα εἰς ἃς δοξάζῃ 240
αὐτὴν τὴν τριάδα τὴν ἁγίαν κι ἀλλέως μὴ ὀνομάζῃ,
καὶ ὡς ἔδοξε τὸν θεὸν, ἐποίκε, σὰν τοῦ φάνη,
κι ὁποῦ κοῦντρα λέγει τοῦ θεοῦ, ἐγὼ ξεύρω τ' ἦντα χάνει.
ἂν ἴσως καὶ ὁ τζουκαλᾶς ἔχῃ μεγάλην ἄδειαν,
καὶ κάμνει ἀγγεῖα εὐμορφα, χυτὰ μὲ τὰ σημάδια, 245
καὶ νὰ κολλήσῃ καὶ τὸ πτιὸν, ὅπου δ' ἂν τοῦ ἀρέσῃ,
καὶ δὲν εὐρίσκεται κανεὶς καὶ μέμψιν νὰ τοῦ θέσῃ.
κάμνει καὶ πάλιν ἄσχημα παραστραβὸ πτιασμένα,
τὰ πτια τὸ στόμα 'ς τὸ κορμὶν νὰ 'ν' στραβοκολλημένα·
κι ἂν τοῦ φανῇ, τζακίζει τα καὶ πάλιν κάμνει ἄλλα, 250
ἢ πάλιν ἐξαφίνει τα, νὰ 'βρίσκονται μὲ τ' ἄλλα,
καὶ δὲν ἐγείρετ' ἀπ' αὐτὰ νὰ τοῦ 'πῇ τ' ἦντα τοῦτα,
οὔτε ἀπὸ τ' ἀτζάκιστα ἀλλ' οὐδ' ἀπὸ τὰ ροῦτα.
πόσον ὁ μέγας κεραμεὺς, ὁ μάστορας ὁποῖος

222, 3. Duc. p. 722; Kor. p. 92.—223. σκιασινασουναγλύσουν.—224. Duc. p. 1164.—233. ὁποῦν.—235. ἐνεν.—237. Duc. p. 392.—238. Duc. Add. p. 195. ζιουν.—239. πάλιν.—241, 2. Duc. Add. p. 112.—242. Kor. p. 149.—243, 4. Kor. p. 349; Duc. p. 1573.—246. κωλύσῃ. See below, v. 331. πτήν MS., comp. 249. 'This must evidently have something to do with the potter's art.' Bikelas.—249. Kor. p. 349.—251, 52. Duc. Add. p. 182.—252. Kor. p. 150. ἐγύρεται.—253. τὰ ροῦτα = τὰ ρόττα (rotto, 'broken,' Ital.)

- 255 νὰ μὴ κάμῃ τὸ βούλεται καὶ πάλιν νὰ 'νε θεῖος.
 διατὶ τινὲς εὐρίσκονται νὰ λέγουν ἄλλα κι ἄλλα
 καὶ ἁμαρτάνουν εἰς θεὸν καὶ σφάλλουσι μεγάλα,
 πῶς ἀποθαίνουν τοῦτοι νὰ καὶ κεῖνοι νὰ γλυτόνουν
 ἡμεῖς, καλοὶ Χριστιανοί, κακοὶ δὲ τοὺς σκοτόνουν.
- 260 ὅταν ψοφοῦν τὰ πρόβατα, ὁ θεὸς τίνα παιδεύγει,
 καὶ λύκος πρόβατον ἂν φᾶ, ποῦ τίνα [νὰ] γυρεύγῃ;
 ἡξεύρει τ' ἀντιφωνητῆς ἐτοῦτα νὰ τὰ κρίνῃ,
 ὥσ' ἂν τ' ἄλλο θανατικὸν, καὶ νὰ μὴδὲ μακρύνῃ.
 Ἦτον τὸ πρῶτον ὁ παπᾶς Τσήτζουλας ποῦ κεντήθη
- 265 καὶ δᾶ, σὲ τοῦτο τὸ κακὸν τινὰς οὐδὲν τὸ πείθει.
 καὶ δένεν ἡ κακὴ ἀρχή, αὐτὸς ὁ τζαγκαρόλος,
 καὶ γίνετο καταχανᾶς κι ἀπέκει κάγην ὅλος,
 μήπως καὶ παύσῃ τὸ κακὸν, σχολάσῃ καὶ ἡ δρύμη
 καὶ τὸ πικρὸ θανατικὸν, ἡ φθορὰ καὶ ἡ λοίμη.
- 270 τὸ πῶς εὐρέθη τὸ κακὸν, χρήσι 'νε νὰ τὸ 'ποῦμε,
 νὰ τὸ ἀκούσουν οἱ πολλοὶ, κατὰ πῶς ἐμποροῦμεν.
 ἓνα καράβι τό 'φερε ὁπούρ'ραξε 'ς τὸν λάκκον,
 ἐκεῖ 'χάσι τὸν Χάροντα κρυμμένον 'ς ἓνα σάκκον.
 κι ὁ τζαγκαρόλος ἔπηγεν αὐγὰ νὰ τοὺς πουλήσῃ,
- 275 κι ὁ Χάρος ἐτριπήδησε, τρέχει νὰ τὸν φιλήσῃ.
 καὶ ὥς τοὺς εἶδεν ἀτυχῶς πῶς ἦσαν κεντημένοι,
 γεμάτοι τὸ θανατικὸν καὶ λοιμαναγκαιωμένοι,
 τί 'θελεν ὁ κακότυχος νὰ πάρῃ τὴν σκλαβίνα,
 ἢ ἀφτὰ βρωμισμένα τοὺς τὰ ροῦχά τοὺς ἐκεῖνα,
- 280 διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χάροντος παίρνει πρῶτον ἐκεῖνον,
 κι ἐξάλειψέν τον ὁ θεὸς τὸν ἄτυχον, τὸν φίνον.
 ἔπειτα καὶ τὸ σπῆτιν του κι ὅλην τὴν φαμελιάν του,
 κι ὁ θάνατος ἐχείρησεν ἀπὸ τὴν γειτονιάν του,
 καλὴν πατάλιαν ἔδωκεν ὁ Χάρος 'ς τὴν μεριάν του.
- 285 χαράς τον ὁποῦ γλύτωσε κ' εἶδε τὴν 'λευθεριάν του.
 πληθαίνει τόσα τὸ κακὸν 'ς τὴν γειτονιάν ἐκείνην,
 ἐκεῖ καὶ Χάρος κάμνει ἀρχὴν τὰ αἵματα νὰ χύνῃ.
 γίνεται τόσον μακελλιὸν, καὶ πίπτουσιν σὰν ψόφια.

Origin and
 rise of the
 Plague.

256, 7. Kor. p. 31.—259. ἐσκοτόνουν.—264. Duc. Add. p. 153.—265. πρὸ
 πίθρ: perhaps προσπείθει.—266, 7. Kor. p. 185; Duc. Add. p. 185.—274. Duc.
 Add. p. 185.—276, 7. Kor. p. 189.—278. ἄτυχος.—279. Duc. p. 230.—281.
 Duc. p. 1679.—283. Kor. p. 385.—284. Duc. p. 970.—285. χαράστων . . κοῖδε.—
 288, 9. Duc. Add. p. 84.

The cardi-
nal's orders
to build cells
for the sick
outside of
the town.

ἐκεῖ δὲν ἐβρόθήσασιν ἰατρειαῖς ἢ ἰατροσόφια.
τότε αὐθέντης ὥρισεν ὁ μέγας γαρδινάλης 290
νὰ κτίσουν κεῖνα τὰ στενὰ μὲ συντομιᾶς μεγάλης,
τοὺς κεντημένους πάλιν δὲ ἔξω νὰ τοὺς ξορίζουν,
ἐκεῖ καὶ μοναστήρια διὰ νὰ τοὺς ἀποκλείσουν,
ταῖς φαμηλιαῖς, τ' ἀνδρόγυνα, ὅς' ἦσαν κεντημένοι,
νὰ κλαῖν καὶ νὰ προσεύχονται ἵς τὴν θεοχαριτωμένην · 295
ὥσ' ἂν τὸ κάμαν κ' οἱ πτωχοὶ καὶ κλαῖγαν καὶ φωνάζαν
“ κυρά μου, σῶσε τὸν λαὸν, βούθησε ” ἐλαλάζαν ·
κραυγάζουν καὶ πρὸς τὸν θεὸν δέρνουνται καὶ λαλοῦσιν,
τρέχοντα καὶ τὰ δάκρυα των, ποσῶς οὐκ ἐσιγοῦσιν ·
“ Χριστέ μου, παῦσαι τὴν ὀργὴν τούτην σου τὴν δικαίαν, 300
καὶ πούτισέ την ἐξ ἡμῶν, ῥίψέ την εἰς μεραίαν.”
καὶ ἔγω θωρῶ, κι οὐδὲν περνᾷ ὁ κύριος τὴν ὀργὴν του,
κι ὁ Χάρος καθημερινὸν κάμνει τὴν ὀρεξίν του,
κάμνει τεράστια φρικτὰ, τίς νὰ τὰ λογαριάσῃ,
καὶ τοῦ θανάτου τὰ κακὰ καὶ τίς νὰ τὰ ξεχνιάσῃ ; 305
πολλὴ ζωὴ τοῦ αὐθέντη μας, τῆς Ῥόδου τὸ κεφάλι,
φρᾶ Πέρου [τε] δὲ ἀββουσῶ καὶ μέγα γαρδινάλιν,
ἀποῦ ρισε καὶ γίνονται προσευχαῖς καὶ νηστείαις,
δέησες καὶ ἐγκράτειαις, ψαλμωδίαις, λιτανείαις.
ἀκόμι ἐδιαλάλησεν, ὁ καθαεῖς ν' ἀφίσῃ 310
γυναῖκάν τε κρατηχθικὴν, νὰ μηδὲν τὴν ψηφήσῃ.
καὶ τὰ ταυλιὰ καὶ τὰ χαρτιὰ καὶ ζάρια νὰ τὰ καύσουν,
κ' εἰς ὅσα βλάπτουν τὴν ψυχὴν παιγνίδια νὰ τὰ παύσουν.
ἡ κρίσις νὰ στοχάζεται τὸ δίκαιον τοῦ πασάνα,
νὰ δέχεται τὸν ἄνθρωπον σὰν τὸ παιδὶν ἢ μάννα, 315
καὶ τέρμενον εἰς τρεῖς μῆνες νὰ ἔχῃ τελείαν κρίσιν,
χωρὶς ξενιάσματα κι αὐτὴν τῆς ἀδικιᾶς τὴν χρήσιν,
νὰ διώξουν καὶ τοὺς πειρασμοὺς ἑπιτρόπων ἀβουκάτων,
νὰ μὴ τοὺς δώσουσιν νὰ φᾶ φλουρίν ἢ καὶ δουκάτο.
καὶ τ' ἄλλα τὰ ὀρδίνιασε, καὶ τίς νὰ τὰ θυμᾶται, 320
καὶ τὰ καλὰ τὰ ἔκαμε, καὶ τίς νὰ τὰ ἔξηγάται ;
τὰ ἔδωκεν εἰς τὰ πτωχὰ, ψυχικὰ, λεμοσύναις,
καὶ ἄλλαις χρειαῖς ταῖς χρειάζονταν ἢ ἡμέραις ἐκείναις,

The prayers
and services
in the
churches to
pacify the
wrath of
Heaven.

290, 91. Kor. p. 241.—299. ἐσιγοῦση.—300. τούτων.—307. Duc. p. 1701 ;
[τε] is not in the MS.—312. Duc. p. 31, 1734 ; Kor. p. 210.—314. στοχάζετο.—
318. Duc. p. 4.—319. Duc. p. 329.—322. Duc. p. 1786 ; Add. p. 119.

- πόσά 'πασχεν ὁ ἔνδοξος τὴν ἀρρώστιαν νὰ 'βγάλη
 325 καὶ τὸ πικρὸ θανατικὸν ἀφ' τ' ἅγιον τὸ σπητάλι·
 βουλλώματα, 'ξορίσματα ἔξω ἀπὸ τὴν χώρα,
 νὰ μὴ καὶ παύσῃ ἡ λοιμικὴ καὶ ἰατρευτῇ ἡ ψώρα,
 καὶ ἄλλα τζένια περισσὰ κανεῖς νὰ μὴ κοντεύῃ,
 καὶ μανιγόρδους καὶ βλεπιούς περισσοὺς νὰ ῥογεύῃ,
 330 διατὶ τοῦ 'δώκασι πολλοὶ φρόνιμοι νὰ γροικήσῃ,
 κυρίως ἦν κολλητικὸν σὰ ψώρα νὰ κεντήσῃ.
 μὰ σὰν νὰ γράφῃς εἰς νερὸν μέσα μὲ τὸ δακτύλι,
 νὰ μὴδὲ σὺ μὴδὲ κανεῖς δυνηθῇ νὰ ἀγγείλῃ
 τί λέγουσι τὰ γράμματα τὰ εἰς νερὸν γραμμένα,
 335 διατὶ δὲν φαίνονται ποσῶς εἰς τὰ 'χες χαραγμένα.
 καὶ τοῦ φρονίμου χάρασσε, καὶ κείνος ἀγροικᾷ σε,
 καὶ τοῦ θεοῦ μὴδὲ ποσῶς χίλια δίκαιος νὰ 'σαι·
 ὥς τὸν προφήτην τὸν Δαβὶδ ὅπου πολλὰ 'γαπήθη
 μὲ τὸν θεὸν τὸν δυνατὸν, ἀλλ' οὐδὲν ἐφοβήθη,
 340 μὰ πίασε κι ἐμέτρησε τὸν λαὸν τοῦ κυρίου,
 καὶ πότισέν τον ὁ θεὸς θάνατον ποτηρίου·
 εἰς τρεῖς ὥραις τὸν ἔκοψεν ὁ ἄγγελος ἀνθρώπους
 χιλιάδες γδόντα τέσσαρες κ' ἀκέρεσε τοὺς τόπους.
 τότε ἐγδύνεται Δαβὶδ ῥοῦχα βασιλικάτα,
 345 ῥίπτει τὸ στέμμ' ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ πιάνει θεοῦ στράτα,
 τρυπᾷ ἓνα σάκκον τρίχινον, περνᾷ τὴν κεφαλὴν του,
 καὶ πᾶσσει 'πάνω χόματα καὶ κλαῖ μὲ τὴν ψυχὴν του
 "ἐμένα, κύριε, σκότωσε, καὶ οὐχὶ τὸν λαόν σου·
 ἐγὼ ἐποίκα τὸ κακὸν, κι ἄλλοῦ ῥίπτεις θυμόν σου."
 350 ὦ θαῦμα, ὅπου γίνετο καὶ τίς νὰ μὴ θαυμάσῃ,
 εἰς τρεῖς ἡμέραις κι ὥραις τρεῖς τὸ κακὸ νὰ περάσῃ;
 ἐδιάβη τὸ θανατικὸν, ἔπαυσε καὶ ἡ λοίμη.
 κ' ἡμεῖς ἐδιχρονήσαμεν, τί τοῦτο πῶς ἐγίνη;
 καὶ μετὰ ταῦτα τίς οἶδε τοῦ πασανὸς τὸ τέλος,
 355 ἂν ἦτον μὲ τὰ κλαίματα ἢ πάλιν μὲ τὸ γέλως.
 καὶ τότε θεὸς νὰ λυπηθῇ καὶ στρέψῃ τὴν ὀργὴν του,
 διότι ἐκουνβάρησεν ὁ καθεὶς τὴν ψυχὴν του,

325. Duc. p. 1061. — 326. Duc. p. 219. — 328. Duc. p. 1565. — 328, 9. Duc.
 p. 872. — 329, 30, 31. Kor. p. 237. — 331. κολυτικὸν: "γράφε Κολλητικὸν (con-
 tagieux)" Kor. — 333. μὴδὲ σοὶ . . . ναγγείλῃ. — 336. Kor. p. 383. — 339. ἐφομήθη:
 emended by D. Bikelas. — 342, 3. Duc. Add. p. 47. — 345. στέμμα — 349. ἀγῶ. —
 354. Duc. Add. p. 152; Kor. p. 286. — 355. Duc. p. 659. γέλος.

God is
turned to
pity and re-
lents in his
wrath.

καὶ κόπησαν τὰ κρίματα καὶ ἡ παρανομίαις,
καὶ φήκασιν οἱ Χριστιανοὶ ἀτυχιαῖς, ἀσωτίαις·
κι ὥς εἶδε τὴν ἐπιστροφὴν, κ' ἦτον καθάρια μέτα, 360
θεὸς ὁ παντοδύναμος καὶ γνώρισε, πρεφέτα,
εἶπεν “ ἄς ἔλθῃ σήμερον ἡ ἐλεημοσύνη,
καὶ τὸ σπαθὶν τοῦ Χάροντος νὰ 'χῇ σταματοσύνη,
καὶ ν' ἀνοιχθῇ ὁ οὐρανὸς τὴν 'λευθερίαν νὰ βρέξῃ,
κ' ἡ ὀρισία τῶν πολλῶν ἀπὸ τοῦ νῦν ἄς τρέξῃ.” 365
καὶ δὲν ἐβράδυνε πολλὰ οὐδ' ἤργησε τὸ πρᾶγμα,
καὶ δέξου τὸν 'Ιούνιον ὅταν ἔνι τὸ κᾶμα,
ὁ νοητὸς αὐγερινὸς τὸ ἔφερε, νὰ ζήσω,
αὐτὸς ὁ μέγας πρόδρομος, κ' ἄγῳ τὸ μαρτυρήσω,
διότι τὸ θανατικὸν ἀφτὴν αὐτοῦ ἡμέραν 370
ἤρχιζεν, ἐσταμάτιζεν μὲ τοῦ θεοῦ τὴν χέραν,
'Ιουνίου εἰκοσιτέσσαρες, ἡ τοῦ προδρόμου φέστα,
ἔπαυε καὶ ὁ πόλεμος, τοῦ Χάρου ἡ κουγκέστα.
ἐξ ἀνατολῆς ἀνέτειλεν αὐγερινὸν ἀστέρα,
καὶ ὁ χειμῶνας ἔφυγεν κ' ἦλθεν ἡ πρίμα βέρα, 375
καὶ ἐδιαβήκαν τὰ πικρὰ φουρτοῦνα καὶ ἡ ζάλαις,
κύματα, ποντοπνίγματα, πνευματοσιαῖς μεγάλαις.
χαραῖς ποῦ δὲν ἐπνίγηκεν ἀφτὴν πικρὴν τὴν βίαν
καὶ ἔσωσε καὶ γλύτωσε θανάτου τὴν σκλαβίαν,
κι οὐδὲν τὴν ἐγεμάτισε τοῦ Χάρου τὴν ἀλμύραν. 380
ἐγὼ καὶ ἄλλοι μετ' ἐμὲν δὲν ἠῦραν τίτοιαν μοῖραν,
κ' εὐχαριστοῦμεν τὸν Χριστὸν καὶ τὴν κυρὰν τοῦ κόσμου.
ἀλήθεια, ἐκ τῆς θλίψεως μου ἐγτάλωσε τὸ φῶς μου.
καὶ 'πέ μου, τίς νὰ δύνηται, χηρεῖαις νὰ δουλεύῃ;
δι' αὐτὸ καὶ λέγεται χηρεῖαις, διατὶ ἡ χαρά της φεύγει· 385
καὶ τάχα νὰ 'βρεθῇ κανεῖς 'μπιστὰ νὰ τὴν δουλέψῃ
καὶ τὴν σωματικὴν πυρὰν νὰ τὴν ἐπαραβλέψῃ;
κρίνω κάλλιον ἐν ἄνθρωπος ὅπου πολλὰ 'πομένει,
καὶ καίεται ἀφτὴν χηρεῖαν καὶ μοναχὸς του μένει,
ἄπλυτος καὶ ἀνάλυστος, κακὰ κυβερνημένος 390
καὶ στερεμένος τῶν πολλῶν καὶ νὰ 'ν καὶ πικραμένος,

The Plague
ceases.

360, 61. Duc. Add. p. 159.—363. Duc. p. 1427.—364. ἐλευθερίαν.—370, 71. Kor. p. 68.—371. Duc. p. 1427.—372. Duc. p. 1672.—373. Duc. p. 725.—374. Duc. p. 151.—375. Duc. p. 1229.—377. Duc. Add. p. 157.—378. χαρᾶς.—379. Duc. p. 1392.—383. ἐγτάλας σε: I do not understand this passage.—388. ὑπομένει.

- καὶ στέκει ἀπ' ἔξω καὶ διψᾷ, καὶ ποῦ καὶ ποῦ ζηλεύγει,
καὶ ἄλλην οὐκ ἐσμίγεται οὐδὲ πανδριὰν γυρεύγει,
παροῦ καὶ λευθερώθηκεν ἀπὸ τὴν δουλοσύνην,
395 καὶ πάλιν δευτερογαμιᾶς γυρεύγει σκλαβοσύνην.
καὶ τέτοιος νὰ 'νεν ἄνθρωπος πενήντα ἢ ἐξήντα,
δὲν λείπει καταδίκασις, καὶ 'ξάφες το διὰ ἦντα,
διατὶ θωρεῖ τὸν ἥλιον καὶ πᾶ νὰ βασιλέψῃ,
κι αὐτὸς τὰ 'πίσω βιάζεται, βούλεται νὰ τὸν στρέψῃ.
400 τὰ νεωτικὰ σκιρτήματα καὶ ταῖς ἀτακτοσύναις,
τοῦ κόσμου τ' ἀγγελήματα, ταῖς μουζοστακτοσύναις,
ἄσχημον ἔνι, πίστευσον, ὁ γέρος νὰ γυρεύῃ,
κόσμου φροντίδες κι ἀτυχιαῖς πρέπει του νὰ 'ξωφεύγῃ.
δύο ζυγούς εὐρίσκομε 'ς τοῦ νέου τὸ τραχήλι,
405 γυναῖκα 'νε ὁ εἷς ζυγὸς, ἄλλος ἀγγέλου φίλοι.
θέλεις γυναῖκα, ἔπαρε· θέλεις, καλογηρέψου.
βλέπε τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς δυὸ 'ς τὴν κρίσιν μὴ γυρέψουν.
λοιπὸν ἂν σ' ἔβγαλεν ὁ θεὸς ἀφτὸν ζυγὸν τὸν ἕνα,
πιάσε τὸν ἄλλον τὸν ζυγὸν καὶ πέρα τιμημένα.
410 εἰ δὲ καὶ σὺ εὐρίσκεσαι νὰ δευτερογαμήσῃς,
ὁμνέω σε 'ς τὴν πίστι μου, πολλὰ ν' ἀγανακτήσῃς.
ὁ γέρος ἅς προσέχῃται τὴν δευτερογαμίαν·
δίκιον τοῦ ἔνε τοῦ λενοῦ νὰ κάτση εἰς μιὰν γωνίαν,
καὶ κλαίῃ καὶ νὰ δέρνηται 'ς τὰ προσημαρτημένα
415 τὰ 'πραξεν εἰς τὰ νεωτικὰ κ' εἰς τὰ 'χε καμωμένα,
νὰ βάλῃ τὸ κεφάλιν του ἀπέσω εἰς μίαν τρύπαν,
καὶ δύο πέτραις ν' ἔπαιρνε, τὰ δυὸ στήθη νὰ 'κτύπα,
μὴ ναῦρῃ τὸ συμπάθιον του 'ς τὰ κρίματα τὰ 'ποῖκεν,
καὶ 'ταῖς λωλιαῖς καὶ ταῖς φλαριαῖς παντάπασιν ν' ἀφῆκεν.
420 ἀμμή θωρεῖς τον, τὸν λωλὸν καὶ κρίμαν 'ς ἄλλο κρίμα,
βάλλει γομάρι 'πάνω του κ' εἰς τὸ κεφάλιν κλῖμα.
τὰ 'δόντια του ἐπέσασιν, τὰ μάτια του θωλάνα,
καὶ 'σπρίσασιν τὰ γένεια του κ' ἢ κόξαις του κυρτάνα·
ἢ ἡλικιά του στράβωσε καὶ περπατεῖ περβάντα·
425 πεντῆντα 'ξήντα 'νε χρονῶν, καὶ λέγει κι ἔνε τριάντα.

Those who lost their wives in the plague think of marrying again; the poet considers this a very foolish proceeding, and pleads against second marriages.

393. πανδρὶ γυρεύει.—396, 7. Kor. p. 292.—398, 9. Kor. p. 79.—400, 401. Duc. p. 959.—406. Duc. p. 554.—407. κείς στοὺς δύο . . . γυρέψουν.—410, 11. Kor. p. 105.—412, 13. Kor. p. 104.—413. δίκαιόν του.—417. ναέπερνε.—420, 21. Duc. p. 835.—422, 3. Duc. Add. p. 109.—424. Duc. p. 475.—424, 5. Kor. p. 292.

τί θέλει ὁ κακότυχος τὴν δευτερογαμίαν ;
 καὶ πῶς δὲν τὸν ἐδάμασε ἡ γυναῖκα ἡ μία ;
 καὶ τί λέγω γυναῖκα μιά ; στεφάνι' ἔξη καὶ πλέα
 ἔβαλεν ἡ βιλάναινα, ἡ κόττισσα, ἡ γραῖα,
 καὶ ὅπου πέση εἰς αὐτὸ, ἂν οὐδὲ μετανειώση, 430
 ὁμνέω [ναὶ] καὶ μὰ τὸ ναὶ, ἄλλου τὸ θέλει νειώση.
 ὅμως καλόνε νὰ βουλευέτε διὰ τέτοιαν ἀδουλεία·
 ἀνὴρ γὰρ ἀσυμβούλευτος πίπτει εἰς τιμωρίαν.
 ἂν εὖρῃ 'ταῖριν νὰ 'ν πιστὸν, ὀλίγη 'νε ἡ φάλια.
 μὰ θὲ κουτάλαις δυναταῖς παρὰ ταῖς πρώταις κάλλια. 435
 εἰ δ' ἔλθῃ τίποτ' ἀφορμὴ ἀπὸ αἰτιᾶς μεγάλης,
 τότε νὰ μέμψῃ πάραυτα τῆς λωλῆς του κεφαλῆς.
 ἂν δὲ κολλοῦν δυὸ σίδερα, νὰ γένουν τὰ δυὸ ἕναν,
 νὰ χάσῃ καὶ τοὺς κόπους του κ' εἰς τὰ 'χει ἐξοδιασμένα.
 κάλλιον νὰ μὴ εἶχεν 'βλογηθῇν, νὰ μὴ εἶχαν βάλῃν κλῖμα, 440
 τὰ κούρταλα νὰ λείπασιν καὶ πᾶσα ἄλλον κρίμα.
 εἰ δὲ καὶ νὰ 'χουν καὶ παιδιὰ καὶ νὰ 'χουν καὶ προγόνια,
 ποτὲ νὰ μὴδὲν ἔλθουσιν νὰ ἔχουσιν ὁμόνοιαν,
 κι ἀνίσως κι ἀπὸ τὴν πτωχίαν τὰ ροῦχά των μοιρίζουν,
 'ς ταῖς πόρταις τῶν Χριστιανῶν τὰ παιδιὰ των γυρίζουν. 445
 'Ανάθεμά σε, λογισμέ, ποῦ μ' ἔποσες καὶ 'μπῆκα,
 ποῦ ἦλθα καὶ χαμήλωσα, καὶ τί ρίμαις ἐποίκα·
 εἶπες καὶ ἐξηγήθηκες καὶ ἔγραψες καμπόσα
 εἰς τὸ πικρὸ θανατικὸν ποῦ σ' ἔθλιψε τὰ τόσα,
 καὶ τώρα τὴν ἀπόλυσιν τοῦ σαρμουνιοῦ νὰ ποίσης, 450
 καὶ σὺ τὴν στράταν ἔφηκες καὶ ἄλλην θὲς νὰ κτίσης,
 καὶ τότε πάλι ὁ λογισμὸς ἄκου τί μὲ 'ποκρίθην
 λόγον, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅπου μὲ νοστιμήθην·
 "καλὸν σαρμούνιν ἤρχισες καὶ νὰ 'χες τὸ τελειώση,
 περοῦ ὅτι ἐφῆκές το, μέμψουν σε θέλουν τιόση. 455
 τί τό 'θελες καὶ ἤρχισες καὶ ποῖκες καὶ θεμέλιον ;
 καὶ τώρα ἐξαφῆκές το καὶ θέλουν τό 'χει γέλοιον.

The risk and
inconveni-
ences of mar-
riage.

The poet ex-
plains how
he was in-
duced to go
on at such
great length,
and why he
intends to
continue his
poem still
further.

428, 9. Duc. Add. p. 39.—430, 31. Kor. p. 272 —431. ὁμνέω σου καὶ: em. by Kor.—432. βουλευέται διατέτια νὰ δουλία.—434. Duc. p. 1661.—434, 5. Kor. p. 153, "τὸ νόημα εἶναι, 'Ο μέλλων νὰ λάβῃ γυναῖκα, ἂν εὖρῃ σύζυγον πιστὴν, ὀλίγον ἔσφαλε· ἀλλ' ὅμως καὶ πάλιν οὕτως, θὲ (ἤγουν θέλει, ἀντὶ τοῦ χρειάζεται) ὠμοπλάτας ἰσχυρὰς πλέον παρὰ τὰς πρώτας, ὅτε δηλαδὴ ἦτον ἀκόμη ἄγαμος." The MS. has μαθὲ.—435. Duc. p. 744.—436, 7. Kor. p. 224.—441. Duc. p. 742; φλογηθῇν MS., emended by D. Bikelas.—445. Duc. p. 1204.—446, 7. Kor. p. 318.—449. ὅπουσέθλιψε.—450. Kor. p. 324; Duc. p. 1336.—453. Duc. p. 1004 —454. Kor. p. 324; Duc. p. 1336.

- κτίσε εἰς τὸ θεμέλιον σου πύργους καὶ περμαχιόνια,
 νὰ φυλαχθῇς ἀφ'τοῦ κακοῦ, ἀφ'τὴν βροχὴν καὶ χιόνια,
 460 νὰ 'φελεθοῦν κι ἄλλοι πολλοὶ ἀφ'τὴν διδασκαλίαν σου,
 νὰ πάρουν γινῶσιν ἀπὸ σὲ κι ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν σου,
 ἐβγάλης κι ἀφ'τὴν κόλασιν πολλὰς ψυχὰς ἀνθρώπων.
 κι ἄρχισε τώρα τὸ λοιπὸν κι ἔπαρε τίτοιον κόπον.”
 εἶπα καὶ ἀποκρίθηκα τὸν λογισμὸν μου εἰς μίον
 465 ὅτι “ θωρῶ κ' ἀγήρασα καὶ δὲν μπορῶ, παρδίο,
 καὶ χάσα τὸ ἡγεμονικὸν τὸ εἶχα 'ς τὴν νειότην,
 καὶ τώρα 'γίνην κούτζουρας ἀπὸ τὸν λαγκαδιότην.”
 ἀλλὰ καὶ πάλιν στρέφεται ὁ λογισμὸς κι ἀρχεύγει
 “ ὅταν ὀκνεύσῃ ἄνθρωπος, ὅλο ἀφορμαῖς γυρεύγει.
 470 ἡξεύρομεν, καὶ μάστορας εἶσαι διὰ νὰ ριμάρης,
 ξεύρεις τὰ πάντα νὰ μετρήσῃς, νὰ γίνεσ' ἀφορμάρης.
 λοιπὸν 'ξάφες τὴν ὀκνηριὰν καὶ πιάσε τὸ κονδύλι,
 πασάνα δώσε ἐρμηνεῖαν ὡσὰν φαγὴν 'ς τὸ δείλι,
 τὸ πῶς νὰ ποίση ἄνθρωπος νὰ ζήσῃ ῥηνεμένα,
 475 καὶ τὴν ἐπίλοιπον ζωὴν νὰ διαβῇ 'γαπημένα.”
 λοιπὸν ἀποτινάχθηκα, ἔρριψα τὴν ἀμέλεια,
 μὴ πάρω καταδίκασιν ἀπὸ πασάνα τέλεια.
 καὶ κάμνω τώρα πάλι ἀρχὴν, λέγω “ σταυρὲ, βοήθει,
 καὶ σὺ, κυρά μου, βούθεις μου, νὰ μὴ πνιγῶ 'ς τὰ βύθη.”
 480 κι ἀρχίζω διὰ τὸν ἄνθρωπον κατὰ πῶς τώρα γράφω,
 τὸ πῶς αὐτὸς νὰ πορευθῇ πριχοῦ νάμπῃ 'ς τὸν τάφον.
 “ Ἀς κτήσῃ φίλον τὸν κριτὴν ποῦ κάθεται 'ς τὰ ὕψη,
 κι ἄς τὸν ὕμνῃ ἑπτὰ φορὰς καθήμερα, μὴ λείψῃ,
 ἄς γένῃ ὅλος τοῦ θεοῦ μὲ τὴν ταπεινοσύνην,
 485 κ' ἐξάπαντα ἀφ'τὰ καλὰ νὰ 'χῃ καὶ 'λεμοσύνην,
 νηστεῖαν καὶ ἐγκράτειαν καὶ τὴν ἀκτημοσύνην.
 ταῦτα ὕψωσαν τὴν καλὴν ἀγίαν τὴν Μαρτίνην.
 ἂν παρθενίαν ἡμπορῇ καὶ θέλῃ, ἄς τὴν κτήσῃ,
 λάδιν ἄς ἔχῃ μετ' αὐτὴν, ὁ λύχνος μὴ ἐσβύσῃ.
 190 εἰ δ' ἴσως καὶ οὐ δύναται, λέγω, νὰ παρθενεύγῃ,
 πορνειαῖς, μοιχειαῖς, παρανομαῖς τιόση μηδὲν γυρεύγῃ.

He proposes
to add some
practical
advice con-
cerning a
peaceable
and respect-
able life.

Religious
observances.

Concerning
chastity.

458, 9. Kor. p. 294.—462. Duc. p. 682.—466, 7. Duc. Add. p. 113.—467.
 γίνηκα.—468. Kor. p. 67.—470. Duc. p. 1292.—470, 71. Kor. p. 318; Duc.
 p. 160.—471. γίνεσε.—472. Duc. Add. p. 108. ἐξάφες.—472, 3. Duc. p. 703.
 478. πάλιν.—478, 9. Duc. Add. p. 174; Kor. p. 334.—480, 81. Kor. p. 309.—
 481. Duc. p. 1232.—491, 2. Kor. p. 115.

Matrimonial
directions.

μία γυναῖκα σώνει τον νά 'νε στεφανωμένος,
κι ἀφτόν θεόν κι ἀφτούς ἀγίους τέλεια εὐλογημένος.
κι αὐτὰ τὰ ρίζει ἐκκλησιὰ, νὰ τὰ τηρῇ νὰ βλέπη,
νὰ πολεμᾷ τοὺς ὀρισμοὺς νὰ κάμνη 'ς ὅσα πρέπει. 495

Festivals of
the Church.

τὸ σάββατον ξημέρωμα καὶ κυριακὴν ἀκόμη,
δεσποτικάις ταῖς ἑορταῖς, ταῖς ποιαῖς ρίζουν οἱ νόμοι,
καὶ τῶν ἀγίων ἐκλεκτῶν μαρτύρων, ὅσων ἂν θέλῃ, 500
σαρακοσταῖς τρεῖς τέσσαρες, ὡς ὁ νόμος ἀγγέλλει.

Answers of
wise men
concerning
these points.

μακάριος ὁποῦ 'μπορεῖ τὸν μῆνα μία φόρα,
καλὸν ἐνι 'ς τὸν ἄνθρωπον νὰ ξεύρῃ καὶ τὴν ὥρα.
κ' εἰς τετοιανὰν ἐρώτησιν εἰς σοφὸς ἀπεκρίθη ·
“ νέος ἂν ἐνι ἄνθρωπος, ποῦ καὶ ποῦ εὐλογήθῃ. 505

τοὺς γέροντας οὐδὲ ποσῶς, διατὶ πολλὰ τοὺς βλάπτει,
ὡς ἡ νηστειὰ, τὸ φρύγανον καὶ τὸ κερίν σ' ἄπτει.”
κι ἄλλος ἄλλον ἠρώτησεν (φιλόσοφ' ἦσαν κ' οἱ δύο)
τὸ πότε χρὴ ἡ ἔμμιξις, κι ἀπεκρίθην εἰς μίον,
“ ὅταν τις ἀσθενέστερος ἂς πέσῃ μὲ γυναῖκα, 510

Reference to
the ancient
philosophers
and phy-
sicians.

φλάκκος νὰ γένη παντελῶς, νὰ χάσῃ ἐννεὰ 'πὸ δέκα.”
γραμμένα ταῦτα 'βρέθησαν εἰς βίβλους τῶν Ἑλλήνων,
'Αριστοτέλους, Πλάτωνος, τῶν δυὸ σοφῶν ἐκείνων.
εἶδα ἐκεῖ καὶ βλαπτικὰ ἄλλα τρία γραμμένα ·

ἡ ἔμμιξις τῆς γυναικὸς, τὰ λουτρὰ τὰ καμένα, 515
τρίτον ἡ μέθη τοῦ ζωροῦ ἡ συχνῶς καθ' ἐκάστη
χάνει καὶ ἀπολένει τον εἰς κρύον κ' εἰς τὴν βράστην.
καὶ ὅποιος 'βρίσκεται 'ς αὐτὰ, δουλειαῖς τέτοιαις συχνιάζει,
τὸν ψόφον του ἐπεθυμεῖ, τὸν θάνατόν του κράζει.

καὶ κάπου στόρια κοσμικὴν ἤκουσα καὶ ὁμοιάζει 520
εἰς τετοιανὰν ὑπόληψιν, καὶ ἄκου δὲν μητριάζει.

A fable.

ἡῦρεν ἡ κάτα τὸ ρινὴν ὁποῦ 'τον ἀλειμμένον
ὄλον μὲ τὸ ἀξούγγιον, νὰ μὴ γενῇ γιωμένον ·
καὶ στάθην μὲ τὴν γλῶσσάν της καί 'γλυφε τὴν λυπότητα,
ἄμμ' ἐξεγδάρτην καί 'τρεχε τὸ αἷμα, καὶ διότι 525
τὸ αἷμα 'νε πολλὰ γλυκὺ, ἐρρούφα, καταπίνει.

500. δσίων.—507. Duc. p. 638.—510, 11. Duc. Add. p. 193.—515. λουετρά.
—520, 21. Kor. p. 247.—521. Duc. Add. p. 131.—523. Duc. p. 251.—526.
Duc. Add. p. 165.

- γλυκὺν εἰς ὥρα φαίνεται · ἀμμή, οὐαὶ 'ς ἐκείνη.
 ἔτζη καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον ποῦ 'βρίσκεται σὲ τοῦτο,
 διατί γηρᾷ παράκαιρα καί 'δε κακὸν ὁποῦ 'τον,
 530 ἀφτὴν σπατάλην γίνεται καὶ ξάπτει τίτοιον πῦρε,
 μέρα νύκτα νὰ 'βρίσκεται 'ς τὸ πέσε καὶ τὸ γύρε.
 μ' ἂν ἴσως καὶ νὰ βούλεσαι, ἄνθρωπε, νὰ γροικήσης
 Κάτωνα τὸν φιλόσοφον, καὶ τὰ σὲ 'πῇ νὰ ποίσης ·
 κοιλιοδουλιὰν καὶ λαιμαργιὰν λέγει σου νὰ ἀφήσης,
 535 κι ὁμνέει σου, καὶ μὰ τὸ ναὶ, καιρὸν πολὺν νὰ ζήσης.
 “πείνα,” σὲ λέγει Κάτωνα, “ὅσον δύνασαι, πείνα,
 νὰ 'σαι ἱανὸς ἀφτὸ κορμὶ, νὰ χάσης καὶ τὴν σπλῆνα.”
 ἀλλὰ καὶ Ὀρειβάσιος, ὁ ἱατρὸς ὁ φίλος,
 λέγει “νὰ φᾶς μίαν φορὰν πρὸς ἐσπέραν” κ' ἐκεῖνος,
 540 “τρῶγε νὰ ζῇς καὶ οὐδὲν ζῇς νὰ σπαταλῇς σὰν χοῖρος,
 πῖνε κρασὶ συγκεραστὸν ἀπὸ λιγοῦ σὰν μύρος.”
 ἐγὼ τὴν πείναν ἡῦρά την ἱατρεία πολλὰ μεγάλην ·
 ὑγείαν δίδει 'ς τὸ κορμὶν κ' εἰς τὴν ψυχίτζα πάλιν.
 καὶ μὴ μοῦ 'πῆς καὶ ζῇ πολλὰ ὁ σπάταλος καὶ χαύτης ·
 545 χάνεται, λύει καὶ ψοφᾷ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ·
 ἡ γοῦλα καὶ τὸ πόρνευμα, τὸ ἓνα σύρνει τ' ἄλλο,
 ὡσὰν ἡ ῥίζα τὸ κλαδὶν, σιγοῦρον δίχως ἄλλο.
 εἰπέ μου, ποῖος δύνεται νὰ σβύσῃ ἓνα καμίνι
 νὰ ῥίξῃ λάδι ἀντὶς νερὸν εἰς τὴν ἐστιὰν ἐκείνην ;
 550 καμίνι 'νε τὸ πόρνευμα, καὶ λάδι ἡ σπατάλη,
 κ' ἡ σάρκα δὲ καὶ ἡ ψυχὴ ζημιώνει μιὰ τὴν ἄλλην ·
 τίς οἶδε κολιόδουλον σπάταλον καὶ ν' ἀγιάσῃ,
 ἂν εἶχεν ὅλα τὰ καλὰ, ποτὲ νὰ μηδὲ σιάσῃ ;
 θεὸν γὰρ ἔχει τὴν κοιλιὰν κ' εἰς ἄλλον δὲν πιστεύγει ·
 555 πῶς θεραπεύσῃ τὸν θεὸν μὲ βρώματα γυρεύγει.
 ἀφτὸ πορνὸ σηκώνεται, τὰ μακελλιά γυρεύγει,
 καὶ παίρνει κρέας ἀξουγκωτὸ καὶ πᾶ καὶ μαγυρεύγει.
 μαλόνει καὶ δικάζεται, ἀπλόνει εἰς τὸ βρῶμα,
 ἀρπᾶ καὶ σύρνει στανικῶς, 'βρίζει καὶ μὲ τὸ στόμα.
 560 καὶ τοῦτο, βλέπω το καλὰ, καὶ γίνεται 'ς τὴν Ῥόδον ·
 κρασοπουλιὰ, ψαροπουλιὰ ψουνίζουν 'ς τέτοιον μόδον,

The precept
of Cato con-
cerning glut-
tony.

Oribasius.

Fasting good
for health.

Luxurious
feasting in
Rhodes.

538. Duc. p. 1679.—541. Kor. p. 255.—544, 5. Kor. p. 384.—544. Kor. p. 163.—546. Duc. p. 260.—549. Duc. p. 780. λάδι—τὴν νηστίαν. —556. Duc. p. 854.—558. Duc. p. 859.—558, 9. Kor. p. 57.—560, 61. Duc. Add. p. 114.—561. Duc. p. 752. 1784.

καὶ τετραδοπαράσκευον ἢ νήστεια, τὰ καθάρια,
 δέν θελεῖ ὁ κοιλιόδουλος νὰ μείνῃ χωρὶς ψάρια,
 καὶ πέφτει ὅς τὸν ἀφορισμὸν τῶν ἁγίων πατέρων.
 πολλοὶ τινες μὲ εἶπασιν, τέτοιον μὴτ' ἀναφέρω · 565
 γαστρίμαργοι καὶ λαίμαργοι, πολλοὶ ὅντι τέτοιας πράξης,
 καὶ παραβάται γίνονται τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξης.
 κι ἂν ἔχῃ κάτις καὶ πουργὴν βαρὺν εἰς τὸ πλευρόν του,
 ἀπ' αὐτὰ τὰ γλυκύσματα γλυκαίνει τὸν λαιμόν του ·
 πίνει γλαριαῖς, πίνει μπουκράς, τουροὺς τρῶ καὶ παστέλλια, 570
 ἀργεῖ καὶ παίζει, τριπηδᾷ μὲ χάχανα καὶ γέλοια ·
 καὶ παίρνει τὸν ἢ ὄρεξις καὶ λησμονᾷ τὰ ἴσια,
 εἰς ταῖς γυναῖκες τέρπεται, χαίρεται ὅς τὰ μεθύσια.
 δέν σώνει νᾶβγῃ ἀπὸ ταῦτόν, καὶ θέλει νὰ φιλήσῃ.
 γαργουνοσπαθοκόνταρον καὶ σκλίμ' ἄς ἀγαπήσῃ, 575
 νὰ καμαρόνῃ ὅς τ' ἄρματα, ν' ἀσκῆται εἰς πολέμους,
 φάρια καὶ ἱππάρια, νὰ διώκουν τοὺς ἀνέμους,
 νὰ πολεμίζουν δυνατὰ καὶ νὰ ὀπαντοῦν τὸν σκύλον,
 τὸν Τοῦρκον τὸν καταχανᾶν, τῆς ἀνομιᾶς τὸν φίλον.
 ἔχει πολλοὺς ποῦ χαίρουνται Ῥοδίταις ὅς τ' ἄρματά τους, · 580
 καὶ πρῶτον οἱ αὐθένταις μας (καὶ θεὸς νὰ ὅντι μετὰ τους)
 πολλοὶ φοροῦν μεταξωτὰ, βελούδα, τζαμηλότια,
 πᾶσα λογὴς κατάκοπτα, φαρδιὰ τὰ μανικότια,
 κάρτζες πασύλογαίς, κι αὐταῖς νὰ ὅντι κατακομμέναις,
 παπούτζαίς ἀχελωνόκοπαίς εὐμορφοκαμωμέναις. 585
 ἐχάθην ἢ ὑπόληψις, κι ὥς πότε νὰ ὅντι τοῦτο,
 οἱ Χριστιανοὶ μὲ Χριστιανοὺς, Χριστὲ,
 Χριστιανοὶ ὁμόφυλοι θέλουν νὰ πολεμίζουν,
 θωροῦν τοὺς οἱ ἀλλόφυλοι, γελοῦσι, χαχανίζουν.
 σκατὰ ὅς τὴν ψυχὴν σου, διάβολε, καὶ τί δουλιαῖς εἶν τούταις; 590
 ἐσὺ ταῖς ἐκατέστησες ταῖς ἀτυχιαῖς ἐτούταις,
 διατ' εἶσαι ἀντικείμενος, μισᾷς καὶ τὴν εἰρήνην,
 ἀνθρωποκτόνος φθονερός, δέν θελεῖς ὅντι μεροσύνην,

Luxurious
dresses worn
at Rhodes.

Christians at
war with
each other.

562, 3. Duc. Add. p. 184.—564. πεύτη.—568, 9. Kor. p. 310.—570. Duc. p. 252, 972, 1126.—571. Duc. p. 1741.—574. “ἡ φράσις τοῦ ποιητοῦ μας ἐξελληνίζεται οὕτως · ΟΥ ΦΘΑΝΕΙ ἐκκολαφθεὶς τοῦ ὧν, ΚΑΙ σπεύδει φιλήσαι.” Kor. p. 342.—575. Duc. p. 1393, 1533.—576, 7. Kor. p. 370.—576. Duc. p. 559.—578, 9. Kor. p. 186.—582. Duc. p. 918, 1561.—582, 3. Duc. p. 1666.—583. Duc. Add. p. 126.—584, 5. Kor. p. 282.—585. Duc. p. 161, 1102.—586. This line is in the MS. erroneously filled up, by repeating the conclusion of the preceding καὶ ὥς πότε νὰ ὅντι τοῦτο.—588, 9. Kor. p. 385.—590, 91. Kor. p. 328.

- καὶ ἀφτὸ πρόσωπον τῆς γῆς ἐπῆρες τὴν ἀγάπην,
 595 καὶ τὸν ἄσωτον ἄνθρωπον ἐποίκές του ἀζάπην.
 στάζει τὸ αἷμα 'ς τὸ σπαθὶν τοῦ κόσμου ὅλου τριγύρου,
 καὶ τὸ μαχαίριν 'ς τοὺς λαιμοὺς νὰ κεῖται σὰν τοῦ χοίρου.
 χαράς τον ὁποῦ 'πόθανε καὶ κάμμυσε τὰ δύο του,
 παρὰ νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν καὶ νὰ 'νε καὶ στασιό του.
 600 θωρῶντα 'γὼ τῶν ζωντανῶν τ' ἀνθρώπινα καὶ πρᾶξιν,
 δίδω μακάριον τοὺς παλαιοὺς ποῦ ζῆσαν μ' ἄλλην τάξιν
 ξαγορευμένοι εὐμορφα, ἔτι κοινωνημένοι,
 σαβανωμένοι καὶ καλὰ ψαλμοὺς ἐξοδιασμένοι,
 καὶ διάβησαν μὲ τὸ καλὸ, μὲ τὰ στρωμένα χέρια,
 605 καὶ δὲν ἐκατεκόπησαν ἀπὸ κακὰ μαχαίρια.
 αὐταῖς ἐνὶ ἡ ὑπόληψες τῶν πρωτινῶν ἀνθρώπων,
 ὁποῦ ἐκτίσαν ἐκκλησιαῖς μετὰ μεγάλων κόπων,
 ὁποῦ 'γαποῦσαν τὰ 'ρφανὰ καὶ ἐπανδρεύασιν τα,
 καὶ τὰ πτωχὰ καὶ τὰ γυμνὰ ροῦχα ἐνδύνασιν τα,
 610 καὶ σπήτιν καὶ ἀπαντοχὴ νὰ καλυβιστοῦν, νὰ πέσουν,
 ξένοι τινὲς αἰχμάλωτοι, καὶ ροῦχα διὰ νὰ θέσουν.
 τῶν πεινασμένων τὸ ψωμὶν, τῶν διψασμένων πόμα,
 πᾶσα δροσιὰν ἐρρίπτασιν εἰς τῶν πτωχῶν τὸ στόμα.
 σπουδαστικὰ νὰ τρέχουσιν εἰς τοὺς ἀρρώστημένους
 615 μὲ ταῖς μυρτιαῖς ταῖς καπνισταῖς κ' εἰς τοὺς φυλακισμένους,
 κι ἄλλα πλειότερα καλὰ, καὶ τίς νὰ τὰ δηγᾶται;
 ἂν γράψω κι ἂν οὐδὲν γράψω, ἡ ἀλήθεια μαρτυρᾶται.
 δι' αὐτὸν καὶ τὸν παράδεισον ἔχουν μεδίχως γέλοιον.
 τέτοιαν ν' ἀκούσουσιν φωνὴν ὁποῦ 'δα 'ς τὸ 'βαγγέλιον
 620 "δεῦτε, κληρονομήσατε, ὅσοι 'στε 'ς τὴν δεξιάν μου,
 τὴν πρὶν αἰῶν' ἡτοίμασα, τέκνα, τὴν βασιλείαν μου."
 τοὺς δὲ κακοὺς καὶ τοὺς δεινοὺς καὶ τοὺς κριματισμένους,
 τοὺς ἔχει μέγας ὁ κριτῆς ζαρβὰ σταματισμένους,
 τέτοιαν ν' ἀκούσουσι φωνὴν κακὴν καὶ ἀγριωμένην
 625 "ἀπέλθατε καὶ φύγετε ἀπ' ἐμοῦ, κατηραμένοι,
 εἰς σκότος τὸ ἐξώτερον, πῦρ τὸ ἡτοιμασμένον,
 ὁμοῦ μὲ τὸν διάβολον ὃ ἔχω ξερτωμένον,
 ἐκεῖ καὶ νὰ κολάζεσθε εἰς αἰῶνας αἰώνων,

Customs of
former gene-
rations.

The testi-
mony of
Scripture.

594, 5. Duc. p. 31.—598. χαράστων—κάμνησε.—598, 9. Kor. p. 172.—603. Kor. p. 408, 424; Duc. p. 406, 1314.—604. μέστρωμα or στρωμένα the MS.—610, 11. Duc. p. 558.—619. ὁποῦδα, see above, v. 59.—621. αἰῶνας.

Conclusion.

σκότος καὶ πῦρ καὶ τάρταρον εἰς ἀπέραντον πόνον.”

Ἦλθαμεν εἰς τὰ Γάδεια καὶ θέλω νὰ σχολάσω 630

καὶ τ’ ἄρμενα καὶ τὰ κουπιά θέλω νὰ τὰ φουρνιάσω.

δι’ ἀμαρτίας τὰς ἐμὰς θέλω νὰ ’πῶ καὶ ἄλλα,

διὰ πολλά μου κρίματα, μικρά μου καὶ μεγάλα,

εἰς τὸν αὐθέντην τὸν Χριστὸν κ’ εἰς τὸν αὐτοῦ πατέρα,

τὸ πνεῦμα τὸ πανάγιον · κι ἀπάρτι βάλλω χέρα. 635

ἀγία τριάς, βοήθησον τὸν ἄσωτον ἐμένα

καὶ λύτρωσέ μ’ ἀφτὸ κακὸ κι ἀπτὴν πικρὰν τὴν πέναν.

θεέ μου παντοκράτορα, ὅπου κρατεῖς τὰ πάντα,

Χριστέ μου ποῦ πουλήθηκες δι’ ἀργύρια τριάντα,

καὶ πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἀχώριστη τριάδα, 640

μύριας μυριάδες κρίματα, μὲ ἄλλην μιὰν χιλιάδα,

νά ’χῃ ὁ υἱὸς τοῦ Γεωργιλλᾶ, συμπάθησέ τον τώρα,

ὥς τοῦ πιστοῦ σου τοῦ ληστοῦ ποῦ σώθηκεν εἰς ὦρα.

ἀμὴν ἀμὴν καὶ γένοιτο γένοιτο γένοιτό μοι.

630, 31. Duc. p. 1698.—631. Duc. p. 734.—637. λύτρωσμεν.—641–644.
Kor. Πρόλ. γ’.—644. γένοιτο only twice.

CORRIGENDA.

Page 172, line 34—‘βρίσκεσθε,’ *for* ‘ἀρέσκεσθε’ (emended by D. Bikelas).

„ 173, „ 62—Emend κλαῖν. (The MS. has κλαί.)

„ 175, „ 145—Emend καληκιοῦ. (The MS. has κολληκιοῦ.)

CORRIGENDA

- Page 172, line 24—Edmunds, for Edmunds, (omitted by D. H. H.)
" 173 " 62—Edmunds, (for D. H. H.)
" 174 " 146—Edmunds, (for D. H. H.)

Now Ready, Six Volumes, 8vo., Cloth, Lettered. Price £ 3.

THE PROCEEDINGS
OF
THE PHILOLOGICAL SOCIETY
FOR THE YEARS 1842-1853.

THE circulation of these Volumes has until recently been limited to the Members of the Society: the Six Volumes were issued during the years 1842 to 1853, at a cost to the Members of TWELVE GUINEAS. The Council of the Society having been enabled to complete a limited Member of sets by reprinting a portion, have now issued the sets at the reduced price of THREE POUNDS.

-
- The Philological Society's Transactions, 1854, One Guinea.
The Philological Society's Transactions, 1855, One Guinea.
The Philological Society's Transactions, 1856, One Guinea.
The Philological Society's Transactions, 1857, One Guinea.
The Philological Society's Transactions, 1858, (including Early English Poems, and Lives of Saints). 12s.
The Philological Society's Transactions, 1859. 12s.
The Philological Society's Transactions, 1860-61 (including the Play of the Sacrament, and a Cornish Drama). 12s.
The Philological Society's Transactions, 1862-63, 12s.
The Philological Society's Transactions, 1864, including the Creation of the World: a Middle-Cornish Drama. Edited by Whitley Stokes, Esq.: and Mr. Barnes' Grammar and Glossary of the Dorset Dialect. 12s.
The Philological Society's Transactions, 1865, with a Glossary of Reduplicated Words, by H. B. Wheatley, Esq. 12s.
The Philological Society's Transactions, 1866, with a Treatise on the Dialect of Banffshire, and a Glossary of Words not in Jamieson's Scottish Dictionary, by the Rev. Walter Gregor; and an Etymological Glossary of the Shetland Dialect, by T. Edmondston, Esq., of Buness. 12s.
The Philological Society's Transactions, 1867, with an Essay on Palaeotype, by A. J. Ellis, Esq.; and a Glossary of the Lonsdale Dialect, by the late R. B. Peacock, Esq. 12s.
The Philological Society's Transactions, 1868-9. Part I. 5s.
The Philological Society's Early English Volume, 20s. (including Liber Cure Cocorum, an Early English Cookery Book in Verse (ab. 1440, A.D.); edited by R. Morris, Esq. Hampole's Pricke of Conscience (ab. 1340, A.D.); edited by R. Morris, Esq. A Fourteenth-Century Translation of Grosseteste's Chateau d'Amour (about 1320, A.D.); edited by R. F. Weymouth, Esq.
Levins's Manipulus Vocabulorum, the earliest English Rhyming Dictionary. Foolscap 4to. 16s.
Dan Michel's Ayenbite of Inwyt, A.D. 1340. 12s.
Moeso-Gothic Glossary, with an Introduction, an Outline of Moeso-Gothic Grammar, and a list of Anglo-Saxon and Old and Modern English Words etymologically connected with Moeso-Gothic. By the Rev. W. W. SKEAT. Sm. 4to. cloth. 9s.
On Early English Pronunciation, with especial reference to Shakespeare and Chaucer, by A. J. Ellis, Esq., F.R.S. Part I. 10s. Part II. 10s.

The following may be had separately :

- THE CREATION OF THE WORLD, A CORNISH MYSTERY,
Edited with a Translation and Notes, by WHITLEY STOKES, M.A., Editor of
"The Passion" (a Middle Cornish Poem), "The Play of the Sacrament" (a
Middle English Drama), "Cormac's Irish Glosses," &c. 8vo. 8s.
- LIBER CURE COCORUM. Copied and Edited from the Sloane MS.
1986, by RICHARD MORRIS, Esq., Author of "The Etymology of Local
Names," etc. 8vo. 3s.
- THE PRICKE OF CONSCIENCE (STIMULUS CONSCIENTIAE).
A Northumbrian Poem, by RICHARD ROLLE DE HAMPOLE. Copied and
Edited from Manuscripts in the Library of the British Museum, with an
Introduction, Notes, and Glossarial Index, by RICHARD MORRIS, Esq.
8vo. cloth. 12s.
- CASTEL OFF LOUE (Chateau d'amour or Carmen de Creatione
Mundi). An Early English Translation of an Old French Poem, by ROBERT
GROSSETESTE, Bishop of Lincoln. Copied and Edited from MSS. in the
British Museum, and in the Bodleian Library, Oxford. With Notes, Critical
and Exegetical, and Glossary, by RICHARD FRANCIS WEYMOUTH, M.A.,
London. 8vo. cloth. 6s.
- A GRAMMAR AND GLOSSARY OF THE DORSET DIALECT,
with the History, Outspreading, and Bearings of South-Western English, by
W. BARNES, B.D., Author of Poems in the Dorset Dialect, a Philological
Grammar, etc. 8vo. 4s.
- THE DIALECT OF THE ENGLISH GYPSIES. By BATH C.
SMART, M.D. 8vo. 3s.
- DICTIONARY OF REDUPLICATED WORDS IN THE ENGLISH
LANGUAGE. By HENRY B. WHEATLEY. 3s.
- AN ETYMOLOGICAL GLOSSARY OF THE SHETLAND AND
ORKNEY DIALECT, with some Derivations of Names of Places in Shet-
land. By THOMAS EDMONDSTON, Esq. 8vo. 5s.
- THE DIALECT OF BANFFSHIRE, with a Glossary of Words not
in Jamieson's Scottish Dictionary. By the Rev. WALTER GREGOR. 8vo. 5s.
- THE ONLY ENGLISH PROCLAMATION OF HENRY III.,
18 October 1258, to which is added the Cuckoo Song and the Prisoner's
Prayer, lyrics of the 13th century. By ALEX. J. ELLIS, F.R.S. 8vo. 4s.

Just Published,

- SHAKESPEARE IN GERMANY IN THE SIXTEENTH AND
SEVENTEENTH CENTURIES. An account of English Actors in Ger-
many and the Netherlands, and of the Plays performed by them during the
same period. By ALBERT COHN. 4to. cloth. With two plates of facsimiles.
£1 8s.
- MONACHI ANONYMI SCOTI CHRONICON ANGLO-SCOTICUM
e codice Durlacensi primum integrum. *Adjecta est tabula lapidi incisa.*
By CAR. WILHELM BOUTERWEK. 8vo. 5s.
- LIFE OF PRINCE HENRY OF PORTUGAL, surnamed the
Navigator, and its Results. Comprising the Discovery, within one century,
of Half the World; with new facts in the Discovery of the Atlantic Islands;
a Refutation of French Claims to Priority in Discovery; Portuguese Know-
ledge (subsequently lost) of the Nile Lakes; and the History of the Naming
of America. From authentic contemporary documents. By RICHARD
HENRY MAJOR, F.S.A. Illust. with Portraits, maps, &c. Royal 8vo. £1 5s.
Large paper (only 70 printed) £3.

"This work, the result of many years' labour, is based on authentic contemporary documents, for the most part now for the first time made use of in any Work issued in this country; and comprises the discovery of more than half the world (including Australia) within the compass of one century; the rectification of the history of the discovery of the Azores, Madeira, and Cape Verde Islands; the refutation of French claims to the priority in the discovery of Guinea, the Cape of Good Hope, and China; the history of the name of America; and evidence, since forgotten, of the equatorial Nile Lakes Victoria and Albert Nyanza, and Tanganyika being known in the 16th Century."

ASHER & CO., BERLIN AND LONDON.

F. A. BEEN
kgl. Hofbuchbinder
MÜNCHEN
Lederergasse 25.

Wagner, Wilhelm

Medieval Greek Texts being a Collection of the earliest Compositions in
vulgar Greek, prior to the year 1500

Bd.: 1

London 1870

P.o.rel. 2280-1

urn:nbn:de:bvb:12-bsb11016761-1